

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROMANCING THE SPY

Spies
DON'T
FALL
THEIR Rival

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEG EASTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Casuslar Rakiplerine Aşık Olmaz: Tatlı Bir Romantik Komedi

Copyright © 2024 by Meg Easton

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir ve isimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla ve yerlerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Mountain Heights Publishing tarafından İç Tasarım

Yazar web sitesi: www.meg-easton.com

OceanofPDF.com

AYRICA MEG EASTON TARAFINDAN

Romancing the Spy romantik komedileri

Casuslar Varlıklarına Kanmazlar

Casuslar Rakiplerine Kanmazlar

Baharatlı Chais ve Gizli Casuslar (2024'te çıkacak)

Nasıl Aşık Olunmaz Romantik

Komediler Komşu Erkeğe Nasıl Aşık

Olunmaz Yanlış Erkeğe Nasıl Aşık

Olunmaz

En İyi Arkadaşınızla Nasıl Aşık Olmazsınız

Eski Sevgilerinize Nasıl Aşık Olmazsınız

Bir Mountain Springs Noel'i

Noel Anlaşması Noel

Bahsi

Noel Baba

Nestled Hollow Romansları

Ana Caddenin Başındaki Eve Dönüş Ana

Caddenin Köşesindeki İkinci Şans Ana

Caddenin Sonundaki Noel

Ana Caddenin Ortasında Arkadaştan Daha Fazlası

Ana Caddenin Kalbinde Yeniden Aşk

Ana Cadde Köprüsünde Düşmandan Daha Fazlası

Aşk Başladı Romanslar

Bir G nbatımıyla Başladı

Bir Notla Başladı

Bir Bakışla Başladı

Silver Leaf Falls romantizm

Silver Leaf Falls'a Eve Dönüş

OceanofPDF.com

CASUSLAR RAKİPLERİNE KANMAZ

CASUSU ROMANTİZE ETMEK

MEG EASTON

OceanofPDF.com

Ağaca takılan ayakkabısını, ağaca takılan ilk şeyi devirmek için kullanan herkes için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[İçerik Bildirimi](#)

1. [Kapüşonlular ve Teslimler](#)
Defter
2. [Tipik Olmayan Bir Yaya](#)
Zoe
3. [Kardeş Şenliği](#)
Defter
4. [Gizli İne Sızmak](#)
Zoe
5. [Güven Sanatı](#)
Zoe
6. [İçeriden Bilgi](#)
Defter
7. [Gökyüzü Yüksekliğinde Rekabet](#)
Defter
8. [Güven Bana, Bu Puding](#)
Zoe
9. [Havada Jungle Gym, Yerde Türbülans](#)
Defter
10. [Casus Tarafından Hikayeler](#)
Zoe
11. [Futbol, Sırlar ve Bebek Arabaları](#)
Defter
12. [Süitten Mahzene](#)
Zoe
13. [Çöp Konuşması](#)
Zoe
14. [Beton Eleştirileri ve Çizburger Sohbetleri](#)
Defter
15. [Aldatma Sanatı](#)
Zoe
16. [Gözler Ödülde](#)
Zoe
17. [Şüpheye Düşüğünüzde Daha Fazla Çiçek Ekleyin](#)
Defter
18. [Kalbimi Çalan Casus](#)
Defter
19. [Sırlar, Tatlılar ve Siluetler](#)
Zoe

20. [Gizli Alarm Zilleri](#)
Defter
21. [Yüksek Hızlı Bahisler](#)
Zoe
22. [Operasyon: Zoe'yi Kurtar](#)
Defter
23. [Hassasiyet ve Türbülans](#)
Zoe
24. [Bir Çizme, Bir Çanta ve Bir Demet Çiçek](#)
Zoe
25. [Barbekü, Bağ Kurma ve Biraz Casusluk](#)
Defter
26. [Crouching Spies, Hidden Crush](#)
Zoe
27. [Rekabetçi Öpüşme](#)
Defter
28. [Gönül Telleri ve Ev Eşyaları](#) _
Zoe
29. [Kano İtirafı](#)
Defter
30. [Daimi](#)
Zoe
31. [Kısa Keseyim](#)
Defter
32. [Duman ve Aynalar](#)
Zoe
33. [Yüksek Riskli Saklambaç](#)
Defter
34. [Aşk, Kilitler ve Garip İtirafı](#)
Zoe
35. [İki Kişilik Bir Hapishane Hücresi](#)
Defter

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Teşekkür bölümünü](#)

[atladınız mı?](#)

[Meg'den daha fazla romantik komedi mi arıyorsunuz?](#)

[Meg'in haber bültenine katılın ve ücretsiz bir kitap](#)

[kazanın! Meg Easton Hakkında](#)

OceanofPDF.com

İÇERİK BİLDİRİMİ

Bu kitap, mizah yönü ağır basan ve casusluk/gerilim/tehlike unsurları hafif olan hafif yürekli ve eğlenceli bir romantik komedi. Tetikleyici uyarıları takdir ediyorsanız, okumaya devam edin! Bunları spoiler olarak görüyorsanız ve ihtiyacınız yoksa, bu kitabın swoony eğlencesine atlayın.

Bazı olası tetikleyiciler:

- Terk edilme sorunları
- Çocuk ihmali
(geçmiş)• Anksiyete
atağı
- Kokmuş peynir hakkında aşağılayıcı yorumlar

Bilmek istersiniz diye söylüyorum: Bir karakter hayati tehlikesi olmayan bir şekilde yaralanmasına rağmen, kitap boyunca kimse ölmüyor. Seks de yok - sadece birkaç bayıltıcı öpücük var. Ve tüm Meg kitaplarında olduğu gibi, bolca esprili şaka, eğlenceli karakterler ve mutlu bir sonla karşılaşacaksınız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

KAPÜŞONLULAR VE TESLİMLER

LEDGER

Bir istihbarat ajanı olarak pek çok yere seyahat edebiliyorum ve işim beni Philadelphia'ya getirdiğinde buna bayılıyorum. Buranın bir ruhu var. Macera duygusu olan herkes için adeta bir oyun alanı.

Philadelphia'nın kalbindeki tek yönlü caddeden geçerken kendi kendime gülümsüyorum, bir binanın yan tarafındaki dev bir duvar resminden uzaklaşıp varlığımla buluşacağım giyim mağazasının bulunduğu eski binaya doğru ilerliyorum. Yanından geçerken yandaki sandviç dükkanının önündeki küçük açık hava masasında oturan bir çift kadına başımla selam veriyorum ve ikisi de bana flörtöz bir yüz ifadesi takınıyor. Ben de onlara sırtımdan ve göz kırparak karşılık veriyorum.

Muhtemelen kıllarım yüzündendir. İşim gereği görevde olmadığım sürece sinekkaydı tıraş olmam gerekiyor. Kılık değiştirmekten zarar için, kırk altı dakikalık helikopter yolculuğunun bir bölümünde kirli sakal bıraktım. Bence oldukça iyi görünüyor. Belli ki yirmili yaşlardaki iki genç de öyle düşünüyor.

Tabii ki kaslarımdan etkileniyor olabilirler. Pazularım biraz seğiriyor. Bu tişörtün içinde de oldukça iyi görünüyorlar.

Dükkâna girdim ve sanki buraya ilk kez geliyormuşum gibi mağazanın düzenine baktım - ki bu doğru - ve aradığım şeyi almak için nereye gideceğimi bulmaya çalışıyorum. Ki bu doğru değil, kapıyı açar açmaz aradığım kişiyi buldum. Ama bu dükkanda bir düzine kadar başka kişi var, yani bu hareket onlar için.

Sonra gözlerimin, varlığımın tasarımcı kapüşonlularının bulunduğu rafın önünde kıpır kıpır olduğu yere düşmesine izin veriyorum, ancak rahatça göz atma girişimleri oldukça inandırıcı değil. Sanki uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımı beklenmedik bir yerde görmüşüm gibi yüzümün aydınlanmasına izin veriyorum. "Kolson!" Buradaki asıl amacımız nedeniyle aramızda alttan alta bir gerilim var ama sesime yansımaya izin vermiyorum.

Varlığım hafifçe sıcıyor, yıpranmış sinirlerinin açık bir işareti, yüz hatlarını bir gülümsemeye dönüştürmeden önce. Gergin bir gülümseme ve sanki her an kapıdan bir belanın girmesini bekliyormuş gibi dükkânın içinde gezinen gözlerine ulaşmıyor. Bu sabahki telefon görüşmemize dayanarak bu beni şaşırtmadı. El sıkışıyoruz, kanka tokalaşmasına geçiyoruz - onun tarafından biraz fazla aceleyle - bu yüzden avuçlarının nemli olduğunu biliyorum.

"Nasılsın dostum?" Ses tonumu hafif tutarak Kolson'ın sinirlerini yatıştırmaya çalışarak soruyorum. Son birkaç haftadır çok değerliydi ama onu bu kadar sarsılmış görmek aldığı risklerin altını çiziyor.

"Güzel. Sadece... kapüşonlu sweatshirt alıyordum." "Oh," dedim. "Benim de yeni bir taneye ihtiyacım var."

Raflara bakmaya başlıyorum ve Kolson eğilip mırıldanıyor: "Teslimin tam Paws & Reflect'in önünde olacağını öğrendim."

"*Tuhaf bir evcil hayvan salonu mu?*" O özel işletmenin sloganını hatırlayarak söylüyorum. "*Orayı mı seçtiler?*"

"Market Caddesi'nde, üçüncü ile dördüncü arasında." Elinin tersiyle alnını sildi. Sanki çok gergin olduğunu ve terlediğini fark etmemi istemiyormuş gibi hızlı bir hareket yapıyor.

Başımı salladım. "Bölgeyi biliyorum." Clandestine Services Agency'de bazı çalıntı sanat eserlerinin izini sürüyoruz ve sanat eserlerinin nakliyesini yasadışı silah taşımak için kullandıklarına inanıyoruz. Kolson'ın panik içinde beni aradığı davanın kaçakçılık rotaları ya da kilit bağlantılar içerebileceğini düşünüyoruz. "Ne zaman?"

Kolson yüzünü buruşturur ve kapüşon taklidini tamamen bırakır. "Birde." Saatine bakarken gözlerim açılıyor. "Altı dakika sonra."

"Özür dilerim. Verebileceğim en iyi haber buydu. Buraya zamanında gelemeyeceğinizden endişelendim."

Elli üç dakika önce Kolson'dan bir telefon aldım. Bir iş arkadaşının "Soyut Takas" için bir devir teslimden bahsettiğini duyduğunu söyledi, bu ismin sanat eseri hırsızlıklarına atıfta bulunduğunu düşündü ve bunun

yakında gerçekleşecekti. Ben seyahatleyken daha derine inmeyi ve bulduklarını paylaşmak için benimle burada buluşmayı planlıyordu.

Aramasından yedi dakika sonra Maryland'deki Gizli Hizmetler Ajansı binasından ona doğru giden bir helikopterdeydim. Daha hızlı gidebileceğimi sanmıyorum ama keşke bu süreyi bir ya da iki dakika kısaltabilseydim.

"Sen en iyisisin," diyorum, gergin omzunu okşayarak. "Sağ ol, dostum."

Dükkanın arka tarafına doğru yürürken alçak sesle "Sirki yakaladın mı?" diye sordum.

Genç, eğlenceli ve her zaman kesin konuşan idarecim Kella kulaklığımdan şöyle diyor: "İp cambazlığını yakaladım ve palyaçoların küçük arabalarından çıkmaları gereken yeri gördüm. Aktarma şu anki konumunuzdan 5 km ötede gerçekleşecek. Bölgede bir taksi arıyorum."

"Zaman yok. Koşacağım."

"Mil süreniz nedir?" "Altı dakika."

"Tamam, köşeleri, hem yaya hem de araç trafiğini hesaba katarsak, muhtemelen üç buçuk dakikada varabilirsiniz."

"Arka kapıda kamera var mı?"

"Evet," diyor Kella, "ama karşı sokağa geçene kadar binanın karşısında kör bir nokta var."

"Yeterince iyi." Ön kapıdan çıkıp gitmeyeceğim çünkü bir kötü aktörden diğerine devredilen çantayı elime aldığım da, en azından içlerinden biri bazı güvenlik kameralarını hackleyecek ve geldiğim yere geri dönecek. Ve beni, mal varlığımın kısa bir süre önce girdiği bir dükkandan çıkarken göremezler. Onu yakacak değilim.

Ama buranın bir arka odası var, bu yüzden onun yanındaki bazı kıyafetlere gerçekten çekilmiş gibi davranıyorum. Tam onlara ulaştığımda, bir kadın kolları katlanmış pantolonlarla dolu bedeniyle kapıyı iterek açıyor. Bir centilmen gibi öne atılıp kapıyı onun için açıyorum ve kapı kapanırken içeri süzülüyorum.

Arka odaya doğru iki adım atıyorum ve bir masada duran başka bir mağaza çalışanını görüyorum, sanki gömlekleri düzgün ve net bir şekilde katlıymış gibi görünüyor ama şimdi katlamanın ortasında donmuş, sadece bana bakıyor.

"Buradan çıkan bir arka kapınız var mı?" diye sordum. "Az önce eski nişanlının ve kötü arkadaşının ön taraftaki kafe masalarından birinde oturduklarını gördüm. Eğer

Bu şekilde çıkarsam bana bir şeyler fırlatmaya başlayacaklar. On beş dakika sonra bir iş görüşmem var ve oraya gömleğimide traşlanmış biftek, soğan ve Cheez-Whiz ile gidemem."

Şu anda üstüme oturan bir tişört ve bileği lastikli ipli pamuklu bir pantolon giyiyorum ve şu anda bunun uygun bir mülakat kıyafeti olacağı bir iş düşünemiyorum. Belki de kardeşlerim Jace ve Miles'ın yaptığı gibi görevlerde takım elbise giyme alışkanlığı edinmeliyim. Ama bu Miles'ın yaptığıının tam tersini yapmayı bırakmam anlamına gelir ki bunu yapmaya niyetim yok.

"Evet, elbette" diyor kadın ve sadece kapıyı işaret etmek yerine, gerçekten de kapıya doğru koşuyor ve benim için açıyor.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler. Beni tamamen kurtardın."

Sonra dışarı çıkıyorum ve Özgürlük Çanı'nın sesi uzaklarda yankılanırken binalara yakın durarak koşmaya başlıyorum.

İnsanlara istediğinizi yaptırmanın püf noktası, başınıza gelebilecek kötü bir şeyden bahsetmektir - eski nişanlımın ve kötü arkadaşımın bana bir şeyler fırlatması. İkinci bir kötü şeyden -iş görüşmesinde utanmak istememek-bahsetmeden önce bunu çok uzun süre düşünmelerine izin vermeyin. Kişi ilk şeyle ilgili olmayabilir, bu nedenle ikinci şey daha evrensel olarak ilişkilendirilebilir olmalıdır.

Belirli bir şey söylemek de önemlidir, örneğin tişörtümdeki Cheez Whiz gibi, çünkü bu kişinin onu hayal etmesini sağlar. Ve bir kez hayal ettiklerinde, gerçek kadar iyi olur. Kaçınılmazdır. Ve bir kez kaçınılmaz olduğunda, insanlar her zaman yardım etmeye istekli olurlar.

Kella, "Oh! Görüyorum ki çoktan mermi gibi fırlamışsın! Yani oraya zamanında varacaksın, tabii teslimatı yapanların zamanında gelen tipler olduğunu varsayarsak."

Altıncı Cadde'ye varır varmaz, hızımı hiç kesmeden Özgürlük Çanı'nın yanındaki çimenlik alandan geçiyorum. Lise ve üniversite boyunca pistte koştum ve hâlâ 800 metre koşusunda altın madalya kazanmaya çalışıyormuşum gibi antrenman yapıyorum.

Turistlerin arasına dalıp çıkıyorum ve sahibinin yanında çimenlerde yatan bir köpeğin üzerinden atlıyorum. Bir kadın bir şey unuttuğuna karar vermiş olmalı ve beklenmedik bir şekilde dönüyor. Kaçıyorum, ama yine de omuzlarımız neredeyse dengesini kaybedecek kadar çarpışıyor. Parktan çıkıp Market Caddesi'ne dönerken, daha çok tekerlekli bir tekneye benzeyen bir tur otobüsünün yanından geçerken "Özür dilerim!" diye sesleniyorum.

Şehrin sesleri etrafımı sarıyor - insanlar konuşuyor, arabalar, otobüsler ve kamyonlar çalışıyor, köpekler havlıyor, uzaktan inşaat sesleri geliyor, ara sıra kornalar çalıyor ve sokak satıcıları insanlara sesleniyor. Koşarken tüm bunları duymamaya çalışıyorum. Tıpkı ciğerlerimin nasıl yandığını duymamaya ve sadece içimde dolaşan adrenaline odaklanmaya çalıştığım gibi.

Kella kulağıma şöyle diyor: "Paws and Reflect'in önündeki kameralara bakıyorum ve bir numaralı palyaçonun arabasına yaslandığını görüyorum - siyah, son model bir Chevrolet Impala - yani sonuçta küçük bir araba değil. Klasik gölgeli karakter davranışları sergiliyor: etrafına gelişigüzel bakıyor ama yüzeyin hemen altındaki sınırlar belli oluyor."

Yolun ters tarafındayım ve arabaların yaya geçidinde durmasını bekleyecek zamanım yok, bu yüzden arabaların arasındaki boşluğa koşuyorum. Sadece bir tanesi bana korna çaldı, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

"Frogger oyununu iyi oynadın," diyor Kella. "Tamam, iki numaralı palyaço az önce binadan çıktı, elinde çanta yanında kişisel hayran grubu var. Shady Clown ve siyah Impala'ya doğru gidiyor." "Onu görüyorum." Sadece iki yüz elli metre . Sadece çıkmışım gibi koşuyorum, hayatım buna bağılıymış gibi değil, çünkü insanlar koşucuları görmezden geliyor. Herkes hayatınız için koşanları fark eder. Ama gerçekten, hızım hayatımın buna bağlı olduğunu gösteriyor. Her şey yüz ifadesinde. Benimki sakın, sanki uykumda maraton koşuyorum ve bu sadece hafif bir Pazar . Elinde çanta olan adama yetişeceğim. arabadaki adama ulaşır.

"Bir kahvene bahse girerim ki, o 20 metre gitmeden onu yakalayamazsın." "Bana o kadar çok kahve borçlusun ki kendi kafemi açabilirim."

Koşarken bunu tam olarak nasıl yapacağımı hayal ediyorum. Kaldırım ekstra geniş, bu yüzden ortaya doğru ilerliyorum, çantayı tutan adamla çarpışma rotasında değilmişim gibi görünüyorum. Yine de son saniyede ona doğru yöneleceğim, onunla sağındaki adamın arasına gireceğim ve bunu yaparken çantayı kapacağım. Sonra gerçekten de hayatımı tehlikeye atacak bir hızla köşeye doğru koşacağım ve onları kaybedene kadar kaçınma manevraları yapacağım. Vücudumun daha fazla oksijen çektiğini, kaslarımın gerildiğini, ihtiyaç duyacağı hız patlamasına şimdiden hazırlandığını hissedebiliyorum.

Hedefimden yüz adım ötede, çantalı adam hedefinden bir düzine adım ötede ve ben bu görevde asla görmek istemediğim tek şeyi görüyorum. Sisteme mamut büyüklüğünde bir maymuncuk atacağı garanti olan tek şey.

Zoe Steele.

Hızlı koşuyor olsam da, eli çantalı adamın az önce geçtiği kapıdan dışarı adım attığında hayal kırıklığı ve öfke beni hala sert bir şekilde vurmaya başlıyor. Bu sokaktaki herkes rahat giyinmiş; kot pantolon, tişört, şort, spor ayakkabı. Bu mesafeden bile, Zoe'nin sarı saçlarının düşük bir at kuyruğu olduğunu ve siyah deri pantolonundan gözleri yukarı çekecek kadar düşük kesilmiş koyu mor bir üst giydiğini görebiliyorum. CIA ajanlarına kalabalığa nasıl karışacaklarını öğretmiyorlar mı?

Şimdi, vücudum ihtiyaç duyacağı ekstra hız patlamasına hazırlanmak yerine, sıcaklık oluşuyor. "Çok ateşli" anlamında bir sıcaklık değil, öyle olsa da ve bir zamanlar buna kanma hatasına bile düşmüş olsam da.

Hayır, daha çok kan kaynıyor gibi. Hedefime benden daha yakın. Zoe bana gerçek olduğuna inanmadığım bir şaşkınlık bakışı atıyor ve sonra ifadesi sinsileşiyor. Sanki çoktan kazandığını biliyormuş gibi. Şimdi daha da yüksek bir hız patlaması yapıyorum.

Ama o daha hızlı. Adamın çantasını tam da benim almak üzere olduğum şekilde alıyor, eğer daha yakın olsaydım, ve benim yöneleceğim köşeye yöneliyor. Bu çantayı almak için burada olamaz. Varlığımdan aldığım bilgileri içeriyor. Haftalardır geliştirdiğim.

Zoe'nin peşinden koşarken, çantanın ellerinden alındığını fark edecek zamanları bile olmayan adamların yanından geçiyorum. Köşeyi döndüğümde iki katlı bir binanın yarısına kadar tırmandığını görüyorum. En tepedeki düz çatıya çıkıyor, dönüp bana göz kırıyor, sonra çatıda gözden kayboluyor ve görüş alanımdan .

Onun peşinden gitmek istiyorum. O binaya tırmanmak. Gittiği yere ondan daha hızlı varmak için. Bir koşu yarışında onu kolayca yenebilirim ve o da bunu biliyor. Bu yüzden gözden uzak bir yerde, çatılarda. Ama bedenim umutsuzca bu galibiyet için savaşmak istese de onun peşinden gitmiyorum. Gerekirse onu bu şehir boyunca kovalamak için.

Eğer o düşmanım olsaydı, yapacağım şey tam olarak buydu. Gerekirse onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalardım. Bu davayı onun elinden alır ve CSA'nın eline teslim ederdim.

"Zoe düşman değil. CIA düşman değil" cümlesini kafamda bir döngü halinde duyuyorum, tabii ki CSA direktörünün sesiyle, çünkü bunu bana sayısız kez söyleyen o.

Ama şu anda Zoe'nin öyle olduğunu hissediyorum. Her görevinde onu geçmek istiyorum. Her bir galibiyete sahip çıkmak için. Koymak için

her bir çetele işareti benim sütunumda, onun değil. Binanın dibinde birkaç saniye durdum ve derin bir nefes aldım. Zoe kazanmıştı.

Sadece neden bu oyunu oynadığını bilmiyorum.

Ya da bu özel oyunun oynandığını nasıl bildiğini. Bildiğim kadarıyla, bu görevle ilgili hiçbir bilgiyi CIA ile paylaşmadık. Oyuna bir oyuncu sokabileceklerini düşünmek şöyle dursun, böyle bir şeyin varlığından bile haberleri olmamalı.

Sokakta kameralar var. Kella'nın olanları gerçek zamanlı olarak gördüğünü biliyorum. Bu yüzden güncellemeyi atlıyorum ve "Müdüre söyle beni arasın" derken sesimin hırıltılı çıkmasına izin veriyorum.

Kella "Olur," diye yanıtlıyor ve başka bir şey söylememesini takdir ediyorum.

Ajans helikopteri, bağlantımla ilk buluştuğum yerden sadece bir blok ötede bulunan yerel bir hastanedeki helikopter pistinde bulunuyor, bu da onu sadece yarım mil uzakta yapıyor. Ya da Kella'ya sorarsanız 0.62 mil. Ama oraya koşarak gitmedim. Aslında, kaç arabanın bana korna çaldığını umursamadan geri dönüyorum.

Kızgınlım. Bu görev üzerinde uzun süre çalıştıktan, Kolson'la ilişkimi geliştirdikten, ne düştüğünü görmek için o kadar çok ağacı salladıktan ve sonunda büyük bir fırsat yakaladıktan sonra, altımdan çalındığı için kızgınlım. CIA'in operasyonumuza öylece dalabileceğini düşünmesine çok kızgınlım.

Ve Zoe Steele beni yendiği için kızgınlım. Muhtemelen şu anda bir ajans helikopterinde oturmuş, tırnaklarını parlatıyor ve başarısının tadını çıkarıyordur.

Çatıdan helikopterime doğru yürürken güvenli hattan müdürden bir çağrı geliyor. Müdür aynı zamanda benim annem ama çalışırken onu hiç böyle düşünmüyorum. "CIA neden burada?" diye sormadan önce selam bile vermiyorum. Zoe neden geldi? Bu *bizim* operasyonumuz."

"Öyle," diyor benimkinden çok daha sakın bir sesle. "CIA'deki Küresel İstihbarat Bölümü'nün saha operasyonları direktörüyle konuştum bile. Bizimkiyle çakışan farklı bir operasyon yürütüyorlar. Zoe çantayla birlikte geri döner dönmez, çantadaki bizim operasyonumuzla ilgili bilgileri bizimle paylaşacak."

Operasyonlarımızın başka bir ajansınkiyle çakışması genel olarak sık rastlanan bir durum değil, ancak zaman zaman oluyor. Bazen CIA ile bazen de FBI ile. Her ne kadar diğer operatörler bunu "ara sıra" yaşasa da, benim görevlerim Zoe'ninkilerle çakıştığında kullanacağım kelime "sık sık" olurdu. Zoe'nin bir operasyon üzerinde çalıştığını bilmek

Benimkinden farklı olması -sadece benimkini çalmaya çalışmaması- biraz yardımcı oluyor. Şu anda tamamen zen olduğumu söyleyemem, çünkü kaybetmeyi asla kabullenemem, ama öfkem bir parça azalıyor.

"Bu yine de bir kazanç olarak sayılmalı," diyorum. "Varlığımdan buluşma zamanını ve yerini öğrenip oraya gitmeseydim, bu durumda bu bilgiyi alamazdık."

"Bunu bir galibiyet olarak sayacağız," diyor müdür. "Güzel," diyorum görüşmeyi sonlandırmadan önce.

Bu *gerçekten* bir galibiyet sayılmaz. Belki üçte bir galibiyet. Eğer o bile değilse. Ben ve Zoe arasındaki bu yarışta, kaybettiğimi biliyorum. Bu duyguyu sevmiyorum ve bir daha asla ikinci olmamaya kararlıyım. Ama yönetmenin buna galibiyet demesi hoşuma gidiyor. İşimi seviyorum. Bana ihtiyacım olan her şeyi veriyor - macera, yeni yerler, yeni insanlar - ve ajansa vazgeçilmez olduğumu göstermekten asla zarar gelmez.

Belli bir bina ölçeğindeki sarışın her zaman aksini kanıtlamaya çalışsa bile.

Ve bu son değil. O davadaki bilgileri alacağız, eyleme geçirilebileceğinden emin olduğum bilgileri. Sonra CSA'nın ihtiyacı olan her neyse onu güvence altına alacağım ve bunu Zoe'nin CIA'in yaptığı operasyon için ihtiyaç duyduğu şeyi almasından çok önce yapacağım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

ALIŞILAGELMIŞIN DIŞINDA BİR YAYA

ZOE

Ledger'dan önce davaya girdiğime inanamıyorum. Bu görevde ekstra bir heyecan ve tatmin duygusu beklemiyordum. Çünkü Ledger'ı burada görmeyi hiç beklemiyordum. Adam oldukça hoş biri.

Her koşulda, ama onun koştüğünü görmek muhteşem bir şey ve buna tanık olduğum için asla üzülmeceğim.

Ayrıca bu görevde onu geçeceğimi anladığı anda yüzünde beliren ifadeye tanık olduğum için de asla üzülmeceğim. Ya da çatıdan ona göz kırptığımda yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini. Kahire'de yollarımız kesiştiğinde onu yenmişim ama kısa bir süre sonra görevlerimiz bizi Londra'daki aynı arka sokak deposuna götürdüğünde ödül o aldı, bu yüzden bunu kazandığıma sevindim. Ledger'ın üst üste iki tane almasına izin veremem.

Arada sırada kazanmasını kaldıramadığımdan değil. Beni zinde tutan şey bu. Bir müsabaka ancak rakibiniz sizin seviyenizdeyse gerçekten yarışmaya değerdir.

Ledger'ın peşimden gelmemesi beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Kovalayacağını düşünmüştüm. Belki çatılardan değil ama kesinlikle yerden. Satın alma alanından bir buçuk blok ötede, birbirine bağlı -ya da atlanacak kadar yakın- yarım düzine çatıyı geçip tekrar caddeye iniyorum, bir oyuğa giriyorum, belimdeki keseden süper ince ve hafif eflatun ceketini ve turkuaz çantayı çıkarıyorum, ceketini giyiyorum, çantayı çantanın içine koyuyorum, saçlarımı salıyorum ve beni takip etmediğini fark etmeden önce yarım blok yürüyorum.

Beni yakalamasına izin vereceğimden değil. Beni bu davaya yönlendiren tüm bilgileri elde etmek için çok çalıştım ve içeriğine ihtiyacımız var. Bazı sanat eserleri çalındı ve terörist faaliyetleri finanse etmek için satıldığına inanıyoruz. Bu dava muhtemelen çalınan sanat eserlerinin kataloğunu, mevcut konumlarını ve potansiyel alıcılarını içeriyor. Bu bilginin başkasının eline geçmesini istemiyorum. Ledger'ın bile.

Özellikle Ledger'inkini.

Bu yüzden, bu düşman bölgesinde hız ve çeviklikle ilerliyorum. Normalde, normal insanlarla dolu bir şehri "düşman" bölgesi olarak görmezdim, ancak -kuşkusuz oldukça etkileyici- Mason Kütüphanesi / Müzesi'nin önünde fotoğraflarını çekmemi isteyen aşırı hevesli turistler ve dalış bombardımanı yapan güvercinler arasında, uygun olduğunu hissediyorum. Ama Philadelphia'yı seviyorum. Burası devrimlerin ve yeniden doğuşların şehri, ki bu da benim hayatımın teması oldu.

Kaçamak manevralarım sadece Ledger için değil elbette. Çantayı çaldığım ya da teslimatı kabul eden adamların da beni yakalamasını istemiyorum ve beni aradıklarını biliyorum - neredeyse iki kez onlara rastladım.

Bu yüzden Market Sokağı'ndan çıkış noktama kadar yaklaşık iki mil boyunca yürümekle yetinmiyorum. Geri dönüyorum. Etrafından dolanıyorum. Otobüse, banliyö trenine ve *tramvaya* biniyorum. Evdeki sosyal sorumluluklarımdan kaçmakta olduğu kadar arazideki engellerden kaçmakta da ustayım. Ve tabii ki yol boyunca, yakalanmaktan kaçmakla aynı düzeyde taktiksel planlama gerektiren inşaat sapaklarında geziniyorum. En azından turuncu koniler silahlı korumalardan daha az korkutucu.

Neyse ki kulağımdaki teknisyen Packston tepeden bakma ve beni doğru zamanda doğru yerlere yönlendirme konusunda çok başarılı, çünkü ben de davayla birlikte Langley'e dönmek için acele ediyorum. Burası büyük bir şehir, ama kedi-fare oyunu ne kadar uzun sürerse, farenin yakalanma olasılığı da o kadar artar. Ve ben asla yakalanmam.

Schuykill Nehri'ni ikinci kez yürüyerek geçiyorum ve özel helikopter pistinin bulunduğu binaya yaklaşırken Packston'a, "Çıkış noktasına ulaştım," diyorum.

"Anlaşıldı, Zoe. 'Çatıda Buluşma' protokolü başlatılıyor. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kaçış rotamız bir roller coaster fabrikasından daha fazla kıvrım içerdiğinden, denekler sizi takip etmekten vazgeçtiler. Harrison çatı katında beklemede."

Asansör beni altı kat yukarı ve Harrison'ın gerçekten de helikopterde beni beklediği çatıya çıkarırken boştaki elimin parmak uçlarını bacağıma vuruyorum. Kanatları yavaşça dönüyor, sanki ben biner binmez havalanmaya hazırlanmış gibi. Asansörün kapıları içeri girebileceğim kadar açılır açılmaz helikoptere doğru koşuyorum.

Philadelphia'daki pek çok düz çatı gibi bu çatı da yağmur suyu akışına yardımcı olmak için çimlendirilmiş. Belki şehirde alışlagelmişin dışında yaya yollarında gezindiğimden, belki de geri dönmek için acelem olduğundan, içimdeki Pisagor'u kanalize edip hipotenüsü koşuyorum, çünkü iki nokta arasındaki en kısa mesafeyi, yani düz çizgiyi almaktan yanayım.

Bu da medeni bir yaya gibi kaldırımda yürümek yerine çimenleri kestiğim anlamına geliyor. Ancak bu çim değil, daha çok sukulentlerden oluşan bir zemin örtüsü ve görünüşe göre dün gece yağmur yağmış. Ve görünüşe göre, çakıllı bir çatıdaki zemin örtüsü *çok* yumuşak.

Ayakkabılarım sıırıslılam olduğu için koşumu zar zor yavaşlatıyorum ve ayağım bir bitkiye takılıp düştüğümde neredeyse helikopter pistine varmışım. İstihbarat ajanı olmadan önceki hayatımda yüzüstü düşebilirdim. Bunun yerine, mükemmel bir taktiksel yuvarlanma gerçekleştirdim. Bu da tüm ön tarafımın ıslanması yerine tüm arka tarafımın ıslanması anlamına geliyor. Ama çantayı elimden düşürmüyorum - elim pahasına da olsa sıkı tutuyorum.

Geçenlerde Kuala Lumpur'daki Petronas İkiz Kuleleri arasında bir inç genişliğinde polyester bir dokuma üzerinde slacklined yaptım. Eni 700 metreydi ve zar zor sallanıyordum. Ve burada, yumuşak, çoğunlukla düz bir yüzeye mi düşüyorum? Bir düzine farklı silah konusunda eğitim aldım ama sukulentlerle baş edemiyorum. (Bunu zaten biliyorum çünkü Packston bir keresinde masamı "kişiselleştirmem" için bana bir saksı sukulent vermişti. Görünüşe göre, susuz ne kadar dayanabilecekleri konusunda sınırları varmış).

Yüzüm ısınıyor ve Packston'ın ya da Langley'deki herhangi birinin düşüşüme tanık olup olmadığını merak ediyorum - operasyonumu izlemek için bir uyduya tam olarak el koymadılar, ama muhtemelen bu çatıda kameralar var - Packston "İlginç bir kaçış yolu seçimi" dediğinde.

Bazen Packston'ın ciddi mi yoksa alaycı mı olduğunu anlamak zor, ama sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Ben de şöyle cevap veriyorum: "Görev güncellemesi: Sulu meyveler artık düşman varlıklar olarak sınıflandırılıyor. Dikkatli ."

Çantayı tutan elime baktım. Tırnağımı o kadar çok yırtmışım ki kanıyor. Silkeleniyorum ve helikoptere tırmanıyorum. Tırnaklarım o kadar kötü durumda ki, bu onları daha da kötü göstermiyor.

Harrison bana bakıyor ve düşüşümü gördüğünü ve benim için eğlence ve acıma karışımı bir duygu hissettiğini söylemek için vücut dilini okuma konusundaki uzmanlığıma ihtiyacım yok. Yaralı tırnağım için mi, düşmenin utancı için mi, yoksa vücudumun arka tarafının sırlıslam olduğu gerçeği için mi, kimse tahmin edemez. Her neyse. Davayı aldım ve önemli olan da bu. "Sadece yerdeki tehditlerden zarıfçe kaçma becerilerimi geliştiriyorum."

Harrison kıkırdıyor ve pilotluğa geri dönerek bizi binadan Langley'e doğru kaldırıyor.

Havada kaldığımız otuz iki dakika giysilerimin kuruması için yeterli bir süre değil ama sırlıslam görünmemeleri için yeterli. Koyu renk giymenin faydalarından biri. Önce kemerime, sonra da hedeflerden aldığım çantanın içinde bulunduğu ayağımın dibindeki çantaya bakıyorum. Üzerimde olası her görev senaryosu için aletler var. Ama yanıma fazladan ayakkabı almadım mı? Bir sonraki görevim için yanıma ince, katlanabilir bir çift ayakkabı almam gerekecek çünkü ayaklarım olması gerekenden çok daha fazla nem hissediyor.

Langley'deki CIA binasında bulunan Küresel İstihbarat Bölümü'ne elimde aldığım çantayla girerken, ayakkabılarımın her adımda çıkardığından emin olduğum ezilmenin kafamdan kaynaklandığını umuyorum. Gözlerim odadaki kafaların üzerinde geziniyor ve hemen Packston'ın sarı buklelerini buluyor ve gözlerim karşı taraftaki direktör Sullivan Reynolds'u bulmadan önce birbirimize bir selam veriyoruz.

Neredeyse Packston'ın masasına varmıştım, müdürün yolunu yarılamaştım ki, iş arkadaşım Troy elinde kahve, üstün görünmeye çalışarak yanıma geldi. Saha kayıtlarımızın bunu desteklememesi onun için çok kötü.

"Son operasyonunda büyük bir sıçrama yaptığını duydum," diyor. "Dalışa başladığını bile bilmiyordum Steele, yine de mükemmel bir öne eğilme gerçekleştirdiğini duydum." Sırtımın hâlâ ne kadar ıslak olduğunu görmek için olduğunu bildiğim halde beni "tebrik ediyormuş" gibi omzuma vuruyor.

"Bu cümledeki anahtar kelime 'mükemmel'."

Elini pantolonunun paçasına kurularak bir gösteri yapıyor. "Biliyor musun, su dışı bir görevde dalgıç kıyafeti giymeyi düşünmemiştim. Bu ilginç bir dokunuş."

"Bir ara sen de denemelisin," diyorum. "Baskı altında sakın kalmana yardımcı olabilir."

Troy, altında yaşadığı köprüye doğru gözden kaybolurken Packston'a bakıyorum.

Packston ellerini havaya kaldırarak, "Hey, beni savunmak için söylüyorum," diyor, "akrobasi yapacağınızı bilseydim, çatıdaki kameralara bağlanmaz ya da büyük ekranlara koymazdım."

Yaptığım hatanın büyük ekranlara yansımından utanç duyuyorum ama Packston'ın sözlerinin arkasındaki iltifatı hissediyorum - ben hata yapmam, bu yüzden yapabileceğime dair herhangi bir işarete sahip olamazdı. Bunu kabul ediyorum.

Aynı zamanda bu görevdeki dosya sorumlum olan Müdür Reynolds, iş arkadaşlarımdan birinin bilgisayarına bakmak için eğildiği yerden doğruldu ve gözleri hemen elimdeki dosyaya gitmeden önce beni fark etti ve gülümsedi. Başarılı bir görevin sonunda benimle her zaman gurur duyar. Ben de bunun için yaşıyorum.

Ona ulaştığımda çantayı uzattım ve ağzımdan çıkan ilk kelimeler "Ledger Lancaster neden oradaydı? Bu operasyon için gerçekten çok çalıştık - CSA bunu bizden çalmayacak, değil mi?" Sızlanmıyorum. Sesim çelik gibi güçlü ve inatçı çıkıyor. Tıpkı soyadım gibi.

Davayı kabul ediyor. "Onu bizden çalmayacaklar. Merak etmeyin, bu hâlâ sizin operasyonunuz."

"Güzel," diyorum kollarımı kavuşturarak.

"Ancak dosyanın içeriğini onlarla paylaşacağız."

"Ne?!" Omuzlarım hemen gerildi, ki bu komikti, çünkü yönetmenin omuzları benim patlamamla biraz sarktı.

"Görünüşe göre onların bir operasyonundan bazı bilgiler de içeriyor."

Ona temkinli bir bakış attım. Kulağa, bu parayı onların elinden çalmaya çalışıyorlarmış gibi geliyor.

Biz.

"*Farklı* bir operasyon," diye açıklıyor. "Operasyondan sonra daha çok şey öğreneceğiz. İçerik analiz edilir. Şimdilik evinize gidin."

"Ben iyiyim. Eğer bu çanta düşündüğümüz şeyi içeriyorsa, yakında harekete gerekecek."

"Öyle olsa bile, analistlerin önce onunla zaman geçirmesi gerekecek. Şu anda yapabileceğin bir şey yok. En son ne zaman uyudun?"

"*Ben iyiyim.*"

Sully beni öyle bir inceliyor ki sanki her şeyi görebiliyormuş gibi hissediyorum. "Çimenlerin üzerine düşen adam aksini söylüyor."

İrkildim. Tabii ki gördü.

"Zoe, bu dava üzerinde çok uzun zamandır çalışıyorsun. *Evine git*. O kadar uzun süredir yoksun, eminim kendi yatağında tekrar uyumak güzel olacaktır."

Aslında çok yorgunum. Biliyorum, çünkü Sully haklı - yorgun olmasaydım o çatıdan asla düşmezdim. Packston'a eve gideceğimi söyledim, Langley'den ayrıldım, Çin yemeği aldım çünkü ne kadar aç olduğumu da fark ettim ve şu anda evim dediğim otele gittim.

Burası temiz ve duvarlar çoğunlukla iyileşmiş bir çürüğün sarısına boyanmış olsa da, önceki otelim mor ve turuncu ekose duvar kağıdından daha iyi. Önemli olduğundan değil. Burası sadece uyuduğum ve ara sıra yemek yediğim bir yer. Bundan fazlasına ihtiyacım yok. Daha önce evim diyebileceğim bir yerim olmamıştı - sadece koruyucu aile olarak evden eve taşınmaya başlamadan önce annemle yaşadığım daireleri hayal meyal hatırlıyorum.

Ve şimdi, zamanımın yarısını dünyanın dört bir yanındaki otellerde geçiriyorum. Otel çoğu insanın "evim" dediği yer olmayabilir ama benim için en tanıdık yer orası ve bu da aynı şey. Langley'de ya da şehir dışında olduğumda kendimi "evimde" hissedebileceğim anlamına geliyor.

Çantamı kapının hemen içinde yere bırakıyorum, iki kilidi de kilitliyorum ve Kung Pao Tavuğumu masaya götürüyorum, çünkü burası benim sehpaımdan çok mutfak masasına benziyor. Kabin yarısına gelmişim ki yan odamdaki televizyondan *Friends* şarkısının sesini duyuyorum.

Otelde yaşamının kötü yanlarından biri de yan odamda kimin kalıyorsa onun insafına kalmaktır. Bir keresinde *Friends*'in bir bölümünü izlemiştim. Harika bir dizi olduğunu söyleyebilirdim ama nefret ettim. En azından o odada kalan ve *Modern Family*'nin birbiri ardına bölümlerini izleyen önceki konuklar kadar kötü değil. Melankolik hissetmeyi sevmiyorum. Ya da yetersiz. Ve kesinlikle geçmişe özlem duymaktan hoşlanmıyorum. - ya da daha önce hiç deneyimlemediğim bir hediye. Ve bu gösterilerde üçünü de hissediyorum.

Kulaklığımı aldım, telefonumda kahverengi gürültü çalan bir uygulamayı açtım ve sesleri bastırarak kadar yüksek sesle çalmaya başladım.

TELEVIZYON. Sonra huzur içinde baharatlı tavuğumu yiyorum ve kendime ait bu alana sahip olmanın ne kadar harika olduğunu düşünüyorum. Koruyucu aileyken bu hiç sahip olduğum bir lüks değildi, bu yüzden şimdi her zaman bunun tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra kulaklığımı çıkarıyorum, doydum mu yoksa yemeyi bitiremeyecek kadar yorgun muyum emin olamadan Çin yemeği kutusunu kapatıyorum ve mini buzdolabıma koyuyorum. Sonra bavuluma doğru yürüyorum ve ona bakıyorum. Üzerimi değiştiremeyecek kadar yorgunum ama deri pantolonla da uyuyacak değilim. Bu yüzden, her zamanki gibi yorgunken yapılması gereken ne varsa yapıyorum. Aslında artık kuru olan kıyafetlerimi çıkarıp bir gecelik giyiyorum ve yönetmenin önerdiği gibi "kendi" yatağıma giriyorum.

Bu yatağı benim yatağım yapan, tüm otellerdeki yatakların aynı olması değil. Ama çocukluğumun koşulları bana her yerde uyuma becerisi kazandırdı. CIA için dünyayı dolaşmak ve pek çok farklı zaman diliminde vakit geçirmek de bana istediğim *zaman* uyuma becerisi kazandırdı.

Bu iyi bir şey, çünkü Ross'un dinozor dersine Phoebe'nin ilginç karşılık verişinin sesini bastırmak için başımın üzerine bir yastık koyduğumda komodinin üzerindeki saat 18:02'yi gösteriyor ve bir profesyonel gibi saniyeler içinde uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

KARDEŞ ŞENLİĞİ

LEDGER

THaftalık aile yemeğimiz için annemin evinin ön kapısını açtığım anda, uzun koridorun diğer ucundaki mutfak ve yemek odasından gelen sohbet seslerini duyabiliyorum. Ve Blake'in yürümeye başlayan kızının "Wedgejo" diye bağırma sesi - en iyi denemesi

Elleri havada bana doğru koşarken adımı söylüyor.

"İşte benim favori roket gemim!" Onu kucağıma alıp omuzlarımın üzerinde oturması için sallarken söylüyorum. Ve adetimiz olduğu üzere, ellerini yukarı kaldırarak tavanda gezdiriyor ve koridorda ilerlerken "roket gemisi" sesleri çıkarıyor.

Mutfakta kız kardeşim Charlie müstakbel baldızım Mackenzie'ye telefonundan bir şeyler gösteriyor ve ikisi de gülüyor. Jace tabii ki Mackenzie'nin yanında, kardeşlerim Miles ve Blake annemle konuşuyorlar. Yani Emerson hariç herkes burada.

Mackenzie'nin artık tüm aile yemeklerimize gelmesini seviyorum. Bana sorarsanız, ne kadar çok o kadar iyi. Jace nişanlı olduğu için sıkıcı biri haline gelmediği sürece sorun yok. Yani, daha mutlu ve daha az ağırbaşlı olması hoşuma gidiyor. Mutlu kısmını seviyorum çünkü bu daha eğlenceli şeyler yapabileceği anlamına geliyor. Ama evlenen arkadaşlarımı gördüm ve hayatlarının sıkıcı hale gelmesi uzun sürmüyor. Ağlamaklı vergi formları gibi sıkıcı.

Birinin beni tuzağa düşürmesine ve sıkıcı yapmasına asla izin vermeyeceğim. Bir bastırıyorum. Beni bağlayın ve gündüz talk showlarını izlettirin,

İsterseniz beni bitmek bilmeyen çamaşırları katlamaya ve burnumdaki tüyleri tek tek yolmaya zorlayın, ama beni asla sıkıcı bir hayatın içine hapsetmeyin.

Anneme doğru yürüyorum, boştaki kolumu omuzlarına doluyorum ve ona sarılıyorum. Annem de beni sıkarak karşılık veriyor. Heidi de olaya dahil olmak istiyor ama ben annemden o kadar uzunum ki Heidi denese de ona ulaşamıyor. Onun yerine bir bacağını uzatıyor ve annem de onun ayağını sıkıyor.

"Emerson geliyor mu?" Ben soruyorum.

Annem başını sallıyor. "O işte."

Sırıyorum çünkü gözlerindeki ifadeden bunun Zoe'nin davaya geri döndüğü ve CIA'in sözünü tutup elde etmek için çok çalıştığım bilgileri CSA ile paylaştığı anlamına geldiğini . Şimdi Emerson'ın ekibinin analiz işlerini yapma zamanı.

"Hey," diyor Miles, "Zoe'nin hanesine bir çetele işareti daha eklerken seni yakalamak için ofiste değildim ama duyduğuma göre tozu öyle bir yutmuşsun ki seni yerden kazımak zorunda kalmışlar."

Eğer şu anda Heidi omuzlarımda olmasaydı, beyzbol şapkasını kapıp ulaşamayacağı bir yerde tutabilirdim ya da aynı derecede çocukça ve kardeşçe bir şey yapabilirdim.

"Hey," diyor Jace, masanın yanından geçerken. "Terbiyesiz konuşmalarını mahkemeye sakla."

"Mahkeme mi?" En sevdiğim kelimelerden birine başımı eğerek söylüyorum.

Jace sırtıyor. "Bugün erken saatlerde yediğiniz dayaktan sonra belki biraz stres atmak istersiniz diye düşündük."

"Bozguna uğramak" kelimesini kullandığı için ona bir bakış fırlatıyorum ama sonra ekliyor, "Bu yüzden biraz ayak voleybolu yapmamız gerektiğini düşündük. Shadowridge parkındaki kum sahaya gidebiliriz."

"Gerçekten mi?" Heidi kıvranmaya başladı, ben de uzanıp onu omuzlarımdan kaldırdım ve tekrar yere bıraktım.

Miles başını sallar ve Blake'in omzuna sarılır. "Bu huysuzu bile bize katılmaya ikna etmeyi başardık."

Zoe'nin beni yeneceğine dair tüm düşünceler aklımdan *uçup* gidiyor.

- "Pekâlâ dostum." derken sırtıyorum. Blake'e yumruk atması için yumruğumu uzatıyorum ama o sadece homurdanıyor. "Sence o bacaklarını gerçek bir rakip olacak kadar yükseğe sallayabilir misin?"

"Öyle umsan iyi olur, çünkü sen ve ben bir takımız."

Jace ve Miles'a bakıyorum. "Yine 'en büyük ve en küçük' ile 'ortanca çocukları' mı eşleştirdin?" "Ortanca çocuklar" derken kesinlikle alaycı bir ifade kullandım.

"Bunun en adil eşleşme olduğunu düşündük," diyor Miles. "Tecrübe ve gençlik, yakışıklılık ve beceriye karşı bir araya geldi."

"Gençlik mi?"

Miles omuz silkiyor. "Ben farklı bir günde, farklı bir ayda ve farklı bir yılda doğdum, bu yüzden sen her zaman 'genç' olacaksın kardeşim. Seksen yaşına geldiğimizde bile."

"On iki dakika daha yaşlısın."

"Yaşlı yaşlıdır."

İyi ki 1999 ve 2000 yıllarında doğmamışız çünkü Miles da benden farklı bir on yılda ve farklı bir yüzyılda doğduğunu iddia edebilseydi, dayanılmaz olurdu. Yüzündeki muzip gülümsemeden bunu sadece beni kızdırmak için söylediğini anlayabiliyorum, bu yüzden ona cevap vermeyeceğim. Bunun yerine gayet sakin bir şekilde, "Sorun değil, çünkü hepimiz 'Yeni Yılın İlk Bebeği' kimin aldığını biliyoruz" diye cevap veriyorum.

"Evet, ama o fotoğraflarda ikimiz de vardık ve en fotojenik olan bendim."

O fotoğraflar için hâlâ üzgünüm. Yani, onları çekmek için ben ağlamayı kesene kadar bekleyebilirlerdi. Heidi artık omuzlarımda olmadığından, kolumu Miles'ın boynuna dolayarak sahte bir boğma hareketi yapıyorum. Ondan 15 santim daha uzun olduğum için bu kolay oldu.

"Çocuklar," dedi annem. "Esnemeyi bırakmaya hazır mısınız? Çünkü CarterQue Barbeque cennet gibi kokan bir dana göğüs eti yaptı ve ben açım."

Blake fırında ısındığı yere gidip onu çıkarıyor ve midem hemen gurulduyor. Gerçekten de cennet gibi kokuyor. Kolumu Miles'ın omzundan indirip Charlie'ye dönüyorum. "Oynayacak mısın?"

Charlie başını sallar. "Hayır. Biz kızların," diyor annemizi, Mackenzie'yi ve Heidi'yi göstererek, "bu gece planlarımız var. Mackenzie'nin arkadaşı Livi gelecek ve birbirimize pedikür yapacağız."

"Eğlenceliymiş," diyorum, ama ciddi değildim. Mackenzie'ye dönüyorum. "Bu gece erkeğini almamızın senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Aptal Ledger," diyor Mackenzie, kolunu Jace'in beline doluyor ve ona bakıyor. "Ayrı olmanın üstesinden gelebiliriz." Sonra da abartılı bir korku ifadesi takınıyor. "Yapabiliriz, değil mi?" Ve sonra öpüşüyorlar.

Evet, Jace kesinlikle sıkıcı olma yolunda ilerliyor.

Ben yemeyeceğim. O lezzetli göğüs etini, peynirli makarnayı ve fırında fasulyeyi yiyeceğim ve sonra Blake ve ben Miles ve Jace'e "gençliğin ve tecrübenin" ne kadar zor olabileceğini göstereceğiz.

Parka vardığımızda güneş batmış, ancak alanı aydınlatan çok sayıda lamba var. Kum voleybolu sahası bir grup liseli tarafından kullanılıyor ve hiçbiri kazanmaya çalışıyormuş gibi oynamıyor. İyi bir sahaya yazık oluyor.

Ancak bir pickleball sahası mevcuttur ve bir tutam ... iyi, bir mahkeme bir mahkemedir.

"Bu işe yarayacak," diyor Blake, değerlendirirken.

Miles başını salladı. "Sen sadece gerçekten de ağ üzerinden alabileceğin için mutlusun, ihtiyar."

"Sadece ayak uydurmaya çalış, 'çocuk'. Ve tozumuzu yerken ağlamamaya çalış."

Footvolley temelde voleyboldur ancak topa dokunmak söz konusu olduğunda futbol kurallarını kullanır. Yani sadece ayaklar, bacaklar ve kafalar. Jace topa servis atıyor ve filenin üzerinden vuruyor. Blake topu alıyor, kafasını kullanarak bana doğru vuruyor, ben de yüksek bir vuruş yaparak topu tekrar fileye gönderiyorum. "Eğer bir pickleball sahasında oynuyorsak, buna sadece footvolley diyemeyiz. Ne diyeceğiz? Ayak turşusu mu?"

"Hayır," diyor Blake, topu elleriyle yakalayarak, bu oyunun kurallarına tamamen aykırı olan hareketini durduruyor. "Bunu böyle adlandırmayacağız. Veto ediyorum. Yine de ayak voleybolu topu kullanıyoruz."

"Volleyfootpickle?" Ben diyorum. "Turşu-vole-ayak? Ayak-turşu-vole."

"Kes şunu. Ciddiyim."

"Boy engeli olan oyuncular için footvolley?" Miles öneriyor.

"Buldum," diyor Jace. "Turşu içinde footvolley."

"Becerileri yüksek file için çok düşük olanlar için ayak voleybolu," diye öneriyorum, çünkü önerilerimiz Blake'i rahatsız ediyor.

"Bilmiyorum," diyor Miles. "Ben PickleFoot'un hayranıyım."

Belki de kötü şakaları bırakmamızı sağlamak için Blake topu tekrar servis atması için Jace'e geri atar ve şöyle der: "Demek bugün sahadaydın ha?"

Eğlenceli bir yer var mı?"

"Bu gizli bilgi." Ve o da bunu biliyor. "Ama helikopterle gidilebilecek kadar yakın olduğunu söyleyebilirim."

Blake'in kendisi dışında ailedeki herkesin CSA'da üzerinde çalıştığımız vakalardan haberdar olmasını takdir ettiğini sanmıyorum. Ama aile işine sırtını dönüp dış hekimi olmayı seçen de o oldu. Muhtemelen saha çalışmasını sevmezdi, ama Emerson gibi bir analist ya da Charlie gibi bir idareci olabilecek kadar zeki. Ya da herhangi bir alt kademede çalışabilirdi. Yüz anatomisi bilgisi ve hassas becerileriyle belki Abraham gibi kılık değiştirerek çalışabilirdi.

Ya da belki de bizim gibi bir çırpıda farklı yerlere seyahat edebilmeyi diliyordur. Ama Heidi ile bu pek mümkün değil.

Kimi kandırıyorum ki? Blake haftalarca plan yapmadan hiçbir şey yapmaz. CSA'dan nefret etmese bile, istihbarat ajanı olmaktan nefret ederdi.

"Eğer Zoe hedefe senden önce ulaşırsa," diyor Blake topu ağlara gönderirken, "bu görevi tamamlamadığın anlamına mı geliyor?"

Boynumdaki bir kas seğiriyor. "Bu laf sokma işinin nasıl yürüdüğünü anladığını sanmıyorum. *Rakibimizi* kışkırtıyor olman gerekiyor, *takım arkadaşımı* değil."

"Sadece anlamaya çalışıyorum. Görevi yarım bırakıp gitmek senin için sorun değil mi?"

Blake, ister bir kanal tedavisi, ister bir ev projesi ya da beş çeşit yemek olsun, hiçbir zaman bir şeyi yarım bırakıp gitmezdi.

"Bu işi öylece yarım bırakmıyorum," diyorum. "Görev hâlâ devam ediyor ve şu anda Emerson'ın sahasında." Topu filenin üzerinden bir füze gibi aşağıya doğru gönderiyorum. Jace topa atlıyor ama yere çarpmadan önce yakalayamıyor.

"Gelişmeleri öğrenmek için beş dakikada bir onu nasıl aramıyorsun?" Blake soruyor.

,"" diyorum, gözlerimi Miles'tan ayırmadan çünkü Blake ona hizmet ve oldukça gergin bir ifade takınıyor, "bulduğu her bilgi doğrudan müdüre gidecek-"

"*Anneme*," diye araya giriyor Blake.

"-Önce *anneme*, o yüzden bana söylemeyecek. Şu andan itibaren ben üzerime düşeni çoktan yaptım."

"Blake topu servis ederken Jace, "'İşinin bir parçası' derken, Zoe'nin kendisinden önce hedefi ele geçirmesine izin vermeyi kastediyorsa," diyor.

"Gördün mü?" Jace'i işaret ederek söylüyorum. "*İşte* böyle konuşulur." Sonra Miles'ın bana doğru gönderdiği topa, doğrudan Jace'in kafasına nişan alarak ağların üzerinden tekme atıyorum. "Her neyse, şu anda dava sırası Emerson'da. Buna takım olarak birlikte çalışmak deniyor."

Miles ve Jace birlikte çalışır - Jace kafasını kullanarak topu Miles'a atar, Miles dizini kullanarak ona geri atar ve Jace havada dönerek topu ağın üzerinden yere doğru gönderir. Blake topa doğru gider ama top pickleball sahasından sekmeden önce oraya ulaşamaz.

Onu yukarı çekmek için elimi uzattım. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin belli olan bir şey."

Blake topu alıp diğer tarafa atarken, "Ben sadece bitmemiş bir şeyle çekip gitmeyeceğimi söylüyorum," diyor.

"Sıra tekrar bana geldiğinde, zilleri takmış olarak orada olacağım. Bu arada, biraz aile macerasının tadını çıkaracağım. Şu anda stres atmak için buradayım. Endişelenmem gereken tek şey ise şakayla karışık konuşmak ve kazandığımızdan emin olmak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

GIZLI SIĞINAĞA SIZMAK

ZOE

S Büyük bir malikânenin kapısındaki nöbetçi kulübesine yanaşıyor ve nöbetçiye - kırklı yaşlarının başında, eğer yaka kartı doğruyu söylüyorsa Moss adında esmer bir adam - iki kimliğimizi de uzatıyor. "Saha Direktörü

CIA Küresel İstihbarat Bölümü Operasyon Sorumlusu Sullivan Reynolds ve İstihbarat Operatörü Zoe Steele, Direktör Lancaster ile görüşmek üzere burada."

Adam tek kelime etmeden kimliklerimizi kabul etti, sadece yolcu koltuğundaki beni görecektir ve arka koltuğa bakacak kadar eğildi. Sonra muhtemelen plakamızı kontrol etmek için arabamızın arkasına dolanıyor, sonra da nöbetçi kulübesine doğru ilerliyor. Aracımızın altında patlayıcı ya da takip cihazı olup olmadığını kontrol eden bir cihazın üstünde durdurulmamız beni şaşırtmaz.

Dikkatim kapının üzerindeki "Lancaster İş Çözümleri" yazılı tabeladan, ki bu tabelanın Gizli Hizmetler Ajansı'nın örtülü işi olduğu anlaşılıyor, çok uzun, kıvrımlı, arnavut kaldırım bir yolun sonundaki, özenle bakılmış bir araziye sahip binaya yöneliyor. Bina dev bir malikane. Bir *malikane*! Burası çok gizli bir devlet istihbarat teşkilatı olması gerekirken böyle mi görünüyor?

Muhtemelen kapalı yüzme havuzu ve saunası vardır. Muhtemelen gündüz spası da vardır. Kesinlikle yatak odasından çok banyosu var ve bir şarap mahzeni, bir ev spor salonu ve arkada tenis kortları bulunuyor. Bu, münzevi bir adamın

milyarderin canı sıkıldı ve suçla savaşılan bir ekip kurmaya mı karar verdi? Garajda bir Batmobil mi bulacağız?

Bu toplantıyı CIA yerine CSA'de yapıyor olmamız beni kesinlikle heyecanlandırmıyor. Özellikle de baş analistimiz zaten bu binada olduğu için, işlerini burada yapıyor olmalılar. O davayı kurtaran benim, Ledger değil. Bu da demek oluyor ki o bizim ve biz sadece paylaşıyoruz. Müdür Reynolds toplantıyı kendi sahamızda yapmamız için mücadele etmeliydi.

Moss arabaya geri döndü ve kimliklerimizi geri verdi. "Yoldan aşağı inin ve binanın önüne park edin. Ön kapıya gidin - müdür sizi bekliyor."

Sully ona teşekkür eder ve kapı açılırken camını kaldırır. Binaya doğru sürmeye başlar başlamaz, "Şimdi burada Ledger Lancaster ile aranızda çok fazla kıvılcım uçuştüğünü görmek istemiyorum" der.

Ledger ve benim rakip olduğumuzu biliyor, bu yüzden bunu komik ve alaycı bir şekilde söylüyor ve benden bir kahkaha bekliyor. Ama acaba gerçekten ikimiz hakkında bilgi mi istiyor? Sully'nin hangi görevlerin CSA ile kesişeceği konusunda altıncı hissi , CSA'nın Ledger'ı ne zaman göndereceğini tahmin ettiğinden ve sonra beni aynı görevlere gönderdiğinden şüpheleniyorum. Sanki bir çeşit çöpçatan gibi. Onun yorumu beni daha da şüphelendiriyor. Ledger ve benim aramda bir şey olmayacağını anladığından emin olmalıyım. "Benim gibi kadınlar aşık olmaz."

"Kadınlar senden hoşlanıyor mu?" diye sorarak bana açıklama fırsatı verdi. Açıklamadım. Bir süre sonra kendi tahminlerini ortaya koydu. "İstihbarat ajanı olan kadınları mı kastediyorsun? Ya da çocukken terk edilmiş kadınları mı?"

İrkildim. Bu yorum bu gezegende Sully'den başka birinden gelseydi, muhtemelen onu yere sererdim. Ama Sully asla. Ben de "Seç bakalım." dedim. Şunu da ekleyebilirdi: "Ya da profesyonel yalnız kadınlar mı? Ya da berbat olacaklarını bildikleri için daha önce hiç ilişki yaşamamış kadınlar? Ya da bir erkekle takılma şansı olmayan kadınlar mı?" Yine de bunları yüksek sesle söylemek yerine, "Ama özellikle Ledger söz konusu olduğunda." diyorum.

Bir buçuk yıl önce Ledger'ın insanlara onları gerçekten önemseydiğini hissettirme konusundaki etkileyici yeteneğini tamamen hafife aldığım bir zaman vardı, bu da bana tüm bu nedenleri bir süreliğine unutturdu.

dakika. Ve unutmak işlerin kötü bitmesine neden oldu. "Kötü" derken, havai fişek tarlasında alev makinesi kullanan bir kundakçıyı kastediyorum. Aramızdaki gerçek kıvılcımların bir daha oluşmasına imkan yok.

Sully dikiz aynasına baktı. "Tamam, burada uslu dur." Bu bana daha önce de söylediği bir şeydi ama görünüşe göre tekrarlama ihtiyacı hissediyor.

Başımı sallıyorum. "Ama gidip kapıyı çalarsak ve bir uşak kapıyı açarsa, bizi kapalı bir bowling salonunun önünden geçirip ev sahibinin ev sineması olarak kullanılan bir brifing odasına götürürse ve sonra bizi bardak tutacakları olan o yastıklı koltuklara oturtursa, ben oradan giderim."

Kıkırdıyor. "Her ne kadar öyle görünse de, burası bir milyarderin evi değil. Langley'nin çok küçük bir parçası olmasına rağmen, görüldüğünden çok daha büyük."

Başımı ona çeviriyorum. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Hayır. Ama uzun zaman önce - ben bir saha ajanıyken ve Müdür Lancaster da öyleyken - CIA'den CSA'ya geçtikten hemen sonra, onunla ortak bir görevdeydim. Birden fazla alt seviye olduğundan ve yeraltındaki kısmın çok daha büyük olduğundan bahsetmişti."

Parmağımı ve başparmağımı kolyemin zincirinde gezdirirken dikkatimi tekrar binaya veriyorum ve onu düşünüyorum. Sully arabayı beş park yerinden birine çekti. Diğer dördü boştu. Arabadan iniyorum ve ön kapıya doğru yürürken soruyorum, "Zili çalmamız gerekiyor mu? Kapıyı mı çalacağız?"

Ama Sully sadece kapıyı açıyor. Böyle bir yerde öyle hissettirmese bile geçerli bir seçim.

Lobi geniş, soğuk ve her yerde keskin açılar var. Arka duvarın yanında ortada tek bir büyük masa ve sağımızda bir köşeye sıkışmış birkaç rahatsız görünümlü sandalye var. Burası korkutucu görünmek için yapılmış.

Masanın arkasındaki resepsiyonist de öyle. Saçları sıkı bir topuz yapılmış ve siyah takım elbisesi de bu oda gibi köşeli. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Sully ona isimlerimizi tekrarlar ve Müdür Lancaster ile görüşmek için burada olduğumuzu söyler ve kadın bir telefon açar. Duruşu sert, sesi profesyonel ve yüz ifadesi nötr. Ama şu anda durduğumuz yerden ayaklarını görebiliyorum. Ayak bileklerini çaprazlamış - rahat olmasa asla yapmayacağı bir şey - ve üstteki ayağı yukarı zıplıyor, bu da bana mutlu olduğunu söylüyor. Yukarıda kontrol etmeye çalıştığı daha bariz vücut dili arasındaki uyumsuzluk

ve masanın altındaki daha ince vücut dili, gözdağı tamamen gösteriş içindir. Buna saygı duyuyorum. Ustaca bir iş çıkarıyor.

Bir an sonra sağımızdaki kapı açılıyor ve Müdür Lancaster içeri giriyor. Üzerinde diz hizasında koyu gri bir kalem etek ve içine sokulmuş açık mavi bir bluz var. Saçları, resepsiyonistinki kadar sert olmayan ama yine de profesyonel görünen gevşek bir topuzla toplanmış. Kadın ellili yaşlarının sonlarında olmalı ve hala harika görünüyor.

Önce Müdür Reynolds'ı selamlıyor ve "Merhaba Sully. Seni tekrar görmek çok güzel." Sadece elini sıkmak yerine, bir şekilde hem dostça hem de profesyonelce sarılıyor ve gözlerimi ikisinden alamıyorum. Ayaklarının birbirini göstermesinden, birbirlerini gördüklerinde gözlerinin daha fazla açılmasına, gövdelerinin hafifçe birbirlerine doğru eğilmesine kadar uyumsuz hiçbir şey yok. Her ikisi de birbirlerine gerçekten büyük saygı ve hayranlık duyuyor.

Sonra Gizli Hizmetler Ajansı'nın yöneticisi Evelyn Lancaster bana dönüp elimi sıkıyor ve bunu yaparken sol elini elimin dış tarafına koyuyor. "Zoe Steele. Senin hakkında çok şey duydum. Sonunda seninle yüz yüze tanışmak harika."

Yapmak istediğim şey ona huşu içinde bakmak. Yıllar boyunca onunla ilgili sorduğum tüm soruları ona sormak. O bilmesede benim akıl hocam olduğunu söylemek. En sevdiğim görevleriyle ilgili gerçekleri ağızından kaçırmak. Adımı bildiği ve hakkımda "çok şey" duyduğu için dili tutulur.

Yapmayı başardığım şey - onun karşılması tüylerimi diken diken etse ve kalbime bir helyum balonu bağlanmış ve onu kaldırıyormuş gibi hissettirse de - profesyonel kalmak ve "Sizinle yüz yüze tanışmak da harika. Bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederiz." Çünkü ben tam bir profesyonelden başka bir şey değilim.

Ama büyük bir parçam ondan bana her şeyi anlatmasını istiyor. Tüm kariyeri hakkında.

Büyüdüğümde bir istihbarat ajanı olacağıma karar verdiğimde sekiz yaşındaydım. Çocukken sinemaya gittiğim birkaç seferden birinde, bir kadın istihbarat ajanıyla ilgili bir film izlemiştik. Gösteride çok etkileyici şeyler yapıyordu ve çok yetenekliydi. Salondaki herkes benim gibi hayranlıkla izliyordu.

Oradan ayrıldığımızda, etrafımdaki herkesin ana karakterin ne kadar harika olduğundan bahsederken verdikleri tepkileri duydum. O zamana kadar istihbarat ajanı olmanın bir kariyer olduğunu bilmiyordum ve o anda bunu istediğime karar verdim. Tıpkı onun gibi etkileyici olmak istiyordum. İnsanların yeteneklerime hayran kalmasını istiyordum.

Evelyn Lancaster'dan ilk kez Çiftlik'teki eğitimime başladığımda haberdar oldum. Derslerimden birinde bize, CIA için çalışan bir istihbarat ajanı olarak, herkesin kaybolduğunu düşündüğü bir anda, tehlikeye atılmış bir güvenli evden tek başına nasıl hayati bir bilgi çıkardığını anlattılar. Onun çocukluğumdan beri kendimi hayal ettiğim türden bir ajan olduğunu fark ettim.

O akşam, kadın hakkında bulabildiğim her şeyi araştırdım. Efsane. Kısa sürede idolüm haline geldi. Kariyerim boyunca, yetki seviyem her yükseldiğinde, onun hakkında daha fazla ne öğrenebileceğimi görmek için dosyasını kontrol ettim. O benim olmak istediğim türden bir ajandı.

Ve Ledger'ın ona "anne" diyebilmesinden nefret ediyorum. Ne kadar şanslı olduğunun farkında mı? Ben çocukken, her gece, o anda yaşadığım koruyucu ailedeki berbat yatağıma uzanır ve farklı bir hayatın hayalini kurardım. Ve her zaman CIA için çalışan ve onun izinden gitmem için bilmem gereken her şeyi bana öğretecek bir annem olduğunu hayal ederdim.

Ledger'ın eline tutuşturulmuştu.

Müdür Lancaster bizi kapıdan geçirerek bir koridora götürüyor ve burada silah, dinleme cihazı, takip cihazı, kimyasal madde ve daha birçok tehlikeli şeyin kontrol edildiğini bildiğim bir tarayıcıdan geçiyoruz. Koridorun sonunda her şey CIA'deki departmanımızdan pek de farklı olmayan büyük bir odaya açılıyor. Hah. Yani burası sadece bir milyarderin sığınağı değil. Masalarda oturan ya da bir masadan diğerine yürüyen yirmi dokuz kişi var, yani Küresel İstihbarat Bölümü ile yaklaşık aynı büyüklükte.

Beni en çok şaşırtan şey ise tüm ajanların, memurların ve analistlerin bizim onların alanında bulunmamızdan ne kadar mutsuz ya da huzursuz göründükleri. Sanki davetsiz misafirmişiz gibi. Bulduğumuz geniş alanın karşı köşesinde duran Ledger ile göz geliyorum, duruşu geniş, kolları çapraz. Ledger içlerinde en az mutlu görüneni.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Buluşmamızın onun ajansında gerçekleşmesinin Ledger için bir kazanç olduğunu düşünmüştüm ama yüzündeki ifadeden yanıldığım anlaşılıyor. Bu benim için bir kazanç.

Bu özel "kazanımı" bir daha asla elde edemeyebilirim, bu yüzden Müdür Lancaster bizi alanın arkasındaki birkaç cam önlü konferans odasının önünden geçirirken ve Ledger bize doğru yönelirken her ayrıntıyı alıyorum. Son konferans odasına varmadan hemen önce, Ledger'ın ilk girdiğimizde durduğu yere yakın olan duvarda bir beyaz tahta fark ediyorum. Dikey olarak ikiye bölünmüş ve her iki tarafında çetele işaretleri var. Bir tarafın üst kısmında *Ledger*, diğer tarafta ise *CIA'de ZOE* yazıyor.

Görevleri hangimizin kazandığının çetelesini tutuyor. Aslında bu çok sevimli. Rekabetimizi ne kadar önemsedığını gösteriyor. Ve bunu görmemem gerektiğinden hiç şüphem yok. Müdür Lancaster konferans odasının kapısını açıyor ama ben bir adım atıp Ledger'la yüz yüze geliyorum. Çetele şu anda bir puan önde olduğumu gösterse de, adımları ve duruşu hâlâ kendine güvendiğini gösteriyor. Bir erkekte özgüveni severim. İşleri geri çevirmek zorunda olmadığımı bilmemi sağlar.

Ve dudaklarındaki o sırıtışı seviyorum. Gerçi kısık gözleri, onun alanında bulunmamdan duyduğu rahatsızlığı ele veriyor. Ama bu benim de hoşuma gidiyor. Sırıttıyorum ve kendi vücut dilim CSA ofislerine bu özel bakışı görmekten hoşlandığımı gösteriyor olmalı.

"Eğleniyor musun?" Ledger, sanki sadece onun bölgesinde bulunmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyormuş gibi belli belirsiz odayı işaret ederek soruyor.

Kollarını kavuşturuyor ama benim gülümsemem genişliyor. "Oh, son derece. Bir görevde seni en iyi şekilde kullandığımda kıvrınmanı görmekten oldukça keyif alıyorum. Çok gizli sığınağınızda benim varlığımla kıvrınmanızı izlemekten her zaman ayrı bir zevk duymuyorum."

Alay ediyor. "Lütfen, Steele. Keşke derimin altına bu kadar kolay girebilsen."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Görünüşe göre oldukça iyi bir iş çıkarıyorum." Gözlerim tekrar onunkilere dönmeden önce bakışlarımı çok hızlı bir şekilde mekânın ön tarafındaki çetele tahtasına çeviriyorum. Hafif bir hareket ama dönüp bakmadan bile ne demek istediğimi anlayacak kadar iyi bir casus olduğunu biliyorum.

Çenesinde küçük bir esneme ile ödüllendirildim. Tabloyu fark ettiğim için biraz sinirlendiğini göstermeye yetiyor ve bu beni gülümsetiyor. Ben de ekliyorum, "Ve sadece bir savaşla ilgili değil, değil mi? Savaşı kimin kazanacağıyla ilgili. Ve dürüst olalım, ikimiz de bunun kim olacağını biliyoruz."

Ledger biraz öne eğiliyor, gri-mavi gözleri itiraf etmeliyim ki oldukça çekici bir yoğunlukla benimkilere bakıyor. Gerçek kıvılcımlar asla

ama burada her zaman hoşuma giden bir sıcaklık var. "Her şey bitene kadar bitmiş sayılmaz. Ve inanın bana, bitmekten çok uzak."

Eğer aşık olacak türden bir kadın olsaydım, Ledger tüm kutuları işaretlerdi. Mükemmel derecede asi kum sarısı saçlarından, büyük ve güçlü omuzlarına, kolayca koşabilecek ya da bir binanın kenarına tırmanabilecek şekilde yontulduğundan emin olduğum bacaklarına kadar delicesine çekici. Etkileyici bir istihbarat ajanı olması da onu en iyi türden çekici kılıyor.

Ama ben olmadığımı göre ve aramızda asla bir şey olamayacağına göre, sadece iki şeyden biri olabiliriz: rakip ya da düşman. Bazen eğlenceli bir rakip oluyor. Diğer zamanlarda, beni sinirlendiriyor ve kesinlikle düşman oluyoruz.

"Sen değerli bir rakipsin Ledger ve umarım yıllarca sahada mücadele etmeye devam ederiz. Ama bu görev? Bu savaş mı? Sanırım sütunuma bir çetele işareti daha koymanız gerekecek. Bu toplantıyı burada yaptığımızdan şüpheleniyorum çünkü analistler kurtardığım dosyayı incelediklerinde sadece benim görevimle ilgili bilgi buldular. Yöneticilerimiz, içindekileri almamızın yaratacağı darbeyi yumuşatmak için bu toplantının burada yapılmasına karar verdiler."

"CIA'de işleri genel olarak nasıl yürüttüğünüzü bilmiyorum ama CSA'de 'darbeyi yumuşatma' işinde değiliz. Toplantı burada çünkü o davanın içeriği *tam da buraya* ait." Gözleri bir an için beni yakıyor ve ardından ekliyor: "Peki sen neden o görevdeydin? Philadelphia pek de yabancı bir yer sayılmaz."

"Ancak pek çok durumda benim bölümümün ABD topraklarında da faaliyet gösterebileceğini biliyorsunuz."

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. Hareket hafif, neredeyse fark edilmiyor. "Oh," diyorum, kelimeyi uzatarak. "Bana karşı yarışmanın bir nedeni de bu - senin bölgene tecavüz ediyormuşum gibi hissediyorsun. Rekabetimizin bir parçası da bu, değil mi?"

Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum. CSA'nın amacı CIA'in ve FBI'ın sorumlulukları arasındaki boşluğu kapatmaktır, ancak CIA'in benim bölümümün CSA'nın sorumluluklarıyla örtüşen çok fazla gri alanı var. Bu yüzden Ledger ve ben kendimizi pek çok aynı görevde bulduk.

Ledger'ın saatini ayarlamak için kollarını gövdesinin önünde hareket ettirmesi bana az önce ona doğrulttuğum darbenin indiğini söylüyor.

"Zoe ve Ledger, bize katılmak ister misiniz?"

Evelyn Lancaster'ın sesini duyunca yüzüm ısındı. Odaya girdiğini, tam arkamda durup şakalaşmalarımızı dinlemediğini sanmıştım. Bu benim asla yapmadığım bir hata. Ledger'ın varlığı beni yanıltmış olmalı. Hemen yüzümü ona döndüm ve saygılı bir şekilde başımı salladım. "Elbette."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

GÜVEN SANATI

ZOE

D Mürdür Lancaster beni ve Ledger'ı Mürdür Reynolds'ın arkasındaki konferans odasına götürüyor, burada benim bölümümün baş analisti Kenneth, CSAdaki meslektaşını olduğunu tahmin ettiğim bir adamın yanında duruyor - yirmili yaşlarının sonunda, siyah saçlı, gözlük takmayan ama gözlük taksa evindeymiş gibi görünen bir adam. Bizim analistimiz muhtemelen CSA analistinin yaşının iki katı, ancak ürkütücü bir şekilde benzer bir görünüm ve havaya sahipler.

Sanki aynı adamın genç ve yaşlı versiyonlarını görüyorum.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Başlamadan önce kısa bir tanışma faslı yapalım," diyor Mürdür Lancaster ve oval masanın arkasındaki iki adamı işaret ediyor. "Bu Kenneth, Küresel İstihbarat Bölümü'nün baş analisti ve bu da Emerson, Gizli Servisler Ajansı'nın baş analisti."

Mürdür Reynolds yolda bana hem Kenneth'in ekibinin hem de CSA'nın ekibinin gece boyunca ve sabahtan beri dosyanın içeriği üzerinde çalıştıklarını söyledi. İki adamın ne kadar bitkin göründüğüne bakılırsa, buna inanıyorum. Çantayı Sully'ye ilk teslim ettiğimde ve o da çantadaki bilgileri operasyonlarının bir parçası olan CSA'ya vereceğimizi söylediğinde, aptalca bir şekilde çantayı açacağımızı, kendi eşyalarımızı çıkaracağımızı ve sonra CSA'nın eşyalarını onlara teslim edeceğimizi düşünmüştüm.

Ancak kurtarılan istihbaratın o kadar da basit olmadığını ve bilginin kolayca bölünmediğini bilecek kadar çok görevde bulundum. Her şey birbirine bağlı. Bu yüzden her iki takımın da

tüm bilgileri analiz etmemiz gerektiğini ve bu brifing için birlikte toplanacağımızı çünkü ikimizin de ihtiyaç duyduğu bilgileri içerdiğini söyledi.

Müdür Lancaster kapıyı kapatıyor, masadan bir kumanda alıyor ve cam duvarı ve kapıyı karartan bir düğmeye basıyor. Biz hâlâ dışarıyı görebiliyoruz ama diğerlerinin odanın içini göremeyeceğinden hiç şüphem yok. İki analist ayakta duruyor ama iki müdür, Ledger ve ben oturduktan sonra Müdür Lancaster şöyle diyor: "İki analist ekibinin davada ne bulduğunu öğrenmek için sabırsızlandığınızı biliyorum, bu yüzden hiçbirinizi bekletmeyeceğiz. Emerson ve Kenneth, bulduklarınızı paylaşmak ister misiniz?"

CSA'nın analisti Emerson şöyle diyor: "Operatör Steele bu dosyayı ele geçirmeden önce, ekibimin bulduğu istihbarata dayanarak, dosyanın kaçakçılık rotaları veya kilit bağlantılar içerebileceğini düşündük ve çalıntı sanat eserlerinin yasadışı silahların taşınması için bir kılıf olarak kullanıldığına inandık."

"Ve ekibim," diyor Kenneth, "sanat eserinin terörist faaliyetleri finanse etmek için satıldığına ve davanın çalınan sanat eserinin yeri ve potansiyel alıcılarının bir kaydını içerebileceğine inanıyordu."

"Ekiplerimizin hiçbirinin tahmin etmediği şey," dedi Emerson, "çalınan sanat eserlerinden birini içeriyor olmasıydı." İç içe geçmiş metal ve camdan oluşan bir heykel çıkardı ve ben de nefesimi tuttum. Heykel, birbirlerine yaslanmış, birbirlerinden destek alan iki figürden oluşuyor ve şu ana kadar bulduğum her şeye dayanarak yakın zamanda çalındığından eminim. Daha dik oturan Ledger'a bakıyorum ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Kenneth bir tablet alır, birkaç şeye dokunur ve arkalarındaki duvardaki ekran, çalındığını zaten bildiğimiz beş sanat eserini gösterecek şekilde değişir - soyut bir tablo, bir kolye, kağıt, kumaş ve resimlerden oluşan karışık bir medya parçası, gerçekçi bir tablo ve ahşaptan bir kabartma oyma.

"İlk başta afalladık," diyor Kenneth. "Hayır, ilk başta bu eserlerin çalınmasının birbiriyle bağlantılı olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu, çünkü hepsi farklı tarz, medya ve türlerdeydi, hatta beşini de çalanların aynı grup olduğunu keşfettikten sonra bile."

"Ama dün gece," diyor Emerson, "bir şey keşfettik-"

"*Emerson* keşfetti," diye araya giriyor Kenneth. "Bu kısım tamamen ona aitti." "-parçaların hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu." Emerson konuşuyor.

Açıklamasına devam ettikçe daha da hızlanıyor. "Her biri aynı sanat kolonisinde yaşayan bir sanatçı tarafından yaratıldı."

Hollanda'da 18. yüzyılın sonlarında. Sanatçıların hiçbiri Rembrandt değil ama hepsi de oldukça başarılı oldu. Eserleri genellikle yüz binlerce, hatta beş milyon dolara kadar satılıyor."

Kenneth başını sallar ve hızlı adımlarla devam eder. "Bir gün sanatçılar kamp ateşinin etrafında oturup Kumbaya ya da o zamanlar sanatçılar ne yapıyorsa onu söylerken, her biri kendi tarzında ve 'Güven' temalı bir sanat eseri yapmaya karar verdi. Grup temayı hiç duyurmadı. Aslında, bu küçük ayrıntıyı bulmak için çok araştırma yapmak gerekti."

"Bu eserde," diyor Emerson, heykeli eline alarak, "iki figürün birbirine yaslanma şeklinden, güvenin bireyler arasında nasıl bir itimat ve kırılma içerdiğini temsil ettiğini görebilirsiniz." Arkasındaki ekranda, bir köşeden diğerine yavaşça giden net bir yol oluşturan kaotik bir renk karışımına sahip bir parça olan soyut resmi işaret ediyor. "Bu, güvenin hayatın kaos ve belirsizliğinde size rehberlik edebileceği fikrini temsil ediyor. Ve bu kolyede, aslında birbirine kenetlenen parçalar var-"

"Emerson," diyor Ledger, sesini renklendiren biraz sabırsızlıktan daha fazlası. "Bir temaları var. Anladım. Sanat tarihi dersine ihtiyacımız yok. 'Neden önemli' kısmına gelelim."

"Evet, doğru. Tamam, sanat kolonisi bağlantısının kendisi bize çok fazla şey vermezdi ama Kenneth bu parçayı incelerken bir bilgisayar çipi içerdiğini buldu." Gözlerini kısarak metalin tabana bağlandığı yere bakıyor. "Ufacıktı, çok iyi gizlenmişti ve kolayca gözden kaçabilirdi. Ama biz onu aldık, teknik ekibe verdik ve bir numara içerdiğini gördük."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne gibi? Üyelik numarası mı? Bilet numarası mı? Bir erişim kodu? Seri numarası mı?" Ledger'ın misyonunun benimkiyle ne kadar bağlantılı olduğunu gerçekten merak etmeye başladım. Eğer bu gerçekten büyük bir operasyonsa, o zaman bir ajans bunu çalışacaktır. Ve bunu yapan CIA olsa iyi olur, çünkü ben bunun için canımı dişime takarak çalışıyorum. Ledger'a bakıyorum ve başarılı bir görev başarmak için benimle aynı açlığı görüyorum.

Hayır, Ledger. Bu *benim*.

Kenneth başını sallar. "Sadece tek bir rakam. Özellikle altı."

Her iki analistin de bilgilerini heyecanla paylaşıyor olması, bunun sadece bir ajansa giden tek bir vaka olmadığı anlamına geliyor. Elbette bu kararı verecek olanlar onlar değil, ancak bilginin onları nereye götürdüğünü gördüler ve tahmin edebiliyorlar. Bahse girerim nerede bulmuşlardır

İki operasyon birbirinden ayrılıyor ve bunu duymak üzereyiz. Ve CIA bu büyük operasyonun hangi yarısını alırsa alsın, ben görevlerimi Ledger'ın CSA'nın aldığı yarıyı tamamlamasından daha hızlı tamamlayacağım.

"Tek rakam mı?" Ledger soruyor. "Bu bize *nasıl* yardımcı olacak?" Her ne kadar Ledger ve ben genellikle her konuda zıt taraflarda olsak da, bu küçük ipucunun nereye gittiği konusunda ikimiz de aynı derecede şaşkın görünüyoruz.

"Sadece bu adam hakkında internette topladığımız bazı dedikodularla birleştirildiğinde yardımcı oluyor." Emerson tablete dokunuyor ve ekranda bir fotoğraf beliriyor. Resimdeki adamın güçlü yüz hatları, düzgünce kesilmiş sakalı, şakaklarında ağaran koyu renk saçları, sinsî gözleri ve muzip bir gülümsemesi var. Bu adam bana her zaman tehlikeli bir suç dehası ve neşeli bir stratejist gibi görünmüştür.

"Callid Aragundi," diye homurdanıyor Ledger.

Hepimizin bildiği bir isim çünkü dünyadaki hemen hemen her kurumun En Çok Aranılanlar listesinde yer alıyor. Kaybedilen pek çok hayat ona atfedilebilir.

Emerson başını sallıyor. "Callid Aragundi. Görünüşe göre emekli olmayı düşünüyor ve servetini sadece paraya değil, aynı zamanda geniş suç ağına da 'layık' olan bir kişiye veya gruba devretmek istiyor. Bu da sebep olduğu kaos ve terörün devam edebileceği anlamına geliyor.

"Takip ettiğimiz kadarıyla, bir aday bulmuş olabilir ve şu anda olası halefini biraz çöpçü avı benzeri bir görevle test ediyor, bu sanat eserlerinin her birine bir sayı saklıyor, böylece tam sayıyı elde etmek için hepsini çalmaları gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, o gerçek anlamda sıkılmış bir milyarder, ama kendi suçla mücadele ekibini kurmak yerine, kendi suç yaratan ekibine sahip."

"Yani Batman olmak yerine," diyor Ledger, "Aragundi Bilmececi."

Ledger'a baktım. Tamam, Batman'i düşündüğü için adama puan veriyorum, tıpkı benim daha önce olduğum gibi.

Kenneth, "Eğer Bilmececi ile Baba'yı birleştirirseniz, o zaman evet," diyor. Çeşitli sanat eserlerini gösteren bir ekran açıyor. "Toplamda on adet Trust eseri var. Aragundi hakkında bildiklerimize dayanarak en iyi tahminimiz, on sayının birleşerek olası halefi devam etmelerini sağlayacak bir şey bulmaları gereken bir yere götüren GPS koordinatlarını oluşturduğu yönünde.

"Şimdi, olası halefi on tanesini de isteyecektir. Nedenine dair size bir fikir vermek için - ve bu tahmin, konumun ekvatora ne kadar yakın olduğu gibi çeşitli faktörlere bağlı olarak değişebilir - on numarayı da alırlarsa

onları kabaca bir beyzbol elması büyüklüğünde bir alana götürecektir. Sekiz kişi olurlarsa, Aragundi'nin sakladığı şeyi aramak zorunda kalacakları alan Disneyland büyüklüğüne yakın olacaktır. Altı olursa, daha çok küçük bir kasaba gibi olur. Dört ile, büyük bir metropol büyüklüğünde bir alanı aramak zorunda kalacaklarından bahsediyoruz. Zaten beş tanesini buldular."

Heykeli eline aldı. "Elimizde bir tane var ama dün onu teslim etmeye çalışmadan önce numarasını alıp alamadıklarını bilmiyoruz - tek bildiğimiz çipin hala içinde olduğu. Diğer dördünü *gerçekten* isteyeceklerdir."

"Numaraların GPS koordinatları olduğundan emin misin?" diye sordum. Analistlerin hangi konuşmaları gördüğünü bilmiyorum ama benim gördüğüm kadarıyla bu büyük bir sıçrama. Gerçi onların işi benim görebileceğimden çok daha fazlasını görmek.

Kenneth başını sallar. "Uluslararası bir hesap numarasının parçası olabilir."

"Yine de aynı konsept," diyor Emerson. "On sayıdan dokuzuna sahiplerse, eksik sayıyı tahmin etme şansları onda birdir. Eğer iki eksikse, bu yüzde bir şanstır. Üç eksikse? Binde bir."

Kenneth kollarını iki yana açar, avuç içleri yukarı bakar. "Ya da bir hedefin sosyal güvenlik numarası olabilir. Bir Kongre Kütüphanesi numarası. Bir CIA varlık etiketi. Şifreli bir mesaj. Bir patent numarası. Mesele şu ki, kalan dört sanat eserini de kurtarmak isteyecekler, yoksa Aragundi'nin meydan okumasını kazanma şansları çok az. Özellikle de bilgisayar çiplerinin her birinde başka bir şey olduğu için. Henüz bir anlam çıkaramadık ama on çip bir araya geldiğinde, hiçbirinin ayrı ayrı veremeyeceği bilgileri vereceğinden şüpheleniyoruz."

Sully şöyle diyor: "Ama sadece sanat eserlerini ve dolayısıyla sayıları ele geçirmelerini engellemek yeterli değil. Örgütün kendisini çökertmek ve dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmek için bir ekip gönderebilmek istiyoruz. Bu da bir takip cihazı kurmak ve eserleri çalmaya devam etmelerine izin vermek anlamına geliyor."

"İşin iyi yanı," diyor Emerson ekranda dört sanat eserinin yer aldığı yeni bir görüntü gösterirken, "diğer dört eserin nerede olduğunu biliyoruz ve hırsızların onları hangi sırayla çalmaya çalışacaklarına dair iyi bir tahminimiz var. İlk olarak Dublin'deki bu duvar halısı, sonra Belgrad'daki bu seramik heykel. Sonra Venedik'teki bu vitray pencere ve Ankara'daki bu karakalem resimle bitiriyoruz."

Sully, "Dört eserin her birinin bulunduğu hükümetlere ulaştık ve işbirliklerini aldık" diyor. "Bireysel sanat eseri sahiplerinin işbirliği ise farklı bir hikaye. Dublin ve Ankara'dakiler planımıza tamamen katılıyorlar. Sırbistan'daki eser sahibi hakkında onunla temasa geçmememiz gerektiğini bilecek kadar bilgi sahibiyiz ve dördüncüsüyle, Venedik'tekiyle, henüz hiç temasa geçemedik. Bu son ikisi için muhtemelen bazı gizli operasyonlar gerekecek."

Başımı sallıyorum, şimdiden gitmek için can atıyorum. Görünüşe göre önümde epey bir seyahat var, ki bu sorun değil. İrlanda'ya hiç gitmedim, bu yüzden eğlenceli olacak. Ve Venedik'in büyük bir hayranıyım. "Bu bizim operasyonumuz olsa iyi olur," diyorum, kısmen Sully'ye ama kısmen de odadaki herkese. "Önce bizimkiydi."

"Hayır," diyor Ledger, "önce bizimdi. Bu *bizim* operasyonumuz. Kredi almak istediğiniz için gelip çalamazsınız. Biz alıyoruz."

"Her iki kurum da bunu istiyor," diyor Sully. "Ve bana güvenin, bu odada 'hak iddia etmek' ya da sahiplik iddiasında bulunmak dikkate alınmadı. Bu karar, Ulusal İstihbarat Direktörü, patronum Direktör Lancaster ve benim bulunduğum bir odada, konuya tüm açılardan bakıldıktan sonra alındı. Uzun tartışmalardan sonra, bunun CIA ve CSA arasında ortak bir görev olarak en iyi şekilde sunulan bir operasyon olduğu konusunda anlaşmaya vardık. Hikayenin sonu."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. Güzel. Yani yerleri ajanslarımız arasında . İkisi Ledger için, ikisi benim için. Elbette, seçme şansım olsaydı seçeceğim iki yer hemen aklıma geliyor: İrlanda ve İtalya. Ama her iki yönetmen de yüzlerini bana ve Ledger'a dönmüş, sanki karar çoktan verilmiş gibi bakıyorlar.

Uzun ve yavaş bir nefesin ardından Müdür Lancaster, "Müdür Sullivan ve ben bu operasyona kimi göndermemiz gerektiğini tartıştık ve ikinizin bir ekip oluşturmasını istediğimize karar verdik" dedi.

Ledger ve ben aynı anda, sanki birinin bunun iyi bir fikir olduğunu düşünebileceğine inanamıyormuşuz gibi, "Ne?" diye inanmaz bir ses çıkardık. Ben oturduğum yerde kalmayı başarırken, Ledger hemen ayağa kalkıyor ve tekerlekli sandalyesini geriye doğru gönderiyor. Onun da en az benim kadar şok olmuş ve dehşete düşmüş görüldüğünü görmek beni mutlu ediyor.

Başımı salladım. "İkimizin aynı yerlere gitmesini mi kastediyorsun? Bunu yapamayız." Ledger'a *karşı* yarışmaktan zevk alıyorum. Ledger'la *birlikte* çalışamam. Bir buçuk yıl önce her şey felaketle sonuçlandığında yaptığımız şey buydu.

Belirsiz bir boyunca günde yirmi dört saat bu adamla birlikte olamam. Geçmişimizdeki her görev, şu anki rekabetimiz - hepsi beni Ledger'a nadiren kimseye hissetmediğim bir şekilde bağlı hissettiriyor. Bu bağlantıyı arzuluyorum, her ne kadar bana asla sahip olamayacağım bir şeyi göstermesi fiziksel bir acı olsa da. Ve eğer seçme şansım varsa, acıdan çok ama çok uzakta kalmayı tercih ederim.

Ayrıca, kendimi iyi tanırım. Güçlü fikirlerim var, yalnız bir kurdum ve başkalarıyla iyi çalışmıyorum. En önemlisi, Ledger Lancaster ile iyi çalışmıyorum.

Sully, "İkiniz sadece bu davanın iç yüzünü en iyi bilen ajanlar değilsiniz, çünkü uzun süredir bu dava üzerinde çalışan başlıca iki kişisiniz, aynı zamanda bu özel görev için en nitelikli kişilersiniz. Sen, Ledger, korkusuzluğun ve varlıklarla dost olma yeteneğin nedeniyle-"

"Pervasızlığını ve güvenilmezliğini mi kastediyorsun?" Ben araya girdim.

"-ve sen, Zoe, vücut dilini okuma konusundaki uzmanlığın ve strateji oluşturma yeteneğin nedeniyle."

"Oh," diyor Ledger, "inandırıcı bir şekilde yalan söyleme ve esnek olmama yeteneğini mi kastediyorsunuz?"

Sully, sanki ne ben ne de Ledger araya girmişiz gibi devam ediyor, "Ve çünkü ikinizin de ne pahasına olursa olsun kazanmaya yönelik doğuştan gelen bir ihtiyacı var. Ve *herkesin* bu galibiyeti almamıza gerçekten ihtiyacı var."

Müdürümün gözleriyle karşılaştığımda, bir saat süren yolculuğumuz sırasında Müdür Lancaster'la birlikte beni ve Ledger'ı birlikte bir göreve gönderme planları yaptıkları konusunda beni uyarmadığı için biraz ihanete uğramış hissediyorum. Bana söylediği tek şey her iki analist ekibinin de gece boyunca birlikte çalıştıkları ve bizim de bunu öğrenmeye geleceğimizdi. Ona en iyi "sonra konuşuruz" bakışımı attım.

Direktör Lancaster iki analist ekip liderine dönerek "Bize bir dakika izin verir misiniz?" dedi.

Emerson tabletini masaya bırakır ve Kenneth'la birlikte kapıdan çıkıp arkalarından kapatırlar. Ledger derin bir nefes alır, sandalyesini duvarın yanına yuvarlandığı yerden alır ve tekrar oturur.

Sonra Müdür Lancaster, "Ledger, bu görev için mükemmel olduğunu kabul ediyor musun?" diye sorar.

"Öyle olduğuma inansen iyi edersin. Ama-"

Sonra bana döndü. "Zoe, bu görev için mükemmel olduğunu kabul ediyor musun?"

"Kesinlikle." Ve buna inanıyorum. Yine de Evelyn Lancaster'ın bu görev için mükemmel olduğumu ima ettiğini duymak içimde başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan yaratıyor.

"Her birimiz bu iş için tek başımıza mükemmeliz," diyor Ledger. "Birlikte daha az iyiyiz. Felaket olur."

Bir buçuk yıl önce birlikte çıktığımız o görevi düşündüğünü biliyorum. Ne zaman aklıma gelse kullandığım kelime "felaket" oluyor. Bu konuda aynı fikirde olduğumuzu gördüğüme sevindim. Ve en azından bir daha asla olmamasını istediğimiz için aynı fikirdeyiz. O görevden önce yollarımız kesişmemiştir ve ilk kez birlikte çalışıyor ve her saatimizi birlikte geçiriyorduk. O zaman aramızda birkaç kıvılcım çıkmış olabilir - gerçek olup olmamaları o kıvılcımların daha sonra dünyayı yakıp kavurduğu gerçeğini değiştirmedir.

Bunun üzerine Müdür Lancaster Ledger'a şöyle der: "Yani bu görev için farklı bir istihbarat ajanı seçmem gerektiğini mi söylüyorsunuz? Görev için daha az mükemmel olan ama Operatör Steele ile daha iyi çalışabilecek birini mi?"

Ledger kollarını kavuşturuyor ve itiraf etmeliyim ki etkileyici kaslarını sergiliyor. Bunun onun cevaplaması gereken bir soru olmadığını anlamış olmalı ki çenesini kapalı tutuyor.

Sonra Sully bana, "Operatör Lancaster ile daha iyi çalışabilecek başka bir operatör seçeyim mi?" dedi.

Ben de cevap vermiyorum ama Ledger tekrar ayağa kalkıp konferans salonunun köşesine doğru bir adım atarak bizden biraz uzaklaştığında, "Neden bizi ayırmıyorsunuz? Her birimiz iki sanat eseri alalım."

Yönetmen Lancaster gözlerini Ledger'ın sırtından çekip benimkilerle buluşturuyor ve başını sallıyor. "İlk sanat eseri için bu mümkün olabilir ama diğer üçü tek başına yapılamaz. Ayrıca, iki ajans da bu görevde puan vermek istemiyor, bu yüzden ortak bir görev olmak zorunda. İkinizden birinin birlikte çalışmama tercihi bunu değiştirmeyecek." Ledger'a bir bakış atar. "Lütfen bana biraz müsaade edin." Ayağa kalkar ve Ledger'a doğru yürür.

Bir an için Sully'ye alçak sesle, "Bu kötü bir fikir. Son seferden sonra bana bir daha asla güvenmeyecek."

Uzun bir süre beni inceledi ve sonra şöyle dedi: "Ama bu senin uzmanlık alanın değil mi? Bu görevdeki hedeflerinden birini Ledger Lancaster'ın sana güvenmesini sağlamak olarak belirlemeliyiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

İÇERİDEN BILGI

LEDGER

"İ ona güvenme," diyorum müdüre. Sesimi Müdür Reynolds ve Zoe'nin duyamayacağı alçak tutuyorum. Gerçi ben Bunu Zoe'ye doğrudan söylemek istemiyor ama patronunun önünde söylemek de doğru gelmiyor.

"Bunun temelinde yatan şey bu mu?"

Başımı salladım. "Ve bana 'Onunla çalışmak için ona güvenmek zorunda değilsin' gibi bir laf etme. Güvenmediğiniz bir ortakla hiç başarılı bir görev yaptınız mı? Bu bir tür gereklilik."

"Size ona güvenmeniz gerekmediğini söylemeyeceğim. Ama sana güven inşa etmek için hiçbir zaman geç olmadığını söyleyeceğim. Bence ikiniz bunu başarabilirsiniz."

Aynı fikirde değilim ama bunun pek de önemi yok gibi görünüyor, bu yüzden hayal kırıklığımın sıcaklığı dağılana kadar nefes alıyorum ve sonra masaya geri dönüp oturuyorum. Müdürüm de yerine oturdu. Kollarımı kavuşturarak sandalyemin arkasına yaslanıyorum. "Peki bu iş nasıl olacak?"

"Şanslısınız," diyor Müdür Reynolds, "çünkü ilk sanat eseri Dublin'de ve İrlanda'nın Birleşik Devletler Büyükelçisi bugün kızının düğünü için İrlanda'ya gidiyor. Görevinizin bilinmesi gereken kısmı hakkında bilgi sahibi. Organize suç ve terörizmi ülkesinden uzak tutmak istediği için -özellikle Callid Aragundi ile ilgili olanları-

onunla otostop çekersin. Böylece oraya lüks bir iş jetiyle uçacaksın."

Gülümsüyorum. Bu bacaklarımın belirlenen "bacak odası" alanına tam olarak sığmadığı ekonomi sınıfında uçmak yerine güzel koltukları olan özel bir uçağa bineceğiz. Olası koltuk arkadaşlarım ve olası uçuş görevlileri, uçuşlarında onlara katılmayacağımı bilselerdi şu anda sevinirlerdi. En azından bir şey doğru gidiyor.

Annem "Uçağınız Washington Dulles'tan saat kalkıyor," Zoe de ben de hemen saatlerimize bakıyoruz. Saat neredeyse üç ve havaalanına trafik olmadan bir saatlik yol var. Burada göreve hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var ve sonra eve gidip yola çıkmadan önce toplanmam gerekecek.

"Uçak yaklaşık yedi saat havada kalacak ve Dublin bizden beş saat ileride, yani sabah altı gibi varacaksınız. Dokuzda Éireann Expressions Galerisi'nde olmanız gerekecek, bu da yorgun olun ya da olmayın uçakta uyumanız gerekeceği anlamına geliyor."

Gözümüzü kırpmadan uçacakmışız gibi gelebilir ama aslında akşam altıdan bizim saatimizle gece bire kadar havada olacağız ki bu benim standart uyku saatlerim değil. İstediğim zaman, istediğim yerde uyuyabilirim. Zorlandığım şey yeterince uyumadığım garip zamanlarda uyanmak.

Zoe'ye bakıyorum, sanki uyku kısıtlamalarıyla hiçbir sorunu yokmuş gibi kendinden emin bir ifade takınıyor. Tabii ki yok.

"Dublin'deki galerinin sahibi bilgilendirildi ve takip cihazını yerleştirmenize izin vermeye hazır," diyor Müdür Reynolds. "Görünüşe göre, değerli eserinizin çalınacağını öğrenmek, bir kişiyi sadece güvenliğini arttırmaya değil, aynı zamanda çalınması halinde onu kurtarabilmek için bir takip cihazı yerleştirmeye de daha istekli hale getiriyor.

"Bu çok uzun sürmez, dolayısıyla geceyi Dublin'de geçirmenize gerek kalmayacak - yarın saat üçte sizi Sırbistan'ın Belgrad şehrine götürecek bir uçuş ayarladık. Bu beş saatlik bir uçuş ve bir saatlik zaman farkıyla birlikte akşam onda otelinize varmış olacaksınız."

"Görevin Sırbistan'da gerçekleşecek ayağı o kadar kolay olmayacak," diyor Müdür Lancaster. "Özellikle de sahibi Zoran Savović'in son derece güvensiz bir kişi olması ve özellikle de yabancılara karşı güvensiz olması nedeniyle

Hükümetler. Bu yüzden takip cihazını yerleştirmek için onunla ortak - gizlice yerleştirmeniz gerekecek. Her iki kurum da siz seyahat ederken ve izleme cihazını İrlanda'daki sanat eserine yerleştirirken önerilen bir plan üzerinde çalışacak."

Zoe öne doğru eğilerek parmağıyla konferans masasına vuruyor. "Belgrad'daki otelde *iki ayrı odanız* var, doğru mu?"

Bu dikkatimi çekiyor ve daha dik oturuyorum. "Evet," diyorum sesimi sert ve emredici bir şekilde çıkararak. "'Sadece bir yatak var' diye paylaşmak zorunda kalıyoruz ya da birimiz yerde yatıyor." Zoe neredeyse her yönüyle etkileyici, çekici bir kadın ve muhtemelen her yerdeki her erkek onunla aynı odayı paylaşmak için can atardı. Ama ben bunu deneyimledim. Sizi sizin hakkınızda bir şeyler hissettiğine inandırıp sonra da tam tersini kanıtlayabildiğini yaşadım. Bir kez yaşam boyu yeter de artar bile.

Müdür Reynolds, "Böyle bir şeyi aklımızdan bile geçirmeyiz," diyor. "Yarın sizin için iki oda ayırdık."

Zoe başını sallar. "Hangimiz sorumlu? Çünkü-" "-

Ben olsam iyi olur," diyor ikimiz de aynı anda.

"İkiniz de yetkili değilsiniz," diyor Müdür Lancaster. "Ortaksınız. Eşitsiniz."

Gözlerimi kısıyorum. "Evet ama aynı fikirde olmadığımızda son kararı kim verecek?" Çünkü aynı fikirde *olmayacağız*. Sık sık ve şiddetle.

"Nihai bir karara varmak için birlikte nasıl çalışacağınızı bulmanız gerekecek."

Zoe gözlerini deviriyor ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bu imkansız."

Müdür Reynolds meydan okurcasına bir kaşını kaldırır. "İmkânsız mı? Bu kelimenin sizin sözlüğünüzde olduğunu bilmiyordum."

Görünüşe göre detayları konuşmamız bitmiş çünkü annem kapıyı açıp Emerson ve Kenneth'i tekrar içeri buyur ediyor. "İkinizin de kısa sürede hazırlanmak için yapmanız gereken çok şey var, bu yüzden sizi yalnız bırakalım. Uçağınıza bindiğinizde ikinize de tüm detayları içeren güvenli bir dosya göndereceğiz. Emerson, lütfen CIA konuklarımıza çıkışı gösterir misin? Charlie ve Kella'ya da beş dakikaya ihtiyacım olduğunu söyle."

Emerson başını sallıyor ve ben de dördünün kapıyı arkalarından kapatarak gidişini -çoğunlukla Zoe'yi- izliyorum.

Sonra sadece yönetmen ve ben kaldık, tüm odağı benim üzerimdeydi.
"Neden bu görevi yapmak istemiyorsun?"

"Bu görevi yapmak istiyorum."

"Tamam, düzeltiyorum: Neden Zoe ile yapmak istemiyorsun? Güven faktörünün ötesinde."

"Çünkü sahada işler değişse bile kendi yolunun doğru yol, *tek* yol olduğunu düşünüyor. Çünkü birlikte çalıştığımızda işler hep kötü gidiyor. Çünkü her şeyi mümkün olan en sıkıcı şekilde yapmaya çalışıyor. Çünkü bir görevi tamamlamak için ilk çocuğunu satabilir. Çünkü sabotajın asla seninle aynı tarafta olan birine karşı kullanılmaması gerektiğini unutuyor. Devam etmemi ister misin? Çünkü devam edebilirim." Uzun bir süre beni inceledi.
"Çok zor insanlarla çalışma deneyiminiz var ve hedeflerinize ulaşmak için her zaman onlarla birlikte çalışmayı başarıyorsunuz. Yani, Berlin'deki bir sokak sanatçısını, iletişim kesildiğinde ajanlarımızdan birine şifreli mesajlar göndermek için grafitilerini kullanmaya ikna ettiniz. Ve Bogota'da çok şüpheli bir kedi kadını kedilerinin tasmalarına kamera takmaya ikna ettiniz, böylece onu kullanabilecektiniz.

bir gözetim sistemi olarak kedi ağı."

"Zoe'de durum farklı. O bir istihbarat ajanı, bu yüzden ona nadir bulunan bir koleksiyondan özel spreyci boya vaat edemem ya da onu yanıma çekmek için son teknoloji takip cihazlarıyla sevgili evcil hayvanlarının güvenliğini garanti edemem."

CSA kimlik bilgilerinin bulunduğu kordonunu çıkarıp masanın üzerine koyarak yönetmenim olmaktan annem olmaya geçtiğinin sinyalini veriyor.
"Ledger. Sen teneffüste oyun parkında oynayacak kimsesi olmayan çocuğa her zaman göz kulak olan çocuktun. Sen harika bir arkadaş grubuna sahip, eğlenceli aktiviteler planlayan ve her zaman bu arkadaş grubunun dışındakileri de yeni arkadaşlar edinmeleri için davet eden çocuktun. İnsanları her zaman oldukları gibi kabul eden çocuktun."

"Aynı şey değil anne. Zoe ve ben birlikte çalışmıyoruz."

"Ama aslında hiç birlikte çalışmadınız, sadece birbirinize *karşı* çalıştınız. Elbette, ikiniz de aynı amaç için savaşıyorsunuz - dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek. Ama bunu karşıt taraflardan, rakipler olarak çalışarak yaptınız."

Hayır, bir keresinde birlikte çalışmıştık. Ya da en azından ben birlikte çalıştığımızı *sanıyordum*. Bunun gibi ortak bir görev değildi. Sadece onun üzerinde çalıştığı dava ile benim üzerinde çalıştığım davanın beklenmedik bir şekilde çakışması meselesiydi. Zoe'nin bu kadar kolay bir şekilde

Ben farkına bile varmadan bana ihanet etti. Kimseye anlatmadığım için yeterince utanç verici. Anneme/yönetmenime de söylemeyeceğimden eminim.

İç geçiriyor, kordonunu tekrar başına geçiriyor ve ayağa kalkarken düzeltiyor. "Bunu yapmak istemezdim ama annen olma bilgimi ve patronun olma bilgimi birleştirmem gerekecek." Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Zoe ile başarılı bir görev sanmıyorum."

Kollarımı kavuşturup gözlerine bakıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Beni başka bir ajanla değiştirmek üzere olduğunu söylemiyor ve Müdür Sullivan'a geri dönüp fikrini değiştirdiğini de söylemiyor. Hayır, tam olarak ne yaptığını biliyorum - benim üzerimde ters psikoloji kullanıyor - ve bu işe yaramayacak. Annem/yönetmenim yapamayacağımı söyledi diye aniden Zoe ile başarılı bir görev yapmak istemeyeceğim.

Yani, Zoe ile başarılı bir görev çıkarabilirim. Ama istemiyorum. Onunla hiç çalışmak istemiyorum. Ama ikimiz de yaptığımız işte en iyileriz ve bunu kanıtlayabiliriz. *Ben* kanıtlayabilirim. Zoe ile çalışmak istemeyebilirim ama onunla çalışıp bir görevin altından kalkabilirim. Hatta bunun gibi dört görevden oluşan bir görevi bile. Birlikte çalışılması imkansız biriyle çalışabilirim ve yine de başarılı olabilirim. Bunu kanıtlayacağım.

Yönetmenin eli kapı kolunda, açmak üzere, ama sonra bana bakıyor. Zihnimin az önce çıktığı yolculuğu bildiğini ve ters psikolojisinin aslında iş yaradığını söyleyen bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyor, bunu yaptığını bilsem bile. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Kapıyı açtı ve dedi ki, "Charlie? Kella? Artık bize katılabilirsin." Sonra bana, "Amirinle ilgili paylaşmamız gereken bazı haberler var." dedi.

Öyle mi?

Charlie ve Kella içeri giriyor ama kapıyı açık bırakıyorlar. Kız kardeşim ve idarecim ne kadar farklı olsalar da bazı yönlerden birbirlerine benziyorlar. Bir kere saçları hemen hemen aynı uzunlukta, neredeyse omuzlarına değiyor. Charlie'ninki açık kahverengi, dalgalı ve biraz da karmakarışık.

Kella'nın saçları koyu kahverengi - neredeyse siyah - ve olabildiğince düzgün ve düz. Ancak tepedeki tüm koyu saçların altında mora çalan canlı bir deniz mavisi var. Eğer onu arkadan görürseniz, saçları profesyonel ve biraz sıkıcı görünüyor. Eğer onu önden görürseniz, deniz mavisi ve mor neredeyse

Yüzü. Bir tür kefal gibi ama parti arkada olmak yerine altında saklanıyor.

Heyecanlandıklarında coşku düzeyleri birbirine benzer. Ve şu anda çok heyecanlılar. Odaya girdikleri andan itibaren ben de aynı şeyi hissetmekten kendimi alamıyorum ve son görevimle ilgili tüm hayal kırıklığım ortadan kalkıyor.

Yönetmen Kella'ya "Ona haberi sen mi vermek istersin yoksa ben mi vereyim?" diye sorar.

"Ona söylemek istiyorum. Tamam, her zaman bir saha ajanı olmak istediğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" Ben de öyle dedim.

O kadar heyecanlı görünüyor ki patlamaya hazır. "Sonunda Müdür Lancaster'la bu konuyu konuştum." Konuştukça sesinin oktavı ve hızı artıyor. "Tüm başvuru evraklarını doldurmam için bana onay verdi, böylece inceleme sürecini başlatabilecekler ve ben de testlere başlayabileceğim."

"Aynen öyle," diyorum ve Kella'ya bir yumruk atıyorum. "Tebrikler! Bu en iyi iş. Çok seveceksin."

"Teşekkürler," diyor genişçe sırtarak. "Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Şu anda," diyor müdür, "senin için pek bir fark yaratmamalı. Charlie'nin bir test için uzakta olması gerektiğinde, bir şeyler olduğunda senin idarecin olarak görevi devralması gereken zamanlar olabilir. Charlie'nin arada sırada çift görev yapması gerekebilir."

Kız kardeşime sırtıyorum. "Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi." Charlie burada geçirdiğim dört yıl boyunca pek çok kez benim idarecim oldu. Ama ikimiz de çocukluğumuzdan bahsettiğimi biliyoruz, o telsizlerimizin diğer tarafındayken, ağaç evimizden komşularımızı gözetlediğimiz sırada beni ve Miles'ı yönlendiriyordu. "Saha ajanı olmak için ne zaman başvuracaksın?"

Charlie'nin gözleri kocaman oluyor ve o kadar abartılı bir dehşetle doluyor ki, bu komik ve beni güldürüyor. Charlie her zaman işleri perde arkasından yürütmeyi tercih etti ve asla spot ışıklarının altına adımını atmadı.

"Şaka yapıyorum, kardeşim. Yaptığın işte çok iyisin. Telsizlerimizin diğer tarafında sen olmasan hepimiz kaybolurduk."

"İzin verirseniz," diyor müdür, "bir toplantıya gitmem gerekiyor. Onu fazla bekletmeyin, hazırlanması gereken bir görevi var." Bana çocukken, sözde ev ödevi yaparken, içeri girdiğinde beni bir grup video görüşmesinde arkadaşlarımla gülerken bulduğunda yaptığı gibi bakıyor.

Müdür odadan çıkarken Abraham içeri girdi. Bir milyon yıl önce istihbarat ajanıydı, babamla aynı zamanda. Artık casus olmak için çok yaşlı ama casusluk hayatını geride bırakmak istediğini hiç sanmıyorum. Onu suçlamıyorum. "Görevin için ne tür kılıklara ihtiyacın olabileceğini görmek için geldim. Bir de iyi şanslar, iyi eğlenceler ve sakın ölme demek için."

"Teşekkürler, Abraham," diyorum.

Onunla kılık değiştirme ihtiyaçları hakkında konuşmak üzereydim ki Kella, "Demek Zoe ile bir göreve hazırlanıyorsun, öyle mi?" diye sordu. Bunun cevabını bildiğini bilmeme rağmen.

Sonra Charlie, "Belki de bu görev senin düşmandan aşığa yayının ikinci perdesi olur." dedi.

"Benim... Ne?" Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ama ikisinin de şaşkınlığını gidermesini istemediğimden de eminim.

Abraham beni şaşırtarak, "Bilirsin, romantik bir kinaye," diyor. "İkiniz düşman olarak başlıyorsunuz ve sonra birbirinize aşık oluyorsunuz."

Üçüne de elimden geldiğince kararlı bir şekilde "Hayır," diyorum. "Kesinlikle hayır. Hatta tam tersi."

Şimdi hem Charlie hem de Kella şaşkın görünüyor. Abraham sadece bir sandalye çeker ve oldukça eğlenmiş görünür.

Sonra Charlie onun kafa karışıklığı üzerinden konuşarak işleri daha da kötüleştiriyor. "Zıtlıklar mı? Düşmanla aşığın zıttı aşk olurdu..." Sonra nefesi kesiliyor. Elini dudaklarına götürdü, sanki az önce en skandal şeyi duymuş gibiydi. "Siz ikiniz-"

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım. "Tam olarak değil. Hiç de öyle değil. Ama hayır, düşmandan sevgiliye bir şey yapmıyoruz. Bu görev daha çok düşmandan *düşmana* bir şey olacak. O uçakla eve sadece birimizin dönmesi beni şaşırtmaz."

Üçü de bir süre sessiz kaldıktan sonra Charlie gerçek bir kız kardeş gibi, "Eğer Zoe'yse, Portekiz Deniz Ticareti Müdürü'sana hediye ettiği değerli dürbününü alabilir miyim?" dedi.

Ve şimdi dişlerimi gıcırdatmaya geri döndüm.

BÖLÜM 7

GÖKYÜZÜ REKABETİ

LEDGER

T İlk kez özel lüks bir jetle uçuyorum ve buna alışabilirim. Özel salonları olan ayrı bir terminal kullanıyor - birinde oturmak için zamanım olduğundan değil, ama yanından geçmek güzel. Güvenlik

Tarama yapmak Seattle'da Starbucks bulmaktan daha kolaydı ve özel bir servis beni bekleyen uçağın önündeki piste bıraktı.

Daha çantamla merdivenleri çıkmamıştım ki konuşmalar ve gülüşmeler duyuyorum. Uçağın kapısından içeri adımımı atar atmaz Zoe'nin benden önce geldiğini görüyorum, bu da göz kapağımın biraz seğirmesine neden oluyor.

Ellili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim, lacivert takım elbiseli ve oldukça eğlenmiş görünen bir beyefendiyle sohbet ediyor. Dikkat çekmeye alışıkmiş gibi ayakta duruyor, ancak gözlerinin etrafında duruşuyla çelişkili görünen çok sayıda gülme çizgisi var. Kelt düğümü deseni olan yeşil kravatına ve cep mendiline, yakasındaki İrlanda arpa iğnesine ve gümüş rengi kestane rengi saçlarına bakarak, kendisiyle yolculuk etmemizi teklif eden İrlanda'nın ABD Büyükelçisi olduğunu tahmin ediyorum.

Otuzlu yaşlarında bir adam onun yanında duruyor, aynı derecede İrlandalı görünüyor ama onun kadar hükmedici bir duruşu yok. Ama o da en az Büyükelçi kadar eğlenmiş görünüyor. Zoe onlarla sohbet ettiği için bu beni şaşırtmıyor. Her zamanki gibi, bu durum için mükemmel bir konuşmacıya dönüştü. Bu bir casusun sahip olması gereken oldukça etkileyici ve faydalı bir beceri. Benim üzerimde tekrar kullanmadığı sürece buna saygı duyuyorum. *Buna katlanamam.*

Koyu gri bir pantolon ve açık mor bir bluz giymiş ve harika görünüyor. Görevlerimiz çakıştığında Moldova'da bir kafede Zoe'yi ilk gördüğümde o kadar etkilenmişim ki kapak adımı ve hikâyemi unutmuştum. Neredeyse gerçek adımı bile unutuyordum. Hayatımın o noktasından önce "mükemmel kadın"ın neye benzediğini hiç düşünmemiştim. Onu görmek, tam olarak öyle olduğunu anlamam için gereken tek şeydi. Bal rengi saçlarından yağsız kaslarına, topuklu ayakkabı giydiğinde ayak bileklerinin nasıl görüldüğüne kadar. Evet, ayak bileklerini bile fark ettim.

Zoe Steele'i çıldırtıcı derecede tehlikeli yapan şeylerden biri de bu. Çünkü bir parçam hep fısıldıyor, *ama o tam istediğim* gibi. Fiziksel olarak öyle. Ayrıca benimkine çok uygun bir işi, bir dizi becerisi ve ilgi alanı var. Onunla ilgili neredeyse her şey, kağıt üzerinde, bir kadında en çok istediğim şey.

Ama hem ondan etkilenebileceğimi hem de onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğimi bilecek kadar onunla birlikte oldum. Kalbinizi hassas bir vuruşla hedef almak, ancak bir bombanın patlama yarıçapında kalmak size bunu yapabilir. Şimdi tek yapmam gereken, kazara ondan etkilendiğimde zihnimi başka yöne çevirmek. Gerçi normalde onun yanında bu kadar uzun süre kalmıyorum. Bu görevde çok dikkatli olmam gerekecek.

Zoe, büyükelçi ve diğer adamın yanına gittiğimde Zoe hoş bir şekilde gülümseyerek, "Ah, Ledger. Bize katıldığına sevindim."

Hayır, değil.

"Büyükelçi bana İrlanda'da hurling denilen bir spordan bahsediyordu. Kulağa futbol ve futbol karışımı bir spor gibi geliyor - belki de hokey?" diyor ve onay için büyükelçiye bakıyor: "Ama beyzbol topu büyüklüğünde bir topa oynanıyor. Sahadaki tüm oyuncuların sopası var."

Büyükelçi onun bu tanımına içten bir kahkaha atar. "Komiksin. Senden hoşlandım."

Daha erken gelmediğim için üzgünüm, böylece bu görkemli spor hakkında her şeyi duyabilirdim. "Vay canına. Bu gerçek mi? Hepsinin sopası mı var? Sahada aynı anda kaç oyuncu var?"

"Her takım için on beşer kişi," diyor genç adam.

"Tam bana göre bir oyun. Merhaba, ben Ledger Lancaster." Önce yaşlı beyefendiye elimi uzatıyorum, o da sıkıyor.

"Memnun oldum Ledger. Ben Odhrán Connolly, İrlanda'nın Birleşik Devletler Büyükelçisi." Pek aksanı yok ama yine de

Açıkça İrlandalı. Önce genç adamı, sonra da uçaktaki diğer üç kişiyi işaret ediyor. "Bu benim yardımcım, Evan O'Brien. Bu da uçuş görevlimiz Saoirse ve güvenlik görevlilerimiz Ronan ve Patrick."

O söyledikçe her birine başımı sallıyorum, isimlerini hafızama kaydediyorum.

Evan bana "Dublin'de ne kadar kalacaksınız?" diye soruyor ve büyükelçinin konuşmasını dinledikten sonra yardımcısının aksanının ne kadar güçlü olduğuna şaşıyorum. Daha önce İrlandalı bir karakterin bu kadar... İrlandalı gibi konuştuğu bir dizi ya da film izlediğimi sanmıyorum. Televizyon mu yanlış anladı yoksa Evan bir istisna mı diye merak ediyorum.

"On iki saatten az."

"Bu çok komik," diyor Evan. "Yeni bir yere gidip de orayı keşfedememek en nefret ettiğim şeydir. Düğün ve bir dizi toplantı nedeniyle burada altı gün boyunca doksana kadar kalacağız, sonra Amerika'ya döneceğiz. Boş vaktiniz olduğunda ve dışarısı berbat olmadığında beni arayın ya da mesaj atın." Bir kartvizit uzattı, ben de aldım. "Birkaç arkadaş toplayıp birlikte hurling oynayacağız."

Orada anlamadığım pek çok kelime vardı. Ama elçiliği arayıp bir araya gelmeyi ve fırlatma oyunu oynamayı anlıyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Bunu kesinlikle kabul edeceğim." Ve yapacağım. Belki kardeşlerimi bile bize katılmaya ikna edebilirim.

"Kızınızın yaklaşan evliliği için tebrikler," diyor Zoe. "Bu çok heyecan verici."

Büyükelçi genişçe gülümser. "Öyle. O benim en küçüğüm. İskoç eteğimi giymeye hazırım."

"Bekle," diyorum, doğruyu mu söylüyor yoksa beni kandırmaya mı çalışıyor tam olarak emin olamadan. "Gerçekten düğünde İskoç eteği mi giyeceksin?"

"Bu bacakları gösterme fırsatını asla kaçırmam."

Hepimiz kahkahalar atarken, gösterişçi ya da havai biri yerine rahat ve espri anlayışı olan biriyle yolculuk yaptığımız için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum. Ve şu anda bir görevli koridorda bir arabayı iterken dizlerimi otobüs boşluğuna sıkıştırmaya çalışmadığım için ekstra mutluyum. Bu yüzden ona çok içten bir teşekkür ediyorum, özellikle de teklif etmek zorunda olmadığı için.

"Bu benim İrlanda'ya ilk gelişim olacak," diyor Zoe, "ve sanırım Ledger için de öyle olacak. Bize herhangi bir tavsiyeniz var mı?"

Bu güzel bir soru, keşke ben sorsaydım. Sadece harika tavsiyeler almak için iyi bir yol olduğu için değil, aynı zamanda insanların cevaplamayı sevdiği bir soru olduğu için. Evan'ın yüzü hemen aydınlanıyor. ". Şanssız biri olma ve paket servisi kip'ten al. Kendinize ölümcül bir çıtır bulun ve biraz eğlenin."

Adamın İngilizce konuştuğuna yemin edebilirim ama ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ve Zoe'nin bana bakışına bakılırsa onun da yok. Sahnede fısıldayarak, "Craic? Bu bir çeşit yemek mi? *Ölümcül* bir yiyecek mi? Çıtır kuzu dili olduğunu tahmin ediyorum."

"Ya da keçi böbreği" diye fısıldıyorum.

Büyükelçi yine o içten kahkahasını atıyor ve Evan da kıkırdıyor. İkisi de Zoe ve benim aynı uçakta olmak bir yana, aslında yan yana durmayı bile ne kadar istemediğimizi bilmiyor gibi görünüyor. Ya da aynı eyalette. Bu yüzden bu kadar iyi rol yapabildiğimiz için bize tebrikler.

Büyükelçi, "Risk almayın ve yemeklerinizi bir yemeyin diyor," diyor.

"Kendinize harika bir restoran bulun ve biraz eğlenin."

Evan başını sallar. "Oh, ama gerçekten bir ikram istiyorsanız, siyah ve beyaz pudingi deneyin."

Gördün mü? Bazen sorduğunuzda harika tavsiyeler alırsınız.

Görevli kalkışa hazır olduğumuzu duyurana kadar grupta sohbet etmeye devam ediyoruz; bu sırada hem Zoe'nin hem de benim güvenli telefonlarımızdan görev brifingi mesajı geliyor. Büyükelçi otuz dakikalık bir toplantı yapmaları gerektiğini ve bunu uçağın ön tarafında yapacaklarını, benim ve Zoe'nin de buluşmamız gerektiğini bildiğini ve bunu uçağın arka tarafında yapabileceğimizi söylüyor.

Uçak yavaşça piste doğru taksi yapmaya başlarken uçuş görevlisi bize alanımızı gösteriyor. Uçağın genellikle gece boyunca denizaşırı uçuşlarda kullanıldığını, bu nedenle koltukların tamamen yatağa dönüşebildiğini ve toplantımızdan sonra yatak takımlarıyla geri döneceğini söylüyor.

Ayrıca iki koltuğumuzu uçağın geri kalanından ayıran olduğunu ve ayrılırken bunları kapattığını söylüyor. Özel jetle uçan her bir Birleşik Devletler büyükelçisiyle arkadaş olmaya yemin ediyorum, böylece bir daha böyle seyahat etme şansımı artırabilirim.

Uçağın motorları hızlandıkça gürültüsü artıyor ve biz de yerimize oturuyoruz. Çok geçmeden uçağın tekerlekleri pistten kalkıyor ve kısa süre sonra gürültü kesiliyor. İki sandalyemizin arasında küçük bir masa var ve Zoe

Çantasından tableti çıkarıp masaya koyuyor ve "Telefonlarımız yerine buna bakmak ister misiniz?" diyor.

İkimizin aynı tablete bakarken birbirimize doğru eğildiğimiz, yüzlerimizin yakın olduğu, yakınlığımızla aramızda bir sıcaklık oluştuğu zihnimde canlanıyor ve düşüncelerimi hemen başka yöne çeviriyorum. Çantamdan bir tablet çıkarıp havaya kaldırıyorum ve hafifçe sallıyorum. "Hayır. Benim kendi tabletim var."

İkimiz de güvenli telefon hatlarımızdan bağlanıyoruz ve brifingi açıyoruz. Zoe her zaman elli adım önde olma ihtiyacıyla brifinge göz atıyor ve şöyle diyor: "Görünüşe göre Belgrad'a vardığımızda uluslararası bir sanat eksperini taklit edeceğim. Eliza Cholmondeley, kod adı 'Mona Liza.' Heykelin bulunduğu kaledeki tüm koleksiyona değer biçecek. Uçakla geldiğinde CIA onu gümrükte oyalayacak, böylece biz de onun yerine gelebileceğiz."

Zoe'ye bakıyorum. Her zaman taktığı kolyenin madalyonunu başparmağıyla parmağı arasında tutuyor. Okurken ya da düşünürken bunu yapmaya meyilli olduğunu fark ettim ve gözlerimi boynunun küçük çukura çekti. Her zaman harika bir boynu olmuştur.

Bir süre sonra, "Görünüşe göre Eliza ismen tanınıyor ama fotoğraflarda nadiren görülüyor. O ve malikânenin sahibi hiç tanışmamışlar, bu yüzden tek yapmam gereken bir peruk takmak ve onun yerine geçeceğimi düşünüyorlar. Sırpça bilmemem dışında... Oh! Mükemmel. O da bilmiyor. O İngiltere'den ve İngilizce konuşacak. Ve görünüşe göre CIA ajanı olan bir Sırp yerlisi de bizimle sahada buluşacak."

"Venedik Bienali sırasında gizli bir sanat alışverişi bahse girerim" ve "Ankara'nın tarihi kısmında olacağız gibi görünüyor" gibi şeyler de söylüyor. Benim endişelendiğim şey *yarın sabah* yapacağımız görev. Yani bundan yarım gün sonra. Diğer her şey bekleyebilir.

Zoe'yi tekrar rayına oturtmak için, "Görünüşe göre Dublin'deki galeri sahibi takip cihazı yerleştirmemiz konusunda bizimle hemfikir ve şu anda ülke dışında. Çalışanlarının takip cihazını yerleştirdiğimizi bilmesini istemiyor çünkü onlar 'konuşkanlar' ve çalışanlarının, şüpheliler çalmak için geldiklerinde onlardan almak isteyecekleri bilgilere sahip olmalarını istemiyor. Ne kadar az bilirlerse o kadar iyi diyor. Onun açısından iyi bir seçim."

"Bu yüzden izleyiciyi gizlice yerleştirmemiz gerekecek." Ben okumaya devam ederken Zoe bir süre sessizce tabletinde geziniyor.

"Tamam," diyorum. "Odada güvenlik kameraları var, ancak galeri sahibinin bulunduğu yerden bunlara erişimi var, bu yüzden onları devre dışı bırakma konusunda endişelenmemize gerek yok. Çalışanlarının bir şeyden şüphelenmesi ve geri dönüp bakması ihtimaline karşı görüntüleri çekecek."

Zoe başını sallıyor. "Galeri dokuzda açılıyor, ilk grup turu da dokuz-on beşte. Tura katılmaya ne dersin? O zaman biraz oyalanırız ve iz sürücüyü yerleştiririz."

Havaalanından oraya ulaşmanın ne kadar süreceğini ve ulaşım seçeneklerimizin neler olduğunu görmek için galerinin adresine bakıyorum. "Tamam, taksiye binebiliriz ya da- Oh, Uber'leri bile var. Ya da bizi oldukça yakına götürecek olan servis aracına binebiliriz. Her on beş dakikada bir kalkan bir servis var. Hangisini seçersek seçelim, havaalanından galeriye gitmek için kırk beş dakika kadar plan yapmamız gerekecek gibi görünüyor. Dokuz-on beş işe yarar ve yine de galeriye bakan Blarney Bean Café'de kahvaltı etmek için bize bolca zaman verir."

Zoe gözlerini deviriyor.

"Hey," diyorum ve karnımı okşuyorum. "Bu vücudun düzenli olarak yakıtı ihtiyacı var. Bu arada, uçuş görevlisinin bize akşam yemeği getireceğini düşünüyor musun? Atıştırmalık?" Belki de havaalanına giderken yiyecek bir şeyler almalıydım.

"Tamam, galeri biletlerini alıyorum." Parmakları bir süre tabletinin üzerinde geziniyor, sonra duraklıyor. "Peki, ne yapacağız?"

"Eşler değil" diyorum, aynı anda Zoe de "Evli bir çift değil" diyor. Güzel.

"Kardeşler mi?" Ben öneriyorum. "Birimiz şehir dışından ziyarete gelebilir."

Zoe başını sallar. "İşe yarıyor. Kardeşler birbirini kızdırır, değil mi?" Formu doldururken bir şeyler mırıldanarak ilerliyor. "İki bilet... Birinci kişinin adı: Shauna Glazier."

"Shauna? *Shauna* mı?"

Zoe bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Bu benim gizli ismim. Shauna'nın nesi var?"

"Hiçbir şey. Shauna harika. Ama genelde ajanlar gerçek isimlerine daha yakın bir isim seçerler. Mesela, bilmiyorum, Zora ya da Zuri ya da... Chloe, Zoe ile kafiyeli. Biliyor musun? 'Zero Chill' Zoe Steele ile kafiyeli. *Shauna* değil."

Zoe, kapak ismi hakkında fikir yürütemeyeceğimi söyler gibi gözlerini bana diyor. Ve haklı, yok. "Ben her zaman Zoe'yim," diyor. "Bazen sadece Shauna olmak istiyorum."

"Yeterince adil."

Yazmaya başladı. "Seni Linus Lightweight olarak yazıyorum."

"Şimdi gördün mü? Bir hakaret ancak tam isabet ederse işe yarar." Pazularımı esnetiyorum. "'Hafif sıklet' benim için gerçekten işe yaramıyor. Bu benim senin mor saçlarını sevmediğimi söylememle eşdeğer. Senin mor saçın yok, bu yüzden hakaret olarak işe yaramıyor."

"Haklısın. Sen artık 'Lenny Laggard'sın. Çünkü hangimizin kazanacağı söz konusu olduğunda, sen hep geride kalıyorsun."

"Ahh. Bu acıttı."

Parmak ucunu yalıyor ve sonra havada görünmez bir çetele işareti çiziyor. "Bunu kendim için bir başka zafer olarak kabul ediyorum."

Bizim küçük alanımızla uçağın geri kalanı arasındaki bölmeye vuruluyor ve Saoirse kolları yatak takımlarıyla dolu bölmeyi kaydırarak açmadan önce tabletimin ekranını hızla kapatıyorum. "Senin için bir şeyler hazır hazır mısın?"

Başımı salladım ve tabletimi çantama koydum. "Evet, sanırım burada işimiz bitti."

Uçuş görevlisi sandalyeleri yatak haline getirip yatak takımlarını yerleştirirken Zoe şöyle diyor: "Biliyor musunuz, bu galibiyet serisi beni gerçekten ateşliyor. Sanırım önce uyuyarak bunu devam ettireceğim."

Başımı sallıyorum. "Ben bir ikizim ve üç ağabeyim var, bu yüzden en kaotik durumlarda bile uykuya dalmayı öğrendim. Bu seriyi devam ettirmeyeceksin - doğduğumdan beri bunun için eğitiliyorum."

"Sen ikiz misin?" Zoe'nin soruş tarzında tam olarak anlamlandıramadığım bir şey var.

"Evet." Nedense bundan ona hiç bahsetmemiştim.

"Aynı mı?"

"Miles diliyor. Hayır. Yakınından bile geçemez." Saoirse'ye dönüyorum. "Sence hangimiz önce uykuya dalacak?"

Battaniyeyi Zoe'nin yatağının üzerine sermeyi bırakıyor ve bir parmağı dudağına dokunarak ikimizi de inceliyor. Zoe'ye bakarak, "Kardeş misiniz?" diye soruyor. Zoe başını sallayınca Saoirse şöyle diyor: "Benim üç çocuğum var. En büyüğü tek çocukken, uykuya en hızlı o dalardı. Ama en küçüğüm? O her yerde uykuya dalabilen biriydi. Yani günün bu erken , uçaktayken mi?" Elini düz tutuyor ve her iki yöne doğru uzatıyor. "Her iki şekilde de olabilir."

Her yatağa bir yastık yerleştiriyor, sonra pencere örtülerini indirirken, "Tamam, sanırım hazırsınız," diyor. "Dimmer şu duvarda ve hemen şurada bir banyo var ve istersen içinde üstünü değiştirebileceğin kadar büyük. Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Atıştırmalıklar?" Ben soruyorum.

"Yatakta yiyebileceği bir şey," diyor Zoe. "Tercihen çok fazla kırıntı çıkaran bir şey."

Saoirse atıştırmalık almak için ayrılıyor ve ben banyoya doğru ilerliyorum. "Üstünü değiştirecek misin? Önce bayanlar."

"Ledger, tanımadığımız insanlarla aynı uçaktayız ve ben *seninle* aynı odayı paylaşıyorum. Hayır, üstümü değiştirmeyeceğim." Spor çantasından küçük bir çanta çıkardı. "Yine de dişlerimi fırçalayacağım."

On dakika sonra ışıklar söndü ve Zoe ile ben yataklarımızdaydık. Normal yataklara kıyasla, gelmiş geçmiş en rahat şeyler değiller. Normal bir uçaktaki koltuklarla karşılaştırıldığında, düpedüz muhteşemler. Güneşin bir süre daha batmayacağını bilsem de, alan gece yarısı olacak kadar karanlık.

Uykuya dalmam gerektiğinde normalde ne yapıyorsam onu yapıyorum. Zihnimi boşaltıyorum, yavaşça nefes alıyorum ve kalp atış hızımı düşürmeye odaklanıyorum. Çok geçmeden, dar yatakta dönüp rahat etmeye çalışıyorum. Yastığımı ayarlıyorum. Karanlık tavana bakıyorum. Zihnimin milyonlarca farklı şeyde dolaşmasına izin veriyorum.

Dün gece saat yediden önce uyumam gerektiğini bilseydim, bugün daha erken uyanırdım. Evet, istediğim zaman, istediğim yerde uyuyabilirim ama bu genellikle sahada yeterince yorulduktan sonra olur. Dün gece ayak voleybolu-pickleball maçımızdan sonra gece yarısından önce yatağa girdim ve sabah yedi alarmım çalmadan on dakika önce kendi kendime uyandım. Yani biraz *fazla* dinlenmişim.

Zoe Steele'in sadece bir metre ötemde olduğunu bilmek yardımcı olmuyor. Nefes alışını duyabileceğim kadar yakın. Yan yatarken neredeyse silüetini görebiliyordum. Göğsünün inip kalkışını. Yakınlığını hissedebiliyorum. Uyku koşulları pek uygun değil.

Bir süre sonra Zoe kısık bir sesle "Uyanık mısın?" diye sorar. "Hayır."

"Ben de öyle. Derin bir uykudayım."

Normalde verdiğim tepki ve bu alanda benimle birlikte başka biri olsaydı vereceğim tepki, "Bir deste kartım var, oynamak ister misin?"

Gin Rummy ya da Golf oynayalım mı?" Ya da belki diğerkompartımanlarda uyanık olan ve Kupa, Poker ya da Euchre oynamak isteyen biri olup olmadığına bakın.

Ama elinizi sıcak sobaya koyup bir kez yandığınızda, bir daha elinizi sobaya koymamanız gerektiğini bilirsiniz. Bu yüzden sessiz kalıyorum. Yarışma hala ediyor ve önce ben uyuyacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

GÜVEN BANA, BU PUDING.

ZOE

Blarney Bean Café'de açık bir masada oturduğumuz yerden caddenin karşısındaki Éireann Expressions Galerisi'ne çaprazlamasına bakıyor ve çayımı yudumluyorum. Binayı zaten olabildiğince keşfetmiştik. olabilir. Oldukça basit görünüyor.

Ledger tam İrlanda kahvaltısı sipariş etti ve önündeki devasa tabakta domuz pastırması, sosis, siyah ve beyaz puding, kuru fasulye, yumurta, mantar, ızgara domates, sodalı ekmek ve marmelatlı tost vardı. Bir insanın bir öğünde bu kadar yemeği yiyebileceğini hayal bile edemiyorum.

"Siyah ve beyaz pudingin dahil olduğunu söylediler sanıyordum." Ledger kapıya doğru bir bakış attı. "Sanırım unutmuşlar. Evan önerdiğine göre, mutlaka denemek istiyorum."

Gülümsememi engellemeye çalışıyorum. "Unutmamışlar." Önce benekli bir hokey diskine benzeyen koyu renkli diski, sonra da ten rengi olanı işaret ediyorum. "Siyah puding, beyaz puding."

Ledger çatalıyla dürtüyor. "Bu puding *değil*." Omuz silkiyorum.

"Ne oldu?"

"Baharatlı ama biraz tatlı, yulaf ezmeli bir sosis. Bu 'siyah' çünkü içinde domuz kanı da var."

Ledger'ın varlığı ne kadar büyük, sert ve hükmedici olsa da, şu anda korkunç derecede yeşil görünüyor ve gözleri komik bir şekilde geniş.

"Bunun sadece bir kasede bir araya getirilmiş çikolata ve vanilyalı puding olmadığını biliyor muydun? Uyarın için teşekkürler."

"Seni uyarsaydım, yüzündeki o ifadeyi görme fırsatını kaçırmış olurdum."

Aynı anda hem kandırılmış hem de bunu kesinlikle beklemesi gerekiyormuş birkaç kez göz kırpmıyor. ayımından bir yudum alırken gülümsüyorum.

Ledger bir yumurtayı keserken bana bakıyor. "Daha önce İrlanda'ya gitmediğini sanıyordum."

"Görmedim ama İngiltere'de bulundum."

"Orada da mı yiyorlar?"

"Evet," diyorum ve brifingdeki ayrıntıları tekrar gözden geçirebilmek için sırt çantamdan telefonumu çıkartıyorum. Bir otele giriş yapmadığımız için çantalarımızı bir depoda bıraktık. Hiçbir gizli ajanın geride bırakmayacağı pek çok şey var ve bunların hepsi ayağımın dibindeki sırt çantasında. Ama kıyafetlerimiz, ayakkabılarımız ve hassas olmayan ekipmanlarımız? Onları gerçekten yanımızda taşımak istemedik.

Parmağımı kolyemdeki madalyona sürterek galeri sahibinin goblenin ne gibi güvenlik önlemlerine sahip olduğunu söylediği bölümü, çalışacak personelle ilgili dosyayı ve takip cihazıyla ilgili ayrıntıları tekrar okuyorum. Küçük teknoloji parçasının tam da olmasını beklediğim yerde olduğundan emin olmak için sırt çantamı kontrol ediyorum. Görevlerimin çoğunun sorunsuz geçmesinin nedeni hazırlıklı olmamdır.

Elbette buradaki ortağım Doğaçlama Kralı. Yarım yamalak bir planla işe koyulmayı ve ilerledikçe "özmeyi" seven bir adam. Eğer ikimiz metaforik olarak yüksek bir uurumda olsaydık ve birisi gelip biri benim diğeri Ledger'ın ayaklarının dibine yamaç paraşütü ekipmanlarıyla dolu iki çanta bıraksaydı ve sonra bize uçurumdan atlayıp uzaktaki belirli bir noktaya varmak için on dakikamız olduğunu söyleseydi, çok farklı davranırdık.

Emniyet kemerimi takar, güvenli olduğundan emin olur, eldivenlerimi ve kaskımı takardım. Ardından uçurum ile hedef konum arasında görebildiğim tüm alanları inceler, rüzgar hızını ve yönünü kontrol eder ve hedefe ulaşmak için inebileceğim en iyi noktayı belirlerdim. Hedefe yaklaştığımda rüzgâr bilgisine ulaşamayacağım için acil durum planları da yapardım. Kanopimi mükemmel bir şekilde hazırlar, koşum takımına bağlar ve düdüğü sesini duyduğumda gitmeye hazır ve bekliyor olurdum.

Öte yandan Ledger, düdük çalınana kadar on dakikanın tamamını uçurumun tepesindeki kişiyle görevle ilgisi bile olmayan şeyler hakkında konuşarak geçirirdi. Sonra da elindeki yamaç paraşütü ekipman çantasıyla uçurumun kenarına doğru koşarken çevredeki kayalıklarda yankılanacak kadar yüksek bir sesle bağırır ve düşerken kemerini takıp, kaskını ve eldivenlerini giyip, yamaç paraşütü kanopisini açıp takarak ölüme düşmeden önce rüzgarın onu yakalamasını ummaktan başka bir şey yapmadan uçurumdan atlardı.

Bazen onun uyum yeteneğine hayran oluyorum. Keşke ben de akışa daha kolay ayak uydurabilsem. Ama çoğu zaman? Diyelim ki bu iş başarılı olmak için planlama gerektiriyor.

Adama bakıyorum, çoktan kahvaltısının dörtte üçünü mideye indirmiş. "Bu siyah 'puding' hiç fena değil. Bir ısırik ister misin?"

"Kahvaltı etmeyi pek sevmem."

"Kahvaltı sevmiyor musunuz yoksa denemekten mi korkuyorsunuz?"

Gözleriyle tanışıyorum, çatalını elinden alıyorum, büyük bir parça kesiyorum, ağzıma atıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan çiğniyorum. Aslında biraz etkilenmiş görünüyor, bu da benim için bir çetele işareti daha anlamına geliyor. Siyah puding sever miyim? *Hayır*. Ledger'a sevmediğimi söyleyecek miyim? *Kesinlikle hayır*.

"Bu arada," diyorum yutkunduktan sonra, "havaalanına dönmeden önce peynir servisi yapan bir restoranda duracağız."

"Peynir

mi?"

Başımı

salladım.

"Neden peynir?"

"Bu sadece başka bir ülkeye gittiğimde bir şey ve siz de bu görevdesiniz diye peyniri atlayacak değilim."

"Ama neden *peynir*? Yani, peyniri ben de herkes kadar severim ama-"

"Ama bir sonraki kız kadar değil," diyorum kendimi göstererek. "Ve ben peynirini denemeden bu ülkeden ayrılmayacağım."

Vücut dilini okuma konusunda o kadar becerikliyim ki, birisinin beni gizlice bile olsa süzdüğünü ve gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Görünüşüm hakkında kendime oldukça güvenecek kadar çok insandan bunu yakaladım. Yine de Ledger'ın beni süzmesi ve gördüklerinden hoşlanması farklı hissettiriyor. Neden bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Umarım kendi vücut dilimi gizleme becerim Ledger'ın vücut dilini okuma becerisinden daha iyidir, çünkü onu ne kadar sık kontrol ettiğimi anlamasını gerçekten istemiyorum. Ne kadar denersem deneyeyim, gözbebeklerimin büyümesini asla kontrol edemem. Ve eğer Ledger dikkat ediyorsa, gözlerim onun omuzlarında her gezindiğinde ya da yüzünün ne kadar güzel olduğunu her gördüğünde gözbebeklerimin genişlediğini gün gibi açık bir şekilde görebileceğinden eminim.

İnsanlar galeriye girmeye başladı, ben de teknik ekibim Packston'a güvenli bir mesaj göndererek başlamak üzere olduğumuzu bildirdim ve kulaklığımı taktım. Ledger'ın da aynı şeyi yaptığını görüyorum, her ne kadar bu görev için teknik operasyonlarımıza ihtiyacımız olmayacak olsa da.

"Günaydın," diyor Packston. Langley'de saat sabahın dördü ve Packston'ın sesi ya uzun süredir uyanık değilmiş ya da uyandığından beri hiç konuşmamış gibi geliyor.

"Seni bu kadar erken uyandırdığım için özür dilerim," diyorum ki telsizlerimin çalıştığını bilsin.

"Neden anlamıyorum. Ben hep bu kadar erken kalkarım." "Tabii ki öylesin," diyorum, ikimiz de bunun doğru olmadığını bilmemize rağmen.

Gerçi beni duyduğundan bile emin değilim çünkü aynı anda Ledger da "Heyyy, Kella! Günaydın! Güneşten önce doğmak gibisi yok, değil mi?" Sonra Ledger bana döndü ve "Hadi gidip tarih yazalım." dedi.

Ledger'la bir buçuk yıl önce çalıştığım için biliyorum ki, her göreve çıkmadan önce bunu söyler. Ona gülümsüyorum, bu özel görevi kazananın ben olacağımı ve tarihi yazanın her zaman kazanan olduğunu biliyorum. Ben de "Kalemi getireceğim." dedim.

Sırt çantalarımızı takıp caddeyi geçip galeriye giderken Packston'a radyo sessizliğine geçeceğimi söylüyorum. Dokuz kişinin ayakta durduğu küçük bir lobiye giriyoruz, zaten tur için bekliyorlar. Altısı bariz turistler, ayrıca iki küçük çocuğu olan bir anne buralı gibi görünüyor. Açık kahverengi tenli, uzun ve her yöne uzanan doğal bukleleri olan uzun boylu bir adam iki eliyle Ledger ve beni işaret ediyor. "Tur için mi buradasınız?"

Başımızı salladık ve o da şöyle dedi: "Yazıcımız arızalı, bu yüzden gelip isimlerinizi yaka kartlarınıza yazmanızı sağlayabilirsem, yakında başlayacağız." Ben daha yakıным, bu yüzden tezgâha doğru yürüyorum, orada siyah bir Sharpie'nin yanında bir paket soyulabilir ve yapıştırılabilir isim etiketi duruyor. Bir tanesine *Shauna* yazıyorum ve gömleğime yapıştırıyorum. Sonra diğerine *Hesap* yazıyorum, arkasını soyuyorum, sonra Ledger'ın yanına gidip gömleğine yapıştırıyorum. Onun çok sağlam

iki kez göğüs geçir, sonra da "Soran olursa soyadının *Book* olduğunu söyle." de. Ledger zaman zaman beni çıldırtabiliyor ama onunla uğraşmak da oldukça eğlenceli.

"Haha. 'Hesap Defteri,' çünkü benim adım Ledger. *Çok* zekice." Yaka kartlarının olduğu masaya doğru yürüyor ve anlıyorum ki kendine yeni bir yaka kartı yapıyor. Muhtemelen Lincoln ismiyle, çünkü bunun onun en sevdiği kapak olduğuna eminim. Ama elinde bir *yaka* kartıyla arkasını döndüğünde, *yaka* kartını gömleğimin üzerine, *Shauna*'nın üzerine yapıştırıyor. Üzerine *Stainless* yazdığını görmek için aşağı baktım.

"Biri sorarsa sakın soyadının 'Steele' olduğunu söyleme, yoksa kimliğin açığa çıkar."

Yabani bukleli adam konuşmaya başlamadan önce herhangi bir karşılık verecek zamanım yok. "Hepiniz hoş geldiniz. Ben Kieran ve bugün tur rehberiniz olacağım. Eğlenceli bir grubumuz var gibi görünüyor. Gruptaki herkesin ismini okumaya başladı, bazılarının el yazısını çözmek için gözlerini kısmak ya da başını eğmek zorunda kaldı. Sonra bana ve Ledger'a geldi ve "Burada da... 'Account' ve 'Stainless' var." dedi. Doğru okuduğunu teyit etmeye çalışır gibi yüzlerimize bakıyor.

Ledger, "Evet, ailelerimiz biraz tuhaf," diyor.

Başımı salladım. "Yani, bu kadar farklı iki çocuğa sahip olmak için öyle olmalılar" - Ledger'la aramda bir işaret yapıyorum- "birbirlerinden çok farklılar."

"Aslında tuhaf olan sadece ebeveynlerimizden biriydi." İhtiyatlı olmaya çalışır gibi bir elini ağzının yanına koyuyor, sonra olabildiğince abartılı bir şekilde "*Babamız*" diyor. Sonra kolunu omuzlarıma doluyor ve bana tek kollu bir kardeş gibi sarılıyor. "Ve *Stainless*, işte, babamızın tıpatıp aynısı. Kimse ona bakıp da 'Babanın kim olduğunu çok iyi biliyorum' diyemez."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve kolunu omzumdan silkiyorum. Sonra yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Dün söylediği, bir hakaretin ancak doğrudan isabet ederse işe yaradığıyla ilgili şey neydi? Bu seferki tam on ikiden vurdu ve bir hedefe nişan aldığına dair en ufak bir fikri bile yok.

Keiran bizi tüm duvarlarında tablolar olan ilk odaya götürüyor. Tur rehberimizin deyimiyle burası "Empresyonist Instagram" odası. Ledger, bir masanın yanında oturan, ya gerçekten sıkılmış ya da hayatının gidişatından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir kadının resmini işaret ediyor. "Oh, bak- senin bir resmin var!" Nezaketen gülmeme ya da karşılık vermeme fırsat kalmadan gözleri üzerime dikildi ve

"babam" hakkındaki yorumundan sonra yüzümde oluşan ifadeyi görüyor. Eğildi ve kısık bir sesle "Her şey mi?" diye sordu. Başı biraz yana eğik ve kaşları birbirine yaklaşmış.

Başımı salladım. "Gayet iyi." Sonra herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Monet orijinal filtreyi icat ettiği için telif hakkı aldı mı?" diye soruyorum. Harika bir soru değil, biliyorum, ama yeterince hızlı bir şekilde başka bir soru düşünemedim ve tur rehberimizin takdir edeceği bir soru gibi görünüyor.

Keiran, "Maalesef hayır." derken Ledger'ın bana bakışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama bankada tam olarak sıfır değerinde olan 'exposure' para biriminde kesinlikle yuvarlanıyor. Yine de efsaneye göre öbür dünyada hâlâ beğeni topluyormuş."

Goblenin güvenliğini tam olarak nasıl devre dışı bırakacağımı ve Ledger'ın yüzünde gerçekten endişeli bir ifade görmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu aklımda tutmaya çalışırken etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum. Aramızdaki etkileşim böyle değil. Ama yine de beni bir buçuk yıl önce bu şekilde etkileşim kurduğumuz o küçük ana geri götürmeyi başarıyor. Deneyimlerimizden biliyoruz ki casuslar casuslarla çıkamaz. Pek çok nedenden dolayı yürümez.

Özellikle benim için işe yaramıyor. Hiçbir ilişki yürümüyor.

Ardından Kieran bizi "Heykel Selfie" odasına götürüyor ve burada hepimiz zaman içinde donmuş bir grup mermer "influencer"a bakıyoruz.

Packston göreve başladığımızdan beri kulağıma tek kelime etmedi. İhtiyacı olduğundan değil, ama genellikle sürekli yorum yapmayı sever. Kulaklığımın gerçekten çalışıp çalışmadığını kontrol etmek üzereydim ki yumuşak bir horlama olduğuna emin olduğum bir ses duydum.

Hepimiz bir sonraki alana geçerken Kieran, "Ve burası da Goblen Odası," diyor. "Benim deyimimle 'Manzaralar' Odası olarak da biliniyor. Etrafa bir göz atın, Yunanistan'dan Grönland'a, Rönesans'ın 'beğen ve abone ol' döneminden bin dokuz yüz doksan dokuz yılına kadar olanları göreceksiniz. Hiçbirine dokunmazsanız memnun oluruz çünkü tarihsel güncellemeleri hala ara belleğe alınıyor."

Kieran buraya gelme sebebimiz olan duvar halısının hemen yanında yürüyor ve benim kalp atışlarım hızlanıyor. Yaklaşık iki fit genişliğinde ve beş fit uzunluğunda ve şeffaf bir kutunun içinde duvara monte edilmiş. Eliyle işaret ederek şöyle diyor: "Bu parçanın adı *Threads of Accord* ve eminim de neden dokunamadığınızı merak ediyorsunuzdur. Tüm galerideki en pahalı parça. Değer

iki nokta beş milyon Euro." Her kelimeyi vurguluyor, sonra devam etmeden önce herkesin değerini anlaması için bir an duraklıyor.

"İçinde bulunduğu şeffaf kılıf onu dış etkenlerden koruyor. Işık, hava kirliliği ve *elleriniz* gibi. Cep telefonunuzun üzerindeki parmak izlerini görüyor musunuz? Evet, onları duvar halılarımızda istemeyiz. Yani bu küçük evinin içinde güvende ve kilitli. Ayrıca evden çıkmaya çalışırsa alarmı çalacak, ki bu benim üniversiteye gittiğimde yaptığım gibi bir şey. Aslında, galerinin anneme gittiği ve alarm sesi olarak kullanmak için onun feryadını kaydettiği söylentileri var. O yüzden çarpmazsanız ya da alarmı çalıştıracak bir şey yapmazsanız sevinirim." Abartılı bir şekilde titriyor.

"Bu, *Trust Me, I'm a Tapestry* koleksiyonumuzun en önemli parçası. Bayanlar ve baylar, karşınızdaki sadece bir kumaş parçası değil, aynı zamanda barış için sağa kaydırmaya karar veren iki rakip grup arasındaki tarihi bir grup sohbeti. Karmaşık desenlere dikkat edin - her iplik bir mesaj, her renk bir durum güncellemesi, hayatlarının nasıl birbirine karıştığını gösteriyor, öyle ki artık kan davasının ilk başta ne hakkında olduğunu bile hatırlayamıyorlar.

"Şimdi, bunun en önemli parçası olan bu el sıkışma, orijinal 'kırgınlık yok' emojisidir. Ve eğer gözlerinizi kısar ve başınızı doğru şekilde eğerseniz, köşede 'Şartlar ve koşullar geçerli olabilir, bunlara yıllık yemekli toplantılar ve ekip oluşturma inzivalarında zorunlu güven düşüşleri de dahildir, ancak bunlarla sınırlı değildir' yazan ince yazıyı görebilirsiniz. Gerçekten de bu duvar bize güvenin her büyük uzlaşmanın temeli olduğunu öğretiyor."

Ledger rahatsız bir şekilde ağırlığını kaydırıyor ve aramızdaki güven kaybını düşündüğünü biliyorum. Ama şu anda aklım yüzde yüz kutunun güvenliğini aşip takip cihazını yerleştirebilmekte.

Son birkaç kişi Keiran'ı "Kübist Clickbait" odasına kadar takip etmek üzere odadan çıkarken sırt çantamı çıkarıp Ledger'a "Tamam, sen kapıyı koru, ben de güvenliği devre dışı bırakayım" diyorum.

"Hayır," diyor kendi sırt çantasını çıkararak, "*sen kapıyı , ben de devre dışı bırakın.*"

Sırt çantamı yere koydum ve çömelerek aletlerimi içinden çıkarmaya başladım. "Ben bu işte daha hızlıyım." Ayrıca, dün gece uçakta brifingi okuduğundan beri devre dışı bırakma adımlarının benim için olduğu gibi aklımdan tekrar tekrar geçmediğini garanti edebilirim.

Başını sallar. "Hayır, öyleyim."

Yavaş ve sakinleştirici bir nefes almaya çalışıyorum ama tam olarak yavaş sayılmaz ve aktif görev adrenalinim devreye girdiği için daha çok oflama gibi geliyor. "Mısır'dayken o kasayı benim kadar hızlı açamazdın, biliyorsun. Peki ya Cezayir'de?" Yüzündeki ifadeden haklı olduğumu anladığını söyleyebilirim. "Arkadaş edinme ve konuşarak bir şeylerden kurtulma konusunda gerçekten iyisin, değil mi? Bu senin uzmanlık alanın; git uzmanlık alanını yap."

"Peki," diye homurdanıyor - belli ki aktif görev adrenalinini de devreye girmiş - ve odanın görüş alanının hemen dışındaki koridora çıkıyor.

Köşedeki güvenlik kamerasına el sallayarak başlıyorum, sadece bu galerinin sahibine izlediğini bildiğimi belirtmek için. Hem Ledger'ın hem de benim resimlerimizi göndermişti, yani el sallamasam bile hırsız olmadığımızı ve takip cihazını yerleştirdiğimizi biliyor olmalı, ama yine de kibarca bir hareket.

"Packston? Uyanık mısın?"

"Evet," diye cızırtılı sesini kulaklığımın içinden duyuyorum. "Evet. Tabii ki öyleyim."

"Elbette. Galeri sahibine şu anda takip cihazını yerleştirmeye çalıştığımızı bildirir misin, böylece görüntüleri çekebilir?"

Gobleni tutan şeffaf kutu bir metre boyunda ve metre genişliğinde olabilir, ancak sadece üç inç derinliğinde ve kilitleme mekanizması yan tarafta, aşağıya doğru. Bir elektronik bileşeni ve bir anahtar bileşeni var, bu yüzden kilidi açmak için kazmalarımı kullanmadan önce elektronik kısmı geçici olarak devre dışı bırakmak için sinyal bozucumu çıkarıyorum. Kasanın arkası ile önü arasında küçük sensörler var, bu yüzden kasanın kapalı halini taklit etmek için üzerlerine ince, şeffaf bir film geçiriyorum, böylece sensörleri açılmadığını düşünmeleri için kandırabiliyorum.

Çantanın önünü açıyorum, sonra sırt çantamın yan cebinden takip cihazını çıkarıyorum. Yaklaşık bir kurşun kalem ucu büyüklüğünde ve üzerinde kısa, sert bir tel benzeri iplik var, bu da onu goblenin içine biraz örmemi sağlıyor.

Ledger kafasını odaya sokar. "Alarmı çalıştırmayın. Kieran'a herhangi bir sıkıntı yaşatmak istemeyiz."

"Ve titremesine bakılırsa," diyorum, "annesinin feryadını duymak istemiyorum."

Ledger'a bakmıyorum ama odanın hemen dışından gelen yumuşak kıkırdamasını duyuyorum.

İzleyiciyi çoğunlukla yerine yerleştirdiğimde, goblene zarar vermeden veya kalıntı bırakmadan onu yerinde tutacak kadar güçlü olan yapışkan kısmı ortaya çıkarmak için arkalığı soyuyorum ve ardından tamamen gizlenmesi için bir ipliğin arkasına manevra yapıyorum.

Telefonumdaki izleme yazılımını açıyorum, etkinleştiriyorum, sinyali aldığından emin oluyorum ve gülümsüyorum. Sinyal güzel ve güçlü. Çantanın önünü kapatıyorum, filmi sensörlerden kaydırıyorum ve Kieran'ın sesinin koridordan bize doğru geldiğini duyduğumda çantayı yeniden kilitlemek için pençelerimi kullanıyorum.

"Oh, işte buradasın, Hesap. Soyut Algoritmalar odasını kaçırmak üzeresin."

"Ben de tam size doğru geliyordum. şu lamalı goblen gerçekten dikkatimi çekti ve daha uzun süre bakmam gerekti." Ledger, Keiran'ın odanın içini görecektik kadar yaklaşmasını engellemek için iyi bir iş çıkartıyor.

"Bu benim de favorilerimden biri. Stainless nerede?"

Çantayı kilitledim ve sinyal bozucumu devre dışı bıraktım. "Packston?" Kısık bir sesle söylüyorum. "Her şey bitti. Goblen tekrar güvende."

"Grupla birlikte değil miydi?" Ledger'ın odanın hemen dışından söylediğini duyuyorum. "Masada oturan kadının olduğu resmin onu ne kadar etkilediğinden bahsetmişti, ciddi görünüyordu, sanki eğlenme yeteneği bile yokmuş gibi. Belki de o odaya geri dönmüştür. Seninle bakmaya geleceğim."

Ledger beni göremiyor ama yine de her şeyi sırt çantama geri koyarken gözlerimi deviriyorum. Kapı aralığından bakıyorum ve İzlenimci odaya geri dönerken geri çekilen sırtlarını görüyorum. Grubun goblen odasından ayrıldıktan sonra gittiği yönün tersine doğru yürüyorum ve yolu yarıladığımda geri dönüyorum.

Zamanlamam mükemmel. Ledger ve Kieran beni Empresyonist odasında bulamayınca salonumun köşesini dönüyorlar. "Oh, işte buradasın, Hesap!" Başparmağımı arkamda birleştiriyorum. "Kübist odada biraz daha kaldım, sonra seni grupla birlikte bulamadım."

"Ben de o odada epey zaman geçirdim. Yine de diğerlerine geri dönelim. Gotik GIF'ler odasına girdiğimizde sizi gerçek bir ziyafet bekliyor olacak."

Yürürken Ledger bana doğru bir kaşını kaldırıyor ve ben de görevin başarılı olduğunu onaylarcasına ona küçük bir gülümseme veriyorum. Bana yöneltmemiş olsa gülümsemesini yakalıyorum. Ama bunun bir gülümseme olduğunu söyleyebilirim.

İyi yapılmış bir işe hayranlık, ki bu benim en sevdiğim gülümseme türüdür. Sonra kendi kendime daha da büyük gülümsüyorum çünkü bu görevi kazandığımı söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum.

Birkaç saat sonra, dolaplardan zulalanmış valizlerimizi aldık, ana terminaldeki güvenlikten geçtik, Ledger özel terminale geri dönmediğimiz için hayıflanıyordu ve Belgrad'a uçuşumuzdan önce öğle yemeği yemek için .

Ledger sığır konserveli sandviç yerken ben füme somonlu boxty ve biraz karamel benzeri bir tadı olan Hollanda usulü bir Gouda peyniri olan güzel bir coolea dilimi yiyorum. Peynir güzel ve ağzımda olduğu her saniyenin tadını çıkarıyorum, ancak Dublin'in muhteşem restoranlarından birinde yemek yemeye vakti olmadığından yakınan kişi benim.

"Biliyor musun," diyor Ledger bir lokmayı bitirirken, "eğer görevleri bugünkü kadar hızlı bitirmeye devam edersek, hafta sonuna kadar eve dönmüş oluruz."

"Ve sonra ortak bir görevin anısını arkamızda bırakabiliriz."

O ravent ve zencefilli İrlanda sodasını kaldırıyor, ben de mürver çiçeğimi. "Çabucak bitirmenin şerefine," diyor ve şişelerimizi birbirine çarpıyoruz.

Yine de biraz sıcak geliyor ve şişelerimiz çarpmaktan çok parçalanıyor, masamızı ve yemeğimizden geriye kalanları sodayla kaplayan bir karbonat patlamasına neden oluyor.

Bunu bu görev için kötü bir alamet olarak görmemeyi seçiyorum.

BÖLÜM 9

HAVADA JUNGLE GYM, YERDE TÜRBÜLANS

LEDGER

S zaman zaman istihbarat ajanları güzel yerlerdeki güzel etkinliklere davet edilirler. Davet edilmekten kastım, sahte davetiyeler düzenleriz ya da mal varlığımızı ayarlarız. Kardeşim Miles hariç. O yasal olarak süslü etkinliklere tek başına davet ediyor.

Ancak çoğu zaman yarım yamalak otellerde kalıyor, ara sokaklarda ve terk edilmiş binalarda insanlarla buluşuyoruz. Bazen helikopterle, devlet uçaklarıyla ya da diplomatik uçuşlarla uçuyoruz. Ama genellikle ticari uçuşlarla uçuyoruz çünkü seyahat etmenin en göze çarpmayan yolu bu. Özellikle de kusursuz sahte kimliklerimiz ve iyi bir gizlenme hikayemiz varsa.

Ve istihbaratın neredeyse her zaman hızlı bir şekilde harekete geçirilmesi gerektiğinden, uçuşlar genellikle neredeyse doludur ve mevcut tek koltuklar ekonomi sınıfındaki orta koltuklardır.

Ben uzun boylu bir adamım. Benim de geniş omuzlarım var ve bazen bu sorun yaratıyor ama asıl sorun bacaklarım - orta koltuğun sınırlarına tam olarak sığmıyorlar.

Genellikle bacaklarımı önümdeki koltuğa doğru katlamaya çalışırım. Sonra koridor tarafındaki koltukta oturan kişiyle arkadaş olurum ve beş dakika içinde bana acıdıkları için yer değiştirmeyi teklif ederler. Ancak bu uçuşta, koridor koltuğundaki geniş alınlı ama dar gözlü adam sohbet etmek istemiyor. Ve koltuk değiştirmeyi de teklif etmiyor. Çoğunlukla sinirli görünüyor ve Sırpça bir şeyler mırıldanıyor ki bunun "Orta koltuk istemiyorsan belki de uçuşunu daha önce ayırtmalıydın" anlamına geldiğinden eminim.

Ki, yeterince adil. Muhtemelen koridor koltuğunu kapmak için erkenden rezervasyon yaptırmıştır. Ben de dizlerimi origami turnası gibi koltuğa dayayarak oturuyorum ve orada oturan kişinin koltuğunu arkaya yaslamaması için dua . Omuzlarımı açıyorum ki koridor koltuğundaki sinirli adama ya da pencere kenarında oturan ve dört saniye içinde uyuyakaldığı anlaşılan adama çarpmayayım.

Zoe uçağın ön tarafına yakın bir koltukta oturuyor. Muhtemelen hiç yer kaplamayan, uçuş sırasında motivasyonel sözler fısıldayan ve yanlarında getirdikleri ekstra lavanta kokulu boyun yastıklarını paylaşmayı teklif eden iki yoga eğitmeninin arasındadır.

Kalkıştan on dakika sonra, beş saatlik bir uçuşu nasıl tamamlayacağımı düşünürken, koridorun karşı tarafında, bir sıra üstteki koridor koltuğunda oturan biri tuvalete gitmek için ayağa kalkıyor. Göz göze geldik ve ona kocaman bir gülümseme verdim. İçinde bulunduğum durumu görür görmez koltukları değiştirmeyi teklif ediyor. Ona bolca teşekkür ediyorum ve yer değiştiriyorum.

Yer değiştirmeden önce söylemediği şey, koltuğunun burnu sürekli akan bir çocukla ve pencere kenarında uyuklayan bir anneyle yan yana olduğuydu. Yürümeye başlayan çocuk ya şekerle kafayı bulmuş ya da gizlice annesinin kahvesini içmiş ve ben dört saat elli dakika boyunca onun orman jimnastiği oluyorum. Burun akıntısı ve çocuğun beni kandırmaya çalışmaktan asla vazgeçmediği Goldfish kraker takıntısı olmasaydı bu o kadar da kötü olmazdı.

Ama en azından dizlerim koridorda olabilir. İçecek arabası tarafından vurulmak için yalvardıkları yerde. Ve bazen uçuş görevlileri. Ve tuvalete giden her yolcu. Bir uçuş görevlisi bacaklarımın bu uzunlukta olmasından kişisel olarak rahatsız olmuş görünüyor ve onları hedef alıyor. Bekâr olup olmadığını sormayı düşünüyorum, böylece onu bir arka sıradaki Sinirli Adam'la tanıştırebilirim. Bence iyi anlaşılır.

Uçuş uzadıkça üzerime daha fazla yorgunluk çöküyor. Benim saatimle gece yarısını geçiyor ve İrlanda'ya uçarken zor bir gece geçirdiğim için çok yorgunum. Uykuya dalmayı başarıyorum ve yürümeye başlayan çocuk yapışkan bir Goldfish krakerini burnuma sokmaya çalışmadan önce sağlam bir doksan saniye geçiriyorum.

Sonunda indik ve Zoe'nin parlak gözlü, güzel ve yenilenmiş görüldüğünü görmek için uçaktan topallayarak indim. Tabii ki öyle.

Neyse ki İngilizce konuşan, Sırp asıllı bir CIA ajanı olan Damjan Petrović bizi aldı da kiralık araba bulmamıza gerek kalmadı. Gizli bir istihbarat ajanı olduğu için, adam bize her şeyi anlatmakta hiç sorun yaşamıyor.

istihbarat ajanlarının normalde sıkı sıkıya sakladıkları bilgiler.

Otelimize doğru yola çıktığımız ilk beş dakika içinde, Belgrad'ın bir banliyösünde büyüdüğünü, üniversite için ABD'ye gittiğini, fotoğrafik bir hafızaya sahip olduğunu, CIA tarafından işe alındığını ve mezun olduğundan beri Belgrad'da görev yaptığını öğreniyoruz. Üç kız kardeşi var, bunlardan ikisi "buldala" olan adamlarla evli, ki bunun aptal anlamına geldiğinden eminim. Diğer kız kardeşi ise yıllardır en iyi arkadaşı olan bir adamla evli. Oh, ve en sevdiği renk zeytin, tıpkı giydiği uzun kollu polo gibi, ve retro video oyunlarına takıntılı.

Hepsi beş dakika içinde. Adam açık bir kitap. Muhtemelen ona şifrelerini bile sorabilirim ve o da bana verir. Gizli bir ajan olarak nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum.

Ayrıca araba kullanma konusunda da berbat, ki bunu bize söylemesine gerek yok, çünkü biz bunu kendi başımıza çözdük. Tüm ipuçları düz gitmesi gerektiğini gösterirken aniden bir sokağa sapıyor ve kestirmeden gittiğini söylüyor. Ya "kestirme" burada aynı anlama gelmiyor ya da bu onun gözetimden kaçma yolu. Ben ikincisi olduğunu umuyorum.

Arka koltuk küçük olduğu için Zoe ve ben birbirimizden çok uzakta oturmuyoruz. Ama yine de Damjan beklenmedik bir şekilde aniden sağa döndüğünde, momentum Zoe'yi bana doğru savuruyor. Ürkmüş bir kedinin zarafetiyle kolları kendini durdurmak için havalanıyor ve dirseği kaburgalarımın son derece rahatsız edici bir iniş noktası buluyor. Keşke kendini durdurmaya çalışmasaydı çünkü bana düşmesini gayet iyi idare edebilirdim. Sonra aklımı bu gibi düşüncelerden uzaklaştırmaya çalıştığımı hatırlıyorum.

Ağzını açıyor, muhtemelen özür dileyecek, muhtemelen onu galerideki tablodaki kadınla karşılaştırdığım için intikam aldığını söyleyecek, Damjan hızlıca sola dönüp beni Zoe'ye doğru gönderiyor. Bir elimi arka cama, diğerini ön koltuğa koymayı başararak Zoe'nin üzerine düşmemi engelliyorum. Kafamda, bunun için sütunuma bir galibiyet çetelesi işareti koyuyorum.

Zoe ve ben bakıştık. Sanki Damjan bir langırt makinesinin içinde araba kullanmayı öğrenmiş gibi.

"Ve işte oteliniz," diyor Damjan, kum rengi taşlı, pencereleri koyu renkli ahşapla çerçevelenmiş ve ön kapılara açılan geniş bir kemerli bir binanın önünde dururken. "Seni buraya tek parça halinde getireceğimi söylemiştim." Saatine baktı. "Ve söz verdiğim gibi akşam ondan önce.

İşte yedek anahtarlar. Arabayı garaja park ettireceğim, böylece sabah sizi bekliyor olacak. Beni haberdar edin - neye ihtiyacınız olursa yardım etmek için buradayım."

Çantalarımızı aldık ve arabadan indik. Binaya girerken Zoe bana kocaman gözlerle bakıyor ve yüzünde o yolculuktan biraz travmatik ve biraz da mide bulandırıcı bir şekilde ayrıldığını belirten bir ifade var. Sadece sırtıyorum. "Hepsi maceranın bir parçası, değil mi?"

"Hız trenine binmek gibi." Sonra da ekliyor: "Kınamadan ve yıkmadan bir gün önce."

Lobiye girerken gülüyorum. Oldukça büyük. Alanın büyük bir bölümünü kaplayan bir kafe var, kahve ve hamur işleri servis ediyorlar gibi görünüyor ve oturmak için çok sayıda yuvarlak masa var. Geç bir saat olmasına rağmen hâlâ içkilerini yudumlayarak sohbet eden birkaç misafir var. Duvarlarda geleneksel Sırp tekstilleri ve sanat eserleri -belki de yerel sanatçılar tarafından-sergileniyor. Ve tüm tabelalar sadece Sırpça değil, aynı zamanda İngilizce ve Almanca.

Check-in yapmak için kontuara doğru yürürken aklıma Damjan'dan bize tercümanlık yapmasını istememiz gerektiği geldi. Sırpça biraz Rusça'ya benziyor, iyi konuşabiliyorum ama gerçek kelimeleri bilecek kadar yakın değil. Tezgâhın arkasındaki adamın uzun bir burnu, kırlaşmış koyu renk saçları, özel dikim bir takım elbisesi ve kendine güvenen bir havası var. Bir şeyler söylüyor ve ben de Google çeviriye açıp "Morato de se prijavimo" kelimelerini bulmaya çalışıyorum.

Zoe'ye dönüyorum. "Arapça, Farsça, Fransızca ve Rusça konuşabiliyorum ama Sırpça bilmiyorum. Sende ne var?"

"Arapça, Farsça, Mandarin, Çekçe ve Hintçe."

Tabii ki, beş konuşabiliyor. Her zaman kazanmak zorunda.

Adam kendi aramızda konuştuğumuzu duydu ve "İngilizce mi konuşuyorsun? Ben de İngilizce konuşuyorum."

Rahat bir nefes aldım ve ona check-in yapmamız gerektiğini söyledim. "İsmimin altında olmalı..." sözcüklerini ağzımdan çıkarıyorum ki görev brifinginin bu kısmını okumadığım için ismimin altında olmadığını anlayamıyorum.

Zoe araya giriyor ve "Kaila Sonnenschein" diyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum ve o da öyle bir omuz silkiyor ki, "Ne? Kaila ismini seviyorum. Bazen sadece

Kaila olsun." En azından Sonnenschein S ile başlıyor, tıpkı Zoe'nin gerçek soyadı gibi.

Girişimizi yapan adamın her şeyin olması gerektiğini düşündüğü yerde olmadığına ve gözlerinin sanki otelde olup biten her şeyi takip etmeye çalışıyormuş gibi etrafta dolaştığına dayanarak, onun müdür olduğunu ve genellikle misafirleri kontrol etmediğini tahmin ediyorum. Hikayemiz, restoran zincirimiz için Belgrad'da olduğumuz şeklinde, bu yüzden onunla bir sohbet başlatıyorum, çalışanların hastalanması ya da gelmemesi üzerine dertleşiyoruz. Ya da en kötüsü, mesajla işi bırakmaları. Ve tüm işlerinin nasıl müdür tarafından karşılanmak zorunda kaldığını.

Adam için hassas bir nokta olmalı ve anlayışlı bir kulağa çok ihtiyacı vardı çünkü hemen ateşledi. Sonra da bize harika bir oda vereceğini söyledi. Biraz sohbet ettik ve ne için şehirde olduğumuzu sordu. Ona Kaila'yla restoran yeri araştırdığımızı söyledim.

"Restoran zincirinizin adı ne?"

"Bite Nite Burgers," dedim ona. Bu, sık sık kullandığım bir kılıf işidir - yıllar boyunca çok işe yaradı. Cep çöpüyle birlikte doğrulanabilir de. "Vampir temalı bir burgerci."

Adam oda anahtar kartlarımızı aktive ederken, "Lütfen bana hamburgerlerinizi tepesinde büyük bir kürdanla servis ettiğinizi söyleyin, kalbe bir kazık gibi." diyor.

Gülümsüyorum. "Öyle yapıyoruz."

"Peki sarımsaklı aioli soslu olanı var mı?" diye soruyor, umutlu ve biraz da heyecanlı görünüyor. "Bilirsiniz, vampirleri uzak tutmak için."

"Kont Chuck-ula Burger."

Ellerini çırpıyor. "Peki bunu fang-tastik patates kızartması ve ketçapla mı servis ediyorsunuz?"

"Biz onlara patates kızartması diyoruz." Zoe'ye dönüyorum. "Bir değişiklik önermeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Burada durup sohbet etmemizden rahatsız olmuş gibi görünüyor ama başını sallıyor. Sonra adam ona "En sevdiğiniz menü öğesi nedir?" diye soruyor.

"Nosfera-Tots olmalı," diyor Zoe. "Isırık büyüklüğünde patates tostları çok lezzetli." Tamam, bunu o anda bulması beni etkiledi. Kadın kesinlikle ayakları üzerinde hızlı.

"Oh! Çünkü Nosferatu toprakta uyurdu ve patates toprakta yetişir! Harika! Belki restoranlarınızdan birini caddenin karşısına koyabilirsiniz. Bu da

Oradaki ızgara *berbat*. Etleri hep fazla pişiriyorlar çünkü en iyi müziği kimin seçtiği konusunda tartışmakla meşguller. Kayıtlara geçsin: değil. Hepsi müzik seçmekte de ızgara yapmakta oldukları kadar kötüler."

Ona edeceğimizi söyledim ve üzerinde kapak isimlerimden biri olan Lincoln Lombardi'nin yanı sıra Bite Nite Burgers logosu, web sitesi ve Kella'ya yönlendiren bir telefon numarası bulunan kartvizitimi verdim. Sonra bize anahtarlarımızı veriyor ve odamızın nerede olduğunu söylüyor.

Bavullarımızla asansöre adımımızı atıp kapılar kapanmaya başladığında Zoe tıslıyor, "Şu efsanevi samimiyetin var ya? Bunu mal varlığına dönüştürmek için kullanmalısın. Bir otele giriş yaparken akılda kalıcı olmak *istemezsin*. Oranın müdürünün sana bir dostluk bileziği örmesini sağlamak değil. Gizli ajan olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Ona bir göz attım. Kızgın görünüyor, sanki görevimizi tehlikeye atmışım gibi. Ama başımı sallıyorum. "Katılmıyorum. Her yerde arkadaşlarının olması iyidir. Ne zaman bir fark yaratacağını asla bilemezsin." Ve bazen bu "fark", çok uzun ve çok yorucu bir günün ardından vampir temalı hamburgerler ve lapa gibi çalışanlar eşliğinde evinden altı saat dilimi uzakta biriyle bağlantı kurmanın eğlencesi olsa bile yeterli oluyor.

Asansörün kapıları açılıyor ve önce Zoe çıkıyor, görünüşe göre omzunda çantasıyla koridorda öfkeyle hızlı adımlarla yürüyemeyecek kadar yorgun değil. Sesimdeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak, "Oda bu tarafta," diyorum ve o da olduğu yerde duruyor. Dönüp bana doğru yönelmeden önce derin nefesiyle omuzlarının yükselip alçaldığını görüyorum. Süitimizin kapısını açıyorum ve o da içeri giriyor.

Güzel bir yer. Bir kanepe ve yastıklı sandalye, bir sehpa, sehpalar, iki masa, mini buzdolabı ve mikrodalga fırın içeren bir mini mutfak alanı ve küçük bir masa içeren geniş bir oturma odası vardır. Odanın karşı taraflarında muhtemelen yatak odalarımızın her birine açılan kapılar var.

Zoe ile böyle ortak bir alanı paylaşmak biraz garip. Bir buçuk yıl önce zamanımızın çoğunu terk edilmiş bir binayı gözetleyerek geçirdiğimiz bir görev dışında, kesişen görevlerimiz genellikle şu şekilde ilerliyor: İstihbarat toplamak için çok çalışıyorum, ihtiyacım olan bir bilgi parçasıyla ilgili bir ipucu buluyorum ve onu almak için bir göreve çıkıyorum. Sonra, ya Zoe ortaya çıkmadan önce oraya ilk ben varıyorum ve onu alıyorum ve ilk ben aldım diye hava atıyorum ya da o oraya ilk varıyor ve onu aldığını göstererek hava atıyor.

Ama böyle eve benzeyen bir yerde kalmak? Bu sadece çok *Ev içi*. Ve biz ev işi yapmıyoruz. Bu alanda nasıl olacağımı bilmiyorum

onunla. Nasıl davranıyorum? Nasıl hissederim? Hiçbir fikrim yok. Ama çantamı tutmayan kolumla odayı işaret ediyorum. "Arkadaş edinmenin sana ne kazandırdığını gördün mü?"

Zoe çantasını bırakır. "Güzel odalara ihtiyacımız yok; başarılı bir göreve ihtiyacımız var."

"Başarılı bir görev alacağız." Çünkü bir görevde başarısız olmaya niyetim yok ve Zoe'nin de olmadığını biliyorum. "Yarın, Eliza gibi giyineceksin..." Cholmondeley soyadını kafamda ama nasıl telaffuz edildiğini hatırlayamıyorum. Aklıma "Chumley" geliyor ama kesinlikle o değil. Bu yüzden bunu atlıyorum ve onun yerine kod adını kullanıyorum "...Mona Liza' bir izbe yerine *güzel odalarda* ve biz de profesyoneller gibi izleyiciyi yerleştireceğiz."

Daha cümlemi yeni bitirmiştım ki güvenli telefonum çaldı. Arayan annemdi. Cevaplamak için tuşa basmadan önce, Zoe kendi çantasından bir NLJD çıkarırken ben de çantamdan RF dedektörümü çıkarıyorum ve ikimiz de ekipmanla ve iyi eğitilmiş gözlerle böcekleri taramaya başlıyoruz. Cevap tuşuna basıyorum. "Alo?"

"Merhaba. Uçuşunuz iyi geçti mi?"

"Yeterince iyi. Ama bekleyin çünkü odaya yeni geldik ve henüz süpürmeyi bitirmedik..." Saatime baktım. Onun için saat 16:30 civarıydı. "Tamam, tarama bitti. Hepimiz temiziz."

Annemin sesi başlangıçta konuşkandı, ancak "her şey yolunda" haberiyle birlikte anında CSA Direktörü moduna geçti ve sesi rolüne uyuyordu. "Görevle ilgili haberlerim var, eğer Zoe yanınızdaysa ve yalnızsanız beni hoparlöre verebilirsiniz."

Öyle yapıyorum ve Zoe biraz daha yaklaşıyor, böylece sesi gereğinden fazla açmama gerek kalmıyor. Yakın olduğumuzda aramızda her zaman var olan bir vızıltı var ve bu göğsüme bir şeyler yapıyor. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi düşüncelerimi göreve yönlendiriyorum ki yönetmen telefonda konuşurken bunu yapmak oldukça kolay.

"Bu gece haber aldık ki... Mona Liza uçağına binememiş." Annemin değerlendirme uzmanının kod adını söylemeden önce duraklaması, "Mona Liza" isminden pek hoşnut olmadığını gösteriyor. Artık yüzde yüz eminim ki Charlie değerlendirme uzmanına bu lakabı çok önceden takmış olmalı ve bu lakap aklına kazınmış. "İngiltere'den Belgrad'a kırmızı gözle seyahat etmesi gerekiyordu ve siz sabah görevinizi tamamlayana kadar onu gümrükte bekletecektik."

Zoe'ye dönüyorum ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz, odaya girdiğimizde bu görev için yaptığımız planın artık plan olmayacağını biliyoruz.

"Hem Emerson'un hem de Kenneth'in ekipleri internetteki dedikoduları araştırdılar ve Belgrad'da sadece davetlilerin katılabildiği bir müzayedenin haberini aldılar ve bunun Trust sanat eserinin bulunduğu konakta olduğunu düşünüyoruz. Mona Liza daha önce Avusturya'daydı, bu nedenle Belgrad'a uçmadan önce birkaç günlüğüne İngiltere'ye dönmek yerine, müzayedeye hazırlanmak için fazladan zaman kazanmak amacıyla Avusturya'dan Belgrad'a bir gece treniyle gittiğini düşünüyoruz."

"Yani artık Mona Liza taklidi yapmak yok," diyor Zoe.

"Hayır. Malikânenin sahibi Zoran Savović'in Mona Liza'yla şahsen tanışmadığına güveniyorduk, ancak üç gün önce onun evine geldiğini düşünüyoruz, bu yüzden artık taklidi başaracak kadar benzer görünmeyeceksiniz."

"Müzayede ne zaman?" diye sordum. "Beş gün sonra."

Zoe başını sallar. "Bu, sanat eserlerini çalmaya çalışan ekibin harekete geçeceği zaman olabilir. Bu yüzden sanat eserine ulaşmak için yeni bir plan yapmamız ve o zamandan önce izleyiciyi yerleştirmemiz gerekecek."

"Evet," diyor müdür. "Davet ettikleri koleksiyonerlerin müzayededen önce özel bir görüntüleme talep edebilecekleri söyleniyor. Ancak özel gösterim almanın tek yolu davetli listesinde olmak."

"Bu yüzden isimlerimizi o davetli listesine yazdırmamız gerekiyor," diyorum.

"Anlaştık. Ama ikinizin de uzun bir gün geçirdiğinizi ve muhtemelen jet lag olduğunuzu biliyorum, bu yüzden yatmanıza izin vereceğim. Beni haberdar edin."

Görüşmeyi bitirir bitirmez Zoe, "Pekâlâ, bizi o listeye sokmak için bir plan üzerinde beyin fırtınası yapmalıyız." dedi.

"Sabahleyin," diyorum, çantamı alıp daha yakın olduğu için sağdaki kapıya doğru yürüyorum.

"Hayır, *bu gece*."

Yüzümü ona dönüyorum. "Uçakta uyudun, değil mi?"

Yeni gibi geriniyor. "Evet ve muhteşemdi. *Çok* dinlendiriciydi. Şimdi plan yapalım."

Aslında ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Gözünü kırpmadan uyumuş olsa bile dinlendirici bir uçuş için kazanacağını iddia edebilirdi. "Çalışmayı asla bırakamazsın, değil mi?"

"*Merhaba*. Bir görevdeyiz. Bu işler böyle yürür. Her zaman oyunumuzun zirvesinde olmalıyız."

"Ancak uyuyabilirsek öyle olacağız" diyorum ona. Farklı bir zaman diliminde uzun bir gün oldu. "Sabah zihnimiz tazeyken bu gece yapabileceğimizden daha iyi bir plan yaparız. Koşumdan hemen sonra bir araya gelmeye ne dersin?" Koşuyu eklemenin onu sinirlendireceğini biliyorum ama elimde değil. Bu çok kolay. Ayrıca, güne koşuyla başlamayı gerçekten seviyorum.

"Çileden çıkarıyorsun! Bu görevin başarısını önemsiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Başka hiçbir şey olmasa bile, tutkusuna hayranım. Bir şeyler için bu kadar heyecanlanabilmesi gerçekten çok etkileyici. Ve, tamam, ajan olmakta gerçekten çok iyi. Ayrıca inanılmaz derecede çekici. Sadece görünüşü hakkında koca bir sone yazabilirim. Ben. İkinci yılımda İngiliz Edebiyatı dersinden C almaya bu kadar yaklaşan, neredeyse mükemmel not ortalamamı yok eden adam, çünkü bir tane yazmayı reddettim.

Yumuşak pantolonu ve ona uygun tişörtüyle orada durmuş, el altından beni bu görevi önemsememekle suçluyor olsa bile, hedeflerine ulaşma yeteneğine hayranlık duymak zorundayım, bunu yapmak için ne kadar ileri gideceğine hayran olmasam bile. Ama bir daha asla ona ne kadar hayran olduğumu bilmesine izin vermeyeceğim.

Hayır. Şimdi, eğer onunla çalışmak zorunda kalırsam, onu iğnelemekten zevk almalıyım.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor. "*Ne* pahasına olursa olsun başaracaksın."

"Ve bu kötü bir şey mi?"

Çanta hâlâ elimde, kollarımı kavuşturuyorum. "Bedeline göre değişir." Bir kez benim pahama başardı. Muhtemelen geçmeyeceği bir çizgi bile yoktur. Hiçbir bedel onun için çok yüksek değildir.

"Bu arada, sadece eğlenceli görünüyorsa başarılı olmayı önemsiyorsunuz. Ya da eğlenme yeteneğinizi sekteye uğratmayacaksa. Bu görevi tamamlamayı umursuyor musun ki?"

Gözlerim Zoe'ye dikildi. Kazanmayı *çok* önemsiyorum. Tıpkı o zamanlar İngiliz Edebiyatı'ndan C almadığım gibi, şimdi de vasatla yetinmiyorum. *Her seferinde* köşemde bir galibiyet istiyorum. Ama geçmeyeceğim bir çizgi var. Ve bütün gece bunu tartışabilirim. Ama sabah pişman olabileceğim bir şey söylemek yerine, sadece "İyi geceler, Zoe." diyorum.

Sonra dönüp odama giriyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

CASUS TARAFINDAN MASALLAR

ZOE

"H "Hiç hareket halindeki bir araçtaki bombayı etkisiz hale getirdiniz mi?" Ledger'a sordum.

Başını sallıyor. "Otobanda spor bir arabada. Bombanın zamanlayıcısı hız göstergesine bağlıydı, bu yüzden onu nasıl etkisiz hale getireceğimi bulurken saatte yüz kilometrenin üzerinde tutmam gerekiyordu. Sen?"

Ben de başımı sallıyorum. "Tokyo Hızlı Treni'nde, yabancı dilde bir el kitabını deşifre ederken yolcular arasında dolanıyorum."

"O sen miydin?" Ledger sesinde beni gülümsetecek kadar büyük bir hayranlıkla soruyor.

Belki benim de dün gece uykuya ihtiyacım vardı, çünkü bu sabah kesinlikle yattığımdan daha iyi bir ruh halinde uyandım. Yine de planlamamız gereken bir görev varken Ledger'ın ilk iş olarak koşuya çıkmasına sinirlendim. Ama o yokken otelin koşu bandında birkaç mil koşma fırsatını değerlendirdim ve o dönmeden önce düşümü alıp gitmeye hazırlandım.

Her iki ajansımızdan aldığımız araştırma ve kendi beyin fırtınamız sonucunda, kendimizi davetli listesine sokmanın neredeyse imkansız olacağına karar verdik.

Bunun yerine, Savović'in bir çalışanını bulmamız gerektiğine karar verdik, onu bir varlığa dönüştürebiliriz. Ve sonra bu varlığın iki şeyden birini yapmasını sağlamamız gerekiyor: ya güvenlik sistemini heykele bir izleyici yerleştirmemize yetecek kadar uzun süre kapatacak ya da bize konuk listesinde kimlerin olduğunun bir kopyasını getirecek

Böylece onlar Belgrad'a gelmeden önce adlarına özel bir gösterim ayarlayabiliriz. Her iki durumda da, bir çalışana ihtiyacımız var.

Burası bir kale gibi, bu yüzden şu anda Damjan'ın bizim için aldığı arabada oturuyor, gündüz vardiyası çalışanlarının muhtemelen çıkacağı arka girişi gözetliyor ve zaman geçirmeye çalışıyoruz.

Damjan arka koltuktan şöyle diyor: "Bahse girerim ikinizin de yapmadığı bir şey var. Bir hedefi gözetlemek için hiç sirk sanatçısı kılığına girdiniz mi?"

Ledger sırtıyor. "Bir diplomatı izlerken Rio Karnavalı'nda ateşle hokkabazlık yaptım."

Tamam, bu oldukça iyi. Ben de gülümsüyorum ama içimden çok daha büyük bir gülümseme geliyor. "Vegas'ta Cirque du Soleil'de gizli görevdeydim."

"Yalan söylüyor olmalısın," diyor Damjan. "yok."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hiç de yalan söylemiyorum. Dinleme cihazlarını yerleştirmem gerekiyordu ve bir süper kahraman kongresinden bir Örümcek Adam ile Star Trek kongresinden bir Klingon arasında barbut masasında yaşanan ve arbedeye dönüşen bir olay nedeniyle gösteri başlamadan önce oraya ulaşamadım. Bu yüzden kostüm giydim, sonra ip üzerinde yürüdüm ve böcekleri yerleştirirken sahne ve seyirciler arasında sallandım. Kimse aralarındaki yüksek uçan ajandan şüphelenmedi."

"İkinizin yapmadığı bir şey var mı?" Damjan sorar. "Oh! Ben buldum. Bir görevi tamamlamak için köpekbalıklarının istila ettiği sularda yüzmeye ne dersiniz?"

Ledger, "Küba kıyılarında" diyor.

"Ben boğa diyorum," diyor Damjan. Ve itiraf etmeliyim ki ben de oldukça etkilendim. "Bu sularda tonlarca köpekbalığı yok mu?"

"Dünyadaki köpekbalığı türlerinin neredeyse yüzde yirmisi," diyorum. "Nasıl güvende kaldınız?"

"Güvende kaldığımı kim söyledi?" Ledger kıkırdıyor. "Ama yanımda ev yapımı köpekbalığı kovucu ve bir işaret fişegi tabancası vardı."

Dikiz aynasından Damjan'ın gözlerinin kısıldığını görebiliyorum. "Ev yapımı kovucu mu?"

"Julia Childs'ın kendisinden, bir mutfak ikonu olmadan önce." "Bunu uyduruyorsun," diyor Damjan.

Ama ilgimi çekti. "Siyah boyayla karıştırılmış bakır asetat, değil mi?" diye soruyorum. Ledger şaşırmış ve belki de bildiğimden biraz etkilenmiş görünüyor. Başını sallıyor. "İşe yaradı mı?"

Omuz silkiyor. "Olabilir. Peki ya sen?"

"Kışın Manş Denizi'ni yüzerek geçtim, çoğunlukla sadece köpekbalıklarından değil hipotermiden de kaçındım ve yine de edindiğim belgeleri teslim etmeyi başardım."

Bu kez şüpheyle bakan Damjan değil, Ledger'dır. "Manş Denizi'nde köpekbalığı yoktur."

"Var." Eteğimi, kalçamdaki köpekbalığı dişi izini gösterecek kadar yukarı çekiyorum. "Bunu yapan bir toke köpekbalığıydı. Benden daha uzun değildi ama yine de kötü bir ısırığı vardı."

"Ah!" Damjan diyor ki.

Ledger tişörtünü kaldırıp bana gövdesindeki benzer bir yara izini gösteriyor ve ben de kaslı karnındaki gümüş beyaz yara izlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. "O da daha küçük bir köpekbalığıydı - yedi metrelik bir siyah uçlu - beni yakaladı."

"Yani kovucu işe yaramadı mı?" Sonunda gözlerim hâlâ yara izindeyken sordum. Ve karın kaslarında.

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Belki de beni çok daha büyük bir Hammerhead veya Great White'dan kurtaran şey buydu."

Gömleğini indiriyor ve gözlerimin karın kaslarından tekrar yüzüne gitmesini sağlayan tek şey bu oluyor. Uzun bir süre sadece ona bakıyorum. O bana bakarken ben de onun gri-mavi gözlerine bakıyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama birden aklıma gelmesine izin vermemem gereken düşünceler geliyor ve belki de düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız olup olmadığını merak ediyorum.

Ledger da aynı düşünceleri taşıyor gibi görünüyor. Bakışlarında başkalarında görmediğim şeyler yakalıyorum. Beni kontrol etmenin ve gördüklerini beğenmenin ötesine geçen şeyler.

Ama neden? Ledger neden bana yüzeyde görünenden daha fazlasını çekici buluyormuş gibi bakıyor? Bu bakışı daha önce de çiftler arasında görmüştüm ama hiç bana yönelmemişti. Ledger çok yetenekli bir ajan, ama vücut dilini manipüle etmede ne kadar iyi olduğu beni hala etkiliyor. Usta seviyesinde iyi. Sadece benimle ilgilendiğini göstermesinin ardındaki nedeni tahmin edemiyorum.

Sahte ya da değil, şu anda göğsümde ve içimde devam eden havai fişek gösterisi gerçek gibi geliyor.

Bir süre sonra -ne kadar sürdüğünden bile emin değilim- Damjan, "Burası sıcak olmaya başladı! Siz ikiniz hiç..." Sonra anlamlı bir kaşını kaldırarak aramızda bir ileri bir geri işaret ediyor.

Konuşmayı bu yöne çekmeyeceğiz. Ve bir daha o yönde *düşünemiyorum* bile. Demek istediğim, zihnimin

Oraya gitmek mi? Bir insan, köpekbalığı ısırığı izlerinin uyuşup uyuşmadığına bakarak biriyle çok fazla ortak noktası olup olmadığına karar veremez.

Ayrıca, ortak bir şeye sahip olmanın herhangi bir şeyle ne ilgisi var? İki paralel nehir birleştiklerinde yine de çatışabilir. Aynı sürüdeki iki alfa kurt kesinlikle çatışır. Ve biz de buyuz. İki alfa kurt.

Konağa doğru bakıyorum ve çok bariz bir konu değişikliğiyle - hem arabada devam eden hem de kafamda devam eden konuşma için - "Hey, Ledger, brifingimizde müdürlerimiz arasında bir titreşim yakaladın mı?" diyorum.

Ledger bana ihtiyatla bakıyor. "Yani, birbirlerini tanıyorlar. Annem CIA'de ajanken birlikte çalışıyorlardı. Meslektaş ve meslektaşlar."

Başımı salladım. "Bence aralarında daha fazla bir şey vardı." "Hey," diyor Ledger, sesi yükseliyor, "konuştuğun kişi benim annem hakkında. Hani *şu babamla ölene kadar evli olan kadın*."

Ledger'ı heyecanlandırmak ve aklımdan karın kaslarını çıkarmak için onu dürtmüştüm. Annesini savunmak için ateşlendiğini görmenin onu bana daha da sevdireceğini tahmin etmemiştim. Planım belki biraz başarısız oldu. Ama yine de zorluyorum, çünkü mutlaka bunu düşünmüştür. "Ne yani? Annenle baban biri ölene kadar evliydi diye annen bir daha kimseyle çıkamayacak mı? Sonunda büyükanne olup yaşlandığında yanında birini isteyebilir."

Ve belki de yönetmenlerimiz arasında bir şeyler olduğunu görmek benim sadece bir umuttur. Sully ve Evelyn Lancaster'ın aşık olup evlenmelerini çok isterim. Özellikle de arada bir iş yerine uğrayıp tatil partimize gelmesi anlamına geliyorsa. O zaman ona istediğim tüm soruları sorabilirdim. Belki beni kanatları altına alır ve bana tüm sırlarını anlatırdı.

Ledger bir an için tek kelime etmiyor ve cevap vermek istemediği için mi yoksa annesinin bir daha birileriyle çıkacağını gerçekten hayal etmediği için mi bilmiyorum. Sonunda, "Hayır. İnsanlarla çıkabilir. Ama Gizli Servisler Ajansı Direktörü ve CIA'in Küresel İstihbarat Bölümü Saha Operasyonları Direktörü, çıkma niyetleri hakkında uygun evrakları sunamazlar."

"Evet, bunun onaylanacağını pek sanmıyorum," diyorum ve gözlerimi hareket gördüğüm arka kapıya doğru çevirirken iç çekişimi belli etmemeye çalışıyorum. "Sanırım çalışanlar gidiyor."

Üçümüz de daha dik oturuyoruz. Kapı açılıyor ve beş kadın birlikte dışarı çıkıyor, birbirlerini iyi tanıyormuş ve muhtemelen arkadaşmış gibi gülüşüyor ve birbirlerine çarpıyorlar. Saat akşam beşi biraz geçiyor, yani güneş henüz batmaya yakın bile değil, bu da onları görmemizi kolaylaştırıyor. Hepsi oldukça genç görünüyor, belki yirmili yaşların altında ya da ortalarında. İkişi açık mavi üniformalı, önlüklü ve mantıklı ayakkabılar giyiyor - tahmin etmem gerekirse hizmetçiler. Biri koyu renk pantolon ve pembe bir bluz giymiş, omzunda bir el çantası var. Biri siyah pamuklu gömlek ve siyah pantolon, diğeri ise renkli bir elbise giymiş.

Bir dinleme cihazı yerleştirmemeye karar verdik ve duyamayacak kadar uzaktayız, bu yüzden Ledger ve Damjan'ın başlarını eğip şüpheli görünmemeleri için kadınların vücut dillerine dayanarak neler olduğunu anlatıyorum. Yolun kenarına, kapıdan biraz uzağa ve arabası olan birkaç çalışanın arabalarını park ettiği yere yakın bir yere park ettik.

"Tamam, Siyahlı Kadın arabanın anahtarlarını çıkarıyor. Diğer dördü caddeye doğru gidiyor, bu yüzden onlar için toplu taşıma olduğunu tahmin ediyorum. Tamam, arabanın sahibi anahtarlarını havaya kaldırıyor, bir şeyler söylerken onları sallıyor. Diğerlerine ona katılmak isteyip istemediklerini sorduğuna eminim, belki akşam yemeği yemek ya da bir bara gitmek için?"

"Oh! Hem hizmetçiler hem de Renkli Elbise çok var. Bu hiç ikna gerektirmedi. Pembe tişörtlü profesyonel olan uzaklaşmaya devam ederken onlara hayır diyor ama ayakları ve gövdesi onlarla gitmek istediğini söylüyor. Onu zorlayan başka sorumlulukları olmalı.

"Ve," diyorum, izlerken kelimeyi uzatarak, "diğerleri onun kendilerine katılma arzusunu hissediyor ve onun etrafında toplanıyorlar ve- oh! Görünüşe göre yeterince ikna edici olmuşlar. Pembe Gömlek de onlara katılıyor."

Ledger arabayı çalıştırır ve bir U dönüşü yapmadan önce caddede bir blok kadar ilerler, böylece tam önündeki otoparktan çıktıklarında kadının arabasıyla aynı yöne doğru ilerler.

Belgrad Waterfront Yaz Festivali hazırlıklarının tüm hızıyla devam ettiği rihtıma doğru ilerliyorlar. Pankartlar ve bayraklar caddeleri kaplıyor ve solumuzda, işçilerin ışıklar dizdiği ve aydınlatıcı sanat enstalasyonları, sahneler, interaktif ekranlar, çadırlar ve pavyonlar kurduğu sahil bölgesinin bazı kısımlarını görebiliyoruz. Birkaç sokak satıcısı da şimdiden ürün satıyor gibi görünüyor.

Kadının arabası bir barın yanındaki park yerine çekiliyor ve biz de yakındaki caddeye park ediyoruz, sonra hepimiz kulaklıklarımızı takıyoruz. Teknik operasyonlarımıza bağlanmak yerine, Damjan bu görev için bizim teknik operasyonumuz. Ledger arabanın anahtarlarını ona veriyor ve Damjan bize ihtiyacımız olan eşyaları getireceğini söylüyor.

Bara girdiğimizde dört sandalyeli yuvarlak bir masaya oturuyoruz. Beş kadının ayakta durduğu, sohbet ettiği ve oyun oynadığı bardo masasına bakan iki koltuğa oturuyoruz. Yine de mekan gürültülü.

Barın duvarları tabelalarla süslüdür ve Ledger tabelalardan birini daha yakından görmek bahanesiyle ayağa kalkıp kadınların yanına gider. Tekrar yerine oturduğunda, "Hepsi Sırpça konuşuyor. Savović'in adını duydum, bu yüzden iş hakkında konuştuklarına eminim. Belki daha yakın bir masa isteyebiliriz, o zaman Damjan bizim için tercüme edebilir."

Başımı sallıyorum. "Ne söylediklerini bilmeden kimin bize o listeyi vermeye istekli ve muktedir olabileceğini anlayabiliriz. Bazen kelimeler hareketleri okumanın önüne geçebilir. Her zaman sözlerden çok beden diline güvenin."

Ledger'in vücut dili şu anda buna zerre kadar inanmadığını söylüyor. "Sadece onları izle," diyorum. Sonra menünün bir fotoğrafını çekip Damjan'a gönderiyorum ve menüde peynirli bir şey olup olmadığını soruyorum. Bu tür görevlerde ne zaman aniden ayrılacağınızı asla bilemezsiniz, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede peynir almak en iyisidir. Ayrıca, eğer bir şey yiyip içmezsek, şüpheli görüneceğiz, bu yüzden peynir gerçekten otantiklik için.

On dakika sonra, sert ve keskin olan Pirot peyniri ile yumuşak, hafif ve kesinlikle lezzetli olan Trappista peynirinin yanı sıra meyveler, kuruyemişler ve ekmeklerden oluşan bir peynir tabağının tadını çıkarıyorum. Ledger, elbette bayıldığı küçük, ızgara kıyma sosisleri olan Cevapi'yi deniyor. Bu adamın ne kadar çok yemek yiyebildiği beni sürekli şaşırtıyor.

"Peynirle aranızdaki mesele nedir?" diye soruyor, gözlerimiz mümkün olduğunca dikkat çekmeden kadınların üzerindeyken. "Yediğin tek şey bu mu?" "Hayır, ama gittiğim her yerde buluyorum. Neredeyse her ülkede bir yiyecek, bu yüzden her yerde denemek her ülkenin ne kadar farklı olduğunu gösteriyor." Bir kürdanla bir küp Trappista peyniri koparıyorum ve kaldırıp inceliyorum. "Peynir, bir bölgede nesiller boyunca aktarılan bir hikaye gibidir.

İnsanlarla bir bağ kurmamı sağlıyor ve görüntülerin ve seslerin ötesinde nerede olduğumu anlamama yardımcı oluyor. Sanki başka bir duyuyu kullanıyormuşum gibi -tat-evrensel bir şekilde."

Söylediklerime tamamen inanıyorum, ama normalde yapacağımdan daha kalın konuşuyorum, Ledger'ın dalga geçmesine izin veriyorum, böylece ben de karşılık verebiliyorum. Yine de karşılık vermek yerine düşünceli görünüyor ve sonra başını sallıyor. "Ben de bir parkta, sokakta ya da sahada yerel halkla birlikte bir spora katılmak konusunda aynı şekilde hissediyorum. Bu beni insanlara ve mekâna bağlıyor."

Anlayışı karşısında şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını fark ediyorum ve Ledger fark etmesin diye ağzıma bir parça peynir tıktırıyorum.

Çiğnemeyi ve yutkunmayı bitirdiğimde, "Selfie için içeri gel." diyorum.

Ledger sandalyesini bana yaklaştırıyor ve kolunu sandalyemin arkasına . Aptalca bir nedenden ötürü kalp atışlarım hızlanıyor ve içimde bir tür çırpınma oluyor. Hatta onun dokunuşuyla ensemden tüylerim diken oluyor.

Kes şunu, diyorum kendime. Peyniri anlamış olması, vücudumun tepki vermesine izin vermem için saçma bir bahane.

Yüzlerimizi yaklaştırıp telefonuma gülümsüyoruz ama kamerayı bize doğru çevirmiyorum - bilardo oynayan ve meze yiyen kadınlara doğrultuyorum, kameraya dönük olduklarında her birinin fotoğrafını çekiyorum. Yine de bir yanım kamerayı bize doğru çevirip fotoğraf çekmek için kaşınıyor. İstedikimden değil. Sadece ikimizin yan yana nasıl göründüğünü merak ettiğim için.

Ama ben bilmiyorum. Aragundi imparatorluğunu Savović'ten sanat eserini çalmaya çalışan adamlara devretmeye hazırlanıyor - hırsızlıklarının başarılı olduğunu varsayarsak - böylece kaos ve yıkımın yepyeni bir nesil tarafından dünyaya yayılmasını sağlayabilir. Ve ben bunun olmasına izin veremem.

Bunun yerine, her bir resmi Packston'a gönderdim ve üzerlerinde bir arama yapmasını istedim. Veri tabanımızda bulunmaları için herhangi bir neden olup olmadığını bilmeden kimseyi bir mala dönüştürmeye çalışamayız. Sonra Ledger'a, "Sence hangi kadını mala dönüştürmeyi denemeliyiz?" diye sordum.

Beşine tekrar bakıyor. "Pembe Gömlek- pek çok şeye erişebilecek bir konumda gibi giyinmiş ama kendini güç sahibi gibi göstermiyor. Kişisel asistan olabilir mi? Yine de bize gizlice bilgi sızdırmak gibi bir şey yapmak için biraz fazla çekingen olabilir. Ya da belki saçının üst yarısı topuz olan hizmetçi - hizmetçilerin pek çok şeye erişimi vardır. Ama ben muhtemelen pembe gömlekli kadını seçerdim."

"Pembe Gömlek konusunda aynı fikirdeyim. Bun Maid konusunda değil."

"Neden hizmetçi değil? İkisi de hoşnutsuz görünüyor ve bu nedenle dönüştürülmeleri kolay."

"Söylesene," diyorum, "neden Pembe Gömlek'i Bun Maid'e tercih edeceğini söyledin?"

"Bilmiyorum. İçimden bir ses onun doğru kişi olduğunu söylüyor."

Başımı salladım. "Bun Maid'in şikayet ederken vücut dili yüzüyle uyuşmuyor ve yüz, duyguları göstermek söz konusu olduğunda vücudun bilinçli olarak manipüle edilmesi en kolay kısmıdır. Pembe Gömlek işten şikayet ettiğinde omuzları sarkıyor. Sanki bunları anlatarak yeniden yaşıyor ve bu onu yoruyor. Ayrıca onu rahatlatmak için birçok davranışta bulunur - ensesine dokunmak, saçlarıyla oynamak, diğer eliyle üst kolunu tutmak, sanki kendine sarılıyormuş gibi.

"Bun Maid işten şikayet ettiğinde, hala mutlu ayakları var. Kolları yanlarında daha katı durmak yerine hala çok hareket ediyor. Diğerleri anlattığı hikayeye inandıkça, o da bu hikayeyi bu kadar iyi kotardığı için kendisiyle gurur duymaya başlıyor. Gülümsememesi gereken bir anda gülümsüyor ya da bir güven gösterisi olarak ellerini bardo masasının kenarına koyup genişçe açıyor. Dilini birkaç kez ön dişlerinin arasına nasıl soktuğunu, ucunun biraz dışarı çıktığını gördünüz mü? Bu, onları alt ettiğini düşündüğü anlamına geliyor."

"Yani işinden nefret etmiyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Onların sempatisini seviyor. Onları ikna etmek için bu kadar çok çalışmasının nedeninin sempati duymaları değil, bir sır saklıyor olması olduğundan şüpheleniyorum."

Ledger'in dikkati tekrar Bun Maid'e yönelir. "Biriyle yatıyor."

Başımı salladım. "Tahminimce patronu. Belki Savović'in kendisidir."

Gözleri büyüyor, sanki onu bir varlık haline getirmeye çalışmak için ona yaklaşırsak ne kadar kötü olacağını anlıyor. Sadakati muhtemelen Savović'e bağlı, bu yüzden geri teper ve muhtemelen tüm görevi tehlikeye atardı.

Adama bir kemik atmaya karar verdim. "İçgüdülerin her zaman iyi olmuştur, Ledger. Tıpkı sana Pembe Gömlek'in doğru seçim olduğunu söyledikleri gibi. İçgüdülerinin söylediklerine kulak ver; onlar sana beyninin gözden kaçırdıklarını söyleyecektir."

"Az önce bana iltifat mı ettin?"

"Beyninin bunu kaçırdığını da söyledim." "Vücut dilinde nasıl bu kadar iyi oldun?" "Bu bilinmesi gereken bir şey."

Ledger gözlerini devirir, tam o sırada bir mesaj gelir.

Packston: Beşı de temiz.

Packston'dan duyduklarım Damjan'dan pek bir şey duymadığımızı fark etmemi sağladı. Her ne kadar konuşkan bir adam olsa da, sürekli kulağımızın dibinde konuşacağını düşünmüştüm. Ama bize ne sipariş edeceğimizi söylediğinden beri çıt çıkmadı. Pembe Gömlek açıkça herkesle vedalaşıyor ve bir şeyler söylerken başka bir arkadaşına sarılmadan önce başparmağını tuvalete doğru uzatıyor.

Peçetemi masanın üzerine koyarken Ledger'a "Onunla tuvalette konuşacağım," diyorum.

"Nasıl? Sırpça konuşuyor."

"Buradaki gençlerin çoğu İngilizce de konuşuyor, bu yüzden onun konuşması için dua ediyorum."

Pembe Tişört'ten önce tuvalete varıyorum. Sizi takip ediyormuş gibi görünmelerini sağlamak her zaman iyidir, tersi değil. Kapının açıldığını duyar duymaz, "Ugg! Şimdi olmaz!" dedim. Lavabonun başında duruyorum, kalçamı lavaboya yaslamışım, telefonuma bakıyorum, diğer elim alnımda.

Pembe Gömlek bir an tereddüt ediyor, sonra "İyi misin?" diye soruyor. Aksanı çok kalın ama İngilizceyi iyi konuşuyor.

"Evet," diyorum. "Patronum çok kötü biri. Benden istediği zaman her şeyi yapmamı isteyebileceğini düşünüyor ve bir randevuda olmamı bile umursamıyor."

"Sen de mi?"

Arkadaşlarına yakınırken vücut dilini iyi okuduğum için bana bir puan. "Dur tahmin edeyim, sen de mi kişisel asistansın?"

Pembe Gömlek başını sallıyor. Elimi uzattım. "Merhaba, ben Shauna."

Kadın elimi sıkıyor. "Milena. Ama insanlar bana Mila der." Yakından bakınca daha genç görünüyor. Yaşını tahmin etmem gerekseydi, yirmi bir ya da yirmi iki derdim.

"Patronun da işin yüzde yetmiş beşini sana mı yaptırıyor?" "Da," diyor yeni arkadaşım Mila. "En iyi fikirleri ben buluyorum, ama o kredi alıyor. Bu işin benim için önemli olduğunu biliyor, bu yüzden tüm işi bana yaptırmakla tehdit ediyor."

"Görünüşe göre senin patronun da benimki gibi finans sektöründe."

"Patronum, Petra, bitti..." Mila doğru kelimeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir an duraksıyor, "Sanatla uğraşan bir adam için etkinlikler. Ve muhtemelen daha fazla şey, ama insanların onun hakkında bilmesini istediği şey sanat."

"Ugh," diyorum. "Patronlarımla pek çok sanat etkinliğine katıldım - sanat insanları da en az finans insanları kadar kibirli."

"Onlar en kötüsü! Daha da kibirli sanat insanları için bir etkinlik planlıyoruz, bu yüzden etrafım onlarla çevrili olacak."

Mila'ya sempati duyuyorum ve biraz daha sohbet ediyoruz, bu sırada sessizce mükemmel bir varlık bulduğumuza seviniyorum. Sonra "Kusura bakmayın, patronuma yardım edebilmek için bir Uber çağırmam gerekiyor" diyorum, Uber'in neredeyse her yerde olmasını severek.

Bir uygulamaya giriyormuş gibi görünüyorum ama aslında Damjan'ın benim için Uber planlaması yapacağına güveniyorum. Kulaklığımdan, "Hallediyorum!" diyor.

"Oh!" Mila diyor ki. "Acelem olduğunu unutmuşum!" Saatine bakıyor ve sonra telefonunu çıkarıp ona dokunmaya başlıyor ve şöyle diyor: "Kız kardeşimle yaşıyorum. Bizim evde çalışıyor ama ben yeğenlerime bakmaya gelene kadar işe başlamıyor. Çoktan orada olmam gerekiyordu ve..." Omuzları düşüyor. "Az önce bir otobüsü kaçırdım, şimdi bir sonraki otobüs için yirmi dakika daha beklemem gerekiyor. Kız kardeşim çok kızacak."

"Hangi yöne gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Zemun'da yaşıyoruz, Gardoš Kulesi'nden çok uzakta değil."

"Oh, ben de aynı bölgeye gidiyorum - kulenin yarım kilometre kadar ötesinde! Uber'im yakında burada olacak-"

"Altı dakika," diyor Damjan kulaklığımdan.

"Bu yüzden benimle gelmelisin. Seni yolumun üzerinde bırakabilirim. Otobüsten daha hızlı olur ve fazladan yirmi dakika beklemek zorunda da kalmazsın."

Kadın o kadar minnettar görünüyor ki muhtemelen ondan her şeyi isteyebilirim ve o da evet diyecektir. Ama muhalifler için çalışan bir varlığı gizlice bizim için çalışan bir varlığa dönüştürme konusunda yeterince bilgi sahibiyim ve onlarla tanıştıktan birkaç dakika sonra başka seçeneğiniz yoksa büyük tekliflerde bulunmanın zamanı olmadığını biliyorum. Böylece ikimiz de tuvaletten çıktık ve ben "randevuma" veda etmek için yanına gittim.

BÖLÜM 11

FUTBOL, SIRLAR VE BEBEK ARABALARI

LEDGER

Bir istihbarat ajanı olarak pek çok şey deneyimledim. İlk defa umumi bir tuvalette iki kadının konuşmasını kulaklığım ile dinlediğimi söylemeliyim. diğeri ise potansiyel bir varlık. Yine de Zoe'nin durum için tam olarak olması gereken kişi haline geldiğini ilk kez duymuyorum. Bunu ustalıkla yapıyor, bu da beni hem etkiliyor - iş başında gördüğümde, hem de beni hayal kırıklığına uğrattırıyor - üzerimde kullanıldığını deneyimlediğimde.

İki kadın banyodan çıkıyor ve kulaklığımdan Zoe'nin Mila'ya "Randevumla vedalaşmama izin ver" dediğini duyuyorum. Sonra Zoe hâlâ masamızda oturduğum yere doğru yürüyor ve sanki kulağımın hemen önündeki boşluğu öpüyormuş gibi eğiliyor. Nefesi ılık ve sanki yaptığı şey gerçekten de buymuş gibi karıncalanıyor. Bu karıncalanma benim de omurgama ve boynuma doğru ilerliyor ve nefes alış verişlerimi hiç alakası olmamasına rağmen hızlandırıyor.

Yine de beni öpmek yerine alçak sesle nefes , "Bizi saygıdeğer bir mesafeden takip edin. Onu bıraktıktan sonra yeniden toplanınız." Sonra geri çekiliyor, bana gülümsüyor ve elimi uzatıp sıkıyor. Sersemliğimden tam zamanında sıyrılmayı başarak kapak hikâyemizi hatırladım ve "Sorun değil. Sonra görüşürüz. İş konusunda iyi şanslar."

Barın pencereleri biraz kirli, kısmen tabelalarla kaplı ve mobilyalarla kapatılmış ama ön tarafta Uber'lerini bekleyen kadınları görebiliyorum. "Damjan, döndün, değil mi?" diyorum.

"Evet." Bagajın kapandığını tahmin ettiğim bir ses duyuyorum. "Gitmeye hazırım." "Yolcu geç ve Uber geldiğinde bana haber ver." I

Damjan'ın araba kullanmasını istemememin iki nedeni var: Birincisi, Damjan'ın araba kullanması pek de gizli saklı bir şey değil. Ve ikincisi, az önce bir sürü sosis, soğan ve ekmek yedim ve midemin onun araba kullanmasını kaldıracabileceğinden tam olarak emin değilim.

Burada yolun sağından gidiyorlar ve garip açılardaki bazı caddeler dışında yolları Amerika Birleşik Devletleri'ndeki yollardan çok farklı değil. Hatta durak lambaları bile bizimkilere benziyor. Binalar tek katlı ve çok katlı yapıların bir karışımı ve harap ve grafitili olanlardan daha yeni ve bakımlı olanlara kadar her yerde değişiyor.

Zoe'nin Uber'ini nehir boyunca ve ağaçlar, çimler ve güzel binalarla kaplı sokaklar boyunca takip ediyorum. Mila'nın evine yaklaştıkça sokaklar daralıyor, çatlaklar artıyor, evler küçülüyor ve birbirine yaklaşıyor.

Zoe ve Mila'nın Uber şoförü Milayı tek bir arabanın ancak sığabileceği genişlikte bir sokakta, yıkık dökük evler ve kaldırımlarla dolu bir mahalledeki küçük evine bırakırken ben daha geride kalıyorum. Hiçbir yerde bir bahçe, hatta bir parça toprak bile yok.

Zoe'nin Uber'i Mila'nın evinin görüş alanından çıkar çıkmaz, Zoe şoförden onu biraz daha geniş bir yolda indirmesini istiyor. Şoför ayrıldığında yoldan çekilip Zoe'nin yanına park ediyorum ve arabadan iniyorum. Dışarısı hala oldukça aydınlık ve çok sıcak olmadan ılık. Tahmin etmem gerekirse, yaklaşık yetmiş beş derece.

Damjan ve ben arabadan çıkar çıkmaz Zoe "Sanırım onu döndürebiliriz" dedi. Teknisyeni Packston'a bir mesaj gönderip onu da bağladı ve bir dakika sonra ben de Kella'yı bağladım, böylece beşimiz telsizde birlikteyiz. "Packston, Mila hakkında ne buldun?"

"Kella'ya da iletmişim birkaç şey var. Tam adı Milena Nikolić. Yirmi bir yaşında ve şu anda kız kardeşi Maja Nikolić ve kız kardeşinin iki çocuğuyla birlikte yaşıyor - Andrej adında beş yaşında bir erkek ve Anja adında neredeyse iki yaşında bir kız. Bir buçuk yıl boyunca Belgrad Üniversitesi'nde işletme okumuş ve kampüste yaşamış. Başarısı da oldukça iyiydi. Transkriptine bakıyorum, her dersten dokuz ve on almış. Topluluk Önünde Konuşma hariç, ondan da altı almış, yani zar zor geçmiş.

"Sonra eniştesi Bodgan, yaklaşık bir buçuk yıl önce bir kimyasal üretim tesisinde iş kazasında öldü. Mila'nın kız kardeşi Maja hem çalışıp hem de çocuklara bakmadığı için Mila okulu bıraktı ve

yardım etmek için kız kardeşinin yanına taşındı. Mila, Zoran Savović için Savović'in etkinlik planlayıcısı Petra'nın idari asistanı olarak bir iş buldu ve gün boyunca çalıştıktan sonra kız kardeşi çalışabilsin diye yeğenlerine bakıyor."

"Onunla konuşurken anladığım kadarıyla," diyor Zoe, "Savović'teki angarya işlerin o yapıyor. Zeki bir kız ama gerçekten parlama şansını hiç bulamıyor."

"Pekâlâ," diyorum. "Peki onu motive etmek için ne kullanmalıyız? Elimizde standart para, ideoloji, zorlama ya da ego var." Sokağına doğru elimle işaret ediyorum. "Açıkçası, parayı kullanabilirler."

Zoe yavaşça başını sallıyor. "Maaşından ya da yaşam koşullarından bir kez bile şikâyet etmedi. Elbette bu bir sorun olmadığı anlamına gelmiyor ama sohbet ettiğimiz kısa süre boyunca bunu gündeme getirecek kadar aklında değildi. Daha çok patronu Petra için çalışmanın ne kadar kötü olduğundan bahsetti."

"Petra Popović," diyor Kella. "Savović'in malikanesindeki etkinliklerden ve özel günlerden sorumlu olduğu yazıyor. Mila, Petra'nın altındaki tek çalışan. Petra'nın bir resmi var. Vay be. Eğer bir kütüphaneci olsaydı, yüksek sesle nefes alıyorsun diye seni sustururdu. Sonra da kendi eseri olduğunu iddia etmeden hemen önce, asılan kurallara uymanın önemi üzerine bir kompozisyon yazdırırdı."

"Yani," diyor Packston kulaklıklarımızdan, "belki de onu sana yardım etmeye ikna edebilirsin, eğer ederse işine zarar vereceğini söyleyerek. İntikam almasına yardım et."

"Ama bize yardım etmesi aslında işine zarar vermez," diyorum. "Aslında bu onlara yardımcı olacak, çünkü Aragundi'nin özentileri içinde izleyicimiz varken onu çaldıktan sonra parçayı geri alma olasılıkları daha yüksek olacak."

"Zaten intikamcı bir tipe benzemiyor," diyor Zoe. "Ayrıca Savović'le bir sorunu yok, sadece Petra'yla var." Zoe parmağıyla alt dudağına vurmaya başlıyor ve benim dikkatimi dağıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Belki de o dudakları bir buçuk yıl önce öpmemiş olsaydım ve benim dudaklarımda nasıl hissettiklerini tam olarak bilseydim bu kadar dikkat dağıtıcı olmazdı. O dudaklar benimkindeyken onu yakınımda tutmanın nasıl bir his olduğunu bilmek.

Kafa. İçinde. Oyuna. Oyunda, kendime söylüyorum.

Kulaklıklarımızdan Kella şöyle diyor: "Petra için işleri daha da kötüleştirecek herhangi bir şey zaten Mila'nın üzerine yıkılacak gibi görünüyor, yani genel olarak bu yön bir fiyasko."

"O işten ayrılması için bir yol bulmaya ne dersin?" Damjan'a dönüyorum. "Buradaki iş piyasası ? Bunu teklif etmek bir olasılık mı? Eğer parlama şansı , yeni bir pozisyon ona bu şansı verebilir."

Damjan başını sallar. "Evet, sanırım bu gerçek bir olasılık. Kontrol edebileceğim bazı bağlantılarım var."

Zoe de başını sallıyor ve diğer herkes bir an sessiz kalıyor. Bazen ne tür bir motivasyonun bir varlığı bizim için casusluk yapmaya ikna edeceğini tartıştığımızda, mükemmel görünen bir fikir buluruz. Mila için "mükemmel "e ulaşmış gibi hissetmiyoruz ama onu dönüştürmek için sahip olduğumuz süre içinde, bizi mükemmele ulaştıracak türden bilgilere erişimimiz yok.

"Bence bunu yapın," diyor Kella. "Yedek plan olarak, Packston ve ben yöneticilerimizle bir araya gelerek para teklif etmeniz gerekirse ne tür bir tazminat paketini onaylayacaklarını göreceğiz. Zaman çizelgesi nedir?"

Zoe başparmağıyla kuzeydoğuya doğru yürüyor. "Yeğeni ve yeğeniyle birlikte saat yedide yeğenin antrenmanı için iki blok ötedeki futbol ya da 'fudbal' sahasına gidecek. Ona orada yaklaşmak iyi olur."

Hepimiz saatlerimize bakıyoruz. On beş dakika sonra.

Packston, "Şimdi gidip bunun üzerinde çalışacağız," dedi. "Yediden önce sizi tekrar kontrol ederiz."

Damjan ellerini birbirine vuruyor. "Pekâlâ, yaklaşımın kendisinden bahsedelim." Ellerini çırparak bana doğru yöneltiyor. "Çünkü sen, benim dev dostum, göz korkutucusun ve onu korkutacaksın."

Başım şaşkınlıkla geri çekildi. "Ne? Ben değilim."

"Hey, dinle. Senin eğlenceyi seven bir adam olduğunu biliyorum. Yine de ilk izlenimler?" Yüzünü buruşturdu.

"Mila'nın 'randevumla' vedalaşırken nasıl irkildiğini gördüm," diyor Zoe. "O haklı. Seni daha yumuşak yapmalıyız."

"*Daha yumuşak mı?*"

Damjan arabanın arkasına dolanıp bagajı açarken, "Merak etme, seni tuttum," diyor. Adam Amerika Birleşik Devletleri'nde epey zaman geçirmiş ama aksanı hâlâ Sırpça. Tüm sesli harfleri net telaffuz ediyor, R'leri yuvarlıyor, kelimelerin ilk hecesini vurguluyor ve cümlelerin sonunda ses tonunu yükseltiyor ama İngilizcesi argo da dahil olmak üzere mükemmel. "Seni James Bond, beni de kendi kişisel Q'n olarak düşün."

Zoe parlıyor. "Ooo. Bizim için aletleriniz var mı?"

"Onun gibi bir şey. Siz bardayken ben çıktım. Elinde gerçekçi bir bebek gibi görünen ve hissettiren şu bebeklerden olan küçük bir kız buldum.

bebek." Bebeği sandıktan çıkarıp bir kolundan tutarak havaya kaldırıyor. "Şuna bakın, gerçeğine benzemiyor mu?"

"Ve sen bunu küçük bir kızıdan mı aldın?" Zoe soruyor.

"Ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun? Hayır! Kız bebeği ayak bileğinden tutmuş, bisiklete binen bir grup çocuğa özlemle bakıyor ve kısa çubuğu çektiğini düşünüyordu. Ben de bir bisiklet aldım ve onu takas ettim. Tüm yılını kazandı."

"Ve bir oyuncak bebek bize yardım edecek... nasıl?" Şu anda Damjan'a attığım bakışın cömert bir bakış olmadığını biliyorum ama elimde değil.

Damjan bebeği göğsüme doğru itiyor ve ben onu tuttuğumda bagaja uzanıp pembe bir bebek arabası çıkarıyor. Açarken, "Çünkü onunla konuşmaya gittiğinde baba olacaksın" diyor.

"Ve bu beni 'daha yumuşak' mı yapacak?"

"Emin ol öyle olacak. Sözlerimi bir kenara not edin - özellikle Mila denen kadınla, bu halinizle ortaya çıkarsanız, onu korkutup kaçırmadan önce onu dönüştürmek için yapacağınız konuşmayı bile tamamlayamazsınız. Tabii seninle konuşursa. Eğer yanınızda bir bebek varsa, sizi dinleyecek kadar rahatlayacaktır. Hatta onu size yardım etmeye bile ikna edebilirsiniz."

"Peki," dedim. Neyse ki bebekle birlikte bir çift bebek battaniyesi de geldi - yine pembe - ki bu iyi bir şey, çünkü bebeği bebek arabasına atmak kimseyi ikna etmeyecek. Battaniyelerden birini bagaja seriyorum, bebeği kafası köşelerden birine gelecek şekilde yerleştiriyorum ve sonra battaniyeyi bebeği kundaklayacak şekilde sarıyorum, tıpkı Blake'in kızı Heidi'ye bebekken yaptığım gibi. Sonra bebeği bebek arabasına koyuyorum ve ikinci battaniyeyi etrafına sarıyorum.

Tekrar ayağa kalktığımda Damjan kollarını kavuşturmuş beni değerlendiriyor ve başını sallıyor. "Evet, bu gayet iyi olur."

Zoe ve ben pembe bebek arabasını iterek futbol sahasına doğru yürüyoruz, sanki akşam yürüyüşüne çıkmış sevimli küçük bir aileymişiz gibi.

Evet, sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Bir buçuk yıl önce, belki olabilir diye düşünmüştüm. Moldova'nın doğu sınırı yakınlarındaki sık ormanlarda terk edilmiş bir araştırma istasyonuna kadar haydut bir bilim adamının izini sürmüştüm. Zoe ile yollarımız kesişti ve kurumlar arası bir tür iletişimsizlik olduğunu ve CIA'in onu benimkiyle aynı görevi yapması için gönderdiğini keşfettik. O zamanlar Zoe'nin adını sadece duymuştum, tanışmamıştık. Adını ve kimin için çalıştığını biliyordum ama başka bir şey bilmiyordum.

Görevi tamamlamak için ekip olmuşuk ve üç gün boyunca ısınmak için birlikte çalışmış, geçmiş hikayelerimizi paylaşmış, flört etmiş, biraz kalmış, sırayla nöbet tutmuş, hayatımı değiştiren öpücükler paylaşmış ve güvene dayalı olduğunu düşündüğüm şeyleri inşa etmiştik. Şimdiye kadar tanıdığım en inanılmaz kadındı ve bir aptal gibi ona tamamen aşık olmuşum.

O kadar ki onunla bir hayat hayal etmeye başlamıştım bile. Elbette geleneksel bir hayat değil, ama kim olduğumuza uygun bir hayat. Birbirimize karşı her zaman böyle açık olabileceğimiz bir hayat. Kahvaltıda dünyada olup biten ve çok az kişinin bildiği çılgınca şeyleri tartışırdık. Geceleri yorganın altında birbirimize sokulurken yaptığımız cesur hareketleri karşılaştırırdık. Hafta sonları birlikte gökyüzü dalışına, snowboard yapmaya veya nehirde rafting yapmaya giderdik. Hatta belki birlikte birkaç göreve bile çıktık.

Onun da aynı şeyi hissettiğini *düşünmüştüm*. Çok geç olana kadar bunun bir rol olduğundan şüphelenmemiştim bile. Ve o zamana kadar sadece güvenimi değil, kalbimi de almıştı. İkisini de ona tekrar vermeyeceğim.

Tam çitlere ulaştığımızda Kella kulaklığıma, "Mila'ya verebileceğin onaylanmış miktarı az önce gönderdim," diyor.

Telefonumu çıkarıp bir göz attım. Ona yeni bir iş bulmayı teklif ederek bize yardım etmesini sağlayamazsak, para bunu yapmalı. Mila'yı tel örgülerin arasından görüyoruz. Kenarda duruyor, kucağında yeni yürümeye başlayan bir çocuk, sahada futbol oynayan beş yaşındaki çocuklara tezahürat yapıyor.

Bebek arabasını kapıdan geçirip yan çizgiden ona doğru ilerlerken bizi görmüyor. Şehirde bundan çok daha güzel olan birkaç futbol sahası daha görmüştük. Burası çoğunlukla çitlerle çevrili bir bahçe, kenarlarında toprak ve yabani otlar, üzerinde çizgiler olan çimenlik bir saha ve bir tarafında tuvalet varmış gibi görünen eski bir bina.

Zoe elini Mila'nın omzuna koyana kadar Mila dikkatini sahadaki yeğeninden ya da ayaklarının dibinde oturmuş bir karahindibayla oynayan yeğeninden başka bir yöne çevirmiyor. Dönüp Zoeyi görüyor ve kafası karışıyor. "Shauna?" Zoe'den bana ve pembe bebek arabasına bakıyor. "Burada ne işin var?"

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

Mila önce yeğenine, sonra yeğenine bakar. "Tabii." Yeğenini kucağına alıyor ve küçük kız beyaz karahindibadan her bir tohumu tek tek koparmaya çalışırken onu tekrar kalçasına yerleştiriyor. Konuşurken başkalarının yanında olmamak için bir düzine metre uzaklaşıyoruz. Ama yanımızda olsalar bile Sırpça konuşmuyoruz, bu yüzden muhtemelen çoğu ne dediğimizi anlamayacaktır.

Mila'nın kafası karışmakla kalmıyor, biraz da telaşlanıyor. Bebek arabasının yanımızda olmasının yeterli olmadığını fark ediyorum, bu yüzden sanki mızızlanıyormuş gibi bebeğe dönüyorum ve küçük elini nazikçe sıkmak için uzanarak ona mırıldanıyorum.

"Ben aslında bir finans şirketinde çalışmıyorum," diyor Zoe. "Amerika Birleşik Devletleri'nde Merkezi İstihbarat Teşkilatı için çalışıyorum ve bu da iş arkadaşım Lincoln. Yardımaınıza gerçekten ihtiyacımız var."

CSA'dan bahsetmek ya da bana ne diyeceğini bilememek yerine beni tanımlamak için "iş arkadaşı" demeyi tercih etmesine sevindim.

Mila artık tamamen telaşlanmış durumda ve sanki ona tutuklandığını ve bizimle gelmesi gerektiğini falan söyleyecekmişiz gibi bize bakıp duruyor. Ben de bebek arabasına uzanıyorum, kundaklanmış bebeği çıkarıyorum ve battaniyenin başının arkasını örttüğünden emin olarak omzuma koyuyorum. Sonra sırtını sıvazlamaya başladım. Mila anında gergin omuzlarını serbest bırakıyor ve stresli ifadesini gevşetiyor. Vay be. Gerçekten işe yaradı. Damjan'a bir puan.

Yine de merakla beni izliyor. Sanki beni barda gördüğünde bir baba olarak hayal etmemiş ve şimdi ayrıldıktan sonra çocuğumu almak için kreşe uğrayıp uğramadığımı merak ediyor.

Zoe ve ben, sanki bunun alıştırmasını yapmışız gibi, Savović'in sanat eserlerinden birinin kötü amaçlar için kullanacak kötü insanlar tarafından çalınacağını açıklayarak, ayrıntıları atlayarak ileri geri gidiyoruz. Ona sanat eserinin üzerine bir takip cihazı yerleştirmemiz gerektiğini, böylece eseri ve hırsızları çaldıklarında bulabileceğimizi söylüyoruz. Bu takip cihazını yerleştirmek için heykele yeterince yaklaşmanın tek yolunun, gizlice girebileceğimiz bir zamanda güvenlik sistemini kapatması ya da Zoe ve benim eseri görmek için özel bir görüntüleme planlamamız olduğunu duyduğumuzu söylüyoruz.

Ve özel bir görüntü almanın tek yolu, açık artırma için zaten davetli listesinde olan birinin kimliğine bürünmek. Tercihen açık artırma *önce*, çünkü adamların o zaman çalmayı planladıklarını düşünüyoruz. Ve bunu ona, kucağındaki küçük kız burnuna karahindiba tohumu sokmaya çalışırken söyleyeceğiz. Yeni yürümeye başlayan çocukların burunlarıyla ne ilgisi var?

Mila'nın bana bakmadığı bir noktada, bebeği zıplattığımı fark ediyorum ama ancak Zoe'nin yüzünde tam olarak çözemediğim bir ifade yakaladığımda. Daha önce onda hiç görmediğim bir ifade. Zıplatmayı bırakıp bebeği bebek arabasına geri koyuyorum, battaniyeleri yüzü görünmeyecek şekilde düzenliyorum.

"Güvenlik sistemini kapatamam," diyor Mila kalın aksanıyla, kıvranan yeğenini çimlerin üzerine yatırırken. "Güvenlik şefinin bile yapabileceğinden emin değilim. Bay Savović çok güvensizdir."

Zoe ve ben birbirimize baktık. İşleri kolay yoldan halletmek buraya kadarmış. Sonra Mila'ya soruyorum, "Açık artırmaya gelecek kişilerin listesine erişimin var mı? Bizim için alabilir misin?"

"İş yerimdeki listeyi sizin için çalmamı mı istiyorsunuz? Bunun için kovulabilirim!"

"Sadece listenin bir *kopyası*," diyor Zoe. "Bunun riskli olduğunu ve yakalanabileceğinizi biliyoruz. Ama bu sanat eserini çalmak isteyenler çok kötü adamlar ve bize yardım ederek pek çok masum hayatı kurtarabilirsiniz. Ayrıca işini sevmediğini de biliyoruz, bu yüzden teşekkür olarak sana yeni bir iş bulacağız."

"Beni işimden mi atacaksın?"

Zoe ve ben ikimiz de başımızı salladık ve Zoe, "Hayır, sadece katkılarının fark edileceği ve gerçekten parlayabileceğin bir iş bulmana yardım edeceğim. Ve bonus olarak, sanat insanlarıyla uğraşmak zorunda bile kalmayacaksın."

"Dinle," diyor, sanki bu konuşmayı durdurmaya ve önerdiğimiz herhangi bir şeyin ilerlemesini engellemeye çalışıyormuş gibi iki elini havaya kaldırarak. "İşimden şikayet ettiğimi ve patronumun iyi biri olmadığını biliyorum ama işimi seviyorum. Ve arkadaşlar edindim. Umarım bir gün gerçekten istediğim bir pozisyona gelmeme yardımcı olur."

Tamam, Mila için mükemmel bir motivasyon bulmaktan çok uzaktık. Zoe bana "*O zaman parayı teklif etmek ister misin?*" der gibi bir bakış attı. Tam ağzımı açmak üzereydim ki aklıma başka bir fikir geldi. Beyin fırtınası yaparken aklımıza gelmediğine inanmadığım bir fikir.

"Mila, okula geri dönmek gerçekten istediğin pozisyonu elde etmene yardımcı olur mu?"

"Da," diyor ama başını sallıyor. "Ama bu artık mümkün değil." "Ya mümkün olsaydı?"

Gözleri benim üzerimde ve tüm dikkatini üzerime çekmiş durumdayım.

"Okulda *gerçekten* başarılıydın, bu yüzden sevdiğini tahmin ediyorum. Ayrıca enişten öldükten sonra kız kardeşine yardım etmek için tam zamanlı bir işe ihtiyacın olduğu için gitmeyi bıraktığını tahmin ediyorum."

Gözleri onun hakkında tüm bunları bilmemize şaşırmış gibi kocaman ama tek kelime etmiyor, sadece başını sallıyor.

"Seni okula geri döndürebilsek ve mezun olana kadar okulda geçireceğin iki yıl boyunca sana her ay işinden kazandığın ödeme yapsak nasıl olur?"

Benimle Zoe'nin arasına bakarken gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. "Bunu yapar mısın? Okula dönmeme yardım edecek misin?" Gözleri Zoe'de bitiyor. Bunu zaten benden duymuştu, onay bekliyor.

"Yapacağız," diyor Zoe. "Yardımaınıza bu kadar ihtiyacımız var."

Sonra ikimize de sarıldı. Pekâlâ. Birinden kendini riske atmasını istediğimde genelde böyle bir şeyle karşılaşmam. Tüm varlık pazarlıklarına bir bebek götürmeye başlamam gerekebilir.

Ona güvenli bir telefon veriyoruz, herhangi bir sorun yaşarsa arayabileceğini söylüyoruz ve o da yarın iş yerinde bize listenin bir kopyasını getireceğini söylüyor. Şehrin Summer Fest'inin bir parçası olan yeğenin futbol turnuvasına gitmek için işten biraz erken ayrılacak, bu yüzden saat üçte bu alana geri dönecek. Ona, şüphe uyandırmadan onunla aynı yerde tekrar buluşamayacağımızı, bu yüzden daha sonra alacağımız bir ölü bırakma yapmasını isteyeceğimizi söyledik.

Zoe, alanın kenarında, cüruf taşından yapılmış ve grafitilerle süslenmiş küçük, köhne bir yapıyı işaret ediyor. "Bunlar tuvalet mi?"

Mila başını sallar.

"Yeğeninizin maçı sırasında bir ara içeri girin ve çöp kutusuna bırakın."

"Ama iyi saklandığından emin ol," diyorum ona. "Sen onu bıraktıktan sonra hemen içeri giremeyeceğiz ve başka birinin onu daha önce fark etmesini istemeyiz."

"Tamam."

"Merak etmeyin," diyor Zoe. "Bizi fark edemeyeceksin, ama izliyor olacağız, yani indiğinde göreceğiz."

Mila, Zoe'ye başıyla selam veriyor, sonra da tohuma dönüşmüş yeni bir karahindiba bulan yeğenini almak için uzanıyor. Mila'nın gözleri ikimizin arasında gidip geliyor ve sanki dördümüzden başka kimsenin (sahte bebeğimi de sayarsak beş kişi) duyamayacağı bir sesle, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım" diyor. Bırakmayacağına eminim.

Ayrıca yeğenin Mila'nın burnuna bir karahindiba tohumu sokmak üzere olduğundan ve Mila'nın bunu göremeyeceğinden de eminim. Zoe ve ben bebek arabasını iterek uzaklaşırken Mila'nın hapsirdiğini duyuyorum, sonra da "Anja!" diyor.

Evet. Yeğen başardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

SÜITTEN MAHZENE

ZOE

Ledger ve ben sabahtan beri kulaklıklarımızı takmış bir şekilde süitimizin ortak alanında takılıyor, Packston ve Charlie'den (Ledger'ın işleyicisi bugün) güncellemeleri alıyorduk. Görünüşe göre, onun normal bakıcısı Kella, bir tür randevu için uzakta. Sanat eserlerini çalan kişileri bulmaya yönelik diğer çabalarla ilgili gelişmelerin yanı sıra malikânedeki sanat müzayedesine sadece üç gün kala müzayedeyle ilgili daha fazla ayrıntı duyduk.

Görevlerim neredeyse her zaman solo görevler ve her zaman Packston kulağında. Eğer başka biri varsa, o da Sully'dir ve Packston'ın telsizinden bana bir şeyler anlatır. Ledger'ın idarecisinin de kulağında olması oldukça alışma süreci oldu.

Toplantının sonunda imzaları atıyoruz ve tıpkı bütün sabah olduğu gibi - ve tamam, bütün gece boyunca da - aklım dün fudbal sahasındaki Ledger'a gidiyor. Elindeki oyuncak bebeği düşünmeden edemiyorum. Ona karşı çok tatlıydı. Onu kundakladı ve bebek arabasına çok dikkatli bir şekilde yerleştirdi. Bebek arabasının yanına çömeldi, böylece bebeğin boyuna daha yakın oldu ve ona miyavladı. Onu omzuna koyarken kucakladı ve sırtını sıvazladı.

Mila'nın gözleri onun üzerinde olmamasına rağmen bebeği zıplatmaya başladığında, hangi ülkede olduğumuz da dahil olmak üzere neredeyse her şeyi unuttum.

Beden dilini okumakla ilgili olan şey, genellikle birinin ne zaman aldatıcı olduğunu anlayabilmenizdir. Gözlerini ne kadar hızlı kırpıtları ya da göz teması kurup kurmadıkları gibi belirgin şeyler yüzünden değil. Her şeyi etkiler. Sözleriniz, vücudunuzu tutuş şekliniz, hareketleriniz - hem türü hem de miktarı, her şey. Ledger'ın etrafında onun için neyin normal olduğunu bilecek kadar bulundum, bu yüzden bir şeylerin uyuşmadığını söylemek çok daha kolay. Tek yapmam gereken bir yerlerde başka bir duygunun ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için izlemek çünkü kafanızda başka bir şeyler dönerken tüm beden dilinizi yönetmeniz imkansız. Vücudunuz göstermeye çalıştığınız şeyin gerçek olup olmadığını bilir ve sizi ispiyonlar.

Ve hepsi gerçektir. *Oyuncak bebekle* o kadar gerçekçiydi ki. Gerçek bir bebekle nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum. Bunun beni bu kadar etkilemiş olması beni şaşırtıyor. Belki de babamı hiç tanımadığım içindir? Her kimse, benim varlığımdan bile haberi yok. Bir babanın beni nazıkçe kucağına alıp sevmesini hiç tecrübe etmedim.

Bir buçuk yıl önce Ledger'la birlikte Moldova'da köhne bir kulübede görev yaptığımızda birbirimizi oldukça iyi tanımiştık. Beni hazırlıksız yakalamak ve ödülü kendisi almak için bana ilgi gösteriyormuş gibi yaparak etkileyici bir iş çıkardı. Öyle ki vücut dilinde herhangi bir uyumsuzluk bulmakta bile zorlandım - bu konuda o kadar ustaydı.

Ve ben de buna uymuştum çünkü yalan olduğunu bilsem de, birinin beni bu kadar önemsiyormuş gibi davranması hoşuma gitmişti. Her şey bittiğinde gerçek duygularla baş başa kalacağımı düşünmemiştim - sarsılması imkânsız duygular.

Şimdi, Ledger benim hakkımdaki olumsuz duygularını saklamaya çalışmıyor. Mesafemi korumam gerektiğini hatırlatmaya gerçekten yardımcı oluyor. Ama dün onu o bebekle gördüğümünden beri, bu konuda biraz sorun yaşıyorum. Kalbim gerçek olmasa bile Ledger tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı ve bunu tekrar arzuluyor ki bu çok tehlikeli. Neden bu göreve onunla gelmemek için daha fazla mücadele etmedim?

Artık onunla arama mesafe koymak istesem de, yine de daha fazlasını bilmek zorundayım. "Dün Mila'yla buluştuğumuzda o oyuncak bebek konusunda oldukça deneyimli görünüyordun" diyorum.

Tabletinde az önce konuştuğumuz, benim de yapmam gereken görevle ilgili şeyleri gözden geçirirken kafasını kaldırıp bakıyor. "Oh, çünkü benim

Bir yeğen. Heidi. İki yaşında ve çok havalı bir çocuk."

"Kardeşinin çocuğu mu var? Evli mi?" Aslında kardeşleri hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Moldova'dayken pek çok şeyden bahsetmiştik ama çoğunlukla ajanlık zamanlarımızdan, çocukluğumuzla ilgili birkaç rastgele şeyden, annelerimizden ve ölen babasından.

"Evli değil. Leylek onu kapısının önüne bıraktı."

Gözlerimi deviriyorum. "O bir istihbarat ajanı mı?" Merakıma engel olamıyorum. Çocuk sahibi ya da evlilik yapamayacağımızdan değil; sadece çoğumuz yapmıyoruz.

"Blake mi? Hayır. Onun CSA'ya karşı bir sevgisi yok."

Charlie kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Blake'i kızdırmak istiyorsan ona neden CSA için çalışmadığını sor. Ya da ona herhangi birinin herhangi bir istihbarat teşkilatı için çalışması gerekir gerekmediğini sorun."

Onun sesiyle irkildim. Hâlâ telsizde olduğunu fark etmemiştim. "Blake'i tanıyor musun?"

"Yani, evet. O benim kardeşim."

Ledger'a söyledim, *Charlie senin kardeşin mi?*

Otel odamızın kapısının çalınmasıyla ikimiz de hızla ayağa kalkıyoruz ve tabletlerimizin ekranları kararıyor. Kapıya önce ben ulaşıyorum ve delikten bakıyorum. "Otel müdürü arıyor," diyorum sessizce ve Ledger kapıyı açıyor.

İkimiz de genişçe gülümseyip merhaba dedik. Giriş yaptığımızda adam biraz stresli ve sinirli görünüyordu. Ancak şu anda ellerini sıkması ve başını eğmesi gerginliğini ve pişmanlığını gösteriyor.

"Henüz çıkış yapmadığınızı fark ettim. Sanırım daha uzun kalmayı umuyordunuz?"

"Oh!" Ledger diyor ki, eğer benden önce muhtemelen benim ağzımdan da aynı şey çıkacaktı. "Bunu düşünmemiştik bile. Daha uzun kalmamız gerekiyor. Bu oda hâlâ müsait mi?"

"Keşke öyle olsaydı ama Waterfront Yaz Festivali için çok fazla insan geliyor ve bu oda çoktan doldu."

"Ah, fıstıklar," diyor Charlie. "Belgrad'da sadece bir gün kalman gerektiğini düşündük. Her ihtimale karşı ikinci gün için rezervasyon yaptırдық. Sonra Kella'nın muayeneye gitmesi ve benimle yer değiştirmesi yüzünden bunu tamamen kaçırdık!"

"Değiştirebileceğimiz başka bir odanız var mı?" diye sordum. Umarım başka bir çift kişilik odadır.

Zavallı adam Noel'i mahvetmiş ya da büyükannesinin en sevdiği vazoyu kırmış gibi görünüyor. "Tamamen doluyuz. Çok özür dilerim."

"Sorun değil," diyor Ledger. "Başka bir tane buluruz."

Charlie kulaklıklarımızdan "Ben ilgileniyorum," diyor.

Ama müdür yüzünü buruşturur. "Kalır mısınız bilmiyorum. Söz konusu siz olduğunuz için," diyor, iki elini avuç içleri yukarı bakacak şekilde bize doğru uzatarak, "sizin için başka bir otelde oda bulabilir miyim diye etrafı aradım. Elimde başka bir seçenek olmadan gelip size yer olmadığını söylemek istemedim ama yok. Bu büyük bir festival ve çok sayıda insan bunun için şehre geliyor."

"Uh," dedi Charlie, "bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama ben de bulamıyorum. Tıkladığım her yer dolu."

"Yine de sizi hiçbir şey almadan göndermek istemiyorum," diyor adam. "Acil durumlar için kullandığımız bir odamız var. Çok büyük değil ve misafirler için değil - geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalan ve bir nedenle eve gidemeyen çalışanlar için. Ama temiz yatak takımları var ve kalınabilecek bir yer. Elbette gidecek başka bir yeriniz varsa, sorun değil" diye ekliyor. "Başka biri olsaydı teklif etmezdim ama sana teklif etmek isterim."

"Bizi desteklediğiniz için teşekkürler," diyor Ledger. "Gerçekten minnettarız." Ve sonra iki adam sadece arkadaş olan erkeklerin yaptığı, birbirlerinden yarım dünya uzakta yaşamalarına rağmen her nasılsa ikisinin de bildiği bir tür el sıkışma şeyi yaparlar.

Adam bize bir anahtar kart verdi ve odayı nasıl bulacağımızı anlattı. Sonra ayrılmak üzereyken geri döndü ve "Bite Nite Burgers için yeni bir yer bulma konusunda ilerleme kaydettiniz mi? Çünkü caddenin karşısındaki yeri seçerseniz, istediğiniz zaman burada kalmanıza izin veririm." Sonra da ekliyor. "Oh, ve sizin için yeni bir menü ögesi fikrim var. 'Alacakaranlık Vejetaryen Burger'. Etsiz olanlardan biri olabilir. Bilirsiniz, burgerlerini genç vampir romanları kadar gizemli ve vegan sevenler için."

Görünüşe göre, dünya çapında bilinen sadece kanka tokalaşmaları değil. *Twilight* da öyle.

Adama teşekkür edip vedalaştıktan sonra Ledger kapıyı arkasından kapatıyor ve şöyle diyor: "Gördünüz mü? Her yerde arkadaş edinmek faydalıdır. Kendimize başka türlü sahip olamayacağımız bir oda bulduk."

Eşyalarımızı topladıktan sonra odaya gidiyoruz ve odayı kiraya vermemelerinin bir nedeni olduğunu anlamamız uzun sürmüyor. Karanlık, halısız bir koridorun sonunda, sanki bir zindana çıkıyormuş hissi veriyor. Sanırım bu biraz uygun çünkü odada tek bir halı bile olmayan çimento zeminler var. Duvarlardan ikisi de çimento ve odanın sahip olduğu tek pencere ufacık ve alçak tavana yakın. Eğer bir yangın çıksaydı ve oradan kaçmak zorunda kalsaydık, Ledger'ın omuzlarının sığabileceğinden bile emin değilim.

Asla bir oda olarak tasarlanmadığından oldukça eminim. Bir duvar boyunca üç adet ticari boy su ısıtıcısı ve bir köşede de büyük bir fırın var. Boyasız, alçıpan bir duvara dayalı tek kişilik bir yatak var ama üzerinde diğer odalarımızdaki nevresimlerin aynısı var. Odanın bir banyosu var, ancak boyutu bir karavana ait olduğunu gösteriyor. Banyonun yanında, tavandan iki metal telle sarkıtılmış giysi asmak için küçük bir çubuk var.

İkimiz de kapının hemen önünde durmuş, tek kelime etmeden ona bakıyoruz. Sonra Ledger telefonunu çıkarır ve hoparlörü açarak Damjan'ı arar.

Ona otel odamızı kaybettiğimizi Damjan, "Rezervasyonunuz yok muydu? Festival sırasında mı? Evet, başka bir şey bulamazsınız. Tabii CSA'nın burada güvenli bir evi yoksa?"

Charlie kulaklıklarımızdan "Yok," diyor, Ledger da bunu Damjan'a iletiyor. "CIA'de var mı?"

"Yani, var," diyor Damjan ve küçük bir an için umutlanmaya başlıyor, sonra ekliyor, "ama küçük. Sadece iki kişilik tek bir yatak var ve son gittiğimde fareler istila etmişti. Ve kediler. Kedilerin fare sorununu halledeceğini düşünürsünüz ama hayır. Hepsi İncil'e gitti ve huzur içinde yaşıyorlar."

"Yani, CIA'in Cozy Critter Condo'sunda ya da burada sahip olduğumuz Utility Room Cellar'da yaşama seçeneğimiz var." Ledger elini yüzünde gezdirir, Damjan'a teşekkür eder ve telefonu kapatır.

"Eh," diyorum, "en azından bu oda Moldova ormanlarında kaldığımız kulübeden daha iyi."

"Doğru. Ama CSA'nın daha iyi güvenli evleri olduğunu söylemeliyim." "Burada var olmayan evinizden daha mı iyi?"

Charlie telsizden, "Hayır, bu mükemmel," diyor. "Bu klasik 'tek yatak' kinayesi. Bu görev çok daha ilginç bir hal aldı! Siz ikiniz iyi oynayın."

Ledger dişlerini gıcırdatır, telsizini kapatır, sonra kulaklığını çıkarır ve yatağın üzerine fırlatır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

ÇÖP KONUŞMASI

ZOE

"Y Zürih'teki CSA güvenli evini görmelisiniz," diyor Ledger. "Bir şarap mahzeni var. Aslında içinde şarap yok ama var."

"Öyle mi?" Ben de diyorum ki. "CIA'in Paris'teki güvenli evinde bir çatı bahçemiz var. Çoğunlukla birkaç saksı bitkisi ile çatıya erişim, ama yine de bir bahçe."

"Bu nasıl 'güvenli' oluyor?"

Mila'nın ölü noktasını tespit etmek için fudbal alanına gittiğimizde hâlâ güvenli evleri karşılaştırıyoruz. Bu, otel odamızdaki tek yatağı tartışmaktan çok daha iyi.

"Sidney'deki güvenli evimiz bir tatil evi de olabilir," diyor Ledger. "Okyanus manzarası bile var."

"Tokyo'daki CIA'e dayanamaz. Orada iki kişiye yetecek kadar büyük bir küvet var."

Fudbal sahasının yanındaki bir restoranın otoparkında bulunan arabamızda oturuyoruz. Park alanı çoğunlukla ağaçlarla çevrili ama ağaçların arasında bir boşluk var ve bu boşluktan sahanın tuvaletlerinin kapılı olduğu tarafı görebiliyoruz.

Otel müdürü bize festivalin bugün başladığını söylememiş olsa bile, Waterfront'un yakınında bile olmamamıza rağmen bunu biliyorduk. Sokaklar çok daha kalabalık ve şehrin her yerinde bir kutlama havası var. Dün fudbal sahasında çok fazla insan yoktu, ancak bugün hepsi ancak kenarlara sığıyor.

"İçeri giriyor," diyorum ve Mila'nın yeğeninin elinden tutmuş, bir omzuna çanta asmış tuvalete girişini izliyoruz. Arkasından iki kişi daha giriyor ve Mila ve yeğeni çıkmadan önce geri . Kapıdan geri , etrafına bakınıyor, şüpheli değilmiş gibi davranmaya çalışıyor ve çok başarısız oluyor, ama bize doğru bakmıyor bile. Yine de, bizim görebilmemiz için hangi yöne doğrultması gerektiğini bilmediği belli olsa da, belli belirsiz bir başparmak işareti yapıyor.

İstihbarat toplamının en zor yanlarından biri beklemektir. Özellikle de ihtiyacınız olan şey çok yakınınızdaysa. Ama Mila'nın yeğeninin takım arkadaşlarının ailelerinden biri dün bizi saha kenarında Mila'yla konuşurken görseydi ve o içeri girdikten hemen sonra bizi tuvalete girerken görseydi, bu çok şüpheli görünürdü. O yüzden bekleyeceğiz.

Aradan on beş dakika geçti ve ikimiz de arabadan inip listeyi almak için sabırsızlanıyorduk ki, erkekler tuvaletine giren bir adam elinde ağzı bağlı büyük bir çöp torbasıyla dışarı çıktı. Onu binanın duvarına dayadı ve kadınlar tuvaletine yöneldi.

Ledger ve ben arabadan aceleyle inip adamı kadınlar tuvaletine girmeden ve listemizin bulunduğu çöp poşetini almadan yakalamak için yarışıyoruz. Biz ona yaklaşırken Ledger "Bekle!" diye seslendi. Adam olduğu yerde durdu ve dönüp bize baktı.

"Kadınlar tuvaletindeki çöpü boşaltmadan önce bize bir dakika izin verir misiniz?" Ona sordum. "Sanırım dış telimi o çöpe attım." *Avukatım mı? Ben aldatma sanatı konusunda çok iyi eğitim almış ve anında yalan uydurma konusunda çok deneyimli bir istihbarat ajanıyım ve avukatlık hizmetimi kaybettiğimi mi söylüyorsunuz?*

Belki de dokuzuncu sınıftayken arkadaşım Naty ile birlikte okul hademesinin peşinden koştuğumuz içindir; hademe öğle yemeği yemek için dış telini çıkarmış, sonra da içindekileri çöpe atarken tepsisinde bırakmıştı. Ama ben ergen değilim ve burası bir tuvalet, yemekhane değil.

Adam bize Sırpça bir şeyler söylüyor, bunun "dünyada ne söylediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok" anlamına geldiğinden eminim, ki bu durumda minnettarım.

Ledger telefonunu çıkarıyor, bir çeviri uygulaması getirdiğinden eminim, böylece adama erkekler tarafındaki çöpleri alabileceğini, ancak önce kadınlar tarafındaki çöpleri aramamız gerektiğini açıklayabilir. İkisi dışarıda sohbet ederken ben hiç vakit kaybetmeden kadınlar tuvaletine girip listeyi buluyorum.

Burası, cürüflu duvarları, çatlak çimento zemini, tek bir floresan ampülü ve bir köşeye yakın şüpheli görünümlü su birikintisiyle belli belirsiz bir hapishane hücresi hissine sahip. Durak bölmeleri de daha iyi günler görmüş.

Çoğunlukla dolu olan çöp kutusu bir metre boyunda ve iki çatlak lavabodan birinin yanında duruyor. Mila'nın listeyi çöpe atacağını bildiğimizden, neyse ki yanımızda tek kullanımlık eldivenler getirmiştik. Benimkileri giydim ve en üstteki birkaç kullanılmış kağıt mendili ve kağıt havluyu bir kenara koyup içinde liste olabilecek bir kağıt aramaya başladım. Herhalde buruşturup atmıştır.

Doksan saniye sonra Ledger elinde bir çöp kovasıyla içeri girer ve etrafına bakınır. "Bundan daha rahat hapishane hücrelerinde kaldım."

Gülümsüyorum.

"Dışarıdaki adam yapacak başka işleri olduğunu söylüyor. Çöpü aramak istiyorsak, işimiz bittiğinde onu dışarı çıkarmamız gerekecek." Sonra aramama yardım etmeye başladı. "Hiç kayıp hizmetli bulabildin mi?"

Ona bir bakış attım ve o da, "Ne? Yanlışlıkla onlarınkini atan tek kişi sen olmayabilirsin" dedi.

Bir dakika boyunca aradık ama çöp kutusu çok geniş değildi, bu yüzden derinleri kolayca arayamadık. Çöp kutusunun içindekileri yere döküyoruz, her şeyi hızlıca ayıkliyoruz çünkü bu tuvaletin ne kadar sık kullanıldığını gördük.

Yaşlı bir kadın küçük bir çocukla içeri girdiğinde, ikimiz de yere çömelmiş, çöp parçalarını yakalıyor ve her bir ögenin listede olmadığını teyit ederken onları bir kenara bırakıyoruz. Ne yaptığımızı ve Ledger'ın neden benimle birlikte kadınlar tuvaletinde olduğunu açıklamak için ağzımı açıyorum. Kayıp kontakt lens mi? Araştırma projesi mi? Halk sağlığı çalışması mı? Çevre denetimi? Hizmetli hikâyemden çok daha iyi bir şey. Ama kadın zaten ellerini çocuğun omuzlarına koymuş, onu etrafımızda geniş bir kavis çizerek yönlendiriyor ve detayları bilmek istemiyormuş gibi görünüyor. Biz de çalışmaya devam ettik.

Çok sayıda kullanılmış kağıt havlu, birkaç boş plastik şişe, atıştırmalık ambalajları, soda kutuları, ıslak mendiller, bir düzine bandaj bulduk, bu çok fazla gibi geliyor ama sanırım bir spor sahasındaki tuvalet için normal, birkaç makbuz, üç kirli bebek bezi ve dört boş kahve fincanı. Ama hiç liste yok. Basılı bir paket üzerinde olmayan herhangi bir yazı yok.

Kadın çocukla birlikte kabinden çıkar, lavabolara doğru bakar, sonra onlara ulaşmak için etrafımızdan dolaşmanın daha şüpheli bir yol olduğuna karar vermelidir.

kirli ellerle dışarı çıkmaktansa, kapıya doğru koşuştururlar.

"Mila geldi," diyorum. "Giderken bize işaret verdi. Burada olmalı." Ledger ve ben uzun bir süre tek kelime etmeden birbirimize bakıyoruz. Sonra, neredeyse aynı anda, ikimizin de gözleri bebek bezlerine gidiyor.

"Hayır," diyor Ledger. "Bunlardan birinde olamaz."

"Kimse görmesin diye iyi söylemiştin." İnliyor.

Üç bebek bezi dışındaki tüm çöpleri çöp kutusuna geri koyuyoruz ve tekrar dik konuma getiriyoruz. Sonra bezleri duvardaki açılır kapanır alt değiştirme istasyonuna götürüyoruz.

"Hangisiyle başlayalım?"

Ledger dudaklarını ısıırıyor, kullanılmış bebek bezlerini açarken bir oyuncak bebeği kucaklarken olduğundan daha az rahat görünüyor. Anlaşılabilir bir durum ama yine de zihnimde onu baba gibi davranırken canlandırmama neden oluyor. Sonra birini işaret etti. "İşte bu."

"Pekâlâ. Hadi yapalım şunu." İlkini açıyorum ve hemen öğürerek geri dönüyoruz. Bezin açılması nasıl bu kadar çok kokuyu açığa çıkarabilir? Çok pis bir bez, ama bir liste olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

Otuzlu yaşlarında bir kadın içeri giriyor ve gözleri hemen bana ve Ledger'a takılıyor, biz alt değiştirme istasyonunda durmuş, görünürde değiştirilecek bir çocuk yokken, kirli bir beze bakıyoruz. Adımları biraz durdu.

"Kadınlar olduğum için özür dilerim," diyor Ledger. "Ama yürümeye başlayan çocuğumuz karımın alyansını yuttu. Bakıcıya söylemeyi unuttuk, o da bezini burada değiştirdiğini söyledi."

Bu iyi bir hikaye. Bir avukata göre çok daha iyi. Kadın İngilizce bilsin ya da bilmesin, bir açıklama yapmak ve en iyisini ummak zorundaydık. Neyse ki hem İngilizce konuşuyor hem de çocukları var ve bu nedenle görünüşe göre anlıyor.

"Bu duyguyu çok iyi bilirim," diyor kadın, kalın aksanıyla. "Oğlum bir keresinde o küçük Lego insanlardan birini yutmuştu. Doktor kakasına bakmamı söylemişti. Bir hafta boyunca her kirli bezi karıştırdıktan sonra ortaya çıkmıştı!"

Kabinlerden birine giriyor ve Ledger'la birbirimize kocaman gözlerle bakıyoruz. Sessiz bir sesle, "O kadar küçük bir şey aramadığımıza sevindim," dedi ve bezi tekrar sardı. "Sıradakini sen seç."

Ben de açtım ve o da bunu açtı. Şükürler olsun ki sadece ıslak ama içinde bir liste de yok. Sonuncuyu aldım ve açtım. Ne yazık ki, sadece ıslak değil. Ve kendine has keskin bir kokusu var. Ama kakanın hemen üstünde sandviç büyüklüğünde bir Ziploc poşetinin içinde bir liste duruyor. İkimiz de yarı rahatlamış, yarı ürpermiş bir nefes alıyoruz.

Ledger çantanın mührünü dikkatlice açıyor. Lateks eldivenlerimden birini çıkarıp ters çeviriyorum ve iki temiz parmağımla çantanın içine uzanıp tam tuvalet sifonunun sesini duyarken listeyi çıkarıyorum. Listeye bakmadan cebime itiyorum ve kadın kabinden çıktığında Ledger bebek bezini tekrar .

"Buldun mu?"

"Hayır," diyor Ledger iç çekerek. "Sanırım geleceğimizde daha çok arama yapmak var."

"İyi şanslar! Ebeveynlik gibisi , değil mi?" Ebeveynlerin bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

İkimiz de eldivenlerimizi ve bebek bezlerini çöpe atıyoruz, bağlıyoruz, yeni astarı koyuyoruz ve ellerimizi yıkıyoruz. Ledger çöp poşetini alıyor ve ikimiz de dışarı çıkıyoruz, o doğruca sahanın karşı kenarındaki çöp kutusuna doğru gidiyor. Hepsi on yaşlarında görünen ve muhtemelen sahada daha küçük kardeşleri olan bir grup çocuğun yanından geçiyor. Hacky sack'e benzeyen bir şey oynuyorlar ama futbol topuyla.

Listeyi cebimden çıkarıp bana tanıdık gelen isimler olup olmadığına bakmak istiyorum. Bunu burada, açıkta yapmayacağım, ama güvenli bir yere gitmek için can atıyorum, böylece bu listeyi teknik operasyonlarımıza ulaştırabilir ve isimleri araştırmaya başlayabiliriz. Sonra kimin kimliğine bürüneceğimize ve şehre erken gelmelerini nasıl engelleyeceğimize dair bir plan yapabiliriz. Dün Mila'yla buluştuğumuz alana doğru bakıyorum, onu görüp göremeyeceğimi merak ediyorum. Ama görülemeyecek kadar çok insan var.

Ledger şimdiye kadar bana dönmüş olması gerektiği için Çöp Konteyneri'nin olduğu yöne bakıyorum ve çocuklarla oynadığını görüyorum! Bir topu dizlerinin, ayak bileklerinin ve kafasının üzerinde zıplattıyor ve onlarla arasında gidip geliyor. Anında öfkeleniyorum. Bunun için vaktimiz yok!

Bir görevin ortasındayız ve ben kendi adıma bu görevi önemsiyorum. Birçok nedenden dolayı. Bu sadece genel önemli değil, aynı zamanda Sully'ye iyi şeyler rapor etmek istiyorum. sadece benim direktörüm değil, aynı zamanda en üst düzey ajan olduğum için sık sık benim vaka subayım oluyor.

Aynı zamanda babama en yakın kişi. Bu yüzden onu etkilemem benim için önemli. Ve en iyi ajan olmaya devam etmem.

Ledger'a doğru yürüyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyarak beni görebileceği bir yerde duruyorum. Gözleri bana takılmadan önce topu dizinden diğer bileğine, diğer dizinden kafasına, oradan da başka bir çocuğaya sektirmesi tam bir dakika sürüyor. Bana doğru yürümeden önce yarım düzine kadar çocuğun her birine beşlik çakıyor.

Dönüp tuvaletlere doğru yürümeye başladık. İnsanların olmadığı arka tarafa geldiğimizde, "Ne yapıyorsunuz?" diye tısladım.

"Hey," diyor durarak, ben de duruyorum. "Ben İrlanda'da hurling oynayamadım ama sen iki yerde de peynir yedin. Belgrad ile bağlantı kurmama izin ver!"

"Odaklan," diyorum. "Burada bir görevimiz var! Ve sadece genel bir görev de değil, en kısa sürede iletmemiz gereken özel bir istihbarat var."

"Çocuklarla oynamak için beş dakikamı ayıramayacağım kadar acele etmeme gerek yok."

"Eğer o takip cihazını yerleştirmezsek, o ekibi bulamayız, böylece serveti alırlar ve onunla çok kötü şeyler yaparlar. Hayatlar tehlikede. İşini ciddiye almadığını biliyorum Ledger, ama ben alıyorum. "

Çenesindeki kaslar esniyor. Herhangi bir şekilde kaydardığını ima etmemden hoşlanmıyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Başarılı bir görev için kendi çocuğunu bile satarsın."

Gözlerimi ona dikiyorum ve bir süre onu inceliyorum. "Moldova'daki o görev için hâlâ kızgın değilsin, değil mi?"

"Oh, *beni* sattığın yeri mi kastediyorsun?"

"Sizi 'satmadım'. Ben sadece kazandım. Bilim adamı o vakayla geldiğinde uyuyan ben olsaydım sen de aynı şeyi yapardın."

Bakışları acı dolu uzun bir an boyunca beni yakıyor. Karşılık vermesini bekliyorum. Tartışmasını. Ama sonra basitçe soruyor, "Yapar mıydım?"

Sonra dönüp arabaya doğru yürüdü ve beni tamamen şaşkın bir şekilde yere yapışmış halde bıraktı. Sorduğu soru, sorma şekli, yüzündeki o ifade... Hepsi muazzam geliyor. İşlemek için çok fazla.

O da benim yaptığımın aynısını yapardı, değil mi? Onun tüm amacı buydu ve biz o evdeyken bunun için çalışıyordu.

Ormanda bir kulübede. Bana yakınlaşmasının nedeni. Üç gün boyunca birbirimize sokulup geçmişimizle ilgili hikâyeler anlatmamızın nedeni.

Değil mi?

Ağaçların ve çalıların arkasında kaybolana kadar arkasını izliyorum, sonra bir araba kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Bunca zamandır onun hakkında bu kadar yanılmış olmam mümkün mü?

Bu çok büyük. daha fazla.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

SOMUT ELEŞTİRİLER VE CHEESEBURGER SOHBETLERİ

LEDGER

Eğer kendinize olan saygınızı kaybetmek istemiyorsanız, idarecinizin, istihbaratçı ortağınızın ve ortağınızın teknisyeninin vücudunuzun diğerlerine kıyasla nasıl olduğunu tartışmamalarını şiddetle tavsiye ederim. Özellikle de bunu söyledikleri her kelimeyi duyamayacakmışsınız gibi yapıyorlarsa. Bu, jürinin önünde durup üzerinizde sadece bir üniforma varken fiziksel özelliklerin tartışmaya açık.

Oh, ve bunu duvarları çimento, aydınlatması sert ve tek aynası çarpık olan ve sizi bir lunapark atraksiyonu gibi gösteren bir odada yapın.

Mila'dan aldığımız Savović'in özel müzayedesine davet edilen sanatseverlerin listesi on altı isim içeriyor. Vücut tipleri benimkinden çok farklı olduğu için, yüzleri çok tanınmış olduğu için, Savović ya da Mona Liza onlara yakın olduğu için ya da sadece Sırpça konuştukları ve ben konuşmadığım için on bir ismi hemen eliyoruz. Diğer beşi için, Packston ve Kella'yı kulaklığımdan, Zoe'yi ise gerçek hayatta listedeki erkeklerin resimlerine bakarken ve özel bir gösteri için kimi taklit etmem gerektiğine dair görüşlerini bildirirken duyabiliyorum.

"Bence dövme kollarını taklit edebiliriz ama Ledger'ın yapısı ultra maratoncu gibi değil" gibi görüşler. Ve "Hiç sanmıyorum. Şu kaya tırmanışı yapan adamın resmine bak. Eğer Ledger onu taklit etmeye çalışsaydı, sanki kayaları

tırmanma tişörtü." Ve "Adam eski bir balet- Ledger'ın bu kadar zarif olmayı başarabileceğini sanmıyorum."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Bu konuşma için gerçekten hazır bulunmam gerekiyor mu?" Biraz fazla tartıştıktan sonra Tobias Rennert'te karar kıldık,

Kella'ya göre, "Toronto, Kanada'dan hiper-animasyonlu bir teknoloji patronu sanat yatırımcısına dönüştü." Sanat deneyimlerini canlı yayınlıyor, bu da onu taklit etmeyi hem daha kolay hem de daha zor hale getiriyor.

Videolarından ve adam hakkında topladıkları diğer bilgilerden gördüğüm kadarıyla, teknoloji ve sanatın yakınsaması hakkında son derece hızlı konuşuyor, her zaman akıllı gözlükler gibi yüksek teknoloji aksesuarlarını kullanıyor (ve bunlardan bahsetmeden duramıyor), spor salonunu sık sık ziyaret ediyor ve neredeyse her zaman bir tür teknoloji şakası içeren bir tişörtün üzerine bir blazer ceket giyiyor.

Ve toplayabildiğimiz tüm bilgilere göre, o ve Mona Liza aynı yerde bulunmamışlar, bu yüzden kimliğim açığa çıkmayacak. Ayrıca adam bekar, bu yüzden neden karısı yerine idari asistanıyla geldiğini açıklamak zorunda kalmayacağız.

Kişiliği biraz fazla, ki bu iyi bir şey çünkü onu taklit etmek Zoe'nin dikkatini dağıtarak izleyiciyi yerleştirmesine yardımcı olacak. İnsanların dikkatini çeken bir kadın olduğu için buna ihtiyacımız var. Benimkini kaptı. Onu düşünmemek için kendimi zor tuttuğum zamanlarda bile her gün dikkatimi çekmeye devam ediyor. İnsanlar hakkında sahte duygular beslediğini bilmeme rağmen. Benim hakkımda.

Gerçek Tobias Rennert'in ben onun gibi davranmayı bitirmeden Sırbistan'a girmesini engelleyecek bir plan yapmak için CSA ve CIA ile birlikte çalışıyoruz. Şirketinin teknolojisini kullanan interaktif bir sanat enstalasyonu ile ilgili bir üretim sorununu çözmek için Toronto'dan Belgrad'a giderken Almanya'nın Berlin kentinde durması gereken bir durum yaratmaya karar veriyoruz. Sorun, panik halindeki organizatörlerin şaşkınlığına yol açacak şekilde, enstalasyonun açılışının arifesinde gerçekleşiyor. "Paniğe kapılmış organizatörler" derken, Packston'ın "bunun için doğmuş" olduğu rolünü benimsemesini kastediyorum.

Tobias'ı taklit etmek için ihtiyacım olan her şeyi toplarken Packston ve ajanslarımızın işlerini yapmasına izin vereceğiz. Ama Mona Liza ile telefonda ne kadar çekici olsam da, yarın sabaha kadar malikanede özel bir gösteri ayarlayamam.

Hazırlanmak için yapabileceğimiz başka bir şey olmadığından, Zoe ve benim aslında oturup bekleyecek zamanımız var. Oturup beklemekten nefret ediyorum. Yerel çocuklarla futbol topuyla oynayarak beş dakika geçirmek, bir sonraki adım

atılmaya hazır olması bir şeydir. Ancak bir sonraki adımı atmaktan alıkonulmak sinir bozucudur.

Bu yüzden, başka birinin kılığına girerek malikaneye gizlice girmek ve görevin bu ayağını tamamlamak yerine, oda servisi sipariş ediyoruz. Benim için Pljeskavica, daha önce hiç yemedim ama anlattıklarına göre baharatlı domuz, dana ve kuzu etinden yapılan bir Sırp burgeri. Zoe'ye de Sjenica peyniri ile birlikte mantarlı risotto.

İkimiz de beton duvarlı ve zeminli ekonomik zindan süitimizde yemek yemek için yatağa oturuyoruz çünkü odada oturacak tek yer benim için getirdikleri karyola. Ve dürüst olmak gerekirse, ikimizi de taşıyacağını ve tek parça halinde kalacağını sanmıyorum. Yatakta yemek yiyeceğimiz için oda servisinden Zoe'nin yemeğinin, tıpkı uçakta benim için istediği gibi "Çok kırıntı yapan bir şey" olmasını rica ettim. Onlar da peyniri çok ufalanmış krakerlerle gönderdiler.

Onlara fazladan bahşiş verdim.

Zoe peynirin paketini açıyor ve bir anda ortalığı çok iddialı, topraksı, keskin bir koku kaplıyor. Burnumun altına bir parmak eklemi koyuyorum. "Bunu odamıza getirdiğine inanamıyorum."

Zoe sadece gülümsüyor, peyniri avuçlarının içinde değerli bir şeymiş gibi tutuyor ve koklayarak derin bir nefes alıyor. "Bu bir sanat Ledger. Peynir ne kadar kokarsa, lezzeti o kadar derin, deneyimi o kadar zengin olur. Denemek ister misin? Bütün bir lezzet dünyasını kaçırıyorsun."

"Kaybetmek mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yemeğimi yemeden önce duyularıma saldırmamasını tercih ederim. Spor çoraplarını sirkeyle marine edip spor çantasına koymuşsun, sonra da bir hafta boyunca sıcak bir arabada bırakmışsın gibi kokuyor."

"Bu 'saldırı'," diyor beyaz peynirden bir parça koparıp ona nadir bir mücevhermiş gibi bakarak, "tarihin, kültürün ve titiz bir yaşlandırma sürecinin senfonisi. sadece peynir değil; her ısırıkta bir hikaye var." Peynir parçasını ağzına yerleştiriyor ve gözlerini kapatıyor, ne kadar güzel olduğunu düşünerek inliyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ve 'hikâye', olay örgüsünün herkesin burnunun kurban olduğu bir gerilim filmi." Moldova'da aşık olduğum Zoe bu ve şu anda da o zamanki gibi ona çekildiğimi hissediyorum. Beynim, *düşüncelerini* başka yöne çevir diye bağırان alarmı çalmaya *devam ediyor!* Yönlendirmeliyim de. Yapmam gerektiğini biliyorum. Ama aynı zamanda eğleniyorum da.

Yorgan piknik battaniyesiymiş gibi yatağın üzerinde oturuyoruz ve Zoe gülerek bir parça daha koparıp bana doğru uzatıyor.

tam ağızıma yerleştirmek için. "Hadi, dene. Tehlikeli yaşa. Kim bilir, belki de damak tadının sandığından çok daha maceracı olduğunu fark edersin."

Kokusu bir yana, Zoe'nin parmakları arasında oldukça cazip görünse ve bir yanımdan gerçekten ona doğru eğilmek, ona doğru eğilmek istese de, canlı bir el bombası gibi bakıyorum. "Yanımda HAZMAT kıyafeti yok, bu yüzden ilk ısırdıktan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum. Bu maceraya devam edeceğim," diyorum ve aslında oldukça lezzetli görünen hamburgerimi elime . Muhtemelen lezzetli de *kokuyor* ama peynir kokusundan bunu anlamak zor. Bir ısırık alıyorum - kesinlikle lezzetli.

Zoe peyniri ağızına atıyor. "Ne kaçırdığını bilmiyorsun Lancaster. Ama benim için daha fazlası olduğu anlamına geldiği için mutluyum."

Hamburgerimi kaldırıyorum ve bir ısırık almadan hemen önce, "Doğru adamı bulduğunda, 'evet' demeden önce onu kokmuş peynir takıntın hakkında uyardığından emin olacaksın, değil mi?" diyorum. Bunu söylediğime inanmıyorum. Bildiğim kadarıyla evlilik aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu düşünceyi ortaya atan bebek arabası olmalıydı. Hâlâ bilinçaltımda çalışıyordu. Tüm suçu buna atıyorum. Ama Zoe'nin başka biriyle birlikte olduğu düşüncesini zihnime yerleştirmiş olmama da şaşırdım. Bu görüntüden hiç hoşlanmadım.

Zoe'nin ilk tepkisi, kaybolmadan önce tam olarak okuyamadığım şok olmuş bir bakış oluyor ve sonra alay ediyor. "Ben evlenmiyorum."

"Hiç mi?" diye sordum. Aynı hem şaşırdım hem de şaşırmadım. Ve garip bir şekilde, biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Oh, hadi ama," diyor. "Sanki benim nasıl evlenileceğine dair bir fikrim varmış gibi. Babam yoktu, hatırladın mı? Yaşadığım koruyucu ailelerin çoğu da evliliğin parlak örnekleri değildi. Çoğu zaman sadece kavga ederlerdi."

Uzanıp boynundaki madalyona dokunduktan sonra çatalını alıp risotto üzerinde gezdiriyor. "Yine de birlikte kaldığım bir aile parlak bir örnekti. Benim ilk ailem. Beş yaşındaydım, anaokulu yılının ortasıydım. Bana hayatın farklı olabileceğini gösteren tek yer orasıydı. Var olduğunu hiç bilmediğim bir hayatı yaşayabilirdim."

Zoe benimle kişisel bir şey paylaşmayalı uzun zaman oldu. En azından böyle bir şeyi. Nefesimi tutuyorum, sanki onu korkutup durmasını engelleyebileceğim gibi, ama yine de durdu. Ben de biraz dürttüm. "Orada ne kadar kaldın?"

"Beş ay, sonra annemle yaşamaya geri döndüm. Onlarla birlikte kalabilseydim hayatımın nasıl olacağını hep merak etmişimdir. Annemin yanına dönmeseydin ve sonra farklı koruyucu ailelerin yanına gitseydin. Belki sonunda onlar tarafından evlat edinilebilirdim. Evlat edinilmiş olsaydım, belki o zaman nasıl evleneceğimi anlayabilirdim."

Sanki bu kadar kişiselleştğini yeni fark etmiş ve kendini geri çekiyormuş gibi başını neredeyse belli belirsiz sallıyor. "Peki ya sen? Evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Elbette. Bir noktada." Hah. İlk düşüncem her zamanki *Heck hayır değildi. Özgürlüğünden vazgeçecek değilim!* Annem bilseydi çok gurur . Sadece Charlie benden küçük ve büyük kardeşlerimden hiçbiri evli değil, bu yüzden yirmi altı yaşında olmama ve hâlâ evlenmemiş olmama üzüldüğünden şüpheliyim. Ama hiçbir zaman evlenmek istemeyebileceğimin aklından geçtiğine bahse girerim.

Dürüst olmak gerekirse, ben de düşünce tarzıma oldukça şaşırdım. Daha önce beni kapana kısılmış hissettiren birkaç ilişkim oldu ve bu en kötü duygu.

"Sanırım bu mantıklı," diyor Zoe. "Oldukça iyi bir evlilik örneği olan bir evde büyüdün, değil mi? Annenle baban en azından kaç çocuk yapacak kadar uzun süre evli kaldılar?"

"Altı. Ve evet, annemle babam babam ölene kadar evliydiler."

"Altı mı?!" Zoe'nin risottosundan bir ısırık aldığını görmedim ama neredeyse boğulacakmış gibi görünüyor. "Bu Moldova'da nasıl hiç gündeme gelmedi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım tüm zamanımızı istihbarat ajanı olmak hakkında konuşarak geçirdiğimiz için. Ve geleceğimizde ne istediğimizi."

"Ve annelerimiz hakkında." Başımı salladım.

"Ama görünüşe göre kardeşler hakkında değil. Tamam," diyor bir parmağını kaldırarak, "Jace ile sahada birkaç kez karşılaştım ve o zaman onun senin kardeşin olduğunu biliyordum."

"İkimiz de Kahire'deki görevdeyken nişanlandı, yani yakında benim de bir baldızım olacak."

"Ve görünüşe göre senin idarecin-

" "Benim yedek idarecim-"

"- Charlie senin kız kardeşin. Ve bir de yeğeninin babası olan kardeşin var... Blake, değil mi?"

"Evet, en büyükleri o. O zaman Emerson'ı tanıyorsun."

"Öyle mi?" Nefes nefese kalmadan önce yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Emerson mı? Kenneth'la birlikte çalışan baş analist mi? O senin *kardeşin* mi?"

Bilmediği hiç aklıma gelmemiştir. "Bir de ikizim Miles var." dediğimde hâlâ şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyordu. Görev brifingi için geldiğinde onu gördün mü bilmiyorum."

"Miles senin de kardeşin mi? Onu tanıyorum ama tanışmadım. Ledger, tüm ailen CSA için mi çalışıyor?"

"Blake değil."

"Oh, elbette. Blake değil. Kara koyun. Çünkü siz istihbarat ajanı olmamanın birisini ailenin yüz karası yapacağı çılgın bir dünyada yaşıyorsunuz." Gözlerini deviriyor. "CSA'ya sahip olman iyi bir şey çünkü bu tür bir kayırmacılık CIA'de asla işe yaramaz."

"Hey," diyorum, ailemi savunma ihtiyacıyla birlikte ateşin de yükseldiğini hissederek. "Bu kadar çok kardeşimin CSA'da çalışmasının nedeni adam kayırma değil."

"Evet, tabii ki değil." Ağzına bir parça peynir atıyor.

Derin ve biraz sakinleştirici bir nefes alıyorum. "CIA'deki en iyi istihbarat ajanı kimdir? Eğer önyargısız yargılıyorsanız."

"Önyargılı ya da önyargısız, cevap aynı. Benim."

Başımla onaylıyorum. "Ve birbirimize karşı çıktık..."

"Sekiz kez," diye bitiriyor Zoe ve tam sayıyı bilmesinden etkileniyorum. Görünüşe göre tek takip eden ben değilim.

"Ve şu anda 'kazanılan görevlerde' bir farkla öndesiniz. Bu sekiz seferin kaçında bir farkla önde olduğumu biliyor musun?"

"Benimle aynı. Tamam, peki. Neredeyse benim kadar iyisin. Ama bu kardeşlerin hakkında hiçbir şey söylemiyor. Onlara karşı yarışırken en iyi istihbarat ajanı sen misin?"

"Kardeşlerime karşı rekabet etmem."

Yüzündeki , Jace ile yaşadığı birkaç etkileşimi aklımdan geçirdiğini anlayabiliyorum. Ve ailemin en iyisi bile olmayabileceğimi fark ettiği anı görebiliyorum. Kardeşlerimden herhangi birine benden daha iyi olduklarını kabul edeceğimden değil. Ama Zoe'nin bunu merak etmesi hoşuma gidiyor. "Size şunu sorayım: CIA'in şimdiye kadar sahip olduğu en iyi istihbarat ajanı kim?"

Objektif olarak, ikimiz de annem olduğunu biliyoruz. Bir buçuk yıl önce Moldova'da onun hakkında yeterince konuşmuştuk ve annemi idol olarak gördüğünü biliyordum. Gözleri bende kalıyor ve alt dudakını ısıyor ki bu son derece dikkat dağıtıcı. Cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok.

"Beni ve kardeşlerimi yetiştiren ve bize bildikleri her şeyi öğreten ebeveynlerden sadece *biri* bu. Diğer ebeveynim, yani babam, CSA'da efsaneleşmiştir."

Çatalını yere bırakır ve kollarını kavuşturur. "Güzel. CIA muhtemelen Lancaster'ların adını bütün bir bölüme verir. Bütün ailenin orada çalışmasına izin verirler."

"Blake hariç."

Bir el sallıyor. "Blake hariç." Sonra bir parça peynir alıyor ve onunla havayı noktıyor. "Ama isterse ona izin verirler."

Sırıtişımı gizlemeye çalışıyorum. Sanırım bu benim için bir puan. Ama tüm bunları ona, bir konuda fikrini değiştirmesini sağlayarak kazandığımı iddia edebilmek için söylemedim. Bunu yaptım çünkü, ne kadar çılgınca görünse de, görünüşe göre ailemi sevmesini gerçekten istiyorum.

Şimdi asıl istediğim onun hakkında daha fazla şey duymak. "Peki ya sen? Hiç kardeşin var mı?" Olduğunu sanmıyorum ama sanırım birbirimizi sandığımız kadar iyi tanımıyoruz.

"Hayır. Buranın tek çocuğuyum. Ama on dört yaşındayken bir keresinde neredeyse bir buçuk yıl koruyucu ailede kaldım. Aynı koruyucu ailede iki erkek çocuk vardı - gerçek kardeşler - biri benden bir yaş büyük, diğeri bir yaş küçüktü. Kardeşlerin nasıl hissettiğini hayal ettiğim gibi hissettiler. Onlarla hala yılda bir kez falan konuşurum."

Bir grup kardeşe sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim ve koruyucu ailede tek çocuk olmanın ne kadar yalnız olduğunu hayal bile edemiyorum. Moldova'ya döndüğümde bana annesinden bahsetti. Onunla evde işler pek yolunda gitmemiş. Altı yaşındayken kalıcı olarak koruyucu aileye verilmiş. Annesi bir süre sonra vefat etmiş. Onunla birlikte yaşamıyor olsa da, bana bunun ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Bu sadece koruyucu aile çocuğu değil, aynı zamanda bir yetim olduğu anlamına geliyordu.

Babasının bu resimde olmadığını anlamıştım ama ona babasını hiç sormamıştım. "Peki ya baban?"

Cevap vereceğinden bile emin değilim. Ama bir süre sonra yemek tepsisini alıyor ve komodinin üzerine koymak için dönüyor. Geri döndüğünde şöyle diyor: "Annem pek de soyadını bilen bir insan değildi. Bu yüzden

Babamı sordum, dört olasılığın ilk isimleri dışında bana söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Birincisi, Brian mı yoksa Ryan mı olduğunu hatırlayamıyordu. Diğerine göre, babasının ona verdiği isim muhtemelen bir lakaptı. Bu dört kişiden hiçbirisi babam olabileceğini öğrenememiş; onları nasıl bulacağına dair en ufak bir fikri bile yokmuş."

Bir an sessiz kalıyor, sonra usulca kıkırdıyor. "Tabii ki insanların soyadlarına takıntılı hale geldim. Anaokulunda ve özellikle de ilk koruyucu ailemdeyken okumayı oldukça iyi öğrendim. Ondan sonra eve döndüğümde, annem ne zaman bir adamı evimize getirse, ertesi sabah gitmeden önce yakalar ve tam adını sorardım. Sonra da bunu not ederdim, böylece bir kardeşim olursa babalarının kim olduğunu bilirdik."

"Ama senin hiç kardeşin olmadı."

"Hayır ama kolyem dışında her koruyucu aileye giderken yanımda taşıdığım tek şey o küçük defterdi." Gülümsüyor. "Bir yetişkin olarak bir kez tekrar okudum. O zamanlar okumada çok iyi olduğumu sanıyordum, ama bunlar gördüğüm en yaratıcı isim yazılışlarıydı."

Ben de hafifçe kıkırdıyorum. Sonra gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturuyorum ve galeride "Hesap" ve "Paslanmaz" isimlerimizi açıklarken yaptığım yorumu düşünüyorum. "Babanın kim olduğunu çok iyi biliyorum" demeden kimsenin ona bakamayacağı gibi bir şey söylemişim. O zaman anlamamıştım ama bir şeyler yanlışmış gibi davranmaya başlamadan hemen önce yaptığım yorum buydu.

Onunla göz göze geldim. "Galeride baban hakkında yaptığım yorum için özür dilerim."

"Bunu Account'un ve Stainless'ın hayali babası hakkında yapıyordunuz." "Yine de. Özür dilerim."

Bana hüzünlü ama aynı zamanda başka bir şey olan bir gülümseme veriyor. Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Sonra saatine bakıyor ve "Yatağa gitsek iyi olacak" diyor.

Başımı sallıyorum ve ikimizin de yemek tepsilerini almaları için koridora çıkarıyorum. Sonra neredeyse omuzlarıma ve kollarıma sığacak kadar büyük olan banyoya giriyorum ve üzerimdeki tişörtü çıkarıp bir tişört ve şort giyiyorum. Ben sonra Zoe de üstünü değiştirmek için içeri giriyor.

Karyolanın üzerine battaniyeleri ki, üzerinde büyük bir gecelikle çıkageldi. Yutkunuyorum, tavana bakıyorum ve zihnimi başka yöne çevirmek için düşünecek bir şey arıyorum ama . Ben olamam

Şu anda Zoe'ye duygusal olarak çok yakın hissediyor ve aynı zamanda bacakları hakkında düşüncelere dalıyordu.

Karyolamın üzerindeki battaniyeye bakıyorum. Çarşafta kırıksıklıklar var. Onları düzeltmeye odaklanabilirim.

"Ledger, yatağı alabilirsin." "Hayır, o senin."

"O şeye sığmayacaksın."

Gözlerine bakıyorum ve daha inançlı bir şekilde tekrarlıyorum, "Yatak senin."

Tartışacakmış gibi görünüyor ve ben şimdiden ne cevap verebileceğimi düşünüyorum, ama nedense sadece iç geçiriyor, yatağa giriyor ve ışığı kapatıyor. "İyi geceler, Ledger."

"İyi geceler, Zoe."

O haklı. Bu karyolaya gerçekten sığmıyorum. Ve bu şeyin içinde dönmek konusunda biraz gerginim - dönersem ya kırılacağından ya da beni yere atacağından oldukça eminim. Burası CIA'in yaratıklarla dolu güvenli evi olmasa da, beton zeminde yatma düşüncesi bana düzinelerce farenin ve kedinin her yerde huzur içinde yaşadığını düşündürüyor. Bu yüzden çoğunlukla hareketsiz kalıyorum.

Birkaç uzun dakika geçti ve Zoe "Ledger?" dediğinde uyumaya hiç yaklaşmamıştım.

"Öyle mi?"

"Moldova için üzgünüm" demeden önce bir an sessizlik oldu.

BÖLÜM 15

ALDATMA SANATI

ZOE

A lı sabah küçük odamızda hazırlanırken ve Savović'in şatosuna giderken Ledger, taklit edeceği adam olan Tobias Rennert'in internette yayınladığı canlı yayınları dinliyordu sosyal medya. Bir bölümü dinliyor, sonra tekrar ediyor, Tobias'ın konuşma kalıplarını ve temposunu yakalamaya çalışıyor. Bu konuda oldukça iyi. Görevleri yeterince ciddiye almadığı için ona kızabilirim, ama adamın hakkını vermeliyim - birini inandırıcı bir şekilde taklit etmek için gereken sıkı çalışmayı yapıyor.

Konağın arazisi sekiz ayak yüksekliğinde bir çitle çevrilidir. Çitin alttaki beş ayağı çimento sütunlu taş, üstteki üç ayağı ise ferforje demirdir. Ancak çitin hemen iç tarafında, konağın kendisini görmeyi neredeyse imkansız hale getirecek kadar çok ağaç ve çalı var.

Geçen sefer arka girişe park ettiğimizden farklı olarak, ön kapıya doğru sürüyorum. Kapı açılır açılmaz, yemyeşil çimenlerle çevrili kıvrımlı parke taşlı yoldan yukarı çıkıyoruz ve konağın önüne park ediyoruz.

Ledger'in arabadan inişinden karyolada uyumaktan dolayı hâlâ ağrılı olduğunu anlayabiliyorum. Bu sabah yataktan kalkar kalkmaz özellikle ağrıyor gibi görünüyordu ama bunu itiraf etmeye yanaşmadı. Bunu örtbas etmeye çalışıyor ve harika uyuduğunu söylüyor. Ama vücut dili konusunda uzmanım, yani beni kandıramaz. Ve fark ettim ki, Ledger'ın kendisi konusunda oldukça uzmanlaştım.

Hackers Gonna Hack gibi bir şey yazan bir tişört giymeyi umuyordu. Ya da *The Data Whisperer*. Ya da HDMI, USB ve Lightning kablolarının uçlarıyla *bağlantılarım var*. Ya da *Ev, WiFi'nin otomatik olarak bağlandığı yerdir* gibi bir şey. Ancak Belgrad'da olduğumuz için tüm yerel mağazalarda sadece Sırpça yazılı tişörtler vardı. Tobias Kanadalı olduğu için, üzerinde altın renginde bir bilgisayar çipinin sanatsal yorumu olan orta tonda zeytin grisi bir tişört seçti. Bence bugünün sanat temasına daha çok uyuyor.

Gömleğin üzerine lacivert bir blazer ceket, dar kesim kömür grisi pantolon, modern ve pahalı görünümlü deri mokasen ayakkabılar ve ultra stilize bir akıllı saat giyiyor. Ayrıca bir çift son teknoloji ürünü akıllı gözlük takıyor ve bu gözlüklerle oldukça çekici görüldüğünü itiraf etmeliyim.

"The Six'e dönmeden önce," diyor Ledger ön kapıya doğru yürürken, "bir iki duble için bir iki toonie bırakmak iyi olur, ha?"

Gözlerimi deviriyorum ve sundurmanın karmaşık desenli mermer karolarına çıkarken gülümsememi gizlemeye çalışıyorum; sundurma alanını kaplayan bir kemere yükselen taş sütunlar ağır meşe kapılara açılıyor. Saksıdaki eğrelti otları ve egzotik çiçekler kapının iki yanında durarak biraz yumuşaklık katıyor. "Kapıyı çalmadan önce, kafalarına vurmamak için sisteminizden gereken başka Toronto-izmlerinizi var mı?"

"Sadece bir tane daha." Ledger gözlerini kapatıyor ve derin nefes alırken başını yukarı kaldırıyor. Sonra gözlerini açıyor ve "*İşte bu veranda havası*" diyor.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama önce ona bakıyorum. "Şimdi iyi miyiz?"

Başını salladı ve "Hadi gidip tarih yazalım." dedi.

Kapıyı çaldım.

Bir süre sonra Mila kapıyı açtı. Yüzü önce misafirperver, sonra bizi görünce bir an şaşırıyor ve misafirperverlik maskesini tekrar takıyor. Ledger elini uzatıyor ve o da sıkıyor. "Merhaba. Ben Tobias Rennert, bu da idari asistanım Kaila Sonnenschein."

"Merhaba. Ben Mila," diyor Sırp aksanıyla ve sonra elimi sıkıyor. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. İçeri buyurun. Özel gösteriniz için Eliza Cholmondeley ile buluşmaya geldiniz, değil mi? Beni takip edin."

Bizi uzun bir koridordan geçiriyor ve bir kapıdan geçerek duvarlarında tablolar ve her birinde bir sanat eseri bulunan dört ayak yüksekliğinde kaideler olan büyük bir galeriye götürüyor. Gözlerim hemen bunlardan birinin üzerindeki Trust parçasını buluyor - yedi figürlü seramik bir heykel, her biri bir daire içinde bir diğerini tutuyor ve kendi kendini destekleyen bir yapı oluşturuyor.

Galeride bize doğru yürüyen kırk küsur yaşındaki kadının kod adı "Mona Liza" olan Eliza olduğunu brifingimizdeki resminden tanıyorum. Okuduğum kadarıyla askeri bir geçmişi var ve bu kendini zarif bir otoriteyle ifade edişinden ve kıyafet seçiminden de anlaşılıyor. Pirinç düğmelerle süslenmiş lacivert bir blazer ceket, krem rengi ipek bir bluz ve cilalı oxford ayakkabılarla özel dikim bir pantolon giyiyor. Orta kahverengi saçları şık, düşük topuz yapılmış ve boynunda zarif bir şekilde örtülmüş soyut sanat baskılı hafif bir eşarp var.

Mila, "Bay Tobias Rennert ve idari asistanı Bayan Kaila Sonnenschein burada" diyor. Hem "idari" kelimesini hem de Kaila'nın soyadını karıştırıyor ama bunun dışında kendi dili olmayan bir dili konuşmakta oldukça başarılı. Ve sonra bizi Eliza'yla yalnız bırakmak için döndü.

"Tobias!" Eliza İngiliz aksanıyla, nazik bir tokalaşma için elini Tobias'ın elinin içine koyuyor. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Ledger'a bir bakış attım. Birbirlerini daha önce gördüklerini bilmiyorduk. Birden bu işin kötüye gidip gitmeyeceğini merak ettim. Ledger ve gerçek Tobias birbirlerine benziyorlar ama ikiz ya da kardeş gibi görünmüyorlar.

"Ne kadar olmuş olmalı? Seni son gördüğümünden bu yana on ya da on iki yıl mı geçti?"

Tamam, o kadar uzun zaman önce ki muhtemelen onun farklı görüldüğünü varsayıyor. Belki de onu tam olarak hatırlamıyordur. Ya da belki sadece aynı odadaydılar ama birbirlerini tanımıyorlardı.

Ledger, Tobias'ın temposunu tamamen yakalayarak, "Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor," diyor. "Her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyorsun."

Eliza onu içine almak için bir adım geri çekilir. "Ve hatırladığımdan daha kaslı görünüyorsun. Spor salonuna mı gidiyorsun?"

"Her gün. Teklif verdiğim parçalardan daha yontulmuş olduğumdan emin olmaya çalışıyorum."

Gülüyor ve şakacı bir şekilde adamın koluna vuruyor. "Senin için kesinlikle işe yarıyor." Gizlice odanın etrafına ve Trust parçasına bakıyor, izleyiciyi yerleştirmek için hareket planına karar veriyorum ki Eliza

elini uzatarak, "Sizi Bay Savović'in güvenlik şefi Flynn ile tanıştırmak isterim," dedi.

Arkamı döndüğümde bir adamın ben duymadan arkamımdan geldiğini görüyorum. Oldukça etkileyici. Çoğu insan kel, tank gibi görünen ve siyah takım elbise giyen güvenlik şefleri işe alır. Ama bu adam beklediğimden çok farklıydı. Açık kahverengi saçları düzensiz bukleler halinde ve uzun kollu polo tişört üzerine haki renkli kolsuz bir ceket, kargo pantolonu ve yıpranmış ama sağlam botlar giyiyor. Beni bir böcek gibi ezebilecek gibi de görünmüyor - benden sadece bir santim daha uzun ve nispeten zayıf.

"Peki, o zaman sanata bir göz atalım mı?" Eliza öyle der ve Ledger'la birlikte ilk esere doğru yürümeye başlarlar.

Çoğu insan bir oda bu kadar değerli şeyle doluysa odanın etrafına ya da çıkışlara güvenlik görevlileri yerleştirir. Bu her zaman en etkili yöntem değildir ama birçok açıdan işe yarar. Bunu seviyorum çünkü dikkat dağıtmayı, yumuşak hareketleri ve vücut dilini kendi avantajıma kullanmak kolay, ben de bunu yapmayı planlamıştım. Ama bu güvenlik şefi görünüşe göre sıradan güvenlik şeflerinden daha fazlasını biliyor ve Ledger'ın Mona Liza'ya yapıştığı gibi o da bana yapışıyor.

Durup duvardaki bir tabloya bakıyorum, o da yanımda duruyor. Sağ koluna bakıyorum, bir eli yok gibi görünüyor ve kolunu tutturmuş. Flynn bunu fark ettiğimi anlıyor ve burada karşılaşmayı beklemediğim bir Avustralya aksanıyla, "Eskiden vahşi yaşamı koruma işindeydim," diyor. "Bu, timsahlarla fazla samimi olmamanız gerektiğini hatırlatıyor, yoksa sizi kahvaltı niyetine yerler."

"Özür dilerim."

"Önemli değil,
dostum."

"Huh," diyorum. "Yaban hayatı korumadan güvenlik şefliğine geçmek tipik bir iş ilerlemesi gibi görünmüyor."

Gülüyor. "Öyle görünmeyebilir ama bence hayvanlar beni bu işte iyi olmam için eğitti. Sinsi, kurnaz, uyumlu olabiliyorlar ve sürpriz unsurunda ustalaşmış durumdalar."

Takip umarak bir sonraki parçaya doğru yürüyorum, böylece Güven parçasına doğru ilerleyip izleyiciyi yerleştirebileceğim, ama dikkatli bir köpek yavrusu gibi beni takip ediyor. Göz ucuyla ona bakıyorum. "Sana en çok hangi hayvanlar öğretti?"

"Timsah dışında mı demek istiyorsun?"

Bu sefer gülecek olan benim.

"      bana sabır ve zamanlamayı   retti. Timsahlar saatlerce suyun içinde neredeyse görünmez bir şekilde hareketsiz kalabilir, sadece saldırmak için doğru anı beklerler. Ayrıca bana iyi bir tutuşun önemini ve bir şeyi tuttu unuzda asla bırakmamayı   retti. Dingo'lar ise size gizliliği ve uyum sağlamayı   retir. Bir tanesinin haftalarca bir tuzaktan ka t  nı gördüm. Rotasını, zamanlamasını, her şeyi nasıl de i tirece ini biliyordu - her zaman bir adım önde ydi."

Bana sinsice yaklaşmasına bakılırsa, dingolar onu iyi e itmi  gibi görünüyor. "Vah i yaşamı koruma, güvenlik  efleri için zorunlu eğitim olmalı gibi görünüyor."

"Bunu yıllardır söylüyorum."

Farklı parçalara bakmak için etrafta dolaşırken sohbet ediyoruz çünkü ben nereye gidersem o da oraya gidiyor. Ama odanın ortasında bir kaide üzerinde duran Trust heykeline gidip izleyiciyi yerle tirecek kadar ondan uzaklaşmak için bir fırsat kolluyorum.

Ayrıca her fırsatta Ledger ve Mona Liza'ya gizlice göz atıyorum ve aslında Ledger'a hayran olduğum halde bir sanat eserine hayranmı ım gibi görünmesini sa lıyorum. İnsanlarla bu kadar kolay bağlantı kurması inanılmaz. İtiraf etmeliyim ki bu beni de ona çekiyor. İnternette fotoğrafını bulmakta zorlandı ımız Eliza Cholmondeley'i bile sosyal medyada yayınlatabilmek için soyut bir sanat tablosunun önünde kendisiyle selfie pozu vermeye ikna etti.

Son birkaç gündür onu çok farklı görüyorum ve bunun tek nedeni bebek arabasındaki oyuncak bebek değil. Kısım n, fudbal sahasında yaptığı yorum, Moldova'da belki de gerçekten kazanamayaca ını fark etmemi sağladı. Bu haberi hala tam olarak sindirebilmi  ya da ikimiz için ne anlama geldiğini   zebilmi  değilim. Bildiğim tek şey, onu çalışırken izlemekten keyif aldığım. Elit bir casus olan birini izlemek eğlenceli. Bu çok güzel bir şey.

Bunun bir nedeni de dün gece yaptığımız sohbetti. Bazı açılardan, yemek yerken ve yatakta sohbet ederken onunla takılmak bana Moldova'yı hatırlattı - o zamanlar tanıdığım Ledger'ı. Birlikte g ld  m,  akala t  m ve kimseyle payla mad  m şeyleri payla t  m Ledger'ı. Kolay Ledger'ı, rekabet içinde olduğum Ledger'ı değil.

Ama aynı zamanda Moldova ile aynı değildi. Aramızdaki ba  farklıydı. Belki de Moldova'da daha yeni tanışt  ımız içindir. Birbirimize yakla ıyorduk.

Birbirimizi ilk kez o kabinde tanıdık ve ikimiz de diğerrinin istihbarat ajanı olma konusunda ne kadar iyi olduğunu bilmiyorduk. Şimdi, birbirimize sekiz kez görevde rastladıktan sonra, diğerr kişinin ne kadar iyi olduğunu tam olarak biliyoruz. Bu yüzden, şimdi konuşurken, ek bir hayranlık ve saygı katmanı ile birlikte geliyor.

Elbette, bir buçuk yıldır süregelen güvensizlik ve rekabet katmanlarını da beraberinde getiriyor. Ayrıca, o zamanlar Ledger'la bir ilişkinin ne anlama geldiğini düşünmemiştim. Şimdi düşündüm. Bu yüzden ne zaman Ledger'a karşı içim ısınmaya başlasa, kendime birine bağlanmanın onu hayatınızdan çıkarmanın iyi bir yolu olduğunu hatırlatıyorum.

Ve kendime onun bir istihbarat ajanı olduğunu hatırlatıyorum. Ben de bir istihbarat ajanıyım. Bu iki şeyden sadece biri doğru olsaydı bile çalışmazdık. Ama ikisi birden? Bu imkansız. Kısmen çünkü duygulara güvenilmez. Benim ya da onun. Numara yapmakta çok iyiyiz.

Tıpkı Ledger'ın şu anda Mona Liza ile olduğu gibi. Onun flörtüne karşılık verdiğini görüyor, bu yüzden ona daha fazlasını veriyor. Ledger'ı artık yalan söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Her casusun, gizli bir hikayenin bir bölümünü anlatırken ortaya çıkan bir anlatımı vardır. Durumu manipüle etmek. Herkes için farklıdır, o kadar inceliklidir ki ajanlar genellikle diğerr ajanların söylediklerini fark etmezler ve genellikle ajanlar bunu yaptıklarının farkında bile olmazlar.

Ama bir ajanı yeterince iyi incelerseniz, bunu fark edebilirsiniz. Bazen çenesini ovuşturur, dudaklarını yalar, saatiyle oynar, kravatını düzeltir, gömleğindeki tüyleri fırçalar. Ledger için bu, sağ elinin orta parmağının tersiyle sol yanağını kaşımasıdır.

İkimiz de bir kaidenin yanında durmuş, sonsuzluğa yükseliyormuş gibi görünen spiral bir merdivenin soyut heykelini incelerken Flynn sakın bir sesle "Ee," diyor, "patronuna ne zamandır aşıksın?"

BÖLÜM 16

GÖZLER ÖDÜLDE

ZOE

"**W** şapka?" Flynn'den biraz uzaklaşarak söylüyorum. Ledger hakkındaki değişen düşüncelerimi anlamış imkân yoktu.

"Sanata bakıyormuş gibi yaparken ona nasıl baktığını gördüm."

Ben bir istihbarat ajanıyım. Hayatımı sinsice kazanıyorum. Ledger'ı izlerken Flynn'in fark edemeyeceği kadar açık mıydım? Sanırım yaşamak için hayvanları gözlemlemek insanı ayrıntıları fark etme konusunda gerçekten iyi yapabilir. Bildiği için utanıyormuşum gibi çenemi biraz eğerek yanıt vermeyi seçiyorum. "Yeni bir şey aslında. Belli oluyor muydu?"

"Hiç de değil. O biliyor mu?" Başımı sallıyorum.

"Ahh. Gizli aşk."

Flynn'in Ledger'a baktığını fark etmiş olması da, onun beni esere gizlice bir izleyici yerleştirirken yakalayamayacak kadar dikkatli olduğunu anlamamı sağlıyor. Güven heykelinin yanına bile yaklaşmıyorum çünkü Flynn'in daha sonra, örneğin Aragundi'nin adamları heykeli çaldıktan sonra benimle ilgili olarak düşünmesini istemiyorum. Ama onu koruyan güvenlik özellikleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

Bir kaidenin üzerinde, kırılmış renkli cam parçalarının bir şehir manzarası oluşturacak şekilde düzenlenmiş gibi görünen bir eserin yanına gidiyoruz. Trust heykeli ile aynı tür bir kaide üzerinde duruyor, bu yüzden onu tamamen inceliyorum. Bir yönden hayranlıkla bakıyorum, sonra başka bir yönden, ışığın onu nasıl yakaladığını ve farklı renklerde gölgeler oluşturduğunu görmeye çalışıyorum. Sonra bir elimi uzatıp

Sanki beni kendine çekiyor ve dokunmadan edemiyorum. Ufak bir darbe vermeyi planlıyorum. Hareket ettirecek kadar değil ama üzerindeki güvenliğini ne kadar hassas olduğunu gösterecek kadar.

Ancak elim ona dokunmadan Flynn girişimimi engelliyor ve elimi nazikçe uzaklaştırıyor. "Dikkatli ol, Kaila. Her hareketin kaydediliyor ve bu parçaların her biri son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemiyle donatıldı. Basınçtaki en ufak bir değişim bile bir alarmı tetikleyecektir. Sadece yüksek sesli bir zil de değil. Galeriyi anında kilitleyecektir. Bu şekilde, fiziksel bir bariyer olmaksızın galerinin kolaylıkla görülebilmesini sağlayabiliyoruz."

Beni gerçekten utanç verici bir şey yapmaktan alıkoyduğu için ona teşekkür ediyorum, ama aslında, geri döndüğümde ne yapmam gerektiğini bana bildirdiği için teşekkür ediyorum.

Galerinin diğer tarafına geçiyoruz -Ledger ve Eliza'nın başladığı taraf- ve Ledger'ın bitirmek üzere olduğunu hissettiğimde orada birkaç esere bakıyoruz. Flynn'e dönüp bana etrafı gezdirdiği ve bu kadar dikkatli olduğu için teşekkür ediyorum.

Yakınına eğilip, "Bu arada, sen bakmıyorken patronunun sana nasıl baktığını izliyorum. Gizliden gizliye aşık olan tek sen olduğunu sanmıyorum."

Gözlerim Flynn'e kaydı. Ledger bana aşıkmiş gibi mi bakıyordu? Neden? Burada kandırmamız gereken kimse yok. Eliza ya da Flynn'in birlikte olduğumuza inanması bize bir şey kazandırmaz. Ledger'a bakıyorum, bana bir şey söylemeye ya da bir tür gizli mesaj göndermeye çalışıyor mu diye. Ama öyle görünmüyor. Bu hiç mantıklı değil.

Belki de Flynn sadece Ledger'ın ayaklarını fark ediyordu. Ben de onları fark ediyordum. Ledger odanın neresinde olursa olsun, bir ayağı hep bana dönüktü. Ama bu ilgilendiği ya da bana *aşık* olduğu anlamına gelmiyor; muhtemelen ortağı olduğum ve görevin bu kısmını tamamlamamızı sağlayacak iz sürücüyü yerleştirmeye çalışan kişi olduğum içindir.

"Benim için bir zevkti, Bayan..."

"Sonnenschein," dedim ona.

"Bayan Sonnenschein. Sizi müzayedede tekrar görmeyi umuyorum."

Ledger ve ben kapıya doğru ilerlerken, Mila özel bir gösteri için başka bir çifti içeri getiriyor. Eliza ve Flynn onları karşılarlarken kapıdan içeri giriyoruz. Sola, ön kapıya doğru gitmek yerine, Ledger'ı sağa yönlendiriyorum. Koridorda ilerleyip küçük bir oyuğa iniyoruz. Çantamdan bir makyaj malzemesi çıkarıyorum.

Sözlerimiz duyulmasın diye onları beyaz gürültüye dönüştürüyor ve ben de onu etkinleştiriyorum.

Ledger duvara yaslanıyor ve ben de ona çok yaklaşıyorum çünkü beni duyabilmesini istiyorum. Ona bu kadar yakın olmanın kalp atışlarımı hızlandırdığını, nefes alış verişlerimi hızlandırdığını ve tüm sinir uçlarımın Ledger'dan gelecek herhangi bir dokunuş için yalvarırcasına hazırda beklediğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Kolumda bir parmak ucunun gezinmesi. Kazara omzuma çarpması. Herhangi bir şey. "İzleyiciyi yerleştiremedim," diyorum. Galerideyken hayal kırıklığımı iyi saklamıştım ama şimdi hissediyorum.

"Biliyorum," diye alçak sesle nefes alıyor. "Birkaç kez sana baktım ve güvenlik görevlisinin sana bir santim bile vermediğini gördüm."

Oh. Birden anladım. Görevi tamamlayıp tamamlayamayacağımı görmek için bana bakıyordu. Flynn'in şüphelenmemesi için bana aşıkmiş gibi görünerek bunu örtbas etti. Akıllıca.

"Açık artırma iki buçuk gün sonra," diyorum. "İzleyiciyi o zamandan önce yerleştirmeliyiz çünkü Aragundi'nin adamları müzayedeye katılmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır ve onlarla da mücadele etmek istemeyiz."

"Özellikle de izleme cihazlarını fark etmelerini için."

Başımı salladım. "Ve burayı çabucak bitirmeliyiz ki diğer parçalara onlardan önce ulaşabilelim. Ama Flynn'e parçanın güvenliğinden bahsettiğimde bunun bir PX-üç-yirmi altı-H olduğunu anladım."

"Vay be," diyor Ledger nefesini bırakarak. "Adam güvenlik konusunda ciddi. O zaman tek seçeneğimiz bilerek alarmı çalıştırmak."

Derin bir nefes alıyorum. Gerçekten tek yol bu. Bunu yapmak için gecenin köründe içeri girebiliriz ama yine de alarmı çalıştırırız ve yakalanabiliriz. Bu yüzden şüphe uyandırmayacak birinin alarmı çalıştırmasını sağlamalıyız ve bunu yapabilecek tek kişi Mona Liza. Mona Liza bir haftadır malikanede olduğu için bu daha da zor olacak. Buradaki insanlar onu ve tavırlarını iyi tanıyor. Başımı salladım. "Mona Liza'yı taklit etmem gerekecek."

Çevre birimlerimden koridordan birinin geldiğini görüyorum. Doğrudan onlara bakmıyorum ama adamın yürüyüşünden ve hızından güvenlik görevlisi olduğunu anlayabiliyorum. Ledger'a daha da yaklaşıyorum ve kulağına doğru nefes alıyorum, "Bakma ama biri geliyor." Ben de bakmıyorum ama adamın ayak seslerinden burada olmamamız gerekirken neden burada olduğumuzu sormak üzere olduğunu anlıyorum.

Ledger da bunu hissedebiliyor. "Öp beni" der.

Şüpheleri dağıtmak için harika bir yol, ben de öyle yapıyorum. Dudaklarımı Ledger'ın dudaklarına bastırıyorum ve zaten çok yakın olduğum için vücudumu da onunkine bastırıyorum. Bir kolunu belime dolayarak beni kendine yakın tutuyor.

Aman Tanrım.

Ledger Lancaster'ı öpmenin ne kadar inanılmaz bir his olduğunu unutmuşum. Ona bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu. Bana sıkıca sarılması. Aynı havayı paylaşmak. Dudaklarının nazik okşayışını hissetmek. Ben ona doğru eğiliyor olsam da, o beni sıkıca tutuyor olsa da ve güvenlik neredeyse bize ulaşmış olsa da, öpücüğü hala çok yumuşak ve şefkatli, sanki ben nadir bulunan, keşfedilmemiş bir mücevhermişim gibi, duruma mükemmel bir şekilde hakim olduğunu gösteriyor.

Elimi yaslandığı duvara koydum ve diğer elimin parmaklarını saçlarında gezdirmek istiyorum. Burada Ledger'ı bütün gün yalandan öpmek istiyorum. Kalp atışlarını yanımda hissetmek. Onunla tek bir kelime bile gerektirmeyen bir şekilde iletişim kurmak. Her şey beni Moldova'ya geri götürüyor ve onun öpücüklerinin ne kadar inanılmaz olduğunu bastırmayı başardığıma inanamıyorum. Her an bunu isteme arzusunu nasıl aşabildim?

Güvenlik görevlisi yüksek sesle boğazını temizliyor ve geri çekiliyorum, onun orada olmasına şaşırmış gibi davranıyorum, sanki orada olduğumu bile unutmuşum gibi şaşkın şaşkın etrafa bakıyorum. Sahte bir tepki vermek zor değil.

Sırpça bir şeyler söylüyor, ben de şaşkınlığımı belli ettikten sonra umutlu bir sesle "İngilizce mi?" diyorum.

"Burada olmamanız gerekiyor," diye tekrarlıyor adam, bu kez İngilizce.

"Çok özür dilerim," diyorum kendimi serinletmek için gömleğimi yelpazeleyerek. "Sanata bakmak yetmezmiş gibi bir de bu adamın sanattan bahsettiğini duyunca dudaklarımı dudaklarına kondurmak için bir saniye daha bekleyemedim." Adam etkilenmemiş görünüyor, ben de ekliyorum, "Yine de gideceğiz."

Kelimeleri kendi kişiliğimle söylemiyorum, bu yüzden Ledger bunun bir gösteri olduğunu biliyor, ama gerçekte kelimeleri derinden hissediyorum. Öpücüğü derinden hissettim. Uzanıp kolyemin madalyonunu sıkıyorum, sanki bir şekilde beni topraklayacak ve kafamı tekrar göreve zorlamama yardımcı olacakmış gibi. "Bu arada çantamı koyu renk pantolon ve açık mavi bluz giymiş genç bir kadına bıraktım. Bize adını söyledi... Mila, sanırım? Mika mı? Onu nerede bulabilirim?"

"Bu koridordan dümdüz gidin," diyor gardiyan, gitmememiz gereken başka bir yere gitmeyi düşünüyorsak diye "dümdüz" kelimesini vurgulayarak.

"Onu ya lobiye varmadan hemen önce sağ tarafınızdaki bir ofiste bulacaksınız ya da lobide olacak."

Ona teşekkür ediyorum ve Ledger'la koridorda yürümeye başlıyoruz. Ledger bana bakıyor ve muhtemelen öpüşürken bana görüldüğü kadar gerçek olup olmadığını değerlendirmeye çalıştığını biliyorum ve aniden her şey garip hissettiriyor. Daha önce de gizli görevdeyken insanları öpmüştüm ve bu hiç sorun olmamıştı. Asla.

Ama Ledger'ı asla öpmemeliyim. Asla sahip olamayacağım şeyleri umutsuzca istememe neden oluyor. Ayrıca, bu görevde ortağız, bu yüzden birimizin duygularımızı bir şeylere bağlaması hiç yardımcı olmuyor. Kendimi bundan kurtarmalıyım. Bu mümkün mü ki? Esprisiz bir kahkaha olarak çıkan bir nefes bırakıyorum. Ledger'ı öpmenin nasıl bir his olduğunu neden bastırdığımı şimdi hatırlıyorum. Çünkü tamamen hatırladığımda o adamla çalışmak çok zor.

Bastırmanın nasıl çalıştığını tekrar anlamam gerek.

Kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatarak başlıyorum. Ledger'ın çok iyi öpüşüyor olması ve bir öpücüğe çok fazla duygu katılıyormuş *gibi hissettirebilmesi*, gerçekte öyle olduğu anlamına gelmez. O bir istihbarat ajanı.

İşinin bir parçası olarak sahte şeyler yapıyor. Ve işinde gerçekten çok iyi.

Ben de Ledger'a, öpüşmenin verdiği mutluluktan değil de sadece göreve odaklanmış bir ifade olduğunu umduğum bir bakışla bakıyorum ve ona, "*Bu çok yakındı*" diyorum.

Boğazını temizliyor ve sonra başını sallıyor. Evet, gariplik hala orada.

Lobiden hemen önce sağdaki ofise yaklaştığımızda, açık kapıdan bir kadın sesi geliyor. Sırpça konuşuyor ama ses tonundan birini azarladığını anlamak zor değil. Tahminimce bu Petra ve o kişi de Mila. Mila'nın patronundan nefret etmesine şaşmamalı - Petra, Mila'yı yanlış yaptığını düşündüğü her şey için acımasızca azarlamaya devam ediyor.

Kapıya ulaşıyoruz ve Ledger iki kadının dikkatini çekmek için çerçeveye vuruyor. Mila bizi görüyor ve hemen yanına koşuyor, patronunun söylediklerini duyduğumuz için utanmış görünüyor. "Özür dilerim," dedi. "Gidip çantanızı getireyim."

Lobiye ulaştığımızda Ledger ofise doğru bir bakış attı. "Sırpça bilmiyorum, bu yüzden patronunuzun ne söylediğini bilmiyorum, ama birlikte çalışmanın neden eğlenceli olmadığını anlayabiliyorum."

Mila, sözlerini duymamıza rağmen patronunu anlayamadığımızı hatırlatınca biraz rahatlamış görünüyor ve sadece başını sallıyor. "Sorun yok." Ama kız sarsılmış görünüyor ve her gün buna maruz kalmasından nefret ediyorum. Ona yardım edebileceğimiz için mutluyum.

"Mila," diyorum, "Eliza'nın programına erişimin var mı? Ya da ulaşabilir misin?" Herkesin yüzünü çok iyi tanıdığı bir yerde onu taklit edeceksem, yüzüne ihtiyacım olacak.

"Buradaki tüm işleri ben yaptığım için iyi biliyorum." Ofise doğru bir bakış atıyor.

"Bugünkü programının ne olduğunu biliyor musunuz?" Ledger soruyor.

"Bütün sabah özel gösterileri var, sonra bir..." kelimeyi arıyor, "saat ikide Kafe na Reci'de öğle yemeği için bir koleksiyoner ile buluşacak, sahile yakın."

"Peki hangi otelde kaldığını biliyor musun?" Ben soruyorum.

O istiyor. Bizim otelin tam karşısındaki otel - otel müdürümüzün bir Bite Nite Burgers lokasyonu açmamızı istediği, fazla pişmiş etlerin ve kötü müziğin olduğu ızgaranın bulunduğu otel.

Mila'ya sırtıyorum. "Teşekkürler Mila. Sen harikasin. Petra sana aksini söylemeye kalkarsa ona inanma."

Mila gülümsüyor ve ben de ona yakında onunla temasa geçeceğimizi söylüyorum.

Malikaneden çıkarken Ledger telefonunu çıkardı. "Sanırım Damjan'ı arayıp bizim için 3 boyutlu yüz aletleri basabilecek bir tanıdığı olup olmadığını öğrenmem gerekiyor."

BÖLÜM 17

ŞÜPHEYE DÜŞTÜĞÜNÜZDE, DAHA FAZLA ÇİÇEK EKLEYİN

LEDGER

Zoe'ye beni öpmesini söylemekten daha iyisini bilmeliydim. Şüpheleri üzerimizden atmak için farklı bir şey yapabilirdik. Farklı *herhangi bir şey*. Tartışabilirdik. Endişe verici bir haber almışız gibi görünüyor. Zoe bir şey için ağlamaya başladı ve onu teselli edebilirdim. Yine de beni öpmesi gibi korkunç bir seçeneği seçtim.

Çünkü Zoe'yi öpmek bana bir buçuk yıl önce Moldova'da onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Gerçek olduğu zamanları. Ya da en azından gerçek olduğunu *düşündüğüm* zamanları. O zaman da sahte olduğu ortaya çıkmıştı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Yine de öpüşme sırasında sahte olmayan her şeyi hissettim. Çölde geçen bir yılın ardından içilen bir bardak soğuk su gibiydi. Özlem, şaşkınlık, endişe ve coşku gibiydi. Ve bu sadece benden gelmiyordu. Zoe benim duygularımı yansıtıyor gibiydi.

Ama sonra yüzündeki ifade bana bunun ne kadar sahte olduğunu gösterdi.

Yine de onun daha önce görmediğim bir yönünü görmeye başlıyorum. Dün gece Moldova'da galibiyeti aldığı için özür dilemesi gibi. Elbette bu tek cümle büyük resmi ele almadı ama daha fazlasını ele almaya henüz hazır olmadığı hissine kapıldım. Ve bu sorun değil.

İçimdeki küçük, umutlu bir parça, bana gerçek olmadığını söyleyen o bakışı atmasının aslında numara yaptığı kısım olup olmadığını merak ediyor. Belki de gerçek olan öpücüktü. Belki de benim hissettiğim her şeyi o da hissediyordur.

Elbette kendime bu kadar umutlu olmayı bırakmamı söylüyorum. Çünkü, gerçekten, umduğum şey nedir? Bir istihbarat ajanıyla ilişki mi? İkimizin olduğu birinci raunt bunun ne kadar kötü bir fikir olduğuna beni ikna etmeye yetmeliydi.

Ayrıca, *herhangi bir* ilişki arayışında değilim. Casus ya da değil. Özgürlüğümü seviyorum.

Ama Zoe'yi düşünmek için her çok daha fazla zaman harcıyorum. Moldova dahil.

Damjan bizim için 3 boyutlu bir yüz kaplaması yapmak üzere kontağıyla görüşürken, Zoe ve ben Mona Liza'nın geç bir öğle yemeği için bir koleksiyoncuyla buluşacağı yeri keşfediyoruz. Kıyıya yakın bir açık hava kafesi ve devam eden Waterfront Summer Fest nedeniyle çevresinde çok fazla hareket var. Etraftaki tüm boş alanlara bir dizi sokak satıcısı yerleştirilmiş. Kafenin hemen yanındaki bir gölgelik altında, ihtiyaçlarımız için ideal görünen bir çiçekçi dükkânı var.

Eliza ikimizi de gördüğü ve bölgede çok sayıda satıcı olduğu için, Zoe ve ben kılık değiştirmek sahil boyunca alışveriş yapma fırsatını değerlendiriyoruz. İkimiz de abartılı çiçek desenli kıyafetler ve büyük boy şapkalar aldık. Hemen hemen herkes - açık hava satıcıları ve bu alanda alışveriş yapan herkes - güneş gözlüğü takıyor, bu yüzden ikimiz de güneş gözlüğü alıyoruz. Bunun yardımı olur.

Sonra oteldeki rahat beton odamıza geri dönüyoruz. Ben Abraham'ın bana ayarladığı tüm kılık değiştirme seçeneklerini gözden geçiriyorum, Zoe de kendi zulasını karıştırıyor. Ben saçma bir şekilde büyük bir bıyık takıyorum ve Zoe sarı saçlarını bir peruk başlığının içine çekip düz, siyah saçları ancak omuzlarına değen bir peruk takıyor. Sonra aldığımız yeni kıyafetleri malikanedeki özel gösterimde giydiğimiz kıyafetlerin üzerine giyiyoruz.

İkimiz de odamızdaki çarpık aynaya bakarken Zoe, "Çok gülünç görünüyoruz," diyor.

Sırıttırım. "Ve hiç de bizim gibi değil."

Bir mesajın vızıltısını hissediyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Charlie: Düşman aşıklar serinizin nasıl gittiğini kontrol etmek istedim.

Ekranı karartıyorum ve telefonu olabildiğince hızlı bir şekilde cebime geri sokuyorum, sonra elimi yüzümde gezdiriyorum. Zoe merakla bana bakıyor, ben de gülümseyip "Bir şey yok. Sadece kız kardeşim kız kardeşlik yapıyor."

Zoe'nin yüzüne yapıştırmak üzere Eliza'nın yüzünün maskesini yapmak için kullanmamız gereken lazer tarayıcıya sahip olan Damjan'ı alıyoruz ve hep birlikte rıhtıma geri dönüyoruz. Damjan'ın bağlantısının her ikisine de ihtiyacı olduğu için Zoe'nin yüzünü tarıyoruz. Ama Eliza'nın ona doğru yürüyüp "Hey, tarayabilir miyim?" dememe izin vereceğini sanmıyorum. Özel bir nedeni yok, sadece istiyorum." Yine de tarayıcıyı bir buket çiçeğin içine saklayabileceğimizi ve yüzünü tarayacak kadar uzun süre koklamasını sağlayabileceğimizi düşünüyoruz.

Damjan bir gözetleme noktası bulmaya gidiyor, Zoe ve ben de çiçek kılığına girerek pop-up çiçekçiye gidip sahibiyile otuz dakika kadar devralmamıza izin vermesi için konuşuyoruz. Dükkân sahibi İngilizce bilmiyor ama Çekçe konuşuyor, yani Zoe ile ortak bir noktaları var. Zoe onunla konuşurken ben de ne dedikleri hakkında en ufak bir fikrim olmadan aptal gibi orada dikiliyorum.

Tartışmaları bir süre daha devam ediyor ve her ikisi de el kol hareketleri yapıyor. Sonra Zoe ona bir tomar para uzatıyor ve hem o hem de asistanı önlüklerini çıkarıp bize veriyorlar. Talimat olduğuna emin olduğum birkaç şey daha söyledikten sonra ayrılıyor.

Önlüğümü giyerken, "Ona ne söyledin?" diye sordum.

Zoe de kendininkini bağlıyor. "Çek Cumhuriyeti Güvenlik Bilgi Servisi'nin bir parçası olduğumuzu, bir mücevher hırsızının izini sürmeye çalıştığımızı ve yanımızdaki standı işleten kişilerin yaptıkları mücevherler aracılığıyla mücevherleri bir alıcıya satmaya çalıştıklarını düşündüğümüzü söyledim. Ona yakın olmamız gerektiğini, böylece gizli soruşturma yapabileceğimizi söyledim. Dükkânının bir aksiyona bu kadar yakın olması fikri onu heyecanlandırmışa benziyordu."

Yanımızdaki mücevher satıcılarına bakıyorum - bir anne, bir baba ve on yaşlarında bir çocuk - ve uluslararası mücevher hırsızlarına daha az benzeyen bir grup hayal edemiyorum.

Ben müşterilerle konuşurken Zoe lazer tarayıcıyı bir buket çiçeğin içine yerleştirmeye çalışıyor. "Onlarla konuşmak "tan kastım, her seferinde kesip biçtiğime emin olduğum "Ne govorim srpski" ile umutlu bir sesle "İngilizce?" demek arasında gidip gelmem.

Birimiz Sırpça konuşabilseydi bu çok daha kolay olurdu. Ya da Damjan bizimle dükkânı idare ederken diğerimiz gözcülük yapabilseydi, ama CIA kimliğinin açığa çıkmasından endişe ettiği için onu aktif bir görevde kullanamayacağımızdan, o telsizde ve her şey Zoe ve bana bağlı.

Yine de birkaç satış yaptım ve kendimle gurur duyuyorum.

İngilizce soruma "Evet" yanıtını veren bir müşteri raflardan birinde duran ayçiçeği başlangıçlarına bakıyordu. Bana döndü ve

"Bunlar özel toprak pH seviyeleri gerektirir mi? Öyle olduğunu duymuştum."

Evet, toprağın pH seviyesi hakkında hiçbir fikrim yok. "Bunlar sıradan ayçiçekleri değil," diyorum. "Hafif bir gurme kahveye eşdeğer bir pH dengesini tercih ediyorlar. Arada bir etraflarına kahve telvesi serpin - kafein artışına bayılırlar, özellikle de güneş doğarken."

Sanki neden bahsettiğimi bilip bilmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. Görünüşe göre, *almamaya* karar verdi, çünkü onları almadan kabinden çıktı.

Zoe elinde dev bir buket çiçekle bana dönüyor, çiçeklerin dışına kâğıttan bir şey sarılmış. "Ne düşünüyorsun?"

"On üzerinden on. Geleneksel olarak birlikte 'güzel' görünen renkleri atlayıp bunun yerine birbiriyle çok çelişen kırmızıları, morları ve parlak turuncuları bir araya getirerek cesur bir seçim yapmanızı beğendim. Bu onu... şenlikli yapıyor."

Zoe gözlerini deviriyor. "Koklamasını istediğimiz için en kokulu olanları seçtim. Hadi, bir test yapalım."

Çiçekleri alıyorum, eğiliyorum ve burnumdan derin nefes alıyorum. Üç "en kokulu" çiçeğin birleşimi korkunç değil. Elbette, tam olarak hoş da değil. Ama ilginç. İkinci kez koklamak için yeterli.

"Anladım," diyor Zoe, telefonundaki bir uygulamaya bakarak. "Hmmm. Çiçeklerden biri araya girmiş ve yüzünüzün sağ alt çeyreğini taramasını engellemiş."

Yeniden düzenliyor, sonra müşteriler arasında tekrar denememi istiyor. Bu sefer işe yaradı.

"Onları koklarken tarayıcıyı gördün mü?" Başımı salladım.

"Çoğunlukla gördüğüm kırmızı ışıktı."

Zoe dudağını ısıyor, bu da dikkatimi doğrudan dudaklarına çekiyor ve bugün daha önce o dudakların benim dudaklarımda olduğu zamanı düşünmemeye çalışıyorum. Ya da ona tamamen farklı bir şekilde bağlandığımı hissettiğim dün geceyi. "O zaman sanırım gözleri kapalıyken koklamasını sağlamamız gerekecek."

Damjan kulaklıklarımızdan "Baş yukarı," diyor. "Mona Liza size geliyor. Yaklaşık beş kabin ötede."

Zoe, "Sanırım sana daha iyi cevap verecek," diyor ve buketi ellerime bırakıyor.

Geri çekiliyorum. "Bekle. Bu işte senden daha iyi olacağımı mı düşünüyorsun?"

Çiçekleri neredeyse geri alacaktı ama ben arkamı döndüm. "Hayır. Bunu yapıyorum çünkü bu işte en iyi benim olacağıma katılıyorum." Eliza'nın daha önce ne tür bir flörte karşılık verdiğini biliyorum, bu yüzden tekrar yapabilirim. Sadece aynı ses tonuyla değil.

Standın önüne gidip buketi uzatıyorum ve insanların yanından geçerken koklamalarına izin veriyorum. Çevremden Eliza'nın yaklaştığını görüyorum. Lacivert blazer ceketini çıkarmış ama hâlâ daha önceki krem rengi bluzunu ve koyu renk pantolonunu giyiyor.

İyice yapıştığından emin olmak için parmağımı ve başparmağımı büyük bıyığımın iki yanında gezdiriyorum. En iyi konuştuğum dillerden biri Rusça ve aksanım da çok iyi, Eliza'nın sesimi tanımasını engellemek için bu aksanı kullanacağım.

Kabinimize ulaştığında, Zoe diğer tarafa geçmeye çalışır gibi dışarı çıkıp etrafımdan dolanıyor ve neredeyse Eliza'ya çarpıyordu. Özür diliyor ve ben de Eliza'nın durduğu o anı değerlendirerek şöyle diyorum: "Siz çok güzel bir hanımefendisiniz. Güzelliği bu kokunun güzelliğine uyan ilk kişisiniz. Koklamak için durursanız onur duyarım."

Birdenbire evet diyeceğini sanmıyorum. Sık sık durup çiçekleri koklayacak birine benzemiyor.

"Oh, teşekkür ederim." Kafeye doğru bakar, sonra saatine bakar ve başını sallar. "Tamam, sanırım bir tikim var."

Sanırım ona evet dedikten sesim oldu. Aksanım Tobias olarak kullandığım aksanımdan çok farklı, ama sesimdeki bir şey onu aynı şekilde büyülüyor gibi görünüyor. Karşılaştığım herkes için evrensel bir şey olmaması çok kötü. Hayatı kesinlikle kolaylaştırırdı.

Tam koklamak için eğildiğinde çiçekleri geri çekiyorum ve "Bekle. Sahneyi hazırlamam gerek. Tamam, şimdi gözlerini kapat. Kendini bir çayırın ortasında dururken hayal etmeni istiyorum."

Bir an için temkinli görünüyor ama sonra sanırım tedbiri elden bırakmaya karar veriyor çünkü gözlerini kapatıyor. Sesimi daha da yükseltmeye çalışarak devam ediyorum... bu kadın neyi seviyorsa artık. "Kollarını açmış, gözlerini kapatmış, yüzünü güneşe doğru eğmiş bir şekilde duruyorsun." Çiçekleri ona doğru tutuyorum ve Zoe'nin Eliza'nın diğer tarafında, tarayıcıyı başlatmak için uygulamadaki düğmeye bastığını görebiliyorum. "Şimdi derin nefes al," diyorum kırmızı çizgi yüzünde yukarıdan aşağıya doğru ilerlerken, "seni çevreleyen tüm çiçeklerin kokusunu içine çek."

Gözlerini kapalı tutarak yapıyor. Ve sonra lazer alt dudaklarını çenesine doğru geçerken, art arda üç nefes alıyor

sonra hapşıyor, yüksek sesle ve büyük. Fırtına onlara çarpmadan önce çiçekleri zar zor geri çekiyorum.

"Oh! Özür dilerim. Bu biraz tuhaf oldu," diyor ve burnunun altına bir parmak bastırıyor. "Bunu beklemiyordum. İzin verirsiniz, bir öğle yemeği randevusuna gitmem gerekiyor."

Telefonuna bakan Zoe'ye dönüyorum. Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Mükemmel değil ama muhtemelen yeterli." Gözlerime bakıyor. "İyi yapmışsın." Buketi kabinin götürüyor, buketin ortasına uzanıyor, tarayıcıyı çıkarıyor ve ben iltifat karşısında şoktayken çantasına atıyor.

Sahibi geri geldiğinde bir kadına çiçek satmanın tam ortasıydım. Görünüşe göre kadının teklif ettiği parayı kabul etmiyor - ve ben de kabul ediyorum - ve Sırpça bir şeyler söylemeye başlıyor, ama sonra Zoe'nin yaptığı buketi görüyor ve bu konuda daha da üzgün görünüyor. Ve biraz fazla dramatik.

Sözlerinin tercümesini tahmin etmem gerekirse, "Bu çiçekleri neden bir araya getirdin? İnsanların burunlarını üzmeye mi çalışıyorsun? Gözlerini ağlatmak mı istiyorsun? Aramda böyle bir rezalet varken bu alanı bir saniye daha işgal edemem!" Buketin etrafına sardığı kâğıdı çıkarır ve her bir sapı yerine koymaya başlar. Hepsi yerine konduğunda, sanki dünya yeniden düzelmiş gibi sakinleşiyor.

Sonra Sırpça konuşmadığımızı hatırlar gibi oluyor ve Zoe ile Çekçe konuşuyor, mücevher yapan komşularına bakıyor. Zoe'nin ona onların düşündüğümüz gibi mücevher hırsızları olmadıklarını söylediğini tahmin ediyorum. Birkaç kez başını sallıyor ve insanlar kendilerinden bahsedildiğini anlayarak başlarını çevirdiğinde kocaman gülümseyip el sallıyor. Ama Zoe'ye dönüp baktığında, büyük dramatik bir olayın parçası olmadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Biz ayrılmadan önce Zoe onun omzunu iki kez sıvazlıyor.

Damjan'a gidiyoruz ve tarayıcıyı ona veriyoruz. Tarayıcıyı irtibat kişisine götürecek, irtibat kişisi maskeyi yapacak ve Damjan da bu gece geç saatlerde bize ulaştıracak.

Uzaklaşırken Zoe şöyle diyor: "Mona Liza'yı taklit ederken giymem için bir şeyler bulmakta zorlanacağız. Her yerde bulamayacağımız kendine özgü bir tarzı var. Bence sabah başarılı olmak istiyorsak, otel odasına girip bir kıyafet ödünç almalıyız. Nerede kaldığını zaten biliyoruz."

"Doğru," diyorum. "İçeri nasıl gireceğinize dair bir planınız var mı?"

Zoe çantasından bir anahtar kartı çıkarıp havaya kaldırırken sırtıyor. "Onunla karşılaştığımda çantasından aşardım. Bize oda numarasını vermesi için samimi olabileceğimiz bir otel çalışanı bulmamız gerekecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

KALBİMİ ÇALAN CASUS

LEDGER

Zoe ile gizlice dolaşmak gibi. Aynı hedeflere sahip olduğumuz ve aynı amaç için çalıştığımız zaman aslında oldukça keyifli. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde ona bağlı hissetmemi sağlıyor. Muhtemelen bu durumdan bilerek uzak durduğum içindir.

olabilir, ama güzel.

Arabamıza doğru yürürken Damjan kulaklıklarımızdan, "Eğer siz ikiniz Mona Liza'nın oteline gizlice girecekseniz, ben biraz burada kalıp ona göz kulak olacağım," diyor.

Damjan'a teşekkür ediyorum, sonra düğmeli mikrofonumun arka tarafına dokunarak beni sessize alıyorum, böylece Zoe araba kullanırken beni iki kez duymak zorunda kalmıyor. O da aynısını yapıyor. Mona Liza'nın oteli arabayla sadece yedi dakika uzaklıkta. Bizim otelin hemen karşısında olduğu için kendi otelimize park ediyoruz ve bizimkilerin üzerine giydiğimiz tuhaf kıyafetleri, şapkaları ve güneş gözlüklerini arabada bırakıyoruz. Sonra caddenin karşısındaki Mona Liza'nın oteline gidiyoruz.

Otelin lobisi bizimkinden çok daha büyük ve açık. Yüksek tavanlı, süslü alçı işleri, eski çiniler ve klasik heykellerin yanı sıra daha çağdaş mobilyalara sahiptir. Zemin katta sadece birkaç restoran değil, aynı zamanda birkaç mağaza da var. Sadece check-in masasında kaç çalışan olduğuna bakılırsa, burası doğru odayı bulmak için anahtarı birkaç odada deneyemeyeceğimiz kadar çok odaya sahip.

"Tamam," dedim. "Check-in görevlilerinden birine gidip acil bir bilgisayar sorununu çözmek için çağrıldığımıza ve kısa zamanda bir virüs yazılımı yüklememiz gerektiğine ikna edebilirim. Muhtemelen ağlarına yönelik güvenilir bir tehdit aldığımızı ve hızlı hareket etmemiz gerektiğini de ekleyebilirim."

Zoe başını sallar. "İngilizce konuşan ve cazibeye açık görünen bir çalışanın yanına gideceğim. Ona Eliza'nın asistanı olduğumu ve ona baş ağrısı ilacı götürmek için odasına gitmem gerektiğini ama oda numarasını unuttuğumu, telefonuna ya da mesajlarına cevap vermediğini söyleyeceğim. Bana oda anahtarını verdiğini göstereceğim ve muhtemelen yattığı için cevap vermediğini söyleyeceğim. Öğleden sonra önemli bir toplantısı olduğu için ilacı ona ulaştıramayarak başını belaya sokmak istemediğimi söyleyerek onun yardım etme arzusundan faydalanacağım."

"Ya da bilgisayar virüsü fikriyle devam edebiliriz," diyorum. Burada iyi fikirleri olan tek kişi o değil.

Zoe tezgahlara doğru bir bakış attı ve bana dönüp bakmadan, "Beni tanımıyormuş gibi davranın," dedi. Ve sonra onlara doğru yürüdü.

Tamam, onun yapıyoruz. Kaydın yanındaki küçük dükkanın hemen dışında duran güneş gözlüğü rafına doğru ilerliyorum ve küçük aynada üzerimde nasıl durduklarını kontrol ediyormuş gibi yaparak birkaçını denemeye başlıyorum. Aslında sadece Zoe ile işlerin nasıl gittiğini izliyorum.

Check-in alanının hemen dışında ama konuklara yardım eden altı çalışanın tam görüş alanında duruyor ve telefonuna bir şeyler yazıyormuş gibi görünüyor. Sonra sabırsızlıkla yanıt bekliyormuş gibi telefonu elden ele dolaştırıyor, bir yandan da önündeki asansörlerden arkasındaki kapılara bakıyor.

Bir süre sonra, kulağına götürmeden önce telefonunda yine bir şeyler yapıyor. Tahminimce misafirleri kontrol eden çalışanları dinliyor, herhangi birinin İngilizce konuşup konuşmadığını dinliyor. Belki de hangisinin kuralları esnetme olasılığının daha yüksek olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Etkileyici.

- onlara hiç dikkat etmiyormuş gibi görünüyor.

Telefonunu kapatıyormuş gibi davranıyor, ısıyor, saatine bakıyor, biraz adımlıyor ve sonra sanki üzerinde daha önce fark etmediği bir oda numarası var mı diye bakıyormuş gibi anahtar kartını çantasından çıkarıyor.

İyi bir hedef bulmuş olmalı çünkü birden aklına yardımcı olabilecekleri gelmiş gibi dönüp check-in masasına bakıyor. Yirmili yaşlarının altında, siyah saçları kasıtlı olarak düzensiz bukleler halinde olan bir adamın yanına gidiyor. Adamın onu çekici bulduğu, check-in alanına geldiğini görünce yüzündeki ifadenin değişmesinden belli oluyor. Keşke mikrofonunu açmasını istemek aklıma gelseydi de konuşmalarını duyabilseydim.

Bir süre sohbet ediyorlar, açıkça ikisi de flört ediyor. Hatta biraz gülüyorlar. Zoe elini adamın koluna toplam üç kez koyuyor ve her seferinde adamın ondan o kadar etkilendiğine eminim ki otelin adını unutuyor. Zoe onu oldukça etkilemiş ve adam da bunun her anını takdir ediyor.

Anahtar kartını havaya kaldırıyor ve endişeli bir ifadeyle asansörlere doğru bakıyor. Adamın, kızın söylediği şeyi yuttuğunu ve kızın durumuna büyük bir ilgi duyduğunu anlamak için ikisinin de ne dediğini duymama gerek yok.

İşte bu yüzden her parçam Zoe'ye bu kadar ilgi duymasına rağmen ona bir daha aşık olamıyorum. İşini iyi yapmak için bilgi almak amacıyla bir erkekle flört ettiği için değil. Ama bu konuda kadar iyi ki numara yaptığını anlayamıyorum. Vücut dilini okumayı çok iyi bildiğinden, her şeyin gerçekçi görünmesi için ne göstermesi gerektiğini çok iyi biliyor. Bu alışverişe bakan hiç kimse bunun gerçek olmadığını düşünmez.

Daha iyisini bilmeseydim, bunun bir rol olduğunu anlayamazdım. Ve eğer tamamen yabancı birine ilgi gösteriyormuş gibi yaptığını anlayamazsam, bana ilgi gösteriyormuş gibi yapıp yapmadığını nasıl anlayabilirim?

Görünüşe göre Zoe ona teşekkür etme aşamasına gelmiş, beni kurtarmaya geldiğin için sana bir içki ısmarlıyorum aşamasına geçiyor. Sonra dönüp bana doğru yöneldi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Güneş gözlüğü alışverişimi bırakıp ona katılmadan önce Zoe'nin check-in masasındaki çalışanların görüş alanından tamamen çıkmasına izin veriyorum. Bunu yapar yapmaz, "Buldum. Beşinci kat."

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan Damjan kulaklıklarımızdan girerek, "Eliza'nın öğle yemeği randevusu gelmedi, o da gitti ve bir Uber'e atladı. Onu takip ediyorum. Malikâneye geri döneceğini sanıyordum ama öyle görünmüyor, otele gidiyor. Binmek ve inmek için iki ya da üç dakikan var."

Mikrofonumu tekrar açıyorum ve "Anlaşıldı." diyorum. Gözlerim Zoe'ninkilerle buluşuyor. Beşinci kata çıkmak, odasına gitmek, eşyalarını gözden geçirmek, Eliza'nın kaçırmayacağı eksiksiz bir kıyafet bulmak, ihtiyacımız olabilecek başka bir şey için hızlı bir arama yapmak ve geri dönmek zor olacak. Asansörlere doğru ilerlerken hızımızı artırıyoruz.

"Bu yeterli bir zaman değil," diyor Zoe. "Muhtemelen Eliza'nın odasına gidip ihtiyacımız olanı bulabiliriz, ama kucak dolusu kıyafetini taşıırken onunla ihtimalimiz çok yüksek. Tabii sen burada kalıp benim uzaklaşmama yetecek kadar dikkatini dağıtmazsan."

"Anlaştık," diyorum ve yürümeyi bırakıyorum. Eliza'ya yakalanmak, onun odasından ihtiyacımız olan şeyi alamamaktan çok daha kötü bir sonuç.

Zoe asansörlere ulaşmadan hemen önce küçük bir kız görür. Belki beş , saksıdaki bir eğretili otunun arkasına saklanmış ve korkmuş görünüyor. Zoe hemen tereddüt etti. Sonra bana bakıyor, gözleri anlamak için yalvarıyor.

Sonra tüm odağını küçük kıza çeviriyor. Zoe'nin ona ne söylediğini duymak için yaklaşıyorum.

Sekiz yaşındayken, kardeşlerim ve ben, süper kahraman olmak isteyenlerin bu unvana ne kadar layık olduklarını göstermek için bir dizi mücadeleden geçmek zorunda oldukları, süper kahraman olmakla ilgili bir reality TV programına takılmıştık. İlk bölümde açık havada halka açık bir alanda yapılan bir mücadele benim için diğerlerinden daha önemliydi. Yarışmacılar teker teker çağrıldıklarında, süper kahraman kostümlerini giymek için göze çarpmayan bir yer bulmak zorundaydılar. Sonra da oradan bitiş çizgisine ulaşmak için olabildiğince hızlı koşmaları gerekiyordu. Mücadeleyi gerçek süper kahraman tarzında en hızlı sürede bitiren kazandı.

Yarışmacıların bilmediği şey, bitiş çizgisine yakın bir yerde, kaybolduğunu söyleyerek ağlayan ve annesini bulmak için yardım isteyen küçük bir kızın olduğuydu. Kahraman adaylarının küçük kıza yardım etmek için durup durmamaları ve böylece hızlı bitiş sürelerini riske atıp atmamaları asıl konusuydu.

Belki de kardeşlerim ve ben diziyi çok seviyorduk çünkü hepimiz süper kahraman olmak istiyorduk. Ya da belki de anne ve babamızın her ikisinin de istihbarat ajanı olduğunu bildiğimiz içindi. O zamanlar ne kadar seçkin ajanlar olduklarını bilmiyordum ama babamın görev unvanının Gizli Servisler Ajansı Direktörü olduğunu ve annemin görev unvanının da

CSA'da Karşı İstihbarat Şefiydi, bu yüzden dünyada gerçek süper kahramanlar olduğunu bilerek büyüdük.

Ama belki de bunun nedeni, o zamanlar küçük kız kardeşimin kaçırılmasının üzerinden sadece üç yıl geçmiş olmasıydı. Annesi için ağlayan o küçük kızı gördüğümde Charlie'yi gördüm. Belki hepimiz Charlie'yi gördük. Belki Charlie orada kendini bile gördü.

Diziyi sevmemizin nedeni ne olursa olsun, hepimiz takıntılıydık. Bu yüzden, elbette, küçük kıza yardım etmek için duran ve bunu yaparak hızlı bir şekilde bitirme yeteneklerini tehlikeye atan (yarışmadan elenme riski) her süper kahramanı destekledik.

Ve tıpkı sekiz yaşındaki benim o süper kahramanları desteklediğim gibi, küçük kızın yanına gidip onun boyuna çömelen Zoe'yi destekliyorum.

Zoe ona sorunun ne olduğunu sorar ve neyse ki küçük kız İngilizce konuşur. Annesini kaybettiğini söylüyor. Bunun üzerine Zoe, annesini kaybettiğini fark etmeden önce onu en son gördüğünde annesiyle ne yaptıklarını sorar. Küçük kız, annesinin küpe almak için alışverişe çıktığını ama doldurulmuş maymunlara bakmak için annesini takip etmeyi bıraktığını söyler.

"Onu bulmana yardım edeceğim," diyor Zoe. "Elini tutmamı ya da seni taşımamı ister misin, yoksa sadece yanımda yürümek mi istersin?"

Zoe'nin onun yerine seçim yapmak yerine ona bir seçenek sunmasını seviyorum. Küçük kız bir an düşünüyor ve sonra "Elini tut." diyor. Zoe kızın elini tutuyor ve ikisi birlikte büyük olasılıkla hem küpe hem de peluş hayvan bulunan dükkana doğru yola koyuluyorlar.

İşte bu. İşte bu yüzden Zoe'ye yeniden aşık oluyorum. Belki de ona aşık olmayı hiç bırakmadım. Kötü adamların gözünü korkutabilir, izini sürebilir, onlarla çatışabilir ve etkisiz hale getirebilir, tehlikeli bölgelerde korkusuzca gezinebilir ve en iyileriyle birlikte yüksek güvenli tesislere girebilir. Ayrıca güvenilmesi zor biri olabilir ve her zaman kendi bildiğinin en iyisi olduğunu düşünebilir. Ama yollarımız çok kesişti - her zaman mazlumlara, savunmasızlara, unutulmuşlara, göz ardı edilenleri gözeticeğini bilmeme yetecek kadar.

Yanıldığımı fark ettim. Zoe bir görev için hiçbir şeyi feda etmeye hazır değil. Farklı kurumlar için çalışıyor olabiliriz ve sahada rekabet olabiliriz ama o da benim hayatımı adadığım şeye hayatını adadı.

Zoe'nin küçük kızla uzaklaşmasını izlerken, Zoe'yi eskiden gördüğümde farklı gördüğümü fark ediyorum. Ve belki de onu yavaş yavaş

Bu görevde olduğumuz süre boyunca farklı bir şekilde.

Damjan kulaklığıma, "Mona Liza şu anda otelin lobisine doğru gidiyor. Siz dışarıda mısınız? Değilseniz, hemen çıkın."

Nefes alıyorum. Bu lobi çok büyük, ama bu onun arkamda olduğu anlamına geliyor. Birden hala bıyıksız olduğumu hatırlıyorum. Çılgın kıyafet, şapka ve güneş gözlüğü olmadan, çiçekçideki kişinin "Tobias" olduğunu anlaması kolay olacak. Özellikle de üzerimde hâlâ bilgisayar chipi desenli tişört ve koyu gri pantolon olduğu için.

Aceleyle bıyığı çıkarıp cebime atarken, Zoe küçük kızı götürdüğü dükkândan yüzünde kocaman bir sırıtişla çıkıyor. Tabii ki hâlâ siyah peruğu takıyordu. Başımı hafifçe sallıyorum ve o da hemen dönüp dükkana geri dönüyor.

Dönüp başka bir dükkânın önündeki güneş gözlüğü atlıkarıncasına bakıyorum -görünüşe göre pek çok insan güneş gözlüklerini ya unutuyor ya da kaybediyor- ve Tobias'ın sesinin aksanını, temposunu ve tonlamalarını yeniden hatırlamaya çalışıyorum. Yaklaşık beş saniye sonra Mona Liza'nın

"Tobias!" dediğini duyuyorum. Döndüm, "Sen de mi bu otelde kalıyorsun?" diye sorduğunda yüzümde bir şaşkınlık belirdi.

"Eliza," diyorum, tıpkı Tobias Rennert'in yapacağı gibi onun ellerini ellerimin arasına alırken. "Seni tekrar görmek çok güzel! Hayır, aslında caddenin karşısında kalıyorum ama güneş gözlüklerimi kaybettim ve burada olduğunu duydum, bu yüzden burayı kontrol ediyorum." Tobias'ın her videosunda giydiğı blazer ceketini artık giymiyorum ama anlaşılan Eliza bunu yadırgamıyor.

"Ah," diyor Eliza, durmadan önce elini yüzümün yarısına kadar uzatarak. "Ağzının etrafında biraz kızarıklık var. Bu alerjik bir reaksiyon mu?"

Bıyıklarımı bu kadar çabuk çıkardığım için olduğunu fark ettiğimde gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Alerjik bir reaksiyon muydu yoksa başka bir şey miydi bilmiyorum," diye eğilip bir elimi ağzımın kenarına götürerek komplocu bir şekilde fısıldıyorum, "ama ben olsam buradaki ızgaradan uzak dururdum. Ve sadece bu yüzden değil. Etleri de fazla pişiriyorlar çünkü en iyi müziğı kimin seçeceği konusunda tartışmakla meşguller." Kendi deneyimim değil, otelinin müdürünün deneyimi olduğu için ızgarayı otobüsün altına attığım için kendimi kötü hissediyorum, ancak kimliğimi korumam gerekiyor.

"Bunu aklımda tutacağım," diyor Mona Liza. "Keşke kalıp sohbet edebilseydim ama önce odama çıkıp bazı evrak işlerini halletmem gerekiyor.

Savović'e geri dönüyorum." Bana gerçekten gitmek istemiyormuş gibi bir bakış attı. "Müzayedede görüşür müyüz?"

"Elbette," diyorum ve aceleyle asansörlere doğru ilerlemeden önce el sallıyor. Asansör kapıları kapanır kapanmaz rahat bir nefes alıyorum, sonra da Zoe'yi bulmak için dükkâna giriyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

SIRLAR, TATLILAR VE SILUETLER

ZOE

Ledger'a tuhaf tuhaf baktığımı biliyorum ama onu çok zorlanıyorum. Bu pek çok insanın başına gelmeyen bir şey. Hiç olmazsa. Mona Liza'nın oteline döndüğümde, küçük kızı annesine kavuşturduktan hemen sonra Ledger'ın ifadesinde bir değişiklik fark etmeye başladım. Yüz kasları daha gevşemişti, başını biraz daha yana eğmişti.

ve bana baktığında gözleri - ve göz bebekleri! - büyüyor.

İfadeleri Mona Liza ile flört ederken kullandığından çok farklı değil, böylece özel gösterimiz sırasında onun dikkati benim üzerimde olmayacaktı. Ama bir kez olsun onun yanında yaptığı gibi benim yanımda orta parmağının tersiyle yanağını kaşımadı. Tamamen dürüst olmadığı her zaman yaptığı gibi.

Ve ben anlamıyorum. Bir ipucundan kurtulmak kolay değildir ve eğer birinden kurtulursanız, genellikle yeni bir tane ortaya çıkar. Bir ipucunu hiç göstermemek mümkün ama olası değil. Ledger gerçekten de en son malikâneye gittiğimizden beri bir şey göstermemeyi mi öğrendi? Ya da belki de ben onun yeni söylemini kaçırıyorumdur.

Belki de Ledger'la yarışmayı bu kadar sevmemin bir nedeni de budur - onu o kadar kolay değil. Şifresi olmayan şifreli bir mesaj gibi. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, başka bir katman buluyorum. Ve bu katman, alfabenin sadece yarısını kullanarak bir iletiyi çözmek gibi hissettiriyor.

Mona Liza ile otelinde konuştuktan sonra beni bulmak için küçük turist dükkanına geldi ve beni gördüğünde kaşları havaya kalktı ve gülümsedi

yüzüne yayıldı. Yüzünüzle yalan söylemek nispeten kolaydır. Ancak insanlar, yüzlerini göstermek istedikleri şekle sokmaya fırsat bulamadan önce saniyenin çok küçük bir bölümünde yüzlerinde beliren mikro ifadelere sahiptir. Bu mikro ifadeleri taklit etmek neredeyse imkansızdır. Ledger'ınki beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi.

Evet, kimliğimizi ifşa etmediğimiz için rahatlamış olabilirim ama yine de kalbime bir şeyler oldu. Neden Ledger, kalbimin sahip olamayacağı şeyleri istemesine neden olmak zorundasın?

Otelden ayrıldıktan sonra Eliza'yı taklit etmek için ihtiyacım olan kıyafetler için alışverişe çıktık. Eliza'nın normal kıyafetlerinde olduğu gibi profesyonel ve sanatsal hava arasında bir denge kurmuş gibi görünen, asimetrik yırtmaçlı ve vücuda oturan, özel dikim kömür grisi bir elbisede karar kıldık. Ayrıca renkli bir eşarp ve cesur, geometrik küpeler de aldık. Elimizdeki parçalar Eliza'nın gerçek bir kıyafetini bulabilseydik alabileceğimiz kadar özgün değil ama Eliza'nın olmasını bekledikleri bir yerde olacağımız için umarım yeterli olur.

Dışarıdayken erken bir akşam yemeği yedik. Tüm bunlar boyunca Ledger ve ben şakalaştık. Birbirimizle alay ettik. Birçok konuda anlaşmazlığa düştük. Ama tüm bu zaman boyunca Ledger bana farklı bakmaya devam etti.

Belki de düşman olmaya geri dönmeliyiz. Çünkü bu arkadaşlık gibi hissettiriyor - ve sadece yüzeysel bir arkadaşlık değil, diğer kişiyi derinden önemseydiğiniz türden bir arkadaşlık - ve kalbim bunu kaldıramıyor. İstihbaratçılar bunu anlayamaz. Kimseyi derinden önemseyemeyiz. Nasıl yapacağımızı bile bilemeyiz.

Çöplük manzaralı süpürge dolabımıza geri döndüğümüzde Damjan takacağım maske kaplamasıyla yanımıza uğruyor. Yarınki görevimizin tüm ayrıntılarını bir kez daha gözden geçirip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyoruz. Bugün çok yorucu geçti ve yarın da öyle olacak, bu yüzden Ledger dinlenmek için biraz ara vermemiz konusunda ısrar ediyor. Bu gece görevden *başka* bir şey düşünür, konuşur ya da üzerinde çalışırsak yarın daha zinde olacağımızı düşünüyor.

Yarın başarılı olmak istiyorsak neden *tek* düşünmemiz, konuşmamız ya da üzerinde çalışmamız gerekenin görev olduğunu tartışmak üzereydik ki, oda servisinden tatlı yiyerek rahatlamamızı önerdi ve menüyü yüksek sesle okudu.

Ne diyebilirim ki? Jaffa keklerine bayılırım.

Ben yatakta bağdaş kurup oturuyorum, Ledger da bana dönük olarak yatağa uzanıyor, yan yatmış ve bir dirseğinin üzerine dayanmış, krempita'sı da önünde yatıyor. Vanilyalı muhallebi ile doldurulmuş kat kat hamur işinden bir çatal dolusu alıyor ve sırtarak, "Hey. Sonunda pudingimi aldım." diyor.

"Alacağınızı sandığınız siyah-beyaz pudingin sadece 'beyaz' kısmı olması çok kötü."

Ledger ısırtığı alırken biraz inliyor. "Ben olsam 'çok kötü' demezdim. Bu harika." Çatalımı kucağımdaki portakal jöleli ve bir kat çikolatalı küçük pandispanyaya kaydırıp bir ısırık gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bu özel tatlıyı muhtemelen iki yıldır yememiştim ve tıpkı hatırladığım gibi. Ledger'la vazgeçmeye kesinlikle değer. Ledger tatlıdan bir parça daha kesiyor ama çatalı sadece yarısına kadar kaldırıyor ve sanki onu incelemek yemekten daha ilginçmiş gibi ona bakıyor. Ağırlığını taşıyan omzundaki kasları ve esneyip hareket eden diğer omzundaki kasları fark etmeden edemiyorum. Çok formda bir adam ve ona içimden onunla birlikte bir binanın tepesine tırmanmak geliyor. Bakınız ilk kim tepeye ulaşır.

Ve ayrıca, uzanıp parmak uçlarımı omuz kasları boyunca ve kollarından aşağıya doğru gezdirmek istiyorum. Parmak uçlarımı, uzun bir günün kirli sakallarının yeni yeni belirmeye başladığı çenesinde gezdirmek. Daha önceki öpüşmemizi yeniden canlandırırken parmaklarımı saçlarına dolamak için. Hayal ettiğim gibi uzanıp kolyemle oynuyorum.

Zoe, ne yapıyorsun? Bu adama aşık olamayacağını biliyorsun. Ya da herhangi bir adama, gerçekten. İstihbaratçılar yapamaz. Ben olamam. Ve özellikle Ledger'a aşık olamam. Daha önce bir kez başladım ve beni o kadar içine çekti ki bir an için görevimi unutmama neden oldu.

O an için mutluluk verici miydi? Kesinlikle öyleydi. Ama Ledger'ın sadece görev için çalıştığını biliyordum. Başından beri biliyordum. Yine de kalbimi itiraf etmek istediğimden daha derinden sarstı. Bununla tekrar yüzleşmek istemiyorum.

Gözleri bir an için benimkilere kaydı ve sonra şöyle dedi: "Bugün erken saatlerde küçük bir kıza yardım etme görevimizi durdurdunuz."

"Bunun için özür dilemeliyim. Bir daha olmayacak."

"Sana bunu yaptıran neydi?"

"I..." O sırada ne düşündüğümü anlamaya çalışarak başlıyorum. "Sanırım o küçük kızda kendimi gördüm ve bu bana yol boyunca aldığım her yardım için ne kadar minnettar olduğumu hatırlattı."

"İhtiyacın olan yardımı genelde aldın mı?" diye soruyor, sonra gözlerini benden ayırmadan tatlısından bir ısırık alıyor.

Omuz silkiyorum ve çatalımı Jaffa keklerime doğru itiyorum. "Pek çok kez. Sadece her zaman istediğim şekilde değil." Gözlerindeki bakıştan devam etmemi istediğini anlıyorum, ben de devam ediyorum. "Mesela bazen gerçekten istediğim şey bir annenin beni sarıp sarmalaması, koruması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi, ama aldığım şey vücut dilini okuma ya da yakından dinlemeyi öğrenme konusunda çok fazla deneyim oldu, ki bu da dil öğrenmeye yardımcı oluyor.

"Evden eve taşındığınızda ve evinizde farklı vasiler ve farklı koruyucu çocuklar olduğunda, birine ne yapacağını tahmin edecek kadar alışma şansınız olmuyor. Tahmin etmek ve doğru şekilde davranmak veya tepki vermek için daha evrensel vücut dilini izlemeniz gerekir."

"Bu işte bu kadar iyi olmanın yolu bu mu?"

Tatlımdan bir ısırık alıyorum ve cevabımı düşünürken tavana bakıyorum. "Bu işte iyi olmamın muhtemelen üç nedeninden biri bu. İlki gereklilikti. Koruyucu ailedeyken beden dilini okumamış olsaydım, vasilerimden biri için ne zaman fazladan bir iyilik yapmam gerektiğini, ne zaman sessiz kalıp başımı öne eğip ev işlerini ya da ödevlerimi yapmam gerektiğini ve ne zaman oradan hemen çıkmamın en iyisi olduğunu bilemezdim. Ama aslında bu becerilere koruyucu aileden çok önce, asıl evimde ihtiyacım vardı. Yine de, bunlara yeterince ihtiyacım olmasaydı, bunları öğrenemeyebilirdim.

"İkincisi," omuzlarımı silkerek kaldırıyorum, "bu konuda doğuştan yetenekliyim." Övünmüyorum. Bunu hak etmedim - bu sadece benim bir parçam. "Bunun bir yetenek olduğunu, öğrendiklerimi üvey kardeşlerime tekrar tekrar öğretmeye çalıştığımda anladım. Onlar da benimle aynı ihtiyacı duyuyorlardı ama onlarla ne kadar pratik yaparsam yapayım ve bazı şeyleri işaret edersem edeyim, hiçbir zaman benim kadar iyi olamadılar.

"Üçüncü şey ise eğitim. Bu konuda yetenekli olduğumu fark ettiğimde, mümkün olduğunca çok eğitim almam gerektiğine karar verdim. Bu konuda ustalaşmak istedim. En iyisi olmak için."

Ledger bana sırtıttı. "Tabii ki en iyisi olmak istedin."

"Evet," diyorum. "Tanışana kadar bunu istemeye başlamadığımı mı sanıyordun? Tatlımdan bir ısırık alıyorum, çikolata ve portakal karışımının tadını çıkarıyorum. Daha önce paketlenmiş Jaffa kekleri yemiştim ve gerçeğinin yanına bile yaklaşamıyorlardı.

Kıkırdıyor. "Bir saniye bile." O da tatlısından bir ısırık alıyor ve sonra soruyor: "Yani seni CIA mi eğitti?"

"Şey, evet. Ama ben üniversiteden bahsediyordum."

"Dur tahmin edeyim. Tıpkı kolejlerin sporda iyi öğrencileri bulmak için liselere gözlemci göndermesi gibi, bir casus koleji de beden dilini okumada iyi olan lise öğrencilerini bulmak için bir gözlemci gönderdi ve size burs teklif etti."

Kıkırdıyor ve ben de gülüyorum. "Bu çok daha kolay bir yol olurdu. Ama hayır, ben işleri zor yoldan halletmeye meyilliyim. Quicksand, Oregon'da büyüdüm ama on sekiz yaşına girip liseden mezun olduğum an - ki bu iki hafta arayla oldu- oradan ayrılmıştım. Colorado'da başlayıp doğuya doğru ilerleyerek bir sürü berbat iş buldum ve berbat dairelerde yaşadım. Her yeni yerde kendimin yeni bir versiyonu olmaya çalıştım. Daha iyi bir versiyon."

"Ahh. Duygusal bir koşucu, görüyorum." "En iyilerden biri."

"Daha azını beklemezdim."

"Bir gün Ohio'nun kuzeyindeki bir lokantada korkunç patronumla çalışıyordum ve patronum o derin, çingiraklı sesiyle 'Neden üniversiteye gitmiyorsun' diye sordu. 'Sen akıllı bir kızsın' dedi. Senin durumundaki biri üniversiteye girebilir ve burs alabilir. Hatta belki burs bile alabilir. Bunu yap. Hayatını böyle gübre yığınlarında çalışarak geçirme."

"Ve tamam, o gün o kadar da korkunç bir patron değildi, çünkü daha önce bunun uzaktan bile olsa bir olasılık olduğu aklıma gelmemişti. Ama araştırdım ve her şeyi karar verdim. Yeni bir insan olmaya. Bir *üniversite* insanı. Patronum haksız değildi, ben zeki bir kızdım. Ve büyüdüğümde hep bir istihbarat ajanı olmak istemişim. Sadece oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyordum."

"Her neyse, lise birinci sınıfta SAT sınavına girmiş ve çok iyi bir puan almıştım, bu yüzden Michigan Üniversitesi'ne başvurdum ve barınma ve yemek planı da dahil olmak üzere tam burs kazandım. Gelirim çok düşük olması ve evlatlık bir çocuk olarak, burs ve hibeler söz konusu olduğunda dikkate alınması gereken bir ebeveyn geliri olmaması yardımcı oldu. Yemek planı günde sadece bir öğünü karşılıyordu ama ben yine de idare ettim."

"Dur tahmin edeyim: Tepsine fazladan bir elma, portakal veya muz koydun, sonra da daha sonrası için cebine attın."

Başımı salladım. "Bir kutu süt de iyi olur."

"Sonra da ceplerinizin kirlenmemesi için daha yumuşak şeyler için kilitli poşetler."

Bu adamı üniversitedeyken hayal ettiğimde gülümsüyorum. "Ve konuyla ilgilenmeseniz bile yemek vaat eden her kulübe, konferansa ve sosyal etkinliğe gitmek."

Başını sallıyor. "Sen ."

"Evet, güzeldi. Hayatımda ilk kez sadece hayatta kalmak yerine kendimi geliştirmeye odaklanabildim."

Beni şaşırtan bir bakış atıyor. Nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum, bu da beni en az bakışı kadar rahatsız ediyor. O yüzden devam ediyorum. "Ve okulda çok başarılıydım."

Ledger yumruğunu havaya kaldırıyor ve "Rekabetçi doğa kazanacak" diyor.

Yumruğunu sıkıp, "Eminim okul senin için kolay olmuştur. Arkadaşlarına ve eğlenceye odaklanmış olmana rağmen okulun üstesinden geldin, değil mi? Ben çok çalışmak zorunda kaldım."

"Hey," diyor Ledger, biraz da savunmacı bir tavırla, "eğlenceyi araya sıkıştırmış olabilirim ama ben de çok çalıştım. Zaten her türlü etkileyiciliğe sahip üç ağabeyim ve her konuda beni geçmeye çalışan bir ikizim var. Bu da üzerimde büyük bir baskı yaratıyor."

Belki de ona yeterince değer vermiyorum. Her zaman eğlencenin onun için bir numaralı öncelik olduğunu varsayıyorum, ama belki de öyle değildir. Huh. Bu ilgi çekici adamla ilgili yeni bilgilere yer açmak için kafamdaki şeyler yeniden düzenlenmeye devam ediyor.

Onun hakkında daha kaç şeyi yanlış anladığımı merak ederek onu inceliyordum ki, "Bekle. CIA Michigan Üniversitesi'ne eleman almıyor. Seni nasıl buldular?"

"Oh," dedim. "Orada kalmadım. İkinci sınıfın başlarına doğru annem vefat etti. Onu uzun yıllardır görmemiştım ya da konuşmamıştım ama bilmiyorum. Yine de beni çok etkiledi. İşler zorlaştı ve okulu bırakmayı düşündüm." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Sanırım içimdeki duygusal koşucu harekete geçti. Neyse ki, ona anlattığım hikayeyi anlayan, aldığım notları gören ve okulu bırakmak yerine üniversitemi değiştirmemi öneren bir akademik danışmanım vardı."

"Virginia Üniversitesi'ne transfer öğrencisi olarak kabul edilmem için her şeyi yapmama yardımcı oldu. Sanırım olmam gereken yer orasıydı. Ayrıca, CIA'in işe alım yaptığı bir üniversite. Orada başarılı oldum ve bu benim hayatımı değiştirdi. Özellikle Sözsüz İletişim ve Beden derslerini aldığım da

Dil. Profesörüm CIA için çalışan biriydi ve ben de onun yıldız öğrencisiydim. Benim adımı verdi ve CIA ben üniversitedeyken bana ulaştı."

Ledger bana gülümsüyor. "Ve tahmin ediyorum ki bir istihbarat ajanı olmak, içindeki duygusal koşucuya tam da ihtiyaç duyduğu şeyi vermiş. Farklı bir insan olabilir ve farklı yerlere koşabilirsin ama yine de her seferinde eve geri dönersin."

Yavaşça başımı sallıyorum, anlamasından çok etkileniyorum. Hiç kimse anlamaz. Mesele şu ki, Ledger sadece deneyimlediği şeyleri anlamıyor - kendisinin duygusal bir koşucu olduğundan şüpheliyim - sadece anlayana kadar dinlemeye ve sorular sormaya devam ediyor gibi görünüyor. Ama en şaşırtıcı kısmı, bunların hiçbirisi için onun tarafından yargılanmadığımı hissetmem. O sadece beni kabul ediyor.

Belki de daha önce ona aşık olmamı sağlayan şey tam olarak buydu - ne kadar iyi dinlediği. Derin duygular içeren bir şey paylaşıyor olsam bile, sanki her bir kelimeyi önemsiyormuş gibi dinliyor. Sanki başka bir yerde olmayı tercih etmezmiş gibi.

Dikkatli bir dinleyici olduğunu ve beni her zaman önemseydiğini biliyorum, bu yüzden onun bu yönünü ortaya çıkaracak ve beni ona yeniden aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakacak bir hikaye anlattığıma inanamıyorum. Geçen sefer onu unutmaya çalışırken yeterince sorun yaşadım.

İşte bu yüzden Ledger en kötüsü. Casuslar aşık olamaz. Ledger bana asla aşık olmaz, ben de ona aşık olamam. Yine de o devam ediyor ve benim *istememi* sağlıyor. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

Ledger yataktan kalkıp ikimizin de tabak ve çatallarını alırken, "Yarın erken bir gün olacak," diyor. "Muhtemelen uyumalıyız."

Başımı sallıyorum ve gözlerimle buluştuğunda "Teşekkür ederim" diyorum. Ne için olduğunu söylemiyorum ama anlamış gibi görünüyor.

İkimiz de yatmak için hazırlanıyoruz ve banyodan karyolaya doğru yürüyüşünden, saklamaya çalışsa da üzerinde uyumayı düşündükçe vücudunun yeniden acıdığını anlayabiliyorum. Yataktan yastığımı alıyorum ve "Karyolayı almayı aklından bile geçirme. Bu gece benim."

Yastığımı alıyor ve yatağa geri atıyor. "Karyolada uyumayacaksın. Yatağı al, Zoe."

Evet. O *en kötüsü*. "Hayır, dün gece sen karyolayı aldın, ben de yatağı. Bu gece değiş tokuş yapmak doğru olur. Senin boyunda bir adam o karyolada olmamalı."

Ledger ellerini kalçalarına koyar, dirsekleri dışarıdadır. "Yatağı almayacağım."

Ona yaklaşıp duruşunu taklit ediyorum. "Neden?" Bir sorudan çok bir talep olarak çıkıyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Çünkü senin karyolada olduğunu bilirim uyumam mümkün değil," dedi. Karyolada iki gece üst üste uyumasının zalimce ve alışılmadık bir ceza olduğu hakkında bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum ama ben bir şey söyleyemeden o ekliyor: "Ve yarın oyununun zirvesinde olmak istiyorsam bu gece gerçekten uyumam gerekiyor."

İki elimiz de kalçalarımızda, aramızda neredeyse bir adımlık mesafe var. Yatağı kabul etmesi için nasıl bir argüman öne sürebileceğimi düşünmeye çalışırken gözlerine bakıyorum ama gözlerinde gördüğüm tek şey saf bir kararlılık. Karyolada uyumamam için bir kararlılık.

Sonunda, gerekçelerim ne kadar sağlam olursa olsun pes etmeyeceğini anladım ve dedim ki, "İyi. Karyolada uyumayacağım. Ama sen de yatmayacaksın. Bu büyük bir yatak; sen karyolada belini kırarken o tarafın kullanılmaması için bir neden yok." Bu fikri hemen reddetmedi, yani en azından durup düşünmesini sağladım. Satmaya yardımcı olmak için ekliyorum, "İstersen karyoladaki battaniyeyi rulo yapıp ortasına bariyer olarak koyabiliriz."

O yüzümü incelerken ellerimi kalçalarımın tutuyor, boyumun hizasında duruyorum. Umarım benim onda gördüğüm kararlılık ve azmi o da bende görür. Ya benim karyolayı ya da ikimizin yatağı seçeceğini anlamıştır.

Bir süre sonra, "Tamam. Ama ben kapıya en yakın tarafı alıyorum."

Gerçek bir koruyucu gibi konuştun. "Peki," diyorum ve ikimiz de muhtemelen bu cinderblock şık odalarındaki son gecemiz olacak olan yatağa sürünüyoruz.

İkimiz de komodinlerimizin üzerindeki ışığı kapatıyoruz ve sırt üstü yatıyoruz.

Dün gece Ledger ile aynı odada uyumak başka bir şeydi. İki farklı yükseklikte iki ayrı yataktaydık. Ledger'ın karyolası yatağın ayak ucuna , bu yüzden uzanırken onu göremiyordum bile.

Bu gece onunla aynı yatakta uyumak - ya da uyumaya çalışmak - tamamen başka bir şey. Uçakta da muhtemelen birbirimizden şu anda olduğu kadar uzak olduğumuzu fark ettim. Ama bu farklı hissettiriyor. Şimdi uzanıp ona kolayca dokunabilirim. Özellikle de ikimiz de rulo battaniye bariyerini yerleştirmedik için.

Dün gece Ledger ile aynı odada uyumama rağmen yine de nispeten kolay uyudum. Ama bugün çok şey değişti. Gerçek olmasa da öpüştük, Ledger bana daha farklı bakıyor, duygularım bütün gün büyüyüp değişti, ona hiç kimseye açılmadığım şekilde açıldım ve Ledger'ın varlığından haberdar olmadığım bir yönünü tanımaya başladım. Ne Moldova'da, ne de son bir buçuk yıldır onunla kesişen yollarda.

Neredeyse her yerde ve her zaman uykuya dalabilirim ama sırtüstü yatarken uyuyamam, yan yatarak başlamam gerekir. Bu yüzden her zaman yaptığım gibi sağ tarafıma dönüyorum. Tek penceremizin harika panjurları yok ama çok büyük de değil. Gözlerim karanlığa alıştığı için Ledger'ın silüetini görebileceğim kadar ışık alıyor.

O çok yakın. Dokunulacak kadar yakın. Battaniyeyi sadece gövdesinin ortasına kadar çekmiş, bu yüzden göğsünün ve omuzlarının dış hatlarını görebiliyorum. Her nefes alışında göğsünün yumuşak iniş çıkışını. Ayın gümüş ışığı kemiğini yakalıyor.

İçinde bu olan bir hayatı umutsuzca istiyorum. Ledger'ın yanında olmak istiyorum. Ona tamamen ve bütünüyle aşık olabilecek bir kadın olmak istiyorum. Evlenmek istiyorum. Her gece sevdiği adamın yanında uykuya dalmak. Onunla aynı yatakta uyumak ve gerçekten uzanıp ona dokunmak. Ve onun kendisine duyduğu sevginin her zerresini hak eden bir kadın olmak istiyorum.

Ama ben o değilim. Keşke olsaydım çünkü şu anda o çok acı verici.

Ledger başını bana doğru çeviriyor. "Sadece ne bekleyeceğimi bilmek istiyorum, bütün gece bana bakmayı mı planlıyorsun?"

Tabii ki bakışlarımı üzerinde hissetti. Yatağa bastırmadığım omzumla omuz silktim. "Kararsızım. Olabilir."

"Bunu , değil mi?"

"İşleri nasıl yaptığınızı bilmiyorum," diyorum, CSA'daki bilgilendirme toplantımızdaki ifadesini yineleyerek ama çok daha alaycı bir tonla, "ama ben işleri kolaylaştırma işinde değilim."

Yumuşak bir hırıltı çıkarıyor, sonra yan tarafına yuvarlanıp benden uzaklaşıyor. Ama vay canına, sırtına bakmak da çok güzel.

Sesi kısık ama mırıldandığından eminim: "Beni ne kadar kolay etkilediğini bir bilsen."

Aynı toplantıda benzer bir yorum yaptıktan sonra *söylediklerimi* hatırlayarak gülümsüyorum - *Bilmiyorum. Görünüşe göre oldukça iyi bir iş çıkarmışım.* I

Sanırım haklıydım. Bu zaferi sahiplenecek, bu adamın derisinin altına girebildiğim gerçeğinin tadını çıkaracaktım. Keşke her şeyi yapabilecek türden bir kadın olabilseydim.

Sen o değilsin, düşüncelerimde yankılandığını duyuyorum.

Bu gecenin ikimiz için de kolay olacağını sanmıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

GİZLİ ALARM ZİLLERİ

LEDGER

■ rüya görüyorum. Gelecekte bir zaman çünkü Zoe ve ben evliyiz. Ya şu anda görevde değiliz ya da ikimiz de aynı görevdeyiz, çünkü rüyamda kollarımda onunla uyanıyorum. Biliyorum.

Gerçek değil, çünkü tartışmıyoruz ve Zoe'nin kendisi de evlenecek bir tip olmadığını söyledi. İstihbarat ajanlarının evlenebileceğine bile inanmıyor. Bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum ama belki de CIA ajanları için durum farklıdır.

Rüyada olabildiğince uzun süre kalmak istiyorum çünkü kollarımda onunla uyanmak çok iyi hissettiriyor. Bu rüya çok gerçekçi geliyor. Sanki başını omzumda, saçlarını kolumda, tenini parmak uçlarımda hissedebiliyorum.

Rüya solmaya başlıyor ve ben ona uzanıp geri çekmeye çalışıyorum. Dünü düşünürken kendi düşüncelerim de rüyaya girip çıkıyor. Tüm görev boyunca Zoe'ye aşık olma yolunda bir o yana bir bu yana gidip gelmiştim. Dün hedefimizi tamamlamak yerine küçük kıza yardım etmek için durduğunda, ona aşık olma yolunda sağlam bir adım attığımı hissettim.

Şimdi, onunla kollarımda uzanırken, ona tamamen aşık olduğumu fark ediyorum. Sonuna kadar. Tamamen.

Çok geçmeden uyku kaçmaya başlıyor ve rüya dünyasından gerçek dünyaya çekiliyorum. Ama tıpkı rüyamda olduğu gibi, onu hala kollarımda hissediyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bu sırada sarsılıyor olmalıyım çünkü onunkiler de neredeyse aynı anda açılıyor. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, başı omzumda, kolum ona sarılmış.

İkimiz de ciyaklamakla bağırmak arasında bir ses çıkararak geri çekildik ve biraz mesafe bıraktık. Zoe gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, ağır ağır nefes alıyor, yüzünde benimkini yansıttığından emin olduğum bir şok ifadesi var. Nefes alış verişlerimizin sakinleşmesi, kalp yavaşlaması ve yeni uykuya dalmış beyinlerimizin burada bir tehlike olmadığını, sadece gariplik olduğunu anlaması bir an alıyor.

Sanırım en azından bir silaha uzanmadığı minnettar olmalıyım.

Yine de gariplik tamamen mevcut. Bazı farkındalıklar yaşamış olabilirim ama bunları dile getirmeye hazır değilim. Sadece birkaç saat içinde tamamlamamız gereken bir görev varken olmaz.

Bir süre sonra Zoe, "Yani... bu hiç olmamış gibi mi davranacağız?" diyor. "Hiçbir şey olmadı," diyorum battaniyeyi üzerimden atarak. "Ben gidiyorum. duşa gir."

Çabucak banyoya gidiyorum, çoğunlukla bu rüyayı ve Zoe kollarımdayken uyanma hissini düşünmek için yalnız kalabileceğim bir anım olsun diye. Bunun işe yaradığından emin değilim, çünkü on dakika sonra duşumu bitirip ortak odamıza geri döndüğümde, içeri girdiğimde bildiğimden daha fazla bir şey anlamamıştım. Tek bildiğim hoşuma gittiği. Birlikte olma düşüncesi hoşuma gitmişti. Ve büyük ihtimalle Zoe'ye aşık olduğum. "Büyük ihtimalle" derken "kesinlikle" demek istiyorum.

Ama bunun olamayacağından da oldukça eminim.

Mekânda dolaşırken ikimiz de birbirimize bakıyoruz ve anlıyorum ki o benim nasıl hissettiğimi tahmin etmeye çalışıyor, ben de onun nasıl hissettiğini tahmin etmeye çalışıyorum. Biz buradayken bazı şeyler değişiyor. Bir noktada bunun hakkında konuşmamız gerekeceğini biliyorum ama henüz zorlamam gerektiğini hissetmiyorum çünkü bu onun kaçmasına neden olabilir.

Dün gece Zoe ile konuştuktan sonra, onun sevildiğini hissetme konusunda fazla deneyimi olmayabileceğini düşündüm. Belki de çoğu yeni şeyde olduğu gibi, ilk başta zordur. Ya da korkutucu. Ya da, bilmiyorum, rahatsız edici, sanırım.

Belki de hiç ilgilenmiyordur ama ben hissediyorum. Ve eğer hem benimle hem de bir ilişkiyle ilgileniyorsa bu büyük bir ihtimal- muhtemelen yavaş hareket etmek isteyecektir. Sorun değil. Moldova'dan beri gerçekten hayalini kurduğum tek kadının o olduğunun farkındayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Onun ihtiyacı olduğu kadar bekleyebilirim.

Sabahın erken saatlerini görev için hazırlanarak geçiriyoruz. Zoe, Mona Liza'nın sesi ve İngiliz aksanıyla bir şeyler söyleyip doğru çıkarmaya çalışarak çok fazla pratik yapıyor. Kendi başınıza sesinizi doğru çıkarmaya çalışmak zordur çünkü sesiniz size her zaman etrafınızdaki insanlara olduğundan farklı gelir. Bu yüzden genellikle yalnızken sesimi kaydedip doğru sesi elde edene kadar tekrar çalışıyorum. Ama Eliza'yla epey zaman geçirdiğim ve Zoe de benim üzerimde pratik yapabildiği için süreç çok daha hızlı ilerliyor.

Zoe, yüzünü Eliza'nınkiyle aynı şekle sokacak yüz parçalarını uyguluyor ve ardından makyaj üzerinde çalışmaya başlıyor. Dün Eliza'yla çektiğim selfie, doğru makyajı yapmasında çok yardımcı oldu. Sonra Zoe, odada benimle birlikte gerçekten Eliza olduğuna yemin edene kadar Eliza'nın yürüyüşünü prova ediyor.

"Tamam, sanırım hazırız," diyorum Tobias Rennert kıyafetimin son rötuşları olan blazer ceketimi giyerken. "Hadi gidip tarih yazalım."

Kalan eşyalarımızı topluyoruz çünkü öyle ya da böyle görevimizin bu ayağını bugün tamamlamamız gerekiyor. Çantalarımızı aldık ve tam kapıdan çıkmak üzereyken Zoe duraksayıp odaya geri döndü. "Yalnızlık Kalemizden bir Bütçe ile ayrılmaya hazır mısınız?"

Kıkırdıyorum ve ben de boşluğa bakıyorum. "Hiç şüphesiz. Gizli bir ajanın serpinti sığınağı gibi hissettiren bir odada bu kadar çok şeyin olabilmesi inanılmaz."

Damjan bizi Savović'in malikanesine götürüyor, beni ön tarafta bırakıyor, sonra Zoe'yi arka çalışanların girişine götürüyor. Fark edilmeyeceği yakın bir sokakta saklanıp bekleyecek. Packston ve Kella'nın yanı sıra benimle ve Zoe'yle de iletişim halinde ama konuşmaları çoğunlukla Zoe, Damjan ve benim yapacağımı sanıyorum.

Omzumda tabletimi taşıyan çantamla ön kapıyı çalışıyorum ve Mila beni içeri alıyor. Bu görev boyunca bana çok yardımcı oldu. Ona yarınki müzayededen önce son dakika özel gösterilerinin olmadığı bir zamanda gelmemiz gerektiğini söyledik çünkü o odada olmamız gerekecekti. Ayrıca Eliza'nın Savović'le müzayedenin son ayrıntılarını görüşmek üzere ne zaman bir toplantıda olacağını da bize bildirdi. İki Eliza'nın birbiriyle karşılaşmasına izin veremeyiz.

Mila beni malikânenin arka tarafındaki küçük bir odaya götürüyor, burada ağlarına sabit hatla bağlanabiliyorum ve sisteme uzaktan erişen Kella'nın yardımıyla güvenlik yayınlarına giriyorum, böylece plana göre gitmeyen herhangi bir şeyi izleyebiliyorum.

Tam bağlanıyordum ki arka kapı çalındı ve Mila, "Muhtemelen Shauna'dır. Affedersiniz," dedi ve beni yalnız bıraktı.

Telsizlerimden Mila'nın arka kapıyı açtığını duyuyorum ve Zoe, Eliza'nın sesiyle, "Beni içeri almak için geri döndüğün için üzgünüm ama güvenlik kartımı kaybetmişim galiba," diyor.

"Oh, sorun değil. Sizi sanat galerisine sokmak için rozetimi okutmamı ister misiniz?"

"Sen tam bir yıldızsın. Teşekkür ederim. Son zamanlarda kendini kapıcı gibi hissediyor olmalısın."

"Tahmin bile edemezsin." Sonra Mila'nın fısıltıyla, "Eliza'ya çok benziyorsun ve öyle konuşuyorsun ki!" dediğini duyuyorum.

Ben de yayına girdim. Bir düzineden fazla kameraya erişimim var ve sanat galerisini, ona giden koridoru, odamın dışındaki koridorları, fuayeyi ve güvenliğe giden koridoru görebilmek için akışları hareket ettiriyorum. Güvenlik yayınlarında ses yok ama Zoe'yi telsizlerimden duyabiliyorum.

Mila, Zoe'nin sanat galerisine girmesine izin veriyor. Mila'ya bu planla yaklaştığımızda, riskleri olsa da aslında bu konuda heyecanlıydı. Mila, işler kötü gider ve sorgulanırsa, yardım isteyen gerçek Eliza olduğunu düşündüğünü söyledi. Böyle bir şey olursa iyi olacağından hiç şüphem yok, ama umarım okula dönmek için ayrılanaya kadar hiçbir şey başına gelmez ve işini daha da çekilmez hale getirmez.

Mila lobiye geri dönüyor, benim de dikkatim doğrudan galerideki Zoe'ye gidiyor. Avustralyalı güvenlik şefleri Flynn çoktan odaya girmiş. Güvenlikten birinin orada olacağını tahmin etmiştik - bu sadece Zoe'nin o olduğu için daha inandırıcı olması gerektiği anlamına geliyor.

Flynn, "Bay Savović ile bir toplantıda olduğunuzu sanıyordum," diyor.

Zoe odanın içinde dolaşıyor, her bir sanat eserini incelemek için duruyor. Sanki işine o kadar odaklanmış ki onu fark etmemiş gibi bir bakış atıyor. "Acil bir telefon aldı ve cevap vermek için biraz yalnız kalmak istedi. Bu bana boş bir on dakika veriyor, ben de her şeyin yolunda olup olmadığını hızlıca kontrol edeyim dedim."

Flynn inanmış görünüyor. Ama sonra şöyle der: "Hey, sen şu boya girdaplı deniz mavisi bluz, kaşmir şal ve geniş paçalı pantolon giymiyor muydun?"

"Öyleydim, evet. Ta ki bir bardak su içerken Petra köşeden gelip bana çarpana kadar. Sırılsıklam oldum. Neyse ki çantamda bu yedek kıyafet vardı. Ama bu benim favorim değil ve diğer kıyafetim kurur kurumaz değiştireceğim."

Anında güzel bir açıklama, Zoe. Eliza'nın ses tonunu ve temposunu çok iyi yakalıyor. Odadaki kameralardan Eliza'nın yürüyüşüyle yürüdüğünü ve vücudunu Eliza'nın yaptığı gibi tuttuğunu izliyorum. Bir görevi hızla tehlikeye atabilecek olsa da, çoğu ajan ya bunun gibi küçük ayrıntıları kaçırır ya da tam olarak doğru anlamaz. Ama Zoe öyle değil. Her insanın vücut dilindeki her ayrıntıyı ve yalnızca sesleri ve aksanlarıyla ilgili değil, sözcük seçimleri ve tempolarına kadar her ayrıntıyı yakalıyor gibi görünüyor.

Evet. Numara yapmakta iyidir.

Sesi duymazdan geliyorum ve düşünceyi yeniden çerçeveleyorum. *O bir profesyonel.* Ve itiraf etmeliyim ki oldukça çekici. İş başındaki ustaya hayranlıkla bakarken o kadar kayboluyorum ki diğer kameraları kontrol etmeyi unutuyorum, ta ki çevresel görüşüm onlardan birindeki harekete çekilene kadar.

Lobi kamerası Mila'nın tekrar ön kapıyı açtığını gösteriyor - bu sefer yemek şirketi gibi görünüyor, eminim yarın için bir şeyler getiriyordur. Mila kadını bana doğru yönlendiriyor ve güvenlik kayıtlarımda olmayan bir odaya giriyorlar. Bir süre sonra Mila ve kadın odadan çıkıyorlar, tam o sırada Zoe'nin Güven heykelinin yanına gittiğini görüyorum.

"Bisküvi kırıntıları mı?" Zoe sesinde hem inançsızlık hem de büyük bir hayal kırıklığı ile söylüyor. "Şu anda gülüyor olmalısın." Zoe, Trust parçasını kaldırıp kaidenin üzerindeki "kırıntıları" fırçaladığında Flynn, yanında durduğu duvardan bir adım bile uzaklaşmaya fırsat bulamamıştır.

Tam planladığımız gibi, alarm çalmaya başlıyor, oda kilitleniyor ve Flynn "Eliza!" diye bağırdığı sırada başka yerlerde bulunan üç güvenlik görevlisi galeriye doğru yöneliyor. Ne yapıyorsun?"

Benim güvenlik kameralarından gördüğüm kadarıyla ve eminim Flynn'in bakış açısıyla, Zoe o kadar düzgün ki takip cihazını yerleştirdiğine dair en ufak bir ipucu bile yok.

Zoe, Eliza'nın İngiliz sesiyle, "En başta ortaya çıkmaması gereken bir sorunu çözmeye çalışıyorum," diyor. "Personeliniz insanların buraya *yiyecek*le girmesine izin mi veriyor?" Sesi eşit derecede iğrenmiş ve suçlayıcı. Trust heykelini kaidenin üzerindeki yerine geri koyuyor. "Alarmların çalmasını istemiyorsanız, kırıntı taşıyan insanları bunlardan uzak tutun."

Koridorlardaki, özellikle de güvenlik odasındaki görüntüleri tarıyorum ve güvenlik ekibinin her bir üyesinin ya odaya doğru ilerlediğini ya da çıkışları izlediğini görüyorum. Flynn, güvenlik görevlilerinin

parça tam da olması gerektiği gibi ve çok panikle miş Mila'dan bir telefon aldığımda odaya yeni doluşan güvenlik ekibine talimatlar veriyor.

"Tobias Rennert burada! *Gerçek* Tobias Rennert."

Oh, hayır.

"Ben yemek şirketiyle mutfağa döndüğümde Petra onu içeri aldı. Eliza'yı görmek istediğini söyledi, bunun zerine Petra Eliza'ya mesaj attı ve Eliza iki dakika içinde onu karşılamak için toplantıdan ineceğini söyledi!"

"Toplantıyı erteleyin," diyorum, sesim odanın dışından duyulacak kadar yüksek olmadan olabildiğince acil.

"Nasıl?"

"Dikkatini dağıtın. Onu başka bir yere götürün ki kadın aşağı indiğinde lobide olmasın. Biz gidene kadar onu göremez."

"Tamam, um..." Mila diyor ki. "Oh! Banyolar. Kütüphanenin yanındaki tavandan tabana kadar simsiyah. İnsanlar hep tuhaf olduğunu düşünür. Ona bir cazibe merkeziymiş gibi göstereceğim."

"Bu mükemmel," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Sonra telsizden, "Damjan, ıkarma için hazır ol. Zoe, bu işi bir an önce bitirmeliyiz."

Ekranlardan Zoe'nin galeri kapısına doğru gittiğini görüyorum ve hızlı bir çıkış yapabilmek için tabletimin bağlantısını kesmek üzereyken Eliza'nın koridordan odama doğru geldiğini görüyorum. Ama bana ulaşmadan önce, Mila'nın az önce gerçek Tobias'ı götürdüğü küçük koridora ulaşacak. Ben de diyorum ki, "Dur bakalım. Burada ufak bir aksaklık var, eğer yapabilirsen galeride kal."

Sonra tabletin bağlantısını kesip çantama koyuyorum ve koridora ıkıyorum.

"Tobias!" Eliza beni gördüğünde gülümsüyor. "Burada ne işin var? Randevumuz yoktu, değil mi?"

"Eliza," diyorum sanki onun huzurunda olduğum için bylenmişim gibi. "Randevum yok - seni görebileceğimi umuyordum ve yarına kadar beklemek istemedim. Bir şeyler içmek için müsait misin?"

"Oh, ne kadar da ekicisin." Uzanıp ceketimin yakasını biraz çekiştiriyor, sanki dn beni ceketsiz gördüğünü ve tekrar çıkarmak istediğini düşünüyormuş gibi. Kadının içinde biraz puma var. Elbette, gerçek Tobias ondan sadece altı yaş küçük, ama ben tam on beş yaşındayım. Sonra gözlerimle buluşuyor ve pişmanlığı görebiliyorum. "As

Ne kadar istesem de bugün yapamam - her anın hesabı çoktan yapıldı. Ama yarınki müzayededen sonra bir ara yapmak isterim."

"Elbette," diyorum ve elini kaldırıp arkasına bir öpücük konduruyorum.

Şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkarıyor. Bu asker kılıklı kadın az önce kıkırdadı. Umarım gerçek Tobias da onunla flört eder.

"Acele edip Bay Savović ile toplantımı bitirmeliyim. Sizi görmek çok güzeldi."

"Sen de," diyorum ve dönüp bana bakma ihtimaline karşı özlem dolu bir bakışla onu izliyorum. Gözden kaybolduğu anda telsizime "Tamam, ortalık temiz. Benimle arka kapıda buluş."

Damjan, "Ve şu anda arka taraftayım," diyor.

Köşeyi dönüp arka koridora geçiyorum, tam o sırada Zoe de karşı taraftan aynı şeyi yapıyor. İkimiz de kapıya yaklaşmıştık ki bir ses duyduk ve dönüp arkama baktım. Mila köşeden dönüyor ve yanında gerçek Tobias var.

Mila "Oops!" demeden önce onu bir an bile göremiyorum. Yanlış yol," deyip onu diğer yöne itmek için dönüyor. Sonra köşeden başını uzatıyor, ağzını açıp *Stay* diyor ve gerçek Tobias'ı lobiye götürüyor. Keşke Tobias'ı tam olarak görebilseydim - onun gibi davrandığımdan beri, adamla garip bir akrabalık hissediyorum.

Zoe'yi koridorda güvenlik kameralarının görmediğini fark ettiğim garip bir kıvrımı olan bir alana götürüyorum. "Görev tamamlandı mı?" diye soruyorum.

Zoe sırtıyor ve başını sallıyor. "Alarmları bilerek yeterince çalıştırmıyoruz."

Mila aceleyle salona geri dönüyor ve ben de onu bize doğru ve kameralardan uzak tutuyorum. "Çok üzgünüm, Flynn diğer taraftaydı, ben de Tobias'ı uzun yoldan götürdüm. Şimdi önde Eliza'yı bekliyor." Sırtıyor. "Eliza konuştuğu Tobias'ın gerçek Tobias olmadığını anladığında bu eğlenceli olacak. Onlara neler olmuş olabileceğine dair anlatacak harika bir hikâye düşündüm."

"Oh, öyle mi?" Ben soruyorum.

"Baba. Merak etme. Ben . İyi miydin? Kazandınız mı?"

"Öyleydik," diyor Zoe. "Harikaydın Mila."

"Bunu sensiz yapamazdık," diyorum ona. Çünkü gerçekten yapamazdık.

Mila sırtıyor ve yüzünde bunun bir parçası olmaktan keyif almış gibi bir ifade var. Onu suçlamıyorum. Bu işi seçmemin bir nedeni var.

"Üniversiteye geri kabul edildin," diyor Zoe, "ve eğitiminin geri kalanı için ödeme yapıldı."

"Sadece banka hesap numaranıza ihtiyacımız var ve mezun olana kadar kazandığınız miktarı buraya yatıracğıız. Numaranı biliyor musun?" Başını sallıyor ve yüksek sesle söylüyor. "Anladın mı, Kella?"

"Yaptım," dediğini duyuyorum telsizden.

Başımı salladım. "Dersler altı hafta içinde başlıyor. Heyecanlı mısınız?"

Başını salladı ve sonra ikimize de sarıldı. Bir varlığın bana sarılmasına alışabileceğimden emin değilim ama bu güzel. Bunu benim sevdiğim gibi sevmesi iyi hissettiriyor.

Zoe ona gülümser. "Eliza ya da Flynn yeniden ortaya çıkmadan önce kaçmalıyız. Her şey için teşekkürler - bizi birçok kez kurtardınız."

Sonra aceleyle binadan çıkıp bizi bekleyen arabanın arka koltuğuna oturuyoruz. Damjan manyak bir şoför gibi, sanki görev başarısız olmuş ve herkes peşimizdeymiş gibi yola koyuluyor.

"Rahatlayabilirsin," diyor Zoe. "Takip edilmiyoruz."

Damjan kafası karışmış bir şekilde bize bakıyor, sonra biraz gaz kesiyor. "Özür dilerim, hız yaptığımı fark etmedim."

"Başarılı bir ameliyat için tebrikler," diyor Kella kulaklıklarımızdan, ama sesinde bir tuhafılık var.

"Ne oldu, Kella?" Ben soruyorum.

"Görünüşe göre Aragundi'nin ekibinin sanat eserlerini çalma sırasını doğru tahmin edememişiz. Az önce Venedik'teki Trust eserinin - vitray pencerenin - çalındığı haberini aldık."

"Hayır," diyor Zoe.

"Yani geriye sadece Ankara'daki mi kalıyor?"

"Evet," diyor Kella. "Hırsızların-kötü adamların-dünyanın en üst sırası için yarıştığı-yıkım-ve-iktidar-oyununun oraya mı yoksa Savović'in malikânesine mi gittiğini bilmiyoruz. Açık artırma iki gün içinde yapılacağı için, izleyiciyi yerleştirdiğiniz Trust parçasına gittiğinizi varsayıyoruz."

Zoe gözlerime bakıyor, gözleri endişeyle açılmış. "Ama eğer bir sonraki durakları Türkiye olacaksa, önce oraya varmak için buradan hızla çıkmamız gerekecek."

"Kesinlikle öyle olacak," diyor Paxton telsizde, "çünkü kovalamaca başladı. Ne yazık ki yarına kadar Ankara'ya doğrudan uçuş yok, ancak size İstanbul'a bir uçuş ayarladık ve oradan da sizi Ankara'ya götürecek olan hızlı trene bilet aldık."

"Ne zaman gidiyor?"

"Elli üç dakika içinde gemiye binmeniz gerekiyor."

"Gördün mü?" Damjan diyor ki. "Başından beri hız yapmalıydım!"

Bir elimi tavana, kapının hemen üstüne koyuyorum ve Zoe de aynı şeyi kendi tarafına yapıyor. Sonra kollarımızı birleştirip sıkıca tutunuyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

YÜKSEK HIZLI KAZIKLAR

ZOE

Turkey nasıl tren yapılacağını biliyor. Bu vagona, koridorun bir tarafında yan yana iki koltuk var, ancak bizim tarafımızda sadece bir tane var. Vagonun yarısı trenin ön tarafına, diğer yarısı da arka tarafına bakıyor. trenin. Koltukların çoğunda açılır kapanır bir tepsi masa var, ancak Ledger ve benim koltuklarımız vagonun ortasında, birbirine bakıyor, bu yüzden aramızda küçük bir masa var.

Mikrofonlarımız kapalı ama kulaklıklarımız takılı ve yolculuğumuzun üzerinden çok geçmeden Packston'ın sesi telsizlerimizde duyulmaya başladı. "Trust parçalarının çalındığı yerlerdeki tüm görüntüleri - hem resmi güvenlik kayıtlarını hem varsa gayri resmi olanları - tarama görevini CIA'deki bir ekiple CSA'daki bir ekip arasında paylaştırdık. Ve onları bulduk!"

Bir ajan olarak bazı etkileyici teknoloji parçaları kullandım. Yine de, saatte 160 mil hızla giderken, kulağımın içinde kayabilen ve neredeyse fark edilmeyen küçük bir nesnenin, idarecilerimizin seslerini yüksek ve net bir şekilde duymamı sağlayabilmesine şaşırıyorum.

Küpemdeki mikrofonuma dokunarak açıyorum ve "Hırsızlar mı?" diyorum. Bunu Packston'a söylüyorum ama sanki Ledger'la başından beri ara yaptığım konuşmayı sürdürüyormuşum gibi davranıyorum. Ama görevle ilgili şeylerden bahsederken çok fazla kelime kullanmamaya çalışıyorum.

"Evet! Barno Kardeşler. Onları tanıyor musunuz?"

"Biraz," diyor Ledger. "Nispeten küçük çaplı değiller mi?"

"Artık değil," diyor Packston. "Görünüşe göre kendi küçük terörist imparatorluklarını büyütürken gizlenmeyi başarmışlar."

"Ve" diyor Kella, "Direktör Lancaster hem Türk hükümeti hem de Sırp hükümeti ile birlikte çalışarak havaalanları, tren ve otobüs istasyonlarındaki güvenlik sistemlerinden elde ettikleri görüntülerde bizim yüz tanıma yazılımımızı kullanıyorlar. İkisine de inerlerse haberimiz olacak ve sizi bilgilendireceğiz."

"Bu adamları yakalayacağız," diyor Packston.

Ledger'a sırtıyorum. Öyle. Geri döndüğümüzde ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söylediğinde Sully'nin yüzünde oluşacak ifadeyi şimdiden hayal ediyorum.

Görev brifinginden, Trust koleksiyonunun bir parçası olan karakalem resmin Ankara Kalesi'nde sergilendiğini biliyoruz. Uçak, taksi ve hızlı trenle yaptığımız yolculuk ve saat dilimi değişikliği yüzünden kaybettiğimiz bir saat yüzünden Ankaraya ancak akşam onda varabileceğiz. Kale ve çevresindeki dükkânlar çoktan kapanmış olacak, bu yüzden Packston ve Kella kale yönetimiyle anlaşarak izleyiciyi yerleştirmek için bizimle sabah sekizde buluştular - saat onda açılmadan çok önce.

Ledger ve ben burada görev hakkında fazla konuşamıyoruz çünkü kulak misafiri olabilecek çok fazla insan var. Bu trendeki çoğu insan muhtemelen Türkçe konuşuyor, ancak Kella bize Türkiye'nin turistik bölgelerinde nüfusun yaklaşık yüzde on yedisinin İngilizce konuştuğunu, bu yüzden anlaşılmayacağımıza güvenemeyeceğimizi söyledi. Ancak yüzde ikiden azı Arapça ve daha da azı Farsça konuşuyor. Her ikisi de Ledger ve benim konuştuğumuz diller, bu yüzden bir şey söylememiz gerekirse Farsça gizli kodumuz.

Ama çoğunlukla görevle ilgili konuşmayı minimumda tutuyor ve Ledger'ın çantasından çıkardığı iskambil destesiyle oyunlar oynuyoruz. Neden bir deste iskambil kağıdının görev açısından kritik bir teçhizat olduğunu düşündü bilmiyorum ama buna sevindim. Çünkü o olmadan beni meşgul edecek tek şey Ledger'ın vücut dilini incelemek olurdu ve kartlarla bile bunu fazlasıyla yapıyordum.

Masa yüzünden ayaklarını ya da bacaklarını göremiyorum, ki bu çok kötü, çünkü bunlar vücudun en dürüst kısımları. Ama ayaklarının genellikle bana dönük olduğunu bilecek kadar gördüm. Arada bir bacaklarını hafifçe koridora doğru ve ayak bileklerinden çapraz olduğunu görebilirim. Bu benim yanımda rahat olduğunun bir işareti. Ama daha da , ayak parmakları sürekli yukarı zıplıyor, bu da bana mutlu olduğunu söylüyor.

Doğrudan bana bakıyor, gövdesini hiç çevirmiyor. Kartlarını tutarken bile kolları gövdesini hiç kapatmıyor. Bana karşı açık duruyor. Ve gülümsediğinde, tüm yüzünü hareket ettiren türden bir gülümseme bu - yanaklarını kaldırıyor, gözlerinin kenarlarındaki derinin kalkmasına neden oluyor. Ve dostum, bu gülümseme harika. Onun gülümsemesi benim gülümsememi de ortaya çıkarıyor.

Beni en çok etkileyen şey ise, ben konuşurken onun vücut dili. En sıradan şeylerle ilgili olabilir ama gözleri benim üzerimde olur ve genellikle başını yana eğer. Eğer karşınızdaki kişiden gerçekten hoşlanmıyorsanız başınızı yana eğmek çok doğal gelmiyor. Onun ilgisi ve hayranlığı tamamen gerçek görünüyor.

Tüm işaretler bir gerçeği gösteriyor: Benden hoşlanıyor. Hatta belki de seviyor.

Ledger'in doğrudan benimle ilgili olan tüm vücut dilini görseydim - bu tren yolculuğuna kadar olanlar da dahil - ve bunlar başka birine yönelik olsaydı, gerçekliğine inanırdım, hiç şüphe yok. Ama *beni* hedef alıyorlar. Bu bilgiyle ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Moldova'da da aynı vücut diline sahip olduğunu fark ediyorum. O zaman da fark etmiştim ama bunu, görevi tek başına tamamlayabilecek kadar uzun süre dikkatimi dağıtabilmek için beni manipüle etmeye çalıştığı anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Ama bana o görevde kazanmayı kabul etmeyeceğini söyledi ve ben de ona inanıyorum. Kendim için almasaydım kazanmama izin verir miydi? Övgüleri paylaşmamızı ister miydi? Bunu asla bilemeyebilirim.

Ve birden merak etmeye başladım... Eğer kazanmayı kabul etmeyeceği konusunda yalan söylemiyorsa, o zamanlar bana karşı olan hisleri konusunda da yalan söylemiyor muydu?

Hayır. Bu mümkün değil. Birbirimizi çok az tanıyorduk. Beni daha iyi tanısaydı, asla birlikte olamayacağımızı bilirdi, yani bu olamazdı. Sadece vücut dilinin göstermesini istediği şeyi gösterme konusunda son derece yetenekliydi.

Ama şimdi bana aşık olduğuna beni inandırmak için motivasyonu ne olabilir? Kazanmak için değil. Eğer birlikte "kazanmazsak", ajanslarımız arasında sürtüşmeye neden olur. Ve ikimiz de yöneticilerimizin onayını kazanma riskini göze alamayacak kadar rekabetçiyiz.

Belki de onu bu konuda sorgulamalıyım. Eğitimli bir ajanı sorgulamak kolay değildir, ama ben insanları sorgulamakta oldukça iyiyimdir. Bana amacının ne olduğunu söylemesini sağlayabilirim ve sonra da ona durmasını söyleyebilirim.

Çünkü bana şu anda baktığı gibi her baktığında, midem bulanıyor ve Ledger'la çıkmanın ne kadar güzel olacağını düşünmeye başlıyorum. Onun için özel olmanın. İkimiz de bir karta uzanırken eli benimkine değdiğinde, karıncalanmalar koluma kadar yayılıyor ve onun elimi tutmak için uzandığını hayal ediyorum. Usulca gülerken gözleri kırıştığında, bir yerlerde bir kanepeye kıvrılıp özel bir şakayı paylaştığımızı hayal ediyorum. Yakınıma eğildiğinde, sıcak nefesini kulağımda hissetmek istiyorum.

Ve sahip olamayacağım bir şeyi istemenin beni ona yaklaştırmadığı gibi canımı da yaktığını öğrenecek kadar çok deneyimim oldu. *Ayak parmağımı çarptım* gibi değil. *ACL'mi yırttım* tarzında. Uzun süreli bir acı.

Birbirimize dönük olduğumuz için, Ledger'ın üç buçuk saat boyunca beni, yaydığının farkında bile olmadığı beden diliyle bombardımana tutması anlamına geliyor. Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim her türlü duyguyu yansıtan bir beden dili.

Şimdiye kadar oynadığım en rekabetçi Gin Rummy oyununu oynadığımızda, tüm zaman boyunca şaplak atarak konuştuğumuzda ve rekabetçi olmaktan geri durmadığımızda bile, vücut dili hala bana karşı olumlu düşünceler gösteriyor. Ben kazandığımda bile. Kazandığında kollarını kaldırıyor. Bir raundun ortasında, kolları genellikle masanın üzerindedir. Asla kısıtlı değil, asla yanında değil. Sırtını sandalyesine dayamak yerine bana doğru da eğiliyor. Ben de aynı şeyi yaptığımı fark ediyorum.

Kendime bir mola vermek için pencereden manzaraya bakıyorum. Batan güneşin aydınlattığı yemyeşil ve doğal manzaralara, ara sıra tersanelerin görüldüğü güzel mavi sulara ve gün batımını en canlı turunculara, kırmızılara ve mavilere ve en dramatik şekillere büründüren fırtına bulutlarına odaklanmaya çalışıyorum. Uzaklardaki yaz güneşinin ısıttığı sokaklara yağın az miktardaki yağmur neredeyse anında buharlaşıyor gibi görünüyor.

Ancak sahne ne kadar etkileyici olursa olsun, dikkatim masanın karşısındaki adama ve kafamın ve kalbimin etrafında dönen tüm o karmaşaya geri dönüyor.

Sonunda sağanak yağmur altında Ankara tren garına ulaşıyoruz. Neredeyse kiralık arabamızı almak için sıranın önüne gelmiştik ki Kella'nın sesi telsizimizden geliyor, nefes alış veriş sanki koşuyormuş gibi ağır. "Onları havaalanı güvenlik kameralarına yakaladık."

Ledger mikrofonunu açıp soruyor: "Belgrad'da mı?"

"Hayır," diyor Kella. "Ankara'da. Hiç de düşündüğümüz sırada gitmiyorlar."

Ledger ve ben birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kocaman.

"Elbette bilgi gecikiyor çünkü görüntüler çekilene kadar arama yapamıyoruz."

"Havaalanından ayrılalı ne kadar oldu?" diye sordum. Kella'nın hangi dilleri konuştuğunu bilmiyorum ama İngilizce sormak için yeterince güvenli bir soru gibi geliyor. Çantamdan kapüşonlu ceketimi çıkarıp giyiyorum, kolyemi gömleğimin içine sokuyorum ve fermuarını çekiyorum. Ledger da aynı şeyi kendi ceketini için yapıyor.

"Beş dakika önce. Şu anda sokak kameralarında onları arıyoruz."

Ledger, "Takip cihazını bu gece yerleştirmemiz gerekecek," diyor.

Neden bilmiyorum ama bu görev için birden paniğe kapıldım. Görevler hakkında *hiç* paniklemem. Ledger'ı suçluyorum. Çünkü şimdi onu çok daha fazla önemsiyorum ve ona bir şey olmasını gerçekten istemiyorum. Ayrıca bu görevi gerçekten önemsiyorum. Ve yöneticilerimize ikimizin ortak bir görevde başarılı olabileceğimizi göstermek istiyorum.

"Bu görevi kazanmak zorundayız, Ledger."

Gözleri önümüzde duran kiralama bankosundaki kişide. "Biliyorum."

"Ne olursa olsun," diye vurguluyorum. Sonra Farsça ekliyorum: "Aragundinin imparatorluğunu yeni bir nesle devredip tüm dünyayı kasıp kavurmasına izin veremeyiz."

"Onları yakalayacağız," diyor, sinirlerimi yatıştırmayı başaracak kadar inançlı bir şekilde. Onları *yakalayacağız*.

Sahada uzun günler geçirdim. Yirmi dört saat boyunca uyanık kaldığım gerçek anlamda uzun günler. Ama bunu düşününce bile, bugünün hala bugün olduğunu düşünmek garip. Bu sabah Sırbistan'da çok değerli bir seramik heykele izleme cihazı yerleştirdik. Öğle yemeğinde bir uçakta oturuyorduk. Öğleden sonra geç saatlerde İstanbul'da bir trene binmiştik. Ve şimdi de Ankara'da yedinci yüzyılda inşa edilmiş antik bir kaleye doğru yol almak üzereyiz.

"Sonraki!" diye sesleniyor görevli ve tezgâha doğru ilerliyoruz.

Arabayı kiralamak için belgeleri hızlıca imzalamaya çalışıyoruz ama dil engeli işleri yavaşlatıyor. Görev öncesi adrenalin devreye giriyor ve hareket etmem gerekiyor. Sonunda anahtarları alıyoruz ve Packston'ın sesi kulağımıza geldiğinde arabaya doğru koşuyoruz.

"Onları buldum! Önce otellerine giderler diye ummuştum ama hayır, görünüşe göre doğruca Hisar'a gidiyorlar. Hemen oraya gitmelisin."

Adrenalin yüksek vitesse geçiyor.

"İyi haber şu ki," diyor Kella, "havaalanı Citadel'e tren istasyonundan daha uzak, bu yüzden sizden daha uzun bir yol var. Özellikle de on dokuz dakika daha uzun bir yol. Ama sizden on dakika önde başlıyorlar. Citadel'deki küratörle, müdürle ya da sizi orada karşılayıp kaleyi sizin için açabilecek herhangi biriyle temas kurmaya çalışıyoruz."

"Yine de Barno Kardeşler'in sizi görmesine izin veremezsiniz," diye ekliyor Packston. "Onlarla aynı şeyi elde etmeye çalıştığınızı öğrenirlerse, sabotajdan şüphelenecekler ve kesinlikle bir iz sürücü için tüm parçaları arayacaklardır. O zaman bütün bunlar boşa gitmiş olur."

"Bu da süvarileri çağıramayacağımız anlamına geliyor," diyor Kella. "Ya da yerel polisi."

"Anladım," diyorum. Tezgâhtan anahtarları almakta Ledger'dan daha hızlıydım, bu yüzden sürücü koltuğuna kaydım, arabayı çalıştırdım ve Ledger kapısını kapatırken yola çıktım.

Ledger hemen navigasyonu açıyor ve beni ağaçlarla kaplı otoyol boyunca, kenarlarına çok fazla araba park edilmiş dar yollardan ve ardından çiçek saksılarıyla kaplı tepelik ve dolambaçlı arnavut kaldırımlı sokaklara yönlendiriyor. Cadde boyunca uzanan satıcı dükkanları kapalı, mallarını içeri almışlar ve kimse dışarıda yürümüyor, ki bu iyi bir şey, çünkü yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki görmek zorlaşıyor. Yağmur sokaklardan da akıyor ve birkaç kez arabamızın çekiş gücü kayboluyor.

"Koşullara göre çok hızlı gidiyorlar," diyor Kella kulağıma. "Umarım kiralık arabalarına ekstra sigorta yaptırmışlardır. Aynı hızda gitmeye devam ederlerse ve kaza yapmazlarsa, sizden altı dakika kadar sonra varacaklar."

"Karakalem çizim Osmanlı binasının hemen güneybatısındaki özel müzede," diye ekliyor Packston. "Sonunda müzeden birine ulaştık ama yirmi dakika uzaktalar. Eğer cihazını zamanında yerleştiremezseniz, Barno Kardeşler gelmeden önce Trust parçasını koleksiyondan çıkarmanız gerekecek. Bu parçayı temin etmek onları çok yaklaştıracak ve zaten izleyici yerleştirdiğiniz iki parçayı çalmamayı seçmeleri riskini göze alamayız."

Ledger telefonundaki navigasyona bakarak, "Biz hallederiz," diyor. "Doğrudan binaya yanaşamayız, yoksa içeri girdiğimizi görürler."

Bir sonraki sokağa dönün. Müze ile aramızda sadece bir sıra bina olacak. "

Dönüşü yapıyorum. Bu binalar konut gibi görünüyor - bu cadde turistlerin seyahat ettiği bir cadde değil ve genişliği de bunu gösteriyor. Arabamızın ancak sığabileceği genişlikte ve park edecek hiçbir yer yok. Gidebileceğim tek yer orası olduğu için sokakta duruyorum ve kapüşonumu başımın üzerine çekip sıkıca kapatıyorum.

"Ack!" Kella diyor ki. Az önce sokağa giriyorlar!

O tarafa gitmeyin yoksa doksan saniye içinde sizi görürler."

Arabadan iniyoruz ve ikimiz de etrafı tarıyoruz. Buradaki evler - beyaz, terra cotta çatıları ve buna uygun süslemeleri olan, üzerlerinden sokaklara su akan - her şey farklı yüksekliklerde katmanlar olsa da çoğunlukla birbirine bağlı. Döndüğümüz yol gittiğimiz yönün tersine doğru kıvrılıyor.

Ledger, bir evin yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki sırtına başıyla işaret ediyor. "Bazı duvarları tırmanıp çatılara çıkmaya ne dersin?"

Ona sırtıyorum. "Macera başlasın."

Ledger parmaklarını birbirine kenetliyor ve ellerini aşağıda tutuyor. Ellerin üzerine çıkıyorum ve o da bana destek veriyor. Çatıya tutunup kendimi yukarı çekiyorum, sonra Ledger'a yardım etmek için üzerine uzanıyorum. O da ayağa kalktıktan sonra çatılardan geçmeye başlıyoruz. Çatıların hepsi aynı görünüme sahip olsa da, çok farklı yükseklikler. Eğer yağmur yağmıyor olsaydı, bu çatıları yolda koşar gibi hızla geçerdim. Tabii ki burada daha çok eğlenirdim.

Ancak kavisli çatı kiremitleri bu kadar yağmur yağarken çekiş yapmak için en kolay yol değil ve ilerlememizi biraz yavaşlatıyor. Arada bir, diğerlerine tam olarak bağlanmayan bir tanesiyle karşılaşıyoruz ve küçük alanın üzerinden atlamak zorunda kalıyoruz.

Buradan Barno Kardeşler'in arabasının geçtiğini görebiliyoruz. Karakalem resmin bulunduğu binayı da görebiliyoruz ama önünde durmuyorlar. Belki de dar yolu kapatmayacak ve muhtemelen istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekmeyecek bir park yeri arıyorlar. Sebepleri ne olursa olsun, binaya ulaşmak ve gözden kaybolmak için bize tanıdığı fazladan birkaç dakika için minnettarım. Belki onlar ulaşmadan önce içeri nasıl gireceğimize dair bir plan bile yapabiliriz.

Bu bina ile diğeri arasında birkaç metrelik bir boşluk var ve sonra bu evden aşağı tırmanabilir, taş duvarı tırmanabilir ve

Dar sokaktan geçip müzenin arka giden ferforje çitten atlayın.

Oraya gideceğiz. O binaya girmenin bir yolunu bulacağız ve ya izleyiciyi yerleştireceğiz ya da Barno Kardeşler'in içeri girip parçayı almasını engelleyeceğiz. Her görevde motivasyon için yaptığım gibi, CIA'e geri dndğimde Sully'nin gururlu ifadesini hayal ediyorum.

Ledger boşluktan atlıyor, sonra gözleri müzeye kayıyor, muhtemelen içeri nasıl gireceğimizi hayal ediyor. Bana dönüyor, ayaklarını yere basıyor ve elini uzatıyor. Çatıda olabildiğince hızlı hareket ediyorum, ayağımı koyuyorum ve Ledger'a doğru sıırıyorum.

Ancak ayağım yerinde sabit durmak yerine, fayansların yüzeyinden akan yağmurda kayıyor ve vücudumun yörüngesi beni Ledger'a doğru iterken bacağımı altımdan çekip alıyor.

Ayağım atıdan ayrıldığı anda işlerin kötü gittiğini anlıyorum. Çok, çok kötü. Ledger'ın bana doğru uzanırken yüzündeki dehşet ifadesini görmeden önce bile biliyorum ve iki binanın arasına düşüyorum.

BÖLÜM 22

OPERASYON: ZOE'Yİ KURTARIN

LEDGER

Zoe'ye uzanıyorum. Ancak ayağının kayması yörüngesini o kadar hızlı ve sert bir şekilde değiştiriyor ki, binaların arasındaki küçük boşluğa düşmesini ve açıkta duran bir binanın kaplinine çarpmasını izlerken elim sadece havayı yakalıyor.

Boru yolda. Ve sonra, yere çarptığında, sadece kırık bir kemikten gelebileceğini bildiğim bir çıtırtı duyuyorum. Yağmur etrafımdaki çatılara sert bir şekilde yağıyor, ancak yine de kalbimin kulaklarımda attığını ve paniğin görüşümü doldurduğunu duyabiliyorum.

Çatıdan küçük sokağa kayıyorum, vücudumu iki bina arasındaki dar alana sığdırmaya çalışıyorum ve ayaklarımı Zoe'ye ulaşabilmek için manevra yapıyorum. Ceketinin kapüşonu başından düşmüş ve gözlerini kısarak beni görebilecek kadar açmış. Bayılmadan önce "Görevi bitir" diyor.

Düşüş ve iniş şeklinden omurilik yaralanması olmadığına eminim. Kafasını da çarpmadı, yani beyin sarsıntısından bayılmadığını biliyorum. Acıdan olmalı. Bir ayağımı bir tarafına, bir dizimi de diğer tarafına koymayı başardım.

Tam onu kaldırmak için eğildiğimde, yanında biriken suyun içinde bir şeyin parladığını görüyorum. Bu onun kolyesi. Kapline takılmış ve kırılmış olmalı. Onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden kolyeyi alıp cebime koydum ve onu kaldırmaya çalıştım.

Alan o kadar küçük ki omuzlarımı tam olarak çeviremiyorum, bu yüzden tam olarak neyin yaralandığından emin olmadığımı ve vücudunun her parçası

benimkinin bir engel gibi görünmesi kolay değil.

Onu omzuma alıyorum, bacaklarına ve bileklerine çok dikkat ediyorum çünkü birinin muhtemelen kırık olduğunu biliyorum. Geri dönemiyorum, bu yüzden küçük alandan geri geri çıkmak zorundayım. Binalardan kurtulduğumuzda, onu zıplatmadan ve daha fazla acı çekmesine neden olmadan olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya koşuyorum.

En yakın hastane yakın ve beş dakika içinde otoparka girdim ve onu sırlıslıkla bir halde acil servislerine bir alana taşıdım. Giriş hemşiresi İngilizce ya da benim konuştuğum diğer dillerden birini konuşmuyor, bu yüzden ne olduğunu taklit etmem gerekiyor.

Bize bir yatak getirdiler ve Zoe'yi yavaşça üzerine yatırdım, iletişim ünitesini kulağından çıkardım ve alnına nazik bir öpücük kondurdum. Fısıldıyorum, "İyi olacaksın. Lütfen, iyi ol." Bilincinin yerinde olmadığını biliyorum, ama umarım bunu hâlâ kabul ediyordur. Onu kaybedemem.

Bekleme odasını adımıyorum. Packston ve Kella'yı elimden geldiğince bilgilendiriyorum. Yürüdüğüm her yerde su izi bırakıyorum. Hem kendi müdürümle hem de onunkiyle konuşuyorum. Biraz daha yürüyeceğim.

Sonunda bir doktor çıktı. İngilizce konuşmuyor ama çeviri uygulamamı kullanıyorum ve bana birkaç kaburgasının zedelendiğini, birinin de çatladığını söyleyecek kadar iyi anlıyor. Sanırım aşağı inerken borudaki ekleme çarptığı için kolyesi de kopmuş. Ve ameliyat edilmesi gereken bir fibula kırığı var. İç kanama belirtisi yok.

Beklemek acı verici. Daha önce de sakatlıklar yaşadım. Ben de yaralandım. Doktorun söylediklerinden Zoe'nin yaralanmasının hayati tehlike arz etmediğini biliyorum ama sesini duyana ve iyi olduğunu kendim görene kadar gözden kaçırdıkları bir şey olmadığına ikna olmayacağım.

Biri bana battaniye getirene kadar sırlıslıkla kıyafetler içinde titrediğimi fark etmiyorum bile. Biraz ısındıktan sonra telefonumu çıkarıp İrlanda'nın ABD Büyükelçisi'nin yardımcısı Evan O'Brien'in bana verdiği iletişim bilgilerini getirmeyi düşünüyorum, böylece bir hurling maçı için onunla iletişime geçebilecektim. Ona bir mesaj atıyorum, Büyükelçiden yardım istemem gerektiğini açıklıyorum ve mesajı iletip iletmeyeceğini soruyorum.

Hemşire geldiğinde gömleğim kurumuş, pantolonumun sadece cepleri ve bel bandı ıslanmıştı. Ayakkabılarımın ve çoraplarımın kuruması için daha çok yol var. Ama ne mutlu ki hemşire, otuzlu yaşlarında esmer bir kadın, adı Nehir, bu hastanede biraz İngilizce bilen tek kişi ve bana Zoe'yi görebileceğimi söylüyor.

Beni Zoe'nin tekerlekli bir yatakta baygın yattığı bir odaya götürüyor. Yanındaki direkte bir serum torbası asılı duruyor ve sağ bacağının etrafı bir sürü bandajla sarılmış. Onu bu halde görmek göğsümde bıçak gibi bir ağrıya neden oluyor. Başka bir hemşire Zoe'nin yanında, çizelgesine bir şeyler işaretliyor. "Uyuyor,..." hemşire duraksıyor, bir sonraki kısmı nasıl söyleyeceğini hatırlayamıyor gibi görünüyor, bu yüzden Zoe'ye iğne yapıyormuş gibi yapıyor.

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Ne kadar süre uyuyacak?" Hemşire omuz silkiyor. "Herkes için farklıdır."

Sandalyeyi Zoe'nin yatağının yanına çekip oturuyorum. Elinde her şey yolunda görünüyor, ben de onu elimde tutuyorum ve iki hemşire de odaya girip çıkarak işlerini yaparken bekliyorum. Zoe'nin anesteziye çıkması tahmin ettiğimden daha uzun sürdü - oda güneşin doğmasıyla aydınlanmaya başlamıştı bile - ama sonunda gözlerini açtığında iki hemşire de oradaydı. Kocaman bir rahatlama nefesi veriyorum ve "Birinin gözlerini açtığını görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım" diyorum.

Ama sonra Zoe ilk hemşirenin bileğini tutuyor ve "Bir sorun var" diyor. İçimdeki rahatlama geldiği gibi hızla uçup gitti.

Nehir aceleyle Zoe'nin yanına gidiyor ve elini Zoe'nin saçlarında gezdirerek, "Şşt, geçti" diyor.

Ama sonra Zoe onun da bileğini tutuyor ve "Bir sorun var," diye tekrarlıyor. "Bu normal," diyor Nehir. "Senin, şey... vücudun. Bir şeyler biliyor

olur. Beynin..." Kullanacak İngilizce bir kelime bulamıyor gibi görünüyor, bu yüzden yumruğunu kafasına koyuyor, bayıltıldığını taklit ediyor, sonra bir elini düz bir şekilde uzatıyor ve başını üzerine koyuyor, gözlerini kapatıyor. "Orada değildi, bu yüzden bir şey olduğunu bilmiyor. Sana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor. Ama sen iyisin." Zoe'ye iki başparmağını kaldırarak işaret ediyor; bileği hâlâ Zoe tarafından tutulduğu için sağ başparmağını kaldırması biraz garip kaçıyor.

Zoe pek rahatlamış görünmüyor, ben de beni daha iyi görebileceği bir yere gidip el sallıyorum. Gözleri harekete doğru uçuyor, yüzüme takılıyor ve gülümsüyor. Bu çok güzel. Yaralı ve yeni bir ameliyat geçirdi ama o gülümseme her şey demek. Ve onu ortaya çıkaranın benim varlığım olmasını seviyorum.

O da rahatlamış ve biraz daha gevşemiş görünüyor... her iki hemşirenin bileklerini ölümüne kavramış olması dışında. Sahne, herkesin çıkmaza girdiği üç kişilik bir bilek güreşi maçına benziyor. Belki de bilek tutma yeterince yaygın bir tepkidir, çünkü iki hemşire de

ve ikisi de boştaki tek elleriyle Zoe'yi kontrol etme işlerini yapmaya devam ederler.

Hemşireler işlerini bitirmek üzereyken Zoe bileklerini bırakabileceğine karar verir. İlk hemşire hemen ayrılıyor. Nehir bana yatağın üzerindeki kontrol panelini gösterirken "Bana ihtiyacın var" diyor ama sonra söylemek istediği kelimeleri nasıl söyleyeceğini hatırlayamıyor gibi görünüyor, o yüzden "Bzzzzzz, ding, ding! Ve işte su." Eliyle işaret ettiği yere bakıyorum ve küçük bir tekerlekli masanın üzerinde kapaklı ve pipetli iki bardak su görüyorum.

"ben?" Zoe soruyor, sesi halsiz ve cızırtılı.

Bir su bardağı alıyorum ve pipetini büküyorum, "Herkesin size hizmet edeceği ve ihtiyacınız olan her şeyi getireceği beş yıldızlı bir otel" derken içebilmesi için tutuyorum.

"Hastaneye benziyor."

"Bazıları buna böyle diyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Ağır. Kısıtlandım mı?"

"Hayır. Ağrın var mı?" Ağrı kesici kullandığını ve kısa süre önce genel anestezi aldığını biliyorum ama yine de iyi olduğunu bilmem gerekiyor. "Bir şey hissediyor musun? Kaburgaların zedelenmiş, biri kırılmış ve sağ alt bacağından daha yeni ameliyat olmuşsun. Başka bir yerin acıyor mu?"

Başını sallıyor, sonra tekrar suya bakıyor, ben de ona bir yudum daha veriyorum. Sonra bana dikkatle bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve "Çok güzelsin" diyor.

Gülümsememi engellemeye çalışıyorum. "Öyle miyim?"

"Uh-huh. Yüzünü sevdim. Çok... yüz şeklinde. Mükemmel bir yüz." "Mükemmel" sözcüğünü uzatıyor, ama bunu kastetmiş gibi değil - daha çok söylemesi zor bir sözcükmüş gibi. Tüm kelimeleri sersemlemiş ve iyi şekillenmemişti ve anestezinin etkilerini hissettiğini biliyorum, ama yine de iltifattan gerçekten hoşlanıyorum.

"Ben de senin geri kalanını seviyorum." "Geri kalan her şeyimi mi?"

Başını sallıyor. "Omuzların gibi. Ve kolların. İyi kolların var." Uzanıp elini ön koluma koyuyor, teni benimkinden daha soğuk olmasına rağmen kolumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Her şeyin çok iyi. Ama saçların..." Yüzünü buruşturuyor.

Bir elimi saçıma koyuyorum. Yağmur fırtınası ve son birkaç saattir endişe içinde ellerimi kaç kez saçlarımdan arasında gezdirdiğimden, biraz *büyük* geliyor. "Sanırım her şeye sahip olamam."

Bir süre sonra, "Seninle yarışmayı seviyorum." dedi.

"Oh, öyle mi? Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum." Sanki hepsi büyük, geveleyerek söylenmiş bir kelimeymiş gibi söylüyor. "Çünkü beni gördüğünü hissettiriyor."

"Seni kesinlikle görüyorum," diyorum, şu anda onu her zamankinden daha fazla "gördüğümü" bilerek. İlk tanıştığımızdan beri görmediğim bir zaman olmadı. Ama şimdi, onu daha önce anlamadığım bir şekilde anladığımı hissediyorum. Onun güzel ve mükemmel olan tüm yönlerini görüyorum.

"En çok sende..." cümlesi dağılıyor ve sanki anesteziyenin biraz daha çıkıyor. Tam olarak değil, hatta ona yakın bile değil, ama olduğundan daha fazla. Yüz ifadesini mutlu bir cehaletten hayal kırıklığına benzeyen bir şeye dönüştürmeye yetecek kadar. Suçlayıcı bir sesle, "Bana *sowdeuhm thio... thiowe pentol* mü verdin?" diyor.

Tüm kelimeleri mırıldanarak ve geveleyerek söylüyordu ama bu kadar gayet iyi anlayabiliyordum. Sodyum tiyopental hakkında bir şeyler sorduğunu anlamam biraz zaman alıyor ve kıkırdıyorum. "Sana *doğruluk serumu* verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bunu uyku yoksunluğu ile birleştirdiklerini biliyorum. Ya da neredeyse uykuda olmakla? Ve oksi, oksi, oksitoz... Aklıma gelmiyor. Kötü adamlar bir keresinde beni Vladivostok'a kadar takip edip yakalamışlardı. Bana verdiler, bu yüzden nasıl hissettirdiğini biliyorum. Bilgi vermeniz için sizi sevdiğiniz ve güvendiğiniz biriyle konuştuğunuza inandırmaya çalışırlar."

Doğrulamaya çalışıyor ama yüzünü buruşturuyor ve bunun yerine bana sert bir bakış fırlatmaya karar veriyor. "Peki sen kimsin? Patronun kim? Beni kim yakaladı?" Her soru tek bir kelime gibi çıkıyor. "Daha önce bir kez dayandım ve yine dayanacağım... dayanacak mıyım? Şimdi dayan."

"Kimse sana 'doğruluk serumu' vermedi. Fibulanızdan ameliyat oldunuz ve şimdi anesteziyenin çıkıyorsunuz. Hepsi bu kadar. Etkileri yakında geçecektir."

Kadın başını sallıyor. "Hayır, yalan söylüyorsun. Çünkü Ledger'ın yüzüne asla 'Yüzünü beğendim' demezdim. Sen o değilsin. Bana sodyum tiyopen gibi bir şey verdin. Ve şimdi de gizli bilgileri vermeme sağlamak için sevdiğim biri gibi davranıyorsun."

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Beni seviyor musun?" Sodyum tiyopentalin dünyada neredeyse hiç kimse tarafından kullanılmamasının birçok nedeni var, bunlardan biri de aslında işe yaramıyor olması. Belki de gerçek 'doğruluk serumu' genel anestezidir.

Zoe'nin başka neler söyleyeceğini duymak istiyorum. Ama Nehir içeri girmekle kalmıyor, telefonum çalıyor. Ülke kodundan İrlanda'nın ABD Büyükelçisi olduğunu anlıyorum ve özellikle İrlanda'da saatin çok erken olduğunu biliyorum. Telefona cevap vermek için koridora çıkıyorum.

Telefona cevap verdikten sonra "Büyükelçi Connolly," dedim. "Geri döndüğünüz için teşekkür ederim."

"Oh, elbette. Uyandığımda seni aramanın o günkü görev listemde olduğunu görünce şaşırdım. Evan gece bir ara eklemiş olmalı."

Evan'a mesaj attığımda saatin gece yarısı olduğunu fark etmiş miydim? "Kızının düğünü nasıldı?"

"Kesinlikle mükemmel. O kadar güzel bir gelindi ki."

Nehir'in odada Zoe ile konuştuğunu duyabiliyorum. Bildiği İngilizce kelimeleri kullanarak, "Şu hamburgerci adam. O iyi biri."

"Hamburgerci adam mı?" Zoe, yeni anestezi almamış olmasına rağmen haklı olarak kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Hayır, hayır, um..." Bir duraklama oluyor ve hemşirenin el kol hareketleriyle açıklama yapmaya çalıştığından oldukça eminim.

"Oh! Beefy!"

Konuşmalarıyla dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum ama Nehir, "Evet, o kaslı adam iyidir. Yanında sürekli bir bakire tuttu."

"Benim yanımda *ne* tuttu?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum, telefonu sessize alıyorum ve sesleniyorum, "Nöbet! Yanınızda sürekli *nöbet* tuttum." Sonra telefonun sesini açıyorum ve büyükelçiye soruyorum: "İskoç eteğinizi giyerken bacaklarınıza bakan çok kadın oldu mu?"

"Biliyor musunuz, aileme yaltaklanmakla ve hepimizin bir arada olmasının keyfini çıkarmakla o kadar meşguldüm ki bunu fark edemedim, ama daha sonra eşim bana çok fazla bakış olduğunu söyledi."

İçtenlikle gülüyorum.

"Peki ya sen? Ülkemdeyken siyah beyaz puding denediniz mi?"

"Ben yaptım."

"Ve?"

"Bu... kesinlikle beklediğim gibi değildi. Dürüst olmak gerekirse, denemekten biraz korktum ama oldukça iyiydi!"

Kıkırdıyor. "Ziyaretçileri tetikte tutmayı severiz. Bir dahaki sefere size ringa balığı turşusunu tattıracağız. Ama sanırım düğün ve yemekler hakkında sohbet edebilmek için aramak istemediniz."

"Ben yapmadım. Sizinle uçuşunuz hakkında konuşmak istiyorum. Amerika'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Bu akşam. Neden?"

"Yolunuz üzerinde Ankara'ya uğrama ihtimaliniz nedir?" Büyükelçi ve ben görüşmeyi sonlandırmadan önce birkaç dakika sohbet ediyoruz. Odaya geri döndüğümde Zoe'ye bakarak anesteziiden tamamen çıktığını anlayabiliyorum. Nehir ona "İyi çabuk iyileşeceksin" diyor ve Zoe'nin kafası çok karışık görünüyor. Hemşire başını kaldırıyor, sanki cevap duvarın tepesinde yazılıymış gibi düşünürken gözleri hızla ileri geri hareket ediyor.

"Kare, daire, kare....şekil...

Şekil ver! Güçlüsün. İyi durumdasın. Çabuk iyileşeceksin."

"İngilizcen gerçekten çok iyi," diyorum ona. "Nerede öğrendin?"

Kadın iltifat karşısında gülümsüyor. "Teşekkür ederim! Arapça ve Almanca'da çok daha iyiyim. Onları Duolingo'dan öğreniyorum. Biliyor musun?" En az dört dil bilmesinden etkilenerken başımı sallıyorum ve o da sırtarak "Ama ben İngilizceyi Grey's Anatomy izleyerek öğreniyorum" diyor.

"Etkileyici!" Diyorum ve ona beşlik çakmak için elimi kaldırıyorum. Birinin bir TV programını izleyerek dil öğrenebilmesi beni şaşırtıyor. Ve özellikle de onun kadar iyi iletişim kurabilmesi.

"Teşekkürler. İngilizcemi McDreamy'ye borçluyum." İç çekiyor. "Geri gelmemi o sağlıyor. Bir de Cristina'nın ve Meredith'in..." İhtiyacı olan kelimeyi ararken el hareketleri yapıyor ama ne anlama geldiklerini anlayamıyorum.

"Arkadaşlık mı?" Zoe

öyle diyor. "Evet! O."

Nehir Zoe'nin tansiyonunu bir kez daha kontrol ettikten sonra bizi kontrol etmek için daha sonra geleceğini söylüyor. Nehir kapıdan çıkarken Zoe'nin gözleri hemşirede kalıyor.

Kapı arkasından kapandığı anda Zoe'nin gözleri benimkilere kayıyor. "Görevi bitirdin mi?"

Soru karşısında şaşkınlıkla başımı geri çektim. Etrafımızdakilerin ve onun yaralarının hikâyesinin kendisini anlattığını düşünmüştüm. "Hayır. Yaralandın."

"Ledger, görevi benim için feda etmemen gerekiyordu!"

"Ne yani? Seni karanlıkta, sağanak yağmur altında, acıdan bayılmış bir halde yerde bırakıp görevi bitirmeye gitmemi mi bekliyordun?"

"Evet! Ben de tam bunu bekliyordum!"

Başımı salladım. "Bu asla olmayacaktı. Her seferinde seni kurtarmayı seçerdim."

"Oraya varmadan önce, ne olursa olsun görevi bitirmeyi kabul etmiştin."

"Zoe, yaralarının ne kadar kötü olduğunu bile bilmiyordum. Ya da sende iç kanama. Neyse ki olmadı ama olabilirdi. İç kanamanın olmadığını *bilseydim* bile, seni orada bilincin yerinde olmayacak kadar acı içinde bırakma şansım yoktu."

Bunun onu neden bu kadar üzdüğünü anlayamıyorum. Başarılı olamamamızın müdürü tarafından hoş karşılanmayacağından mı endişeleniyor? "Dinle," diyorum, "sen ameliyattayken her iki yöneticimizle de konuştum ve tek önemsedikleri senin güvenliğin. Bunu görevden çok daha fazla önemsiyorlar."

"Aragundi'nin ağına ve kaynaklarına varis olmaya çalışan bu adamlar kötü adamlar. Onları durdurmak benim güvenliğimden daha önemli."

İrkildim. Çünkü her ne kadar onları durdurmak istesem de, şu anda herhangi bir şeyin ondan daha önemli olabileceğini düşünmekte zorlanıyorum.

Daha sakın bir sesle, neredeyse fısıltıyla, "Trust parçası çalındı mı?" diye soruyor.

Bir an duraksıyorum, keşke ona farklı bir cevap verebilseydim. "Evet, öyleydi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve saklamaya çalıştığı yüz buruşturmasını yakalıyorum. Kırık kaburgası ve çürüklerle bu hareket canını acıtıyor olmalı ama umursamayacak kadar kızgın görünüyor. Dişlerini sıkıyor ve başka tarafa bakıyor. Ağır ağır nefes alıyor, bu da ona bağlı makinelerden birinin yüksek ses çıkarmaya başlamasına neden oluyor.

"Zoe," diyorum, "operasyon kaybedilmedi. Her şey bu tek parçaya bağlı değildi. Dublin ve Belgrad'daki Trust parçalarının izleri hâlâ elimizde. Eninde sonunda Barno Kardeşler onları çalacak ve çaldıklarında da biz onları yakalayacağız."

Nehir, Zoe'nin kalp atışlarının neden hızlandığına bakmak için içeri girdiğinde hala duvara bakarak başını sallıyor.

Zoe'yi ne pahasına olursa olsun bir görevi bitireceğini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Bunun bir sebebi de, tabii ki, her zaman

Başarılı bir şekilde tamamlanmaları çok önemli olmadıkça görevler.

Yine de Zoe için bundan daha fazlası olduğunu hep biliyordum ve bunun çok rekabetçi olduğu ve kazanmak istediği için olduğunu varsaymışım. Ama onsuz bile bitiremediğim için bu kadar üzülüyorsa, belki de onun motivasyonlarını sandığım kadar anlamıyorumdur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

HASSASİYET VE TÜRBÜLANS

ZOE

T Hastane beni tekerlekli sandalyeyle gönderdi. Ledger'a ortaklığımıza, bu göreve ve tüm uzuvlarına değer veriyorsa beni tekerlekli sandalyeyle uçağa bindirmeye çalışmamasını söyledim. Koltuk değneklerini önerdi. Ameliyatımın üzerinden sadece on beş saat geçti ve ben hala o düşüşün her zerresini hissediyorum. Bacağımın kötü olduğunu biliyorum ama koltuk değneklerini denemeden bile bunun bir felaket olacağını söyleyebilirim. Yaralı kaburgalarım buna dayanamayacak.

Ayrıca bot bacağımı oldukça iyi koruyor. Yine de vücudum çok yorgun, bu yüzden bizi pistten geçiren görevli hem benim hem de Ledger'ın çantalarını rampadan uçağa kadar götürmeyi teklif ettiğinde minnettarım.

Ayrıca rampayı çıkmak mücadele ederken Ledger'ın dikkatli ve sabitleyici kolları için de minnettarım. Vücudum bunun için çok zayıf ve aptal tekerlekli sandalyeyi neden reddettiğimi merak edip duruyorum. Yukarı çıkarken iki kez durup nefesimi tutmak beni daha az çelimsiz göstermiyor.

Uçağa adım attığımızda Büyükelçi Connolly ve Evan O'Brien bizi selamlamak için dönüyorlar. Korkunç görünüyor olmalıyım çünkü Büyükelçi'nin yüzünde beliren mikro şok ifadesini yakalıyorum, ardından Büyükelçi bunu hoş bir gülümsemeye dönüştürerek bizi karşılıyor.

Ledger, "Bizi almak için yolunuzdan çıktığınız için çok teşekkür ederim," diyor. "Eğer nezaketinizin karşılığını herhangi bir şekilde ödeyebileceğim bir konumda olursanız, lütfen bana ulaşın."

Birisi ikimize de yamaç paraşütü ekipmanı ve uzakta bir hedef iniş noktası verseydi her ikimizin de nasıl tepki vereceğini hayal ettiğimi düşünüyorum.

bir uçurumdan atlamadan on dakika önce. Ledger'ın bu on dakikayı atlamaya hazırlanmak yerine uğurumda kim varsa onunla arkadaşı olarak geçireceğini düşündüm.

İtiraf etmeliyim ki belki de yöntemi o kadar da kötü değildir.

O'Brien fırlatmayla ilgili odaklanamadığım bir şeyler söylerken Büyükelçi Connolly araya girerek, "Ama sonra arayı kapatabiliriz. Bence Bayan Steele'i bayılmadan önce bir yere oturtsak iyi olur."

Bu kadar aciz grndğm için utansam da ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Botla bacağıma hiç ağırlık veremiyorum ve açıkçası diğer dizimin bükülmemesi için mücadele ediyorum.

Hastanedeki hemşıre, yarın hastaneden ıkabileceğ olсам bile, ticari bir uuşıla seyahat edebilmem için en az bir hafta geçmesi gerektiğini ve CIA'in bize yakın zamanda bir jet gnderemeyeceğini söyledi. Eminim Ledger o zamandan çok önce geri dönmek zorunda kalacaktı. Görünüşe göre, beni yaralı, bakıma muhtaç ve dilini bilmediğim yabancı bir şehirde yalnız bırakmaya razı olmamıştı. "Kimseyi geride bırakma" zdeyişini çok ciddiye alıyor.

Dublin'e giderken seyahat ettiğimiz uçağın geri kalanından ayrılan aynı odaya geri dönüyoruz ve Ledger koltuğa yerleşme yardım ediyor. Çok yorgunum ama midem yüksek sesle guruldamaya başladı. En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyorum. Trendeyken otomattan aldığım fındık torbası mıydı?

Ledger da karnımın sesini duyuyor ve *sırıttıyor*. Bir süreliğine ayrılıyor, sonra antalarımızla geri geliyor. Kendi çantasını koltuğuna koyup açıyor ve kahverengi kâğıttan bir kutu çıkarıp yere bırakıyor. Sonra kutuyu aramızdaki küçük masanın üzerine koyuyor ve genişıe açarak dzleştiriyor.

"Türkiye'den Türk peyniri yemeden ayrılmanı istemedim." Arkamdaki pencereye bakıyor. "Ve henüz havalanmadık, yani hala Türkiye'deyiz."

Bana peynir mi aldı? Göğsümde kabaran tüm duygularla başı çıkamayacak kadar yaralı, çok yorgun ve çok aım. Gözlerim bile doluyor.

"Bu," diyor küçük bir kap uzatarak, "Lor. Biraz ufalanmış ama içinde biraz ot var. Protein oranı yüksek ve yağ oranı düşük, bu yüzden ameliyat sonrası yemek için mükemmel olduğunu düşündüm.

"Bu da" diyor, dilimlenmiş bir beyaz peyniri açarak, "Ezine'den Beyaz Peynir. Sana biraz Dive Obruk Peyniri almak istedim.

bir mağarada, *kurutulmuş keçi derisine dikilmiş* halde bir yıla kadar olgunlaşır." Titriyor. "Bir ahırın zemini gibi kokuyordu, yani buna bayılırdın, ama o pis kokuyu uçağa taşımanın Büyükelçi'ye cömertliği için teşekkür etmenin en iyi yolu olacağını düşünmedim."

"Eğer ona bir şey teklif etmeseydiniz, gemiye bu kadar lezzetli bir şey getirmek kesinlikle saldırgan olurdu."

Ledger sahte bir korkuyla soluk soluğa kalır. "Ama büyükelçiye *sevdim*. Ayrıca biraz çilek, biraz fındık ve lif oranı yüksek olması gereken bu krakerlerden aldım. Hepsinin iyileşmenize yardımcı olması gerekiyor."

Saoirse'den köpüklü su almak için bir süreliğine ayrılıyor ve ben sadece yemeğe bakıyorum. Ledger'ın kendisi için seçeceği yemek bu değildi, bundan eminim. Buradaki her şeyi beni düşünerek seçti. Parmak eklemimle alt göz kapağıma dokunuyorum. Bu, birinin benim için yaptığı en düşünceli şeylerden biri ve nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum.

Ledger iki şişeyle döner ve "Açlıktan ölüyor olmalısınız. Hadi başlayalım!"

Ben de öyle yaptım. Ufalanmış, otlu Lor peynirini deniyorum ve tadı ve dokusuyla kendimden geçiyorum. Hafif ama bir o kadar da lezzet dolu. Sanki otlar onun en iyi özelliklerini ortaya çıkarmış gibi. Sonra Beyaz Peynir'i deniyorum. O kadar lezzetli kremsi ve o kadar zengin bir tadı var ki yerken inliyorum. İki peynirin her birini krakerlerle, her birini çileklerle deniyorum. Her birini fındıkla. Ve hepsini birlikte deniyorum. Her nasılsa, tatları çok farklı ama denediğim her şekilde çok mükemmel.

Ledger'ın peynir yemekten çok beni izlediğini fark ediyorum. "Bu çok güzel," diyorum. "Biraz daha ye."

Sonunda midem artık guruldamiyor ve arkama yaslanıp uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu oluyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Ledger soruyor.

"Her şey hâlâ acıyor ama lezzetli peynirlerle dolu bir karınla daha az acıyor."

Gülüyor ve bu çok güzel bir gülüş. "Yorgun görünüyorsun. Uyumaya ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım ve "Ben uyanana kadar peynirin geri kalanını yemiş olmanı bekliyorum" dedim.

Ledger ayağa kalkıyor, koltuğumu mükemmel bir şekilde çevirip yatırmama yardım ediyor ve ardından Saoirse'nin getirdiği yastıkları bacağımın altına, başımın altına ve incinen kaburgalarımın yanlarına yerleştiriyor. Tek ayakkabımı çıkardı ve

sonra üzerime bir battaniye seriyor, örtündüğümde emin oluyor. Her konuda o kadar dikkatli ve şefkatli ki, neredeyse dayanamayacağım kadar fazla.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Uyuyor olsam bile. İlaç alma vaktin geldiğinde alarmımı çalacak şekilde ayarladım. Gecenin bir yarısı birinin seni uyandırmasına nasıl tepki verirsin bilmiyorum ama unutma ki o sadece benim. Hırsız falan olduğumu düşünme, çünkü bana saldırırsan ikimizin de durumunun iyi olacağını sanmıyorum."

Kaburgalarımı acıtmasına rağmen kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

Koltuğuna bir yastık ve battaniye atar, ardından kendi geçip yaslanmadan önce pencere perdelerini kapatır ve ışıkları söndürür.

Daha rahat etmek için biraz yer değiştiriyorum. Kalenin yanındaki o iki yakın bina, o boru ve arnavut kaldırımını zemin yüzünden her tarafım morarmış, buna dalağım da dahil - gitmeden önce öğrendim -. Bugünden önce dalağımın vücudumun neresinde olduğunu size söyleyemezdim ama şimdi çok iyi biliyorum. Özellikle de ağrı sol omzuma ve göğsüme yayıldığı için.

Rahatlamak için her zaman yaptığım gibi kolyemdeki kolyeyi tutmak için elimi uzattım ama orada değildi. Ameliyattan uyanıp kolyemin olmadığını fark ettiğimden beri muhtemelen beşinci kez kolyeme ve her seferinde kolyemi kaybetmenin acısını hissediyorum.

Ledger'in koltuğuna yerleştiğini duyuyorum ama burası onu görmek için çok karanlık. Yine de ona doğru bakmaya devam ediyorum ve beni ne kadar önemseydiğini gösterdiğine hayret ediyorum. Beden dilini okumakta bu kadar iyi olmanın bir özelliği de insanların sizin hakkınızda ne hissettiğini tahmin etmenin kolay olması. Biri bana baktığında ve gördüklerini takdir ettiğinde bunu anlayabiliyorum. Birinin yeteneklerimden etkilendiğini anlayabiliyorum.

Şu anda bunların hiçbirisi benim için geçerli değil. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda bir binadan düşmüşüm, her yerim morarmış ve kırılmış, ameliyat olmuşum, hastaneden erken çıkmışım ve sonra da uçağa binmişim gibi görünüyorum. Ve şu anda etkileyici tek bir şey bile yapamıyorum. Kendi başıma bir rampayı bile çıkamıyorum.

Yine de Ledger'in gösterdiği her vücut dili parçası, diğer her parça tarafından doğrulanıyor. Aldatma yok. Gösterdiği duygular gerçek. Bu... rahatsız edici. Anlamıyorum. Karanlıkta ona doğru bakmaya devam ediyorum, içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

Göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaşana ve kendimi uykuya bırakana kadar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

BİR BOT, BİR ÇANTA VE BİR DEMET ÇİÇEK

ZOE

A Görünüşe göre, vücudunuz iyileşmek için mevcut tüm kaynaklara el koyduğunda, beyin gücüne de komuta ediyor. Çünkü uçaktan inene kadar arabamın park yerinde olduğunu fark etmiyorum ve Sağ bacağımda bu bot varken arabayı tam olarak süremem. Sanırım bir Uber çağırmam, şoförün benimle arabamda buluşması, bagajdan büyük valizimi alması ve beni Langley yakınlarındaki bir otele götürmesi gerekecek. Sonra da beni arabama geri getirecek bir Uber çağırarak kadar iyileşene kadar kaç gün fazladan havaalanı otoparkı gerekiyorsa onun parasını ödeyeceğim.

Dışarı çıkarken, hissediyorum... Tam olarak emin değilim. Hüzünlü bir özlem mi? Ledger ve ben günlerce birlikte çok fazla zaman geçirdik ve sürekli onun yanında olmaya alıştım. Ve şimdi, olamayacağız. Yine de bir noktada bu görevi bitirmek zorunda kalacağız ve sonra sanırım görevlerimiz kazara çakıştığında ara sıra birbirimizi görmeye geri döneceğiz. Bunun beni üzeceğini düşünmemiştim. Aslında bu noktada heyecanlanacağımı düşünmüştüm. Ama hiç de öyle değilim.

"Buraya arabayla mı geldin?"

Ledger başını sallar. "Sen mi kullandın?"

"Evet. Arabanız ne tarafta?"

Ledger sola doğru işaret ediyor, ben de "Tamam, benimki bu tarafta, sanırım bilgilendirme toplantısına kadar yollarımız burada ayrılıyor" diyorum.

"Bekle, hayır," diyor Ledger. "

kullanamazsın." "Uber çağıracaktım."

"Hayır, ben seni tuttum. Anahtarlarını ver ve bana genel yönü göster. Arabanı buraya getirene kadar şu bankta oturacaksın, sonra seni evine bırakacağım."

"Peki ya araban?"

"Sonra gelip alırım."

Bunu tartışırdım ama gerçekten oturmam gerekiyor. Arabama kadar gidebileceğimden emin değildim. Birkaç dakika sonra Ledger arabayı yanaştırdı ve ikimizin çantasını da bagajıma, zaten orada olan bavulumun yanına koymak için arabadan atladı. Geri döndüğümde tam olarak nerede kalacağıma karar vermemiştim ama ayrılmadan önce kaldığım otel en iyisiydi, bu yüzden onu oraya yönlendirdim.

Eve dönerken çok kızgındım. Bu kadar çok yardıma ihtiyacım olduğu için. Çaylakça bir hata yaptığım için kendime kızdım. Çatıdan düşmek gibi aptalca bir şey yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Daha önce her türlü hava koşulunda çatılardan gayet iyi geçtim. Bu sefer Ledger yüzünden dikkatim mi dağıldı?

Kolyemi kaybettiğim için de çok kızgınım. Bir ömür öncesinden kalma küçük bir şey ve önemli olmaması gerekiyor ama önemli.

Otele vardığımızda, Ledger'ın onu bir apartman dairesine değil de bir otele götürdüğüm için meraklandığını hissediyorum ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Sadece çantamı ve valizimi alıyor ve benimle birlikte check-in yapmak için içeri giriyor.

O zaman gideceğini düşündüm ama gitmedi. Valizimi odama kadar götürdü. Bavulumu açarken yardım isteyip istemediğini soruyor. (İstemiyorum.) Ne yemek istediğini soruyor. Benim için sipariş eder. Yoga pantolonumu giyebilmem için botumu çıkarmama yardım ediyor. Tekrar giymeme yardım ediyor, elleriyle bacağımı dikkatlice yerleştiriyor ve tekrar bağlamadan önce pantolonumu düzenliyor. Hatta kalıp benimle öğle yemeği bile yiyor.

Vücudumun uyanık kalamayacak kadar yorulduğunu anlayabiliyor ve onu istediğim zaman arayabileceğimi bilmemi sağlayarak beni rahat bırakıyor. Hatta telefonumun yanımda olduğundan emin oluyor, böylece onu aramak için kalkmama gerek kalmıyor. Sonra yatağa girip yorganın altına giriyorum ve uyuyorum.

Şaşkın ve ağrılı bir şekilde uyanıyorum ve günün hangi gün olduğuna dair hiçbir fikrim yok, sadece dışarıda hava aydınlık. Komodinin üstünden telefonumu aldım. Saat sabah on, ki bu hiç mantıklı değil çünkü uykuma öğlen bir gibi başladığımdan oldukça eminim. Sonra gözlerim tarihe doğru uçuyor ve dik oturuyorum, sonra kaburgalarımındaki ağrıyla irkiliyorum. Bugün Çarşamba mı? Gerçekten de tam yirmi bir saat boyunca uyudum mu? Sully, Packston ve Ledger'dan kaç mesaj kaçırdığıma bakılırsa, sanırım evet.

Daha yataktan kalkmadan iki Tylenol içiyorum ve sonra topallayarak banyoya gidiyorum. Neredeyse tam bir gün uyuduğuma inanamıyorum! Hayatımda hiç bu kadar verimsiz olduğumu sanmıyorum ve tam da aktif bir operasyon sırasında sorumluluklarımı aksattım. Kendimi toparlamam lazım. Henüz yaramı ıslatmamam gerekiyor ama umutsuzca bir duşa ihtiyacım var.

Sonra Ledger'ın bize öğle yemeği getirdiğinde sandviç aldığını hatırlıyorum. Bir footlong almıştı ve plastik bir poşetin içindeydi. Topallayarak ana odaya çıktım ve onu bulana kadar çöpü karıştırdım. Kırıntıları silkeledikten sonra yaralı bacağımı yatağa yatırıyorum, botumu dikkatlice çıkarıyorum ve ayağımı poşetin içine sokup kesiğimin üzerinden yukarı çekiyorum. Sonra çok fazla gerilmiş bir saç bağını alıp bacağımdan yukarı doğru kaydırıyorum ve torbanın üst kısmını sıkıca tutuyorum.

Sonra duşa giriyorum. Bu yaptığım en zor şeylerden biri ama yapmaya kararlıyım. Beni en çok rahatsız eden şey saçlarım olduğu için önce saçlarımı yıkıyorum, her ne kadar bu hareket kaburgalarımı tahmin ettiğimden fazla acıtıyor olsa da.

Hızlı bir duş, saç bağının biraz fazla sıkı olmasından dolayı bacağım neredeyse uyuşmuş durumda ve beni o kadar bitkin bırakıyor ki iyileşmek için otuz dakika boyunca yatağıma uzanmak zorunda kalıyorum ama temizim. Ve bu her şeye değiyor.

İşe gitmek için hazırlanmam, bir Uber çağırmam ve oraya gitmem iki saat daha sürüyor ama başım dik, dünyaya kafa tutmaya hazır bir şekilde içeri giriyorum. Çizmeyle. Ve topallayarak. Ve ara sıra irkilerek. Ama yine de hazırım.

Ve sonra, daha Packston ya da Sully ile göz göze gelemeden, ofis trolü Troy yanıma geliyor ve yavaş adımlarıma ayak uydurarak yanımda yürüyor. "Hey, Dublin ve Belgrad'daki başarılı görevler için tebrikler!"

İltifat gibi geliyor ama aslında kazı için bir şeyler biliyorum.

"Özellikle de bunu CSA'dan biriyle yapmak zorunda kalmak. Sanırım bir yerde onun senin rakibin olduğunu duymuştum, değil mi? Bu koşullarda bu kadar başarılı olmanız çok iyi."

"Teşekkürler" deme zevkini ona tattırmıyorum, her ne kadar duraklasa da bunu yapabiliyorum. Ama henüz konuşmasının bitmediğini biliyorum, bu yüzden yürümeye devam ediyorum.

"Sen de mükemmel görevi tamamlamaya çok yaklaştın! Sonra son anda, imkansız gibi görünen bir şeyi başardın ve yenilgiyi zaferin pençesinden aldın."

Ve işte burada. En kötüsü de, gerçekten sinirime dokundu. Genelde Troy'un söylediği her şeyi geçiştirebilirim ama bu seferki canımı yaktı. Yine de ona turnayı gözünden vurduğunu söylemeyeceğim, o yüzden "Gerçekten zor bir dönemdi. Ben yokken işler nasıldı? Masanda işler iyi gidiyor muydu?"

Son görevinde güvenli bir iletişim cihazını kaybettikten sonra masa başı görevine getirildiğini duymuştum. Yürümeyi bıraktığı gerçeğine dayanarak, sanırım ben de bir sinire çarptım.

"Zoe!" Packston beni fark etti ve koşarak yanıma gelip bana o kadar nazik bir şekilde sarıldı ki sanki bir bulut tarafından kucaklanıyormuşum gibi hissettim. "Bugün geleceğini düşünmemiştim. Gönderdiğimiz çiçekleri aldın mı? Kendini nasıl hissediyorsun? Şimdiden dönebileceğini söylediler mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Doktorumu henüz burada görmedim ve Ankara'dayken hemşirenin bu konuda bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamıyorum." Birden Ledger'ın benim kaçırdığım talimatları alıp almadığını merak ediyorum. "Sadece müdürle konuşmam gerekiyor."

Packston bana ofisinde olduğunu söyledi, ben de o tarafa doğru döndüm ama "Ya Zoe?" diye seslendi. Ona bakmak için döndüm. "Burada hepimiz senin için çabalıyoruz. Hepimiz."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Ofisine gittiğimde Sully bir telefon görüşmesini bitirmek üzereydi ve beni içeri buyur etti. Yastıklı sandalyelerinden birine çöküyorum, çünkü gerçekten sadece bir metrekaresini alabilecekken dünyayı alabilecekmiş gibi yürümek oldukça yorucu.

"Seni görmek güzel, Zoe!" Sully öyle diyor. "Ledger Lancaster durumunuz hakkında beni bilgilendirerek iyi bir iş çıkardı. Ameliyatın iyi geçtiğini duyduğuma sevindim." Bir an durakladıktan sonra, "Ama son duyduğuma göre, bir düzine metreden fazla yürüyecek kadar iyi değilmişsin. Neden buradasınız?"

Bu görevin sonunda beklediğim "Seninle gurur " cümlesini tam olarak duyamadım. "Çünkü bütün gün hiçbir şey yapmadan yatamam."

"Ama yapman gereken tam olarak bu."

Görünüşe göre yaralanmak içimdeki ergeni ortaya çıkarıyor, çünkü "Sen benim babam değilsin" diye cevap vermek istiyorum, ama keşke öyle olsaydı. Bunun yerine

Ağzımın bir köşesini gülümseyerek kaldırıyorum ve "Siz benim doktorum değilsiniz" diyorum.

Yanıma geldi ve kısmen masasına oturup bana baktı. "Hayır, ama ben senin müdürünüm ve sağlığına kavuşmanı istiyorum. İşe gelmen bunu kolaylaştırmayacak."

"Ledger görevi bitiremediği için gerçekten üzgünüm," diye geveledim. "Yapacağını düşünmüştüm, yapmasını söyledim ama onun yerine beni hastaneye götürmeye karar verdi."

"Orada olsaydım ona tam olarak bunu yapmasını söylerdim."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Neden? Bunu kabul etmiyorum! İstediğim bu değildi ve bu konuda hiç söz hakkım olmadığı için kızgınım."

"Neden bunu kabul etmiyorsun?"

"Çünkü bu *bana* karşı kara bir leke. Artık kayıtlarda başarısız bir görevim var." Ve bu, hayatım boyunca sahip olduğum "Gelmiş geçmiş en iyi casus ol" planıma doğrudan aykırı. Bir görevi hiç yapamayacak şekilde yaralanmak plana muazzam bir şekilde ters düşüyor.

"Size karşı bir 'kara leke' yok. Hiçbir casus görevlerin yüzde yüzünde başarılı olamaz ve senin de olmanı beklemiyorum. Sadece kolay görevleri üstlenmediğiniz sürece mükemmel bir sicile sahip olmanız imkansız. Sen kolay görevler için yaratılmadın, Zoe, bu yüzden başarı ile sonuçlanmayan görevlerin olacaktır."

Başımı sallıyorum, bunu hiç kabul etmiyorum. "Hayır, en iyisi olmalıyım."

Bana hala en iyisi olduğuma dair güvence vermek yerine, "Neden?" diye soruyor. Bu bir sorudan çok bir cevap talebi.

Başımı salladım. "Sen anlamazsın." "Dene bakalım."

Yapamam çünkü belki de kendimi tam olarak anlamıyorum. Bu sadece içimde bir his. Bir dürtü. Açıklayabileceğim bir şey değil, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Tamam o zaman, bir de ben deneyeyim. Kendinizi sevmeye açmayacaksanız, bir sonraki en iyi şey olan hayranlığı arzuladığınız için mi? Ve en iyi olmanın sana bunu sağlayacağını mı düşünüyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatırken gözlerimi ona dikiyorum. Sully ellerini kaldırdı. "Çok ileri gittim. Özür dilerim."

"Çok ileri gitmedin. Bu doğru değil." Şu anda beni çok zorlayan şey ağrı seviyem. Sadece kontrol altında tutmak bile odaklanmamın çoğunu alıyor.

"Tamam, tamam," diyor, hala buna inandığını bilsem de beni yatıştırmaya çalışıyor. Masasından bazı kâğıtları almak için iki büklüm oluyor. "Sahadan sağlık raporunu aldım. Kırık fibula. Kırık kaburga. Dalak zedelenmiş. Kaburgalarda, bacaklarda ve sırtta belirgin çürükler var. Listede birkaç tavsiye var. İşte bir tanesi: Hafif ofis işlerinden önce bir ila iki hafta istirahat öneriliyor." Kağıtlardan bana doğru baktı. "Bunun tarihi Pazartesi öğleden sonra.

Bu tür yaraların iyileşmesi zaman alır ve burada çok çabuk iyileşmezler. Evine git, Zoe. Vücuduna ihtiyacı olan dinlenmeyi ver. Şu anki görevin *bu*. Gelecek Salı görüşürüz, eğer kendini iyi hissedersen. Eğer değilsen, bir hafta daha dinlen."

Küresel İstihbarat Bölümü'ndeki ofisim ile Uber şoförümün beni alacağı ön kapı arasında dinlenmek için durmam gerekiyor. Otel odama döndüğümde yatağıma oturuyorum, aptal botumu çıkarıyorum ve yere fırlatıyorum. O şeyden nefret ediyorum. Ona ters ters bakıyorum, sanki yapmam gereken şeyi yapmamı engelleyen her şeyin vücut bulmuş hali gibi. Ve eğer yapmam gerekeni yapamıyorsa - mükemmel olduğum tek şeyi - ne için iyiyim ki?

Sağlam bacağım hala yerde, yatağıma uzanıyorum ve tavana bakıyorum, gerçekten göremiyorum. Bir saat sonra, Ledger dün ona verdiğim anahtar kartıyla kapıyı açmadan önce kapımın hafifçe vurulduğunu duyduğumda bir santim bile hareket etmemiştim. Anahtar kartı, her iki kolunda mutlu görünen çiçeklerle dolu büyük bir vazo ve içinde akşam yemeği olan bir çantayla hokkabazlık yapıyor. Onu görmek, karanlıkta kaldığımda bir ışık yanması gibi. Tüm içimi mutlu ediyor.

"Resepsiyon bunların sizin için geldiğini söyledi. Sanırım bu senin iş yerinden," diyor ilkinin küçük masanın üzerine koyarken, "ve sanırım bu da benimkinden." İkincisini masaya bırakıyor ve sonra botumun yere düştüğü yere bakıyor. "Görüyorum ki ikiniz tartışmışsınız."

Başımı salladım. "Kimin kazandığı belli değil."

"Yine de iyi mücadele etmişsin gibi görünüyor." İçinde yemek olan çantayı masama bırakıyor. "Öpüşüp barışmaya hazır mısın? Çünkü Tayland yemeği getirdim."

Ayağa kalktım. "Gerçekten mi? Thai için, botla barışabilirim."

Lanetli botu kaldırıyor, sonra bir kez daha ayağımı nazikçe botun içine sokuyor ve elimden tutup beni umutsuzluk yatağımdan kaldırarak masaya doğru yürümemi sağlıyor.

Her şeyi nasıl yaptığını izliyorum. Benimle ilgileniyor. Yemekleri hazırlıyor. Yemek yerken günüm hakkında sorular sorar. Vücut dilini analiz etmem gerekirse

"Bu adam bu kadını seviyor." derdim. Yaptığı her şeyde bunu görüyorum.

Ama beni sevmemeli. Ben onun düşündüğü gibi biri değilim. Eğer gerçek beni tanısaydı, buna layık olmadığımı görürdü. Annem bunu biliyordu. Üvey ailem de biliyordu.

Aşkın gözü kördür derler, belki de burada olan budur- onu kör ediyordur. Ama bu körlük sonsuza kadar devam etmeyecek. Bu harika bir şey ve her zerresini içime çekiyorum. Onu göremeyeceğimi sandığım bir anda görmek sürpriz bir hediye almak gibi.

Ama çok geçmeden benim sadece *ben* olduğumu anlayacak.

Ama adama tutarlılık için puan vereceğim çünkü ertesi gece bana akşam yemeği getirmek için de uğruyor. Cuma ve cumartesi de.

Burada, otel odamda olduğu her gün, daha fazla temas ettiğimizi fark ediyorum. İkimiz de aynı şeye uzanırken ellerimiz birbirine değiyor. Dengemi kaybettiğimde uzatılan bir kol. Kramp giren bacağımı esnetmeye yardım ediyor. Ağrıyan baldırlarımın ovulması.

Pazar günü, öğleden sonra erken saatlerde geliyor. Çöp kutum ve buruşturulmuş kağıtlarımla kart oyunları ve oturarak basketbol oynuyoruz. Yatağında oturup dondurma yerken romantik komedi izliyoruz. Belgrad'da aynı yatakta yemek yerken yaptığımız gibi birbirimize alan açmak yerine yan yana, kollarımızın üst kısmı birbirine değecek kadar yakın oturuyoruz. Ben yorulup ona yaslandığımda, o da bir kolunu bana dolayarak beni destekliyor. Ve gerçek yemeğe ihtiyacımız olduğunda, parmesanlı tavuk sipariş ediyor ve getiriyor.

Giderek daha fazla dokunuyoruz ve giderek daha azı tesadüfi oluyor. Ama beni hiç öpmeye çalışmıyor. Bir yanımda rahatlıyor çünkü Ledger'ın öpücüklerinin bende nasıl bir özlem yarattığını biliyorum. Ama bir yanımda bunu o kadar istiyor ki, gelecekteki ben için acı verici olup olmayacağı artık umurumda değil. Sadece bu adamın dudaklarını dudaklarımda istiyorum.

Aşkın gözü kördür ve bunun için çok minnettarım. Başlangıçta yardıma ne kadar dirensem de, birinin benimle bu şekilde ilgilenmesi gerçekten çok hoşuma gidiyor. Bu tür şeylerin çoğunu tek başıma yapmam imkânsızken arkamı kollamak. İyileştirici bir his. Sadece her geçen gün daha da güçlenen bedenime değil, ruhuma da. Elimdeyken ona olabildiğince sıkı tutunmak istiyorum. Her zerresini içime çekmek istiyorum.

Ledger ayrılmadan önce, "Ailem Pazartesi akşamları yemekte bir araya gelir," diyor. "Yarın benimle gelmeye ne dersin?"

"Bilmiyorum. Yaralıyım. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum." Özellikle de Evelyn Lancaster'ın beni böyle görmesini istemiyorum. Görevi berbat ettiğimi ve yaralandığımı zaten bilmediğinden değil.

"Hepimiz ajanız. Hepimiz yaralandık. Herkes anlıyor."

Her günü Ledger ile geçirmek başka bir şey. Aileyle tanışmak başka bir şey ve çok büyük bir his. Hiçbir şeyden korkmadığım için kendimle gurur duyuyorum ama bu... korkutucu geliyor. Yine de küçük bir şey. Birinin ailesiyle tanışmak kadar küçük bir şeyden korkmamalıyım.

Bir ajan ailesi olsalar bile, hatta içlerinden biri idolüm ve kariyerimi şekillendirdiğim kişi olsa bile.

Bunu yapabilirsin, Zoe.

Bir şekilde inanana kadar tekrar ediyorum. Ve Ledger'la olan bu şeyin her zerresine tutunmak istediğim için başımı sallıyorum ve "Tamam, sana katılacağım" diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

BARBEKÜ, BAĞ KURMA VE BIRAZ DA CASUSLUK

LEDGER

geçen bir buçuk hafta boyunca Zoe'yi pek çok kez öpmek istedim. Mesela şu an. Bir ışıktaki durduk ve uzanıp yanağını avucumun içine almak ve dudaklarına bir öpücük kondurmak istiyorum.

Ama Moldova'da ilk öpüşmemizi başlatan bendim. Bilmiyordum ama o zamanlar Zoe için her şey gerçek bile değildi. Bu sefer, her şey farklıymış gibi hissediyorum. Ve bu sefer, öpüşme konusunda ilk hamleyi onun yapmasına izin vereceğim. Geçen seferki hataları yapmayacağım. Bu ilişkinin ilerlemesini sadece o da isterse istiyorum.

Ve sanırım istiyor. Ama o hazır olana kadar, ne kadar uzun sürerse sürsün ve onu ne kadar yakalayıp öpmek istersem isteyeyim, sabırla bekleyeceğim.

Zoe pencereden dışarı bakıyordu ve sonra odağını bana çevirdi. "Aktif bir görevimiz varken dışarıda normal şeyler yapıyor olmak garip hissettiriyor."

Çenemi esnetiyorum. Bir istihbarat ajanı olarak bekleyerek geçirdiğim pek çok an var. Ama bu farklı hissettiriyor. Muhtemelen Trust parçalarını çalan adamları bulmaya adanmış çok fazla kaynağımız olduğu içindir, ancak şu ana kadar hiçbir şey bulamadık. Nerede olduklarına ya da nereye gittiklerine dair hiçbir ipucu yok. Sanki ortadan kaybolmuşlar gibi.

Tek bildiğimiz, Dublin ya da Belgrad'daki Trust parçalarını almaya çalışmadıkları. Ve Trust'ın parçasına bir takip cihazı yerleştirdik.

Belgrad'daki malikâne hâlâ Savović'in malikânesinde, yani ya müzayedede satılmadı ya da satışa çıkarılmadı.

Çok az şey bildiğimiz için de bu durum beni ve TDT'deki diğer herkesi endişelendiriyor. O kadar ki alternatif planlar yapmaya başladık.

Yine de bunların hiçbirinin bu geceyi lekelemesine gerek yok. Bunu hissetmeme yardımcı olan bir gülümseme yapııştırıyorum ve "Katılıyorum. Ama elimizde uygulanabilir bir istihbarat olmadığı için..." Omuz silkiyorum.

Annemin evinde arabadan indiğimizde, Zoe'nin yanında yürümemeye çalışıyorum, sanki sürekli tökezlerse uzanıp yardım etmeye hazırmışım gibi. Sakatlandığından beri geçen hafta çok daha güçlendi, bu yüzden yardıma çok daha az ihtiyacı var. Zayıf ya da acizmiş gibi davranmamdan hoşlanmayacağını biliyorum. Her şey normalmiş ve mücadele etmiyormuş gibi yürümek isteyecek ve ben de buna saygı duyacağım.

Herkesin arka tarafta olduğunu zaten bilmesem bile, eğlenceli bir şeyler olduğunu seslerden anlayabilirdim. Zoe'yi evin yan tarafına doğru götürüyorum. Arka bahçeye açılan kapıyı açmadan önce durup Zoe'ye bakıyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Ledger," diyor, "bana bebek gibi davranma. Ben iyiyim. Doğunun en hızlı şifacısıyım."

Ankara'daki hemşire Nehir'in de tahmin ettiği gibi iyileşmesi oldukça hızlı oldu. Ama o hâlâ bir insan ve hâlâ acı çektiğini biliyorum. Ve botun hala garip olduğunu ve ondan nefret ettiğini de biliyorum. Ama sırtıyorum, başımı sallıyorum ve "Tamam o zaman, hadi yapalım şunu" diyorum. Sonra kapıyı açıyorum ve onu çocukluğumun çoğunda oynadığım arka bahçeye götürüyorum.

Jace, Mackenzie, Miles ve Charlie çimenlik alanda futbol topu atıyorlar ve Jace topu bana atarken "Kafa yukarı!" diye bağıyor.

Topu yakaladım ve bir kolumun altına sıkıştırdım. Jace'i gösterip Zoe'ye şöyle diyorum: "Ağabeyim Jace'le sahada bir iki kez karşılaştığınıza eminim. Şuradaki de nişanlısı Mackenzie." Güvertayı işaret ediyorum. "Bu en büyük ağabeyim Blake, ızgaranın başında ve tabii ki ikinci en büyük ağabeyim Emerson ve annem de masada, iki yaşındaki yeğenim Heidi ile birlikte."

Kör noktandan aniden yakalandım. Sırtım çimlere çarptığında Miles olduğunu fark ettim. Beni bu kadar hazırlıksız yakaladığına inanamıyorum. O kadar hazırlıksız yakalamıştı ki sadece yere düşmekle kalmadım, aynı zamanda topu da kolumdan çaldı.

Hemen ayağa fırlıyor, futbol topunu bir kolunun altına sıkıştırıyor ve diğer eliyle Zoe'nin elini sıkıyor. "Merhaba. Tanışma zevkine eriştiğimizi sanmıyorum. Ben Ledger'ın ağabeyi Miles. Ondan bir yıl önce doğdum."

Ayağa kalktım ve topu geri çaldım. Sonra omzuna öyle bir vuruyorum ki neredeyse onun da dengesi bozuluyor. "Benden on iki dakika önce doğmuş."

"Evet, ama bir önceki yıl."

Zoe'nin kaşları kalkıyor. "Otuz birinci Aralık bebeği mi?"

"Öyleydim," diyor Miles, elini omzuma koymadan önce bir elini göğsüne koyarak. "Küçük kardeşim Ocak ayının ilk bebeğiydi."

"Ve tahmin edin yarışta kim kimi yenebilir?"

Miles, Charlie, Mackenzie ve Jace bize ulaştığında her an bir yarışta onu geçebileceğimi itiraf etmek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Merhaba, ben Charlie," diyor kız kardeşim, el sıkışma faslını atlayıp doğruca sarılmaya gidiyor ve neyse ki normalde olduğundan biraz daha nazikçe sarılmayı hatırlıyor. "Seninle yüz yüze tanışmak çok güzel! Özellikle de seninle telsiz üzerinden konuştuktan sonra. Ayrıca, ne zamandır senin hakkında çok şey duyuyordum?" Bana baktı. "Bir buçuk yıldır mı?"

Zoe'nin saklamaya çalıştığı gülümsemeyi yakalıyorum. Ondan bahsettiğimi biliyor olmalı - ofiste her birimizin kaç görev kazandığını gösteren beyaz panoyu gördüğünü biliyorum. Ve Türkiye'den döndüğümüzden beri, çalışmadığım her anı onunla birlikte otelinde geçirdim. Tabii ki onun hakkında çok şey duyuyordum." Bana baktı. "Bir buçuk yıldır mı?"

Jace ve Mackenzie Zoe'nin elini sıkar ve Jace, "İstihbarat takası yapmadığımız ya da yakalanmaktan kaçmadığımız zamanlarda seni tekrar görmek güzel." der.

Diğerlerine merhaba demek için güverteye doğru ilerlemeye başladığımızda Zoe kısık bir sesle "Çok fazla aileniz var" dedi.

"Tam istediğim gibi."

Merdivenlerden çıkarken başını sallıyor. Botun garip olduğunu biliyorum, bu yüzden normalden biraz daha yavaş gitmeye çalışıyorum. "Güzelmış. Um..." Bir an duraksadı, ben de ona baktım. Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Operatörler gibi yaşamamanıza şaşırdım. Hepiniz... normal hayatlar yaşıyorsunuz."

"Evet. Bu da mümkün olduğunu kanıtlıyor."

"Ama bir saha ajanı olduğunuzda, yakın olduğunuz insanların olması sizi savunmasız hale getirir."

"Katılmıyorum," daha fazlasını söylemek istiyorum ama zaten ızgaranın başındayız, o yüzden "Bu da Blake. Blake, seni Zoe'yle tanıştırayım."

Elini sıkmak ve "Kardeşimi büyüleyen ve onun aptal gibi gülümsemesini sağlayan kadınla tanıştığıma memnun oldum" demek için spatulayı bırakır.

Tamam, bu konuda biraz utanabilirim. Spatulayı alıp burgerlerden birinin altına bakıyorum. "Onları yakıyorsun."

Blake hızlı bir hamleyle spatulayı eline aldı ve kolumu arkamda sıkıştırdı; bu da onun bir rakibi hepimiz kadar kolay etkisiz hale getirebileceğini gösteriyor. CSA deneyimine gerek yok. Kolumu bırakıyor ve birbirimizi şakacı bir şekilde itiyoruz. "Izgara: senin görevinin bir parçası değil, kardeşim."

Zoe'ye döndüm ve sahnede fısıldayarak, "Sen de görevime tecavüz edilmesinden hoşlanmadığımı sanıyordun" dedim. Ben arkamı dönmeden Heidi oturduğu bankta ayağa kalkıyor, masaya renk veriyor ve sırtıma atlıyor. Bacaklarından tutuyorum ve Zoe ile birbirlerini görebilecekleri şekilde dönüyorum. "Bu da benim yeğenim, Maymun."

"Aptal Ledger Amca," diyor Heidi, o kadar sevimli olabileceğini hiç bilmediğim bir şekilde L'lerini ve R'lerini tamamen bozarak. "Benim adım Heidi!"

"Doğru," dedim. "Heidi Monkey Lancaster."

Kıkırdıyor ve sırtımdan tekrar bankın üzerine kayıyor, sonra boyamaya geri dönüyor.

"Ve tabii ki annem Evelyn ve kardeşim Emerson ile tanıştınız."

"Evet," diyor Zoe kardeşimin elini sıkarken. "Sadece o sırada Ledger'ın kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Annem Zoe'yle birlikte masadaki banka oturuyor ve şöyle diyor: "Dinlenmene ve işi düşünmemene izin vermeye çalışıyordum, bu yüzden Ledger' görevde yaptığın tüm çalışmalar için sana şahsen teşekkür etme fırsatım olmadı. Yaralandığın için üzgünüm. Ledger yarın işe geri döneceğini söyledi. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Kendimi hiçbir şey için bu kadar hazır hissetmemiştim. Bir hafta işten uzak kalmak için uzun bir süre."

"Peki ya yaralarınız?"

"Doktor birkaç hafta bot giymeye devam etmem gerektiğini söyledi ama kaburgalar ve dalak oldukça iyi iyileşiyor."

Zoe için işten uzak kalmanın çok zor olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de çıldırırdım.

Blake hamburgerlerin hazır olduğunu anons ediyor ve hepimiz evdeki buzdolabından yan malzemeleri ve çeşnileri dışarıdaki masaya getiriyoruz. Herkes

her zamanki gibi sohbet ediyor ve Zoe de çoğunlukla ona katılıyor. Birden fazla çocuğun olduğu birkaç koruyucu ailede büyüdüğünü biliyorum ama sekiz yıldır sistem dışında. Yani o kadar uzun süredir "ailesindeki" tek kişi o. Bunun onun alışık olduğu bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Mackenzie, Jace'in tabağındaki hardala bulanmış patates salatasına hem meraklı hem de tiksiniş gibi bakmaktadır, bu yüzden Jace bir çatal alır ve Mackenzie'nin denemesi için uzatır. Mackenzie pes edip bir ısırık alıyor, sonra da hoşuna gittiğine şaşırılmış gibi görünüp Jace'e bir öpücük veriyor. Charlie dirseğini masaya dayamış, çenesini ellerinin arasına almış, hüzünle onları izliyor.

Sonra herkese, "Peki, sizce bir sonraki evlenecek kişi kim olacak?" diye soruyor.

"İkizler," diyor Emerson.

Blake homurdanıyor. "Sanki bir şey olacakmış gibi. Miles bir oyuncu ve Ledger özgürlüğünden asla vazgeçmez."

Charlie diyor ki, "Bilmiyorum. Ledger düşmanlarının ortasında.

-" Onu masanın altından tekmeliyorum, böylece "Zoe'sinin ortasında" diye bitiriyor. yani asla bilemezsiniz."

"Ve" diyor Mackenzie, hamburgeri ağzının yarısına kadar gelmişken, "Ledger burada yanında birini getiren tek kişi, yani..."

"En büyükleri o olsa da," diyorum, "bence Blake sonuncu olacak çünkü onunla çıkma ihtimali olan herkese hırlayacak."

"Hayır," diye araya giriyor Heidi. "Çok iyi davranacak çünkü ben bir anne istiyorum ve o da bana bir anne bulacağını söyledi."

Herkes Blake'e bakıyor.

"Ben 'bir gün' dedim. O yüzden bu konuda amigo kız gibi davranma." Zoe Heidi'ye döner. "Benim de bir annem yok."

Heidi'nin yüzü aydınlanıyor. "Biz ikiziz! Senin annen de mi öldü?"

Zoe başını sallar. "Öldü."

"Benimki ben küçücük bir bebekken öldü. Ama beni babama verdi çünkü beni en çok o seviyor." Blake'e bakıyor ve ketçap bulaşmış bir gülümsemeyle ona sırtıyor.

"Bu konuda haklısın," diyor Blake.

"Yani seni bir leylek getirmedi mi?" Zoe sordu. Ona bunu söylediğimi unutmuştum.

Heidi şaşkın görünüyor, sonra omuz silkiyor. "Charlie, sen söyle ona. Ben açım," diyor ve elindeki karpuzdan bir ısırık alıyor.

Charlie kaşlarını kaldırarak Blake'e bakıyor ve o da başını sallıyor. Bu onun hikayesi, benim değil, bu yüzden ben de onun izni olmadan asla anlatmam. Sonra Charlie Zoe'ye döndü. "Blake bir keresinde Heidi'nin annesiyle çıkmıştı. Heidi'yle gelene kadar bebeği olduğunu bilmiyordu. O ve Heidi'nin annesi iyi bir çift olamadılar, bu yüzden ikinci bir randevuya çıkmadılar ama kardeşim," diyor Charlie, omzuna vurarak, "görünüşe göre Heidi'ye bayılıyordu.

"Böylece, birkaç ay sonra yardıma ihtiyacı olduğunda ve gidecek kimsesi olmadığında, onun kapısına geldi ve onu bir haftalığına alıp alamayacağını sordu. Blake de tüm o sert görüntüsünün altında iyi bir adam olduğu için kabul etmiş. Ancak altı hafta boyunca geri dönmedi ve o zamana kadar hepimiz Heidi'ye aşık olmuştuk."

Heidi karpuzundan bir ısırık daha alırken, "Çünkü ben sevimliyim," diyor.

"Öylesin," diyor Charlie.

Blake boğazını temizliyor. "Geri döndüğünde, onun tam velayetini bana vermek için evraklarla gelmişti. Ölümcül kanser olduğunu öğrendi ve doktorlar sadece birkaç gün ömrü kaldığını düşünüyorlardı. Hiç ailesi yoktu ve Heidi'nin koruyucu aileye verilmesini istemişti. Ben de istemedim."

Zoe'ye bakıyorum ve onun Blake'e merak ve hayranlıkla baktığını görüyorum. Sanki onu farklı görüyormuş gibi.

"Hiçbirimiz yapmadık," diyor annem.

"Bu yüzden hepimiz yardım etmek için bir araya geldik," diyor Charlie, "ve şimdi Heidi'yi sonsuza dek sevebileceğiz."

Gözlerim hala Zoe'de ve hikayenin onu duygusallaştırdığını ve herkesin onun duygusallaştığını görmesinden rahatsız olduğunu görebiliyorum. Annem de Zoe'yi yakından izliyor ve muhtemelen Zoe'nin nasıl büyüdüğünü benden çok daha iyi anladığını fark ediyorum.

Konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum. Annem öyle düşünmüyor ama. "Blake değilse, belki Emerson'dır" diyor.

Jace, "İçimizdeki en kibar ve en yetişkin kişi o," diyor.

"Ya da Charlie her an birine aşık olabilir," diyor annem. "Asla bilemezsin."

"Şey, biraz biri var," diyor Charlie, "biraz" kelimesini uzatarak.

Herkes kıkırdıyor ve Charlie kızarıyor ve eminim ki Charlie, Zoe'nin rahatsız olduğunu ve dikkatleri onun üzerinden çekmek istediğini fark etmemiş olsaydı, herkesin önünde bu açıklamayı asla yapmazdı. Charlie böyle konularda inanılmaz.

"Bize ondan biraz daha bahset!" Mackenzie diyor ki, "Adı ne? Nelerden hoşlanır? Ne iş yapıyor? Onunla nasıl tanıştınız?"

"Adı Owen. Soyadını bilmiyorum. Koyu renk saçları var, biraz saç sakalı birbirine karışmış, kibar gözleri var, mutlu bir gülümsemesi var ve... Onun hakkında daha fazla bir şey bilmiyorum - geçen haftanın ortasında benim evimin bitişiğindeki eve taşındı. Ne iş yaptığını bilmiyorum. Şimdiye kadar onu üç farklı günde gördüm. Günlerden birinde takım elbise giyyordu. Başka bir gün inşaat kıyafetleri giyyordu - iş botları, kot pantolon, tişört, hepsi toz içindeydi. Üçüncü seferde ise spor kıyafetleri giyyordu."

Mackenzie, "İşinin çok kafa karıştırıcı bir kıyafet yönetmeliği var," diyor.

"Yani," diyor Miles, "ya *Village People* cover grubunun bir üyesi ve hafta sonları *YMCA* söylüyor ya da gelmiş geçmiş en kötü kılığa sahip bir süper kahraman olarak ek iş yapıyor."

Charlie gülüyor. "Eminim onlardan biridir. Nasıl tanıştığımıza gelince... Geçen hafta evimdeki çamaşır makinesinin nasıl bozulduğunu hatırlıyor musun? Çamaşırhaneden eve iki çöp torbası dolusu ıslak çamaşır dönmüştüm-"

"-Çünkü kurutucunuz hâlâ çalışıyor-" diye araya girdi Jace.

"-Evet, ağır ve hantaldılar. Çantalardan biri gül fidanının dikenine takıldı ve güllerden kapıma kadar Hansel ve Gretel gibi kıyafetlerden oluşan bir iz bıraktım. Tam Owen içeri girerken kapıma varana kadar fark etmedim."

"Olamaz," diyor Mackenzie. "Lütfen bana o çantanın içinde senin 'hassas çamaşırlarının' olmadığını söyle."

Charlie başını sallıyor. "Tam çantanın yerdeydiler. Tamam, bu hikayeyi daha fazla anlatmamıza gerek yok çünkü zaten bastırma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardım ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Diyelim ki onu sadece küçük bir aşk yaşayacak kadar iyi tanıyorum."

Biraz daha dik oturuyorum. "Ama onu senin için yeterince iyi olup olmadığını bilecek kadar iyi tanıyor musun?"

"Eğer değilse çıkmayacaksın, değil ?" Emerson öyle diyor.

"Onu senin için sorgulamamı ister misin?" Blake sorar. "Çünkü sorgulayacağım. Gerçekten nasıl biri olduğunu öğreneceğim. Yeterince iyi olup olmadığını göreceğim."

Charlie ellerini kaldırıyor, avuç içleri dışarıda. "*Herkese*. Teşekkür ederim. Ama hayır- buna ihtiyacım yok. Onu henüz bunun için yeterince iyi tanımıyorum bile."

Zoe, "Görünüşe göre biraz keşif yapman gerekiyor," diyor. Charlie neredeyse boğuluyor. "Onu gözetlemek gibi mi?"

"Tam anlamıyla casus bir ailede büyüdün," diyor Zoe herkese bakarak. "Bu sana gerçekten garip geliyor mu?"

"Ajans kaynaklarını bunun için kullanamam. Bu yasadışı."

"Hayır, ama çöpünü karıştırmak gibi kendi keşiflerinizi yapabilirsiniz. Bir kere sokağa çıktı mı, her şey mübahtır. Birinin çöpünü karıştırarak çok şey öğrenebilirsiniz."

"Bunu aklımda tutacağım," diyor Charlie.

Mackenzie, Charlie'ye adamın adını sorduğu andan beri telefonuyla ilgilenmektedir. Ekranı Charlie'ye doğru çeviriyor. "Bu o mu?"

Charlie yaklaşıp, sonra telefonu alır. "Evet, öyle! Onu nasıl buldun?"

Mackenzie, "Sosyal medyada gerçekten iyiyim," diyor. "Bu onun Instagram'ı."

Herkes, annem ve Heidi bile kalkıp Charlie'nin etrafında toplanıyor ve telefona bakıyor. Profil resminden iyi görünümlü bir adam olduğu anlaşılıyor. Ama bu hikayenin çoğunu anlatmıyor tabii ki.

Zoe onun kısa özgeçmişini gösteriyor. "O bir mimari restorasyon uzmanı. 'Tarihi binaları eski ihtişamlarına kavuşturuyor'."

"Oh!" Charlie ilk resme dokunduğunda, onu bir binanın önünde baret de dahil olmak üzere inşaat kıyafetleri giyerken gösteriyor. "Şehir merkezindeki tarihi tiyatroyu restore ediyor! Onu takım elbiseli gördüğümde, belki de belediye meclisine hitap ediyordu ya da bir bağış toplama galasında falan."

"Çok tatlı," diyor Mackenzie. "Ve bu resim sadece yirmi yedi dakika önce paylaşıldı." Nefes nefese kalıyor. "Gidip hâlâ orada mı diye bakmalıyız."

Charlie telefonu Mackenzie'ye geri verir. "Ve ne yapacaksın? Çünkü onunla karşılaşp konuşmaya hazır değilim."

Miles, "Sadece gözlemleyebilirsin," diye öneriyor. "Nasıl biri olduğuna dair bir fikir edinmeye çalış."

Charlie bir an duraklar, sonra yavaşça başını sallar. "Tamam."

"Evet!" Mackenzie yumruğunu sıkıyor. "Bir keşif görevine çıkıyoruz. Kim ? Zoe? Bizimle gelir misin?"

Zoe ondan da katılmasını istedikleri için şok olmuş görünüyor. Ailemi biraz tanısaydı, şaşırmazdı. Başını sallamadan hemen önce yüzüne yayılan gülümsemeye bayılıyorum.

"Ve eğer Zoe varsa," diyorum, "ben de ."

Annem, Blake de operasyona katılmak isterse Heidi'yle birlikte geride kalıp hazine avına çıkacaklarını söylüyor: Casus Charlie'nin Aşkısı.

Yirmi beş dakika sonra yemek toparlanmış, Charlie'nin elinde mikrofon ve düğmeli kamera, Blake, Emerson, Miles ve Jace yarım blok ötede Blake'in Honda CR-V'sindeydiler. Hepimiz iletişim üniteleri takıyoruz. Ajansınkiler kadar güzel değiller ama bu tür bir menzil için yeterince iyiler.

Ben, Zoe, Charlie ve Mackenzie tiyatronun yanındaki bir dondurmacıya park ettiğimiz yerden arkasına saklanmayı planladığımız birkaç palet tuğlaya doğru gizlice ilerliyoruz. Tuğlaların üzerine yerleştirmek için ayrı bir video kameramız var ve hem burada hem de SUV'deki kardeşlerimle birlikte bir tabletimiz var, her ikisi de tuğla kamerasından ve Charlie'nin düğme kamerasından gelen yayınları gösteriyor.

Ön hat ekibimizde iki saha ajanımız, bir idarecimiz (başarılı operasyonlar düzenleme konusunda çok deneyimli) ve bir fizik tedavi teknisyenimiz var. Kabul etmek gerekir ki, bu operasyon için özellikle ihtiyaç duyulan bir beceri değil, ancak Mackenzie'nin onu ilk kez gördükten kısa bir süre sonra FBI kuyruğundan kaçmakta ne kadar iyi olduğunu hatırlıyorum.

Yedek ekibimizde iki saha ajanı, parlak bir analist ve bir dış hekimi var. Bu durumda da pek işe yarar bir beceri değil ama bir bombayı etkisiz hale getirmemiz gerekirse, etkileyici derecede sabit ve hassas elleri var.

Bu tuğlaların arkasında ve yarım blok ötedeki kompakt SUV'de çömelmiş olan beceri miktarı için, hiçbir şeyin yanlış gidemeyeceğini düşünürsünüz.

İçimden bir ses öyle olacağını söylüyor. Zoe de bana öyle bir bakış atıyor ki, o da bu ihtimalin yüksek olduğunu düşünüyor ve o sırada yiyecek büyük bir kova patlamış mısır olmasını dileycek.

BÖLÜM 26

ÇÖMELEN CASUSLAR, GİZLİ EZİLME

ZOE

W Etrafı ve Charlie'nin ilgilendiği adam olan Owen, tarihi tiyatronun dışında değildir. Yine de gitmemiştir, çünkü tiyatronun ön kapısı açık bırakılmıştır ve Charlie

öndeki kamyonu onun olarak tanıyor. Yani içeride olmalı. Dürüst olmak gerekirse, bu şaşırtıcı değil. Gözetleme sırasında neredeyse tüm zaman bir binaya bakarak geçer, bu yüzden bu tamamen normaldir.

Normal olmayan şey, sivillerle birlikte gözetim altında olmaktır. Özellikle de birkaç palet tuğlanın arkasında birlikte çömeldiğiniz siviller, aşık olduğunuz adamın kız kardeşi ve müstakbel baldızı olduğunda.

En azından bunun böyle olduğunu varsayıyorum - nasıl bir his olduğunu bilmek için daha önce hiç aşık olmadım. Tek bildiğim, bir buçuk yıl önce Moldova'da bunun gerçek olduğunu düşünmediğim ve şimdi çok gerçek hissettiğim. Şu anda her şey farklı. Ledger'a karşı hislerim daha güçlü. Daha derin. Tamamen başka bir şeye odaklandığımda bile aklımda o var. Onu rüyamda bile görüyorum.

İkimizin birlikte düzenli olarak bir şeyler yaptığını hayal edip duruyorum. Bir yeri paylaşmak, sabahları işe gitmeden önce birbirimize öpücük vermek - iş bizi dünyanın iki farklı yerine götürüyor olsa bile, markete gitmek, randevu gecelerinde karşı gözetim teknikleri uygulamak, kahvaltıda şifreli mesajların şifresini çözmek, komşularımız hakkında tehdit değerlendirmeleri yapmak. Sıradan, gündelik şeyler.

Geçtiğimiz haftayla ilgili en garip şey, bu haftayı işten uzakta ama Ledger'ın yanında geçirmiş olmam. Ve eğer iyileşirken hangisinden vazgeçmem gerektiği konusunda bir seçim yapmam gerekseydi, işten vazgeçerdim. Ledger'ı değil. Bir insanı işime tercih edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Yine de .

Belki sadece bana öyle geliyordur. Çünkü Ledger işten uzak kaldığım bütün hafta boyunca yanımda olmasına rağmen beni öpmeye çalışmadı. Bir kere bile. Moldova'da sadece üç gün kaldık. Çok uzunmuş gibi geldi ama o kadar sürdü. *Üç gün.* Beni ikinci gün öptü.

Yine de yedi gündür otelimde yanımdaydı ve hiçbir şey yapmadı. Büyükelçi'nin uçağıyla Dublin'e beri Ledger ve ben neredeyse düşman olmaktan çıkıp arkadaş olduk ve arkadaştan çok daha öte bir şey olduk. En azından ben bunun arkadaştan öte bir şey olmasını istiyorum. Ama beni henüz öpmemiş olması, acaba istemiyor mu diye düşünmeme neden oluyor. Belki de şu anki durumdan memnun.

Ama ben ne bilirim ki? Gerçek bir ilişki deneyimim yok. Yaşadığım her ilişki bir şekilde sahteydi. Bunları bilecek kadar aşinalığım yok.

Ve konu aileyle takılmaya geldiğinde kesinlikle yeterince aşinalığım yok. Evelyn, Charlie, Emerson ve Jace ile İstihbarat Operatörü Zoe Steele olarak tanıştım. Onlarla bir görevde birlikte çalıştım. Onların yanında biraz rahat olmaya başlamıştım, neredeyse iş arkadaşı gibi.

Ama burada, ben İstihbarat Operatörü Zoe Steele değilim. Ben sadece Zoe'yim. Ya da Ledger'ın kız arkadaşı Zoe. Öyle değil mi? İlişkimizin bu noktasında bana böyle mi deniyor? Belli bir noktada otomatik olarak mı oluyor, yoksa sözle kabul etmeniz gereken bir şey mi? Hiçbir fikrim yok.

Ve nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. Ajan Zoe her durumda nasıl davranacağını bilir. Kız arkadaş Zoe? O kadar da değil. Tüm bilgi ve deneyimim bu duruma uygun olmalı ama yine de kendimi biraz yersiz hissediyorum. Bir yabancı gibi. Sanki Ledger'ın ailesi bir oyuncusu eksik olan bir rugby takımıymış ve tüm kuralları bildiğimi ama aslında hiçbirini bilmediğimi varsayarak beni kendi taraflarında oynamam için kenardan çekmişler gibi.

Bilmemek, siyah kravatlı bir etkinlikte gizlenirken sütyen kopmanızın kopması gibidir; tüm gözler üzerinizdeyken rahatsız edici ve utanç vericidir.

Neyse ki değiller. Charlie köşeden bakıyor, oysa tuğlaların tepesinde o yöne doğrultulmuş, Mackenzie'nin elindeki tablete ve Ledger'ın kardeşlerinin bulunduğu ciptekine yayın yapan bir güvenlik kamerası var. Diğer herkesin gözü ekranda.

Sol bacağımın üzerine çömelmişim, sağ bacağım ve onun hantal botu garip bir şekilde yana doğru uzanmış. Ledger yanıma çömelmiş. Bacağı benimkine sürtünüyor ve sanki elektrik çarpmış gibi hissediyorum, bacağımda heyecan verici akımlar yayılıyor. Üst kolum onunkine sürtünüyor ve yüzü benimkinden sadece on beş santim uzakta. Şu anda tek yapmak istediğim kırk beş derece dönmek, kollarımı boynuna dolamak ve onu dudaklarından güzelce ve sertçe öpmek. Bu ikimizi de toprak kaplı asfalta düşürse ve görevi tehlikeye atsa bile. Kırık kaburgam ve morarmış dalağım acısa bile.

Tabii ki bu görevi önemsiyorum. Charlie ve Mackenzie'yi çok az tanıyor olsam da önemsiyorum. Ledger'ın da bu görevi önemsediğini biliyorum. Ve eğer aramızdaki bu şey onun için de gerçekse, bunu mahvetmek istemem.

Ama ilişkimizin daha fazlasını isteyip istemediğini bilmek zorundayım ve bunu öğrenmek için daha fazla beklemek istemiyorum. Ledger'ın kolu onun yanında, bedenlerimiz arasındaki küçük boşlukta. Elim dizimde ama onu Ledger'ın kolunun olduğu boşluğa bırakıyorum ve kollarımız neredeyse omuzdan bileğe kadar birbirine değiyor. Bu his kolumdan göğsüme doğru bir uğultu gönderiyor. Elimin tersini hafifçe onunkine çarparken zar zor nefes alıyorum. Dokunuşumun kazara olduğunu düşünüp hiç tepki vermeyecek kadar ince bir dokunuş.

Neredeyse hemen parmak eklemlerime dokunarak karşılık veriyor ve elini benimkinin diğer tarafına götürüp parmaklarını benimkine geçiriyor. Bu dokunuş karşısında neredeyse inliyordum. Demek ki o da ilişkimizin arkadaşlığımızdan daha öte bir şey olmasını istiyor.

Daha önce dokunmamış - hatta yaralandığımda beni taşımıştı - ama bu dokunuş çok daha fazla ağırlık taşıyor. Yaralı herhangi birini taşırdı çünkü o böyle bir adam. Ama bu? Elini tutmak? Sanki *beni* seçiyormuş gibi hissediyorum. Sadece beni. Göğsümün yükseldiğini .

"Sen de mi şehirde yaşıyorsun?" Mackenzie omzunun üzerinden bana bakmak için başını çevirdi.

Kendi dünyama o kadar dalmışım ki sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve Ledger'ın elini bıraktım. "Hayır, genelde McLean'de, CIA merkezine yakın bir yerde yaşıyorum."

Charlie de bana doğru dönüyor, kaşları birbirine yaklaşmış. "*Genellikle mi?* Hep aynı yerde yaşamıyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. "Bir otelde yaşıyorum ve her zaman aynı oteli seçmiyorum."

"Orada mı *yaşıyorsun?*" Charlie öyle diyor. "Geçici olarak mı?"

"Hayır, kalıcı olarak. Pek evde değilim, bu yüzden nerede olduğumun bir önemi yokmuş gibi geliyor."

"Yani," diyor Mackenzie, "tüm eşyalarını yeni mi taşıdın?"

"Sahip olduğum her şey iki valize sığıyor; biri el bagajı, diğeri de check-in valizi." Hem Mackenzie hem de Charlie şaşkın şaşkın bana bakıyorlar. Ben de biraz daha açıkladım. "Bir göreve gittiğimde check-out yapabilirim ve ekstra valizimi arabamın bagajına bırakabilirim. Sonra eve döndüğümde tekrar giriş yapıyorum. Bir bitkiyi sulamak, bir hayvanı beslemek ya da temizlik yapmak konusunda asla endişelenmeme gerek yok. Her an gitmeye hazırım. Bir saha çalışanı için mükemmel."

"Bu pahalıya mal olmuyor mu?" Mackenzie soruyor.

"Yani, güzel otellerde kalmıyorum - sadece uyuyacak bir yere ihtiyacım var. Ve *çok sık* görevlere gidiyorum, bu yüzden her ay bir yer için hiç para ödemediğim birçok gece oluyor. Ayrıca, çok fazla puan biriktiriyorum."

"Ama evim dediğiniz bir oteliniz bile yok mu?" Mackenzie soruyor.

Başımı sallıyorum.

Charlie'nin kaşları hâlâ birbirine bitişik. "Yemeği nasıl pişiriyorsun?"

"Oh," diyor Mackenzie. "Waffle makinen var mı? Çünkü ben waffle makinesinde en iyi mısır ekmeğini nasıl yapacağınızı göstereceğim."

Şimdi kaşlarım birbirine yaklaştı. "Benim... waffle makinem yok. Yemek pişirmiyorum. Çoğu zaman mini bir mikrodalga fırınım var."

Charlie "Koruyucu ailede büyüdün, değil mi?" demeden önce ikisi de bir süre sessiz kaldı. Hiç kendi yorganını, perdelerini, mobilyalarını, herhangi bir şeyi seçebildin mi?"

Ayaklarımı kaydırıyorum. "Hayır."

"istemiyor musun?"

Kendime her zaman söylediğim cevap *Hayır, bunların hiçbiri umurumda değil*. Ama içten içe, doğrusu, umurumda. Bu yüzden başımı sallıyorum. Ama yirmi altı yaşındayım ve daha önce hiç yapmadığım için kendime nasıl ev eşyası seçeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Bu utanç verici. Bunu itiraf etmek, tost pişirmeyi ya da su kaynatmayı bilmediğimi itiraf etmek gibi bir şey. Elbette, koruyucu aileden ilk ayrıldığımda kendi yatak almıştım. Ama onu bir ikinci el mağazasında buldum ve gri mavi ekose yorgan ellerindeki tek seçenektir.

"O zaman seni alışverişe götürmeliyiz!" Mackenzie diyor ki. "Ben, sen, Charlie ve arkadaşım Livi, çünkü o bu tür şeylerde gerçekten iyidir."

Charlie başını sallar. "Herkes en azından bir şeyi seçebileceği bir yere sahip olmayı hak eder. Onları mutlu edecek bir şey."

Başımı eğiyorum ve yükselen duygularımı bastırmaya çalışıyorum. Beni gerçekten bu kadar kolay aralarına kabul edecekler miydi? Beni tanımıyorlar bile.

Charlie köşeden bakıyor ve sessiz bir çılgılık atıyor. "Dışarı çıkıyor!"

Ledger ve ben, Mackenzie'nin elindeki tableti görmek için öne doğru eğildik. Yanında muhtemelen beş yaşında küçük bir çocuk ve çocuğun annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla birlikte binadan çıkıyor.

"O evli mi?" Telsizden gelen sesin Blake'in sesi olduğuna eminim.

Charlie, "O evli değil," diyor.

"Evet, kadına hiç dikkat etmiyor," diyor Emerson kulaklığımızdan. "Tüm odağı çocukta."

Neler olduğunu çok iyi biliyorum çünkü çocukken benzer şeyler benim de başıma defalarca geldi. Evlatlık olmanın birkaç avantajından biriydi. "Çocuk inşaat işlerine bayılıyor. Owen onu gezdiriyor. Ona tüm havalı ekipmanları gösteriyor."

"Aww," diyor Charlie. "Bu çok şirin."

Owen'ın olduğu yerde ses sistemi yok, bu yüzden hepimiz Owen çocukla konuşurken ekranı izliyoruz, çömelmiş, böylece onun boyunda. Sonra ona orijinal tuğla veya kiremit parçası ya da belki de bir döşeme parçası gibi görünen bir şey uzatıyor. Çocuk ona kocaman gözlerle ve merak dolu bir yüzle bakıyor. Sonra çocuk Owen'a sarılıyor ve SUV'deki adamlar da dahil olmak üzere herkesten *bir "Aww"* korusu yükseliyor. Gerçi onlarınki pek içten gelmiyor.

Çocuk ve annesi el sallayıp uzaklaşırken Owen bize yürümeye başlıyor. Kemerinden bir alet çıkardı, bir pense,

belki? - ve onu havaya fırlatır, döner, yakalar ve tekrar eder, tüm bunları yaparken de neşeli bir melodi ıslık çalar.

"Aman Tanrım," diyor Mackenzie, "o da en az kadar neşeli."

"İkiniz de aynı odadaysanız," diyor Ledger, "tüm güneş ışığından yararlanmak için bazı güneş panelleri kurmamız gerekebilir."

Charlie bize döndü ve sırtıttı. "Tamam, artık gidebiliriz." "Gidip onunla konuşmak istemiyor musun?" Mackenzie soruyor.

Charlie dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır! Buna hazırlıklı değilim. Buraya onun nasıl biri olduğunu anlamaya geldik. Bunu anladık. Şimdi gidelim."

Hepimiz Mackenzie'nin elindeki tablete bakarak fark edilmeden çıkabileceğimiz bir açıklık olup olmadığına bakıyoruz. Ancak Owen gidebilmemiz için bize sırtını dönmek yerine, fırlattığı penseyi yakalamayı ıskalıyor. Yine de toparlanmaya çalışıyor ve penseye öyle bir vuruyor ki, pense önünden uçup gidiyor ve pense kayarak tuğla paletlerinin hemen ötesinde, Charlie'nin yanında duruyor. Owen hemen etrafına bakınır, muhtemelen buna tanık olan biri olup olmadığının bilincindedir.

Bir süre hepimiz alele baktık.

Kulaklarımızda, Jace diyor ki, "Charlie. Onları al ve gidip ona ver."

"Yapamam!" diye tıslıyor. "Ne yapmam gerekiyor?"

Saklanmak mı? Bu çok garip olurdu!"

"Bilmiyorum," diyor Blake. "Onları almaya kendisinin gelmesi ve dördünüzün tuğlaların arkasına çömeldiğini görmesi kadar garip gelmiyor."

"Sorun yok," diyor Emerson kulağımıza. "Biz senin arkadayız. Bunu başarabilirsin."

Charlie derin bir nefes alıyor ve sonra kısmen bize doğru dönüyor. "Peki, tamam. Yine de acil bir çıkarma işlemi için tetikte olun. Konuşmamız sırasında 'Mango Tango' cümlesini söylememi bekleyin." Öne doğru uzanıp penseyi alıyor ve Owen bize bir metre yaklaştığında ayağa kalkıyor. Sonra da "Merhaba komşu." diyor.

Owen, Charlie'nin aniden ortaya çıktığını görünce irkiliyor ve Ledger'la birlikte ben de Mackenzie'nin ellerinde ekrana yapışıyorum.

"Özür dilerim," diyor Charlie, "sadece yürüyordum ve ayakkabımı bağlamam gerekiyordu, sonra senin penseni gördüm, ya da bunlar her neyse."

Owen Charlie'nin bağcıkları olmayan ayakkabılarına bakar. Yine de bir şey söylemiyor.

Ledger'a fısıldıyorum, "asla bir saha ajanı olamaz, değil mi?"

"O harika bir idareci. Aslında, genel olarak oldukça zeki. Ama hayır. Görünmekten hoşlanmıyor, bu yüzden sürekli iletişim halinde ve asla sahada değil."

Charlie konuşmaya devam ediyor, dakikada milyonlarca mil hızla, gergin bir gülümseme yüzünü hiç terk etmiyor. "Her neyse, yere düşen kıyafetlerimi alıp bana getirdiğini fark ettim, ben de iyiliğine karşılık verip yere düşen penseni alayım dedim."

"Sağ ol," diyor, elinden alıp bir süre oynadıktan sonra alet kemerine geri koyuyor.

"Demek bu binayı tamir ediyorsun?" Charlie'yi hem gerçek hayatta hem de kolyesinde sakladığı mikrofon aracılığıyla iki kez duyuyorum.

"Evet! Onu eski zarafetine kavuşturuyorum. Elbette modern olanaklarla birlikte. Az önce küçük bir çocuğa 'öncesi' turu yaptırdım. Siz de ister misiniz?"

Bir an için Charlie'nin şöyle cevap vereceğini düşündüm, "Mango Tango! Mango Tango!" ama sonra Jace kulağımıza "Ona evet de!"

diyor. Charlie, "Çok isterim," diyor.

Binaya doğru geri dönerler ve Ledger fısıldar, "Belki de onu beklemek için arabaya geri dönmeliyiz."

"İyi fikir," diyor Mackenzie. "O zaman Zoe'yi kırık bacağından kurtarabiliriz. Charlie kamera ve mikrofonu takıyor, böylece her yerden izleyebiliyoruz."

Charlie'den yüksek sesli bir gıcırtı geliyor.

"Tamam," diyor Mackenzie mikrofonuna. "İzlemeyeceğiz. Sen sadece flört et, kızım!"

"İstedığın kadar kalabilirsin," diyor Ledger. "Arabada bekliyor olacağız."

Sonra Ledger sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elini benimkinin içine kaydırды. Bunun bu kadar doğru hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Ve çok hoş.

Charlie ve Owen bize arkalarını dönene ve onlar bizi görmeden ayrılabilceğimiz kadar uzaklaşana kadar ekranı izliyoruz ve sonra ayağa kalkıp arabaya doğru yürüyoruz. Mackenzie ve Ledger yürüyor. Ben daha çok adım, tak tak, adım, tak tak yapıyorum. Ama Ledger'ın eli benim elimde, bu yüzden iki ayağımda da bot olsa umurumda olmazdı.

BÖLÜM 27

REKABETÇİ ÖPÜŞME

LEDGER

Zoe ve ben herkes gittikten sonra annemin evindeki güvertenin korkuluklarına yaslanıyoruz. Hava karanlık, yıldızlar dışarıda, cırcır böcekleri cıvıldıyor ve dışarısı mükemmel bir sıcaklıkta. Uzun bir ağacı işaret ediyorum.

arka bahçedeki akçaağaç. "Şu ağacı görüyor musun? Ben on yaşlarındayken Charlie'nin frizbisi ona takılmıştı. O da kendine saygısı olan her çocuğun yapacağını yaptı ve ayakkabısını çıkarıp fırlatarak frizbiyi kurtardı."

"Dur tahmin edeyim. O zaman ayakkabı da sıkışmıştı."

"Evet. Ve sonra diğer ayakkabısı. Sonra bir futbol topu, bir su şişesi, bir tenis raketi ve kanatları olan doldurulmuş bir domuz. Size söylüyorum, o ağaçtan *hiçbir şey* düşmüyordu. Ben de tırmanıp tüm eşyaları kurtarayım dedim." Kıkırdıyorum. "O ağaçtan bir şeylerin düşebileceği ortaya çıktı. Tam burada bacağımı kırdım."

"Bunun kadar havalı bir çizme aldın mı?" Zoe ayakkabı modelliği yapar gibi çizmeli ayağını havaya kaldırarak soruyor.

"Soğutucu. Benimki pembeydi ve her Ben Ten çıkartmaları yapıştırdım."

Zoe gülüyor ve ben o sesi içime çekiyorum. Onunla birlikte olmanın tadını çıkarıyorum. "O şovu hatırlıyorum." Bana bakıyor, sonra tekrar arka bahçeye bakıyor. "Hepiniz Charlie'ye karşı oldukça korumacı görünüyorsunuz. Bu bir ağabeylik meselesi mi? En küçükleri o olduğu için mi?"

"Evet," diyorum. "Muhtemelen öyledir. Ama muhtemelen çocukken kaçırıldığı için de öyledir."

"Ne?" Zoe diyor ki. "Ne zaman?"

"Üç yaşındaydı. Babam CSA'nın müdürüydü, kişisel bilgilerimiz sızdırıldı ve bazı ahmaklar taleplerini yerine getirmek için Charlie'yi kaçırıp koz olarak kullanmanın akıllıca olacağını düşündüler." Yemin ederim, Zoe'nin değer verdiğiniz insanların olmasının sizi savunmasız hale getirdiğini onayladığını neredeyse hissedebiliyorum. Neden öyle olmadığını anlaması için devam ediyorum. "Ama gerçekte yaptığı şey, ABD'deki tüm istihbarat ve kolluk kuvvetlerinin onların peşine düşmek için bir araya gelmesini sağlamak oldu."

"Bu konuda hiçbir şey bilmediğime inanamıyorum. Nasıl oldu bu?" Bir an duraksıyor, sonra soruyor: "Bu konuda konuşmak için iyi misin?"

"Elbette," diyorum ona. "Uzun zaman önceydi, yani zamanlar beş yaşındaydım. Charlie üç, Blake ise sekiz yaşındaydı. Bir parktaydık ve üçümüz oyun aletlerinin yan tarafında, talaşların arasında traktörlerle oynuyorduk. Dadımız da oradaydı ve Miles, Emerson ve Jace'in aletlere tırmandığı yerdeydi.

"Ben, Charlie ve Blake odun yongalarını topluyor ve onlarla büyük yığınlar yapıyorduk ki bir kadın elinde tasmalı bir köpekle ağaçların yanındaki yürüyüş yoluna doğru yürüdü. Blake o zamanlar köpeklerle takıntılıydı, bu yüzden kadına köpeği sevip sevmeyeceğini sormak için ayağa kalktı ve Charlie de onunla gitti. Kadın zaten ağaçların yanındaydı ve etrafta da bir sürü çalı vardı, bu yüzden onları tam olarak göremedim.

"Bir sonra içimden bir ses köpeği görmek için ayağa kalkmamı söyledi. Traktörleri geride bıraktım ve oraya doğru yürüdüm. Çalılarının arasından geçer geçmez kadını, köpeği ve onu okşayan Blake'i gördüm. Charlie belki yirmi metre ötede, bir çalının yanında yerde duran bir şeye bakıyordu. Muhtemelen bir böcekti.

"Sonra yakındaki ağaçların arasından iki adamın çıktığını fark ettim. Daha uzun boylu olan adam uzandı, bir kolunu Charlie'nin ortasına doladı, diğer elini ağzına koydu ve onu kucağına aldı.

"*Onu öylece kucağına aldı.* Hissettiğim şoku ve dehşeti hatırlıyorum. Herhangi biri gelip onu kaldırılabirdi ve bu konuda hiçbir seçeneği yoktu. Bir an afalladım ve donakaldım. Yol o taraftan çok uzakta değildi ve adamlar onunla birlikte bir minibüse doğru koşuyorlardı. Çılgılık atmaya ve peşlerinden koşmaya başladım."

Tekrar hatırlayınca başımı sallıyorum. "Ama çok hızlılardı. Ve bacaklarım çok kısaydı. Tüm enerjimle koştum ama onlar çok daha hızlıydı.

"Ve sonra gittiler. Arkamı döndüğümde Blake'in hemen peşimde olduğunu gördüm, dadı ve diğer kardeşlerim de çok geride değildi. O gün parkta başka kimse yoktu. Köpekli kadını bir daha görmedim bile. Ama hepimiz minibüsün Charlie'yi de alarak uzaklaştığını gördük."

Kollarım güvertenin parmaklıklarında ve Zoe bir elini ön koluma koyuyor. Bu dokunuşun verdiği rahatlık devam etmemi sağlayan tek şey olabilir. "Sonraki aylar boyunca her gece kâbus gördüm ve daha uzun yıllar boyunca daha seyrek olarak gördüm. Her seferinde kötü adamlar oradaydı ve Charlie'yi kolayca yakalıyorlardı. Ya da bazen ben oluyordum. Ya da kardeşlerimden biri. Bazen yer değişiyordu ama her seferinde, oynadığım küçük oyuncak traktörlerden birini alabildiğim kadar kolay bir şekilde biri alınıyordu."

O anki tüm duyguların sel gibi geri gelmesine şaşırdım. Bu hikayeyi sık sık anlatmadım ve en son bu yana uzun bir süre geçti. Ve kesinlikle kabuslarla ilgili kısmı ya da bana hissettirdiklerini hiç paylaşmadım.

Normalde kimseyle konuşmayacağım konularda Zoe ile konuşurken ne kadar rahat olduğumu fark ettim. Geçtiğimiz bir buçuk yıl içinde bunun böyle olacağını hiç tahmin etmezdim ama aramızdaki şeyler değişti. Muhtemelen her zaman rekabetçi olacağız, ama sadece aptalca şeyler hakkında. Önemli şeyler hakkında değil.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, spoiler uyarısı, onu geri aldık ve zarar görmemişti. Ama gideli tam yirmi dört saat olmuştu ve o gün boyunca hepimiz kendimizi oldukça çaresiz hissetmiştik. Öleceğimiz güne kadar Charlie'ye karşı aşırı korumacı olacağımızdan eminim."

"Bu çok güzel."

Ona doğru dönüyorum, yan tarafımı korkuluklara yaslıyorum. "Güzel mi? Bu daha önce Charlie'nin kaçırılmasıyla ilgili olarak kullanıldığını duyduğum bir kelime değil."

Yüzünü bana döndü. "Ortak aile travması değil tabii ki. Ama hepiniz birbirinize ne kadar bağlısınız. Hepiniz ailenizin arkanızda olduğunu ve diğer pek çok insanın da bunu bildiğini şüphesiz biliyorsunuz. Bu çok güzel."

Zoe'ye uzun bir süre bakıyorum, belki de bunu hiç yaşamadığını biliyorum. Bunun olmadığı bir dünyada büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmek zor. Yine de bu onun gerçekliği ve içimdeki tüm koruyucu içgüdüleri geçiriyor. Onun için öyle olmak istiyorum. Onun için

Durum ne olursa olsun, şüphesiz onun arkasında olduğunu bildiği kişi. Her zaman onun için orada olacak kişi.

"Ayrıca," diyor, "bu birçok şeyi açıklıyor." Başımı eğiyorum. "Ne gibi?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Güçlü olma ihtiyacın gibi."

"Hayır, öyle değil."

"Ledger, o senin de alınıp götürülebileceğin bir yaştayken kaçırıldı. Bana bunun yaptığın seçimleri etkilemediğini söyleyemezsin. Bir kere, şu haline bak. Tanıdığım en az toparlanıp arabaya bindirilen insansın."

Pazularım istemsizce esniyor.

"Muhtemelen bu yüzden birinin senden faydalanabileceği bir durumda asla olmamak için bu kadar çok çabalıyorsun. Bu yüzden her zaman karşılık verebilecek kadar güçlü olduğunuzdan emin oluyorsunuz. Belki de sizi rekabetçi olmaya iten şey de budur. Neden kurtarılması gereken değil de günü kurtaran kişi olmayı seviyorsun?"

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Başını yavaşça sallıyor. "Bence bu da çok güzel bir şey." Gözleri önce kollarımdaki kaslarda, sonra da omuzlarımda geziniyor.

Göğsüme geldiklerinde, göğüs kaslarım istemsizce esniyor. O kadar yakınımda duruyor ki. Ay ve yıldızlar onu gümüşü bir ışıkla yıkıyor, kirpikleri pürüzsüz elmacık kemiklerine gölge düşürüyor. O kadar güzel ve mükemmel ki.

Göğsünün inip kalkması bana nefes alıp verişinin hızlandığını söylüyor. Uzanıp parmaklarını boynumun kenarında, omzumda gezdiriyor ve göğsümde dinlendiriyor. Bu hafif dokunuş tüm sinir uçlarımı ateşliyor, içime bir elektrik ve ısı çağlayanı gönderiyor. Sarhoş edici. Dublin'e gittiğimizde, kendimi aşılmaz bir mahzen sanmıştım. Meğer kasa hırsızı oymuş.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, bir an için dudaklarıma kayıyor ve sonra tekrar gözlerimde, arıyor. Dudaklarının bir tarafı sinsî bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Rekabetten bahsetmişken, neden beni daha önce öpmedin? İlk başlatan sen olduğun için kazanmak isteyeceğini düşünürdüm."

Başımı sallıyorum ve uzanıp parmak uçlarımla yanağındaki bir tutam saçı fırçalıyorum, sonra parmak uçlarımı kulağının dibinden aşağıya, çenesine doğru kaydırıyorum ve pürüzsüz tenini parmak uçlarımla altında hissediyorum. "Bu senin kazanmanı bir zafer. Ne kadar uzun sürerse sürsün. Kaç gün sürerse sürsün"

sen bir hamle yapmadan birlikte geçirmek. Etrafında olduğum her saniye seni öpmek için ne kadar can atıyor olur olayım. Bu senin-"

Cümlem dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla kesiliyor. Sonunda beni öpmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini anlayınca hafif bir inilti duyuyorum. Savović'in malikanesinin koridorunda güvenliğe yakalanmamaya çalışırken bana verdiği öpücükle aklımı başımdan almıştı. O öpücük sanki uzun zamandır ihtiyacımız olan bir şeymiş gibi hissettirmişti. O öpücüğün sahte olduğunu, sadece zorunluluktan kaynaklandığını söylemişti ama ben o an onun duygularının benimkileri yansıttığını hissetmiştim.

Bunun arkasında da aynı ihtiyaç, aynı aciliyet var. Ama çok daha fazlası çünkü biz çok daha fazlası olduk. Bu öpücük, Moldova'daki o ilk günden beri bu kadar boş olduğunu fark etmediğim içimdeki bir kuyuyu dolduruyor. Dudakları kalp atışlarımızla eşleşiyormuş gibi hissettiren bir ritimle benimkilere doğru hareket ediyor.

Bu öpücüğe o kadar çok özlem, tutku, bağlantı ve mutluluk dökülüyor ki, ne kadarının benden ne kadarının Zoe'den geldiğini söyleyemiyorum. Tek bildiğim her şeyin çok mükemmel ve çok doğru hissettirdiği.

Kollarımı ona doluyorum, öpüşürken onu kendime yakın tutuyorum ve o da ensemdeki saçları gıdıklayarak sırtımda en güzel ürpertileri yaratıyor. Dudaklarım kulağının hemen altına yumuşak bir öpücük konduracak kadar uzun süre onunkilerden ayrılıyor ve ardından boynundan aşağıya doğru bir öpücük izi bırakıyorum.

Sonra dudaklarım tekrar onun . Bunun hiç bitmesini istemiyorum.

BÖLÜM 28

GÖNÜL TELLERİ VE EV EŞYALARI

ZOE

L Kanepeme uzanırken "*iyi*" diye düşünüyorum. *Benim* kanepeme. *Benim* dairemde. Dört gün önce Ledger'ın ailesiyle yemek yedikten ve Charlie'nin aşkını gözetledikten sonra

Kendi evime sahip olmanın ne kadar harika olacağını düşünüyordum. "Evim" diyebileceğim bir yer.

Neredeyse hiçbir şeye para harcamıyorum, bu yüzden iyi bir miktar biriktirdim. İnternette kiralık daire aramaya başladım ve her biri beni bir öncekinden daha fazla heyecanlandırdı. Sonra şu anda boş olan ve hemen taşınmaya hazır bir daire buldum. Aydan aya kontratı vardı, yüzden büyük bir taahhüt gerektirmiyordu ve kira geçen ay otel masrafları için ödediğimden daha azdı. İşe de uzak değil. Bu kadar mükemmel bir ev bulmanın mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

Hemen o anda mal sahibiyle iletişime geçtim ve ertesi gün sözleşmeyi imzaladım. Daha önce evren benim için hiç böyle bir hizaya gelmemişti.

Oldukça muazzam bir hafta geçirdim. Ledger'ı öptüm, tüm ailesiyle tanıştım, işe geri döndüm (nihayet), her gece Ledger'ı gördüm, bu daireyi kontrol ettim, sözleşmeyi imzaladım, anahtarlarımı aldım, dün gece teslim edilen bir yatak sipariş ettim ve bugün Charlie, Mackenzie ve Mackenzie'nin arkadaşı Livi ile alışverişe gittim, burası için ihtiyacım olan pek çok şeyi satın aldım.

Kapı çalınıyor - *benim* dairemin kapısı - ve eğer *zıplamak* ve *bu çizme* uyumsuz olmasaydı, zıplayıp cevap verirdim.

Gerçi en son atladığımda muhtemelen beş yaşımdaydım. Kapıyı açtım ve Ledger orada duruyordu, bir eliyle saplarından büyük bir hediye çantası tutuyordu, diğerinde yiyecek dolu bir çanta ve yüzünde gezegendeki en güzel şeylerden biri olması gereken bir gülümseme vardı.

Eşikten adımımı atıp o mükemmel dudaklarına bir öpücük konduruyorum, o da kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor, elindeki poşetler sırtıma çarpıyor. Daireme geri adım atmadan önce bunun ne kadar harika bir his olduğunu anlamak için kısa bir an ayırıyorum, kolumu açıyorum ve "Mütevazı evime hoş geldiniz" diyorum.

Oturma odamda duruyoruz -benim oturma odam- ve o da benim kadar gülümseyerek her şeyi içine çekiyor. Sol taraftaki mutfığa açılıyor, yatak odası ve banyo ise sağ taraftaki koridorun sonunda yer alıyor. Kanepemle birlikte bir saatten kısa bir süre önce teslim edilen küçük mutfak masasına doğru yürüyor. Bir poşeti kaldırıp "Çorba ve ekmek getirdim" dedi. Sonra diğer elindeki poşeti kaldırdı. "Ve bir de yeni ev hediyesi."

"Benim için mi?" Çantayı ondan alarak sordum.

Başını sallıyor ve ben de koyu mor renkli, en rahat battaniyeyi çıkarıyorum. O kadar yumuşak ki, onu yanağıma tutup ne kadar yumuşak olduğunu ona da hissettirme isteğime karşı koyamıyorum. İkimizin de etrafına sarıyorum, ona teşekkür ederken ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylerken bir anlığına bizi birbirimize koza gibi sarıyor.

Ve öpüşmek. Belli oluyor.

İnsanların kanepelerine ustaca bir battaniye örttüğü pek çok resim gördüm ve her zaman güzel görünüyor. Bence burası insanların sadece değil, gerçekten bir yermiş gibi hissettiriyor. Doğru yaptığımı söyleyemem.

- Çoğunlukla uyuyan bir domuzun üzerine battaniye örtmeye çalışmışım gibi görünüyor ama bayıldım.

Ledger kanepeme oturdu ve kollarını kanepenin doğru uzattı. İtiraf etmeliyim ki, bir kanepa almak için alışveriş yaparken, her birine baktım ve tam olarak bunu hayal etmeye çalıştım - Ledger içinde dinlenirken nasıl görüneceğini. Sanırım mükemmel bir seçim yaptım. "Alışveriş nasıldı?" diye sordu.

Onun yanındaki kanepeye oturuyorum ama sağlam bacağımı büküp kanepeye dayıyorum, böylece doğrudan ona bakabiliyorum. "İlk başta her şeyin çok kötü gideceğini düşündüm. Livi'yi hiç tanı mıyordum, Mackenzie'yi çok az tanıyordum ve Charlie'yi de Mackenzie'den biraz daha fazla tanıyordum. Ve her şey hakkında çok bilgisizdim."

Tüm olanları düşündükçe başımı sallıyorum. Utanmıştım ama bir şekilde tüm hikayeyi anlatmaktan hiç utanmıyorum

Ledger'a. "Yani, sahip olduğum beceriler oldukça etkileyici, ama hepsi bir istihbarat ajanı olmakla ilgili. Beni alışverişte iyi yapan hiçbir yeteneğim yok. Orada sudan çıkmış balık gibiydim. Devasa bir bot giyen sudan çıkmış bir balık. Hiçbir şey bilmeyen ve tamamen vasıfsız biriydim. Bu arada, bu oldukça rahatsız edici bir duygu.

"Her neyse, tüm bu süre boyunca tek bir şeyde bile iyi olduğumu göstermedim ama yine de hepsi etrafımda olmaktan hoşlanıyor, beni seviyor ve benimle vakit geçirmek istiyor gibiydi."

Ledger kafası karışmış gibi kaşlarını birbirine yaklaştırarak başını eğiyor, bu da bana aynı fikirde olduğumuzu söylüyor. Ben de devam ediyorum. "İlk tanıştığımızda ne tür şeylere ihtiyacım olduğunu soruyorlar. Elimde bir liste yok, bu yüzden tipik bir otelde kullandığım ve aslında otele ait olan şeyleri düşünmeye çalışıyordum. Dün gece bir yatak teslim edildiğini ama henüz yatak takımım olmadığı için burada uyuyamadığımı söyleyerek başlıyorum.

"Yatak takımı seçmem için beni bir mağazaya götürdüler. Gittiğimiz Ledger'da ne kadar çok seçenek olduğuna inanamazdınız. Yorganlar, yorganlar, nevresimler, çarşaf, yatak etekleri ve yastık kılıflarını da içeren setler... Biraz bunaltıcıydı."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bir anda her şeyi bırakabilir, başka bir ülkeye seyahat edebilir, birden fazla kimliği yönetebilir ve risk değerlendirmesi yaparken, sofistike teknolojide gezinirken, çevreme uyum sağlarken, gizlice iletişim kurarken, değişen durumlara hızla uyum sağlarken ve yüksek riskli sonuçları müzakere ederken yüksek basınçlı durumlarla başa çıkabilirim." Ledger şimdi bana gülümsüyor. Eğlenen bir gülümseme ve bu gerçekten hoşuma gidiyor. "Ama o mağazada dururken, neyi sevdiğim *hakkında hiçbir fikrim* olmadığını fark ettim. Seçeneklerimi daraltamadım bile ve bu konuda kendimi çok aptal hissettim. Cidden kaçmak üzereydim.

"Ama çok tatlılardı. Charlie bazen seçim yapmanın gerçekten zor olduğunu söyledi, özellikle de son zamanlarda ne istediğinizi seçme konusunda yeterince deneyiminiz yoksa. Ve bunun sorun olmadığını çünkü bunu söyledi. Üçüne de baktım ve hiç yargılama yoktu. Şaka bile yapmıyorum. *Sıfır yargı*."

"Bana sabah uyandığimde ilk gördüğüm şeyin yatağım olacağını söylediler. Bu yüzden onu başka hiç kimsenin görmeyeceğini hayal etmeli ve hangisinin ruhumu en çok mutlu edeceğini düşünmeliymişim. Bana nasıl hissettiğime karar vermek için istediğim kadar zaman ayırabileceğimi söylediler ve asla sabırsız davranmadılar."

"Peki sonunda neyi seçtin?"

Ayağa kalkıp elini tutarak onu koridordan yeni yatak odama doğru çekerken, "Gel de gör," diyorum. Sonra odayı Vanna White'a gösteriyorum. Gördüğünde yüzünü izliyorum - göz bebeklerinin büyüdüğünü fark edecek kadar uzun, demek ki o da benim kadar beğenmiş - sonra ben de tekrar bakıyorum. Koyu mor, açık gri etekli ve çarşafı. Uyku yastıklarım, yastık kılıflarım, dekoratif yastıklarım ve her şeyim var. Artık benim için düz beyaz otel yatakları yok.

Ama ona bir şeyler göstermeyi bitirmedim, bu yüzden onu koridora geri çektim. Elinden tutup ona "havalı eşyalarımı" gösteren küçük bir çocuk gibi hissediyorum, ama elimde değil - artık havalı eşyalarım var. "Banyom için havlu, duş perdesi ve çöp kutusu gibi şeyleri düşünmeme de yardımcı oldular. Çöp kutuları hiç aklıma gelmezdi! Ve perdeler. Livi'yi tanıyor musunuz? O kadın her şeyi nereden alacağını bilir. Ve üçünün de inanılmaz bir alışveriş dayanıklılığı var."

Ledger, "Bu yönünü gerçekten çok beğeniyorum," diyor.

Ciddi mi yoksa alaycı mı olduğunu anlamaya çalışarak ona bakıyorum.

Ledger şüpheciliğimi sezmiş gibi, "Gerçekten öyle," diyor. "Seni bu kadar mutlu ve kendi evine sahip olduğun için heyecanlı görmek hoşuma gidiyor."

Gerçekten ciddiymiş gibi görünüyor, ben de ona bir şeyler göstermeye devam ediyorum. Sonunda küçük masama geri dönüp çorba ve ekmekleri yemek için oturduğumuzda, konuşmaya devam ediyorum, ona alışveriş maratonumuz hakkında daha fazla şey anlatıyorum. Baktığımız şeyleri. Konuştuğumuz şeyleri. Onun mükemmel dinleme becerilerini ve dayanıklılığını test ediyorum ve o hala zafer iddia ediyor. Bu tam Ledger'a göre bir şey ve ben de bundan sonuna kadar faydalaniyorum çünkü görünüşe göre bugün hakkında söyleyecek çok şeyim var.

Yemeğimizi yedikten sonra kanepeye geçtik ve Ledger'ın yanına sokulup gizlice birkaç öpücük kondurdum. Tamam, birkaç düzine öpücük. Her biri çok tatlı ve mükemmel bir günü tamamlıyor.

"Beni durmadan dinlediğin için teşekkürler. Alışverişin berbat düşünmüştüm ama harikaydı. Çok... farklıydı ve kadın arkadaşlara sahip olmak güzeldi."

Yüzüme bakıyor ve bir tutam saçı gözümünden uzaklaştırmak için uzanıyor. "Bugün böyle iyi bir deneyim yaşadığına çok sevindim. Anladığım kadarıyla kendi evini aldığın için kiracı pişmanlığı yaşamıyorsun?"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Azıcık bile değil. Burayı düşündüğümde çok daha fazla seviyorum. 'Evim güzel evim', 'ev gibisi yok', 'ev kalbin olduğu yerdir' gibi sözleri biliyorum ama bunların sadece abartı olduğunu düşünmüştüm. Diğer insanların ihtiyaç duyabileceği bir şey ama benim ihtiyacım olan bir şey değil. Yani, hayatımın çoğunu evim olmadan yaşadım ve gayet iyiyim. Ama bilemiyorum. Seninle ve ailenle takıldıktan sonra... canımın çekmesine neden oldu."

Ledger alnıma tatlı bir öpücük konduruyor ve ben de gözlerimi kapatıp öpücüğü içime çekiyorum. Kolunun omuzlarıma dolanmasını, omzunun yanağıma değmesini de içime çekiyorum. Sonra diyor ki, "Peki, büyümek senin için nasıldı? Bütün koruyucu aileler berbat insanlar mı?"

"Hayır. Hiç de değil. Pek çok çocuğun hayatında büyük bir fark yaratan gerçekten harika pek çok kişi var." Omuz silkiyorum. "Ama o kadar da harika olmayanlar da var ve sanırım ben onlardan çoğu koruyucu çocuğun sahip olduğundan daha fazlasına sahip oldum. İyi insanlar olan ama bunalmış ya da aşırı çalışan ya da beni gerçekten anlamayanlar da oldu."

"Koruyucu aileler ne kadar harika olursa olsun, bence her koruyucu çocuğun - en azından çok fazla yer değiştirenlerin - hiçbir zaman gerçekten bir evleri olmamış gibi hissetmeleri normaldir. Bence ancak bir aileye bağlanır ve onlarla bir süre kalırsanız bir eviniz varmış gibi hissedersiniz. Ve ben de bunlardan birine sahip oldum - birlikte kaldığım ilk koruyucu aile böyleydi."

"Oh, öyle mi?" Ledger sorar.

Başımı salladım. "Beni almak ve ilk koruyucu aileme götürmek için gelen mavi gözlüklü, iri yarı bir kadındı. Çok korkmuştum çünkü beni bildiğim her şeyden koparıyordu. Ama iyi biriydi."

"Annemi seviyordum ve onu özlüyordum ama o aileyle birlikte yaşamak - Jensens benim için yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. İstikrar vardı ve herkes birbirine iyi davranıyordu. Kardeşlerim, birlikte çalışan bir annem ve babam, düzenli yemek saatleri, aile olarak birlikte yemek yemek gibi daha önce deneyimlemediğim pek çok şey vardı."

"Her şeyi arzuladım. Orada geliştirdim. Bu benim hayatım değildi ama içinde yaşamak hoşuma gidiyordu. Hatta içinde yaşamaya layık olduğuma inanmaya başlamıştım."

"Ve sonra, yaklaşık beş ay , tam okul yılı biterken, altımız birden yemek masasının etrafında oturmuş, patates püresi, et suyu ve o küçük havuçlarla bifttek yiyorduk. Üvey babam, babasıyla kamp yapmak için en sevdiği yer hakkında bir hikaye anlatıyordu."

bir çocuktu ve bize o yaz hepimizi oraya götüreceğini söyledi.

"Gerçekten tatile çıkabileceğime inanamıyordum. Kampa gidecektim! Çok heyecanlanmıştım. O masada oturdum ve doğduğumda böyle bir aileye gönderilecek kadar şanslı ya da iyi olmadığımı düşündüm ama sonunda bunu elde ettiğim için çok minnettardım."

"Peki, onlarla kampa gittin mi?" Ledger soruyor.

Başımı sallıyorum. "O haftanın ilerleyen günlerinde mavi gözlüklü kadın geldi ve annemin yanına dönebileceğimi söyledi. Koruyucu ailem ve ben gözyaşlarına boğulduk.

"Mavi gözlüklü kadın beni ikinci kez almaya geldiğinde gerçekten heyecanlanmıştım. Tekrar o ideal hayatı yaşayabilecektim ve kampa gidebilecektim. Ama kadın başka bir ailenin yanında kalacağımı söyledi; Jenens'ler başka bir eyalete taşınmışlardı.

"Çok yıkılmıştım. İhanete uğramış, kaybolmuş ve çok yalnız hissediyordum. Jensens'lerden ayrıldığımda altı yaşındaydım - onlarla iletişimde kalabileceğim bir cep telefonum ya da e-posta adresim yoktu. Sonsuza dek gitmişlerdi ve bu *çok* zordu. Ama onlar için her zaman minnettar olacağım çünkü bana sevginin mümkün olduğunu gösterdiler."

Elbette bu deneyim bana aşkın geçici olduğunu da gösterdi. Hiç fark edilmeden kolayca elimden alınabileceğini. Benim için orada olacağına güvenilemeyeceğini ve olmadığında acı verici olacağını.

Boğazımı temizliyorum. "Jensen'larla yaşarken, koruyucu annemin her zaman taktığı bir kolyesi vardı. İçinde onun ve kocasının resmi olan küçük bir kalp madalyonu. Onu çok severdim ve her gün madalyonu açıp resme bakabilir miyim diye sorardım. Annemin yanına dönmeden önce vedalaştığımızda, kolyenin bende kalmasını istediğini söyledi. Böylece onu her zaman hatırlayacak ve bana değer verdiğini unutmayacaktım."

Gittiğini bildiğim halde madalyona dokunmak için uzanıyorum, sonra elimi tekrar kucağıma bırakıyorum. "Koruyucu aileden koruyucu aileye yanımda götürdüğüm iki şeyden biriydi. Beni çok zor zamanlardan kurtardı. Demek istediğim, Jenens'lerle yaşadığımda küçüktüm, bu yüzden deneyim genellikle bir rüyaymış gibi hissettirdi - sadece umudun 'anı' oluşturmaya izin verdim. Bu kolye gerçek olduğunun bir teyidiydi. Yaşanmış olduğunun. Bir zamanlar sevildiğimi."

Sertçe yutkunuyorum. Keşke çatıdan düştüğüm o gece cebime koysaydım. Kaburgalarımındaki keskin bir acı, hatırladıkça hala acıdıklarını hatırlatıyor.

Ledger'a bakmak için dönüyorum. Bu, başka bir insanla birlikte olduğum en gerçek ve en savunmasız an. Muhtemelen kendim de dahil. Muhtemelen sınıf arkadaşlarıma ya da üvey kardeşlerime ilk yıl Jensen'larla yaşamayı özlediğimi söylemişimdir ama kesinlikle kimseye hikayenin tamamını anlatmadım. Tıpkı Charlie'nin gözlerinde olduğu gibi, onun gözlerinde de hiç yargılama görmüyorum. Sadece şefkatli bir endişe. Bir şekilde, hikayemin, bu konudaki duygularımın, ham ve açık kalbimin onun yanında güvende olduğunu biliyorum.

"Kulağa gerçekten zor geliyor. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Uzun bir süre sessiz kaldı, sadece bana sarıldı. Umarım çocukluğum hakkında konuşmaya devam etmek istemez çünkü bir gün içinde bu konuya harcayabileceğim duygusal enerjim çok az ve hepsini harcadığımdan eminim. Umarım bunu hissedebilir.

Ledger oturuş şeklini değiştiriyor ve yüzümü görebilmek istediğini biliyorum, bu yüzden ben de dönüyorum. "Daha önce söylediğin bir şeye geri dönmek istiyorum," diyor. "Charlie, Mackenzie ve Livi'nin, yaralı olmana ve alışveriş ya da nelerden hoşlandığın hakkında hiçbir fikrin olmamasına rağmen senden hoşlanmalarına şaşırdığını söylemiştin."

Başımı salladım.

Gözleri saçlarıma kayıyor. Saçlarımı at kuyruğu ya da örgü şeklinde değil de bu kadar gevşek bıraktığım pek görülmemiştir. En hafif dokunuşuyla parmak uçlarını yanağımda gezdirirken saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Çok güzelsin."

Yüzüm kızardı. Bunu daha önce de duymuştum ama Ledger'dan duymak her zaman farklı oluyor.

"Yine de insanları size çeken şey güzelliğiniz değil." Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Aslında, bazı insanlar sizin 'korkutucu derecede güzel' olduğunuzu söyleyebilir."

Gülümsememi tutmaya çalışıyorum. "*Korkutucu* bir şekilde mi?"

"Evet. Emerson'ın sizi tanımlamak için kullandığı ifade tam olarak buydu. İnsanları size çeken şey dışarıdan gördükleri şeyler değil. Size çekiliyorlar çünkü derin bir iç güzelliğiniz var."

"Ne?" Dedim. "Bu da ne demek oluyor?" Benimle dalga geçtiğinden oldukça eminim.

"Tamam, örneğin" diyor, "yaşamak için ne yaptığınızdan bahsedelim. Sahada bir istihbarat ajanı olmak çok fazla cesaret, bağlılık, eğitim, beceri, inanç, esneklik, uyumluluk, yaratıcılık, disiplin, cesaret, sabır ve daha pek çok şey gerektirir, değil mi? Ve siz en iyilerden birisiniz, yani belli ki tüm bunlara bolca sahipsiniz.

"Sadece bu da değil, tüm bu şeyler pek çok farklı kariyerde yardımcı olmak üzere birleştirilebilir. Siz bunları insanlara yardım eden bir kariyerde kullanmayı seçtiniz. Onları güvende tutan. Tehlikede olanlara göz kulak oluyorsun. Ben mi? Ben bunu sadece macera ve meydan okuma için yapıyorum.

"Ama bunu insanlara yardım etmek için yaptığını biliyorum. Biliyorum, çünkü o küçük kıza yardım etmek için bir görevin ortasında durduğunu gördüm." İki parmağıyla göğsüne vuruyor. "Kalbin mi? Seninle ilgili her şey mi? İnsanları sana çeken şey *bu*. Belirli bir konudaki bilginiz ya da deneyiminiz değil. Herhangi bir zamanda birine ne kadar yardımcı olduğunuz değil.

"Ama burada kim olduğunuz. Parlayan şey *bu*. Charlie'nin, Mackenzie'nin, Livi'nin ve diğer herkesin senin etrafında olmak istemesini sağlayan şey bu derin iç güzellik. Beni sana aşık eden şey de bu."

Kalbim şu anda o kadar duygu dolu ki, onu tutamayacağından endişeleniyorum. Ledger'a sulu gözlerle bakıyor, onu içime çekiyorum. Keşke Ledger'ın az önce söylediği her şey kaydedilmiş olsaydı da tekrar tekrar dinleyebilseydim. Tıpkı koruyucu annemden aldığım kolye gibi, tutabileceğim fiziksel bir nesne olmasını isterdim. O zaman bu anı sonsuza kadar saklayabilirim. Gerçek olduğunu hatırlayabilirim. Gerçek olduğunu. Sevdiğimi.

Bunun geçici olduğunu deneyimlerimden biliyorum ve yapabiliyorken her parçasını içime çekmek istiyorum. Sözlerini sıkıca tutmak istiyorum. Onların içinde yıkanmak istiyorum. Her an beni çevrelemelerini istiyorum.

Ben de Ledger'ın yanına sokuluyorum ve onun tarafından sevilmenin ne kadar inanılmaz bir his olduğunu her zerresiyle içime çekiyorum.

BÖLÜM 29

KANO İTİRAFLARI

LEDGER

Zoe'nin kolyesini tamir edilmesi için kuyumcuya bıraktıktan sonra iş yerindeki kapalı otoparktan asansöre birkaç dakika geç adım attım. Zoe'nin çatıdan düşmesi, hastanede yaşadığı stres ve iyileşme iyi gidiyordu ve onunla geçirebileceğim her anı geçirmek istediğimden, o dar sokakta onu almadan hemen önce cebime koyduğum kolyesini bir şekilde unutmuştum.

Yine de kolyeyi unutmayı başarmış olmam beni şaşırtıyor. O ana kadar Zoe'yi kolyesiz hiç görmemiştim. Sanırım onun muhteşem gözlerine çok fazla odaklanıyordum. Ya da beni ne kadar güldürdüğüne. Ya da dudaklarına. Dudakları olabilirdi.

O gece ne giydiğimi hatırlamam bile bir dakika sürdü. Daha doğrusu yağmurdan sıırıslıklam olduğumu hatırlayana kadar sürdü- o ıslak pantolonlar ne giydiğimin uzun süre farkına varmamı .

Tabii ki o zamandan beri yıkandılar. O seyahatteki tüm kıyafetlerim yıkandı. Zoe hastanede yeterince iyi olduğunda kiralık arabaya gidip çantalarımızı alabileceğimi, bir tuvalet bulup üzerimi değiştirdiğimi hatırlayınca kadar bir an panikledim. Önce ceplerimi kontrol etmiş, kolyeyi bulmuş ve aksi takdirde kaybedeceğimden endişe ederek çantamın nadiren kullandığım fermuarlı bir bölümüne koymuştum.

Ben de çantama gittim ve oradaydı. Tam bıraktığım yerde. Zoe bana kolyenin hikayesini anlattığında konuyu ona açmamıştım.

Çünkü yol boyunca bir yerlerde cebimden düşmüş olabileceğinden endişelendim ve ona kaybolmadığına dair yanlış bir umut vermek istemedim. Kuyumcu yarın öğleden sonra tamir edeceklerini söyledi, ben de beklemeye ve Zoe'ye o zaman sürpriz yapmaya karar verdim.

Zoe durmadan aklımda ve bu gece onu en sevdiğim yerlerden birine götüreceğim. Asansör beni yukarı çıkarırken süzülüyorum. Kata adımımı atar atmaz Emerson dikkatimi çekiyor ve kolundaki saate dokunuyor. Gözlerimi deviriyorum ve ona doğru yöneliyorum. "Üzgünüm geciktim Bay Dakik. Tamir edilmesi için bir şey bırakmam gerekti ve açılmasını beklemek zorunda kaldım."

"Bir şey bırakıyorsun, ha? Eğer sorun sizin aciliyet duygunuzsa, bunu düzeltebileceklerinden emin değilim."

Kıkırdıyorum. "Belki de değil, ama hazır başlamışken moda anlayışını da düzeltebilirler mi diye bir bakayım dedim. Görünüşe göre o da tamir edilemeyecek durumda."

Emerson, kıyafetiyle ne gibi bir sorunum olabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi özenle ütülenmiş açık mavi gömleğine, matematiksel sembollerden oluşan ince bir desene sahip kravatına ve gri kazak yeleşine bakıyor.

"Sakin ol, kardeşim. Şaka yapıyordum." Kella ile göz göze geliyorum ve ona el sallıyorum. "Benim için neyin var?"

Tabletini eline alıyor ve üçümüz arka taraftaki konferans odalarından birine giriyoruz. "Ne yazık ki çok yeni bir şey yok. Ne Dublin'de ne de Belgrad'da Trust parçalarını izleyicilerle çalmaya yönelik herhangi bir girişimde bulunulmadı.

"Aragundi'ye yakın bağlantılarımızdan aldığımız her şeyi de izliyoruz. Görünüşe göre işleri her zamanki gibi haince devam ediyor. Hala onu yakalamanın yollarını arıyoruz, çünkü bu en iyisi olurdu, ama onun ne kadar kaypak olduğunu biliyorsunuz.

"Elbette ikinci en iyi senaryomuz, Güven parçalarını çalan iki adamı yakalamak, çünkü şu anda Aragundi'nin serveti ve ağı için en güçlü adaylar onlar gibi görünüyor. Artık kim olduklarını bildiğimize göre, ağlarındaki insanların kim olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Bunlar kötü adamlar ve Aragundi'nin kaynaklarını kendi kaynaklarına katmalarını istemiyoruz.

"Hala onlardan bir iz yok mu?" Ben soruyorum. Ankara'da Trust parçasını çaldıklarından beri hayalet gibiler. Döndüğümüzden beri geçen yaklaşık iki hafta içinde Avrupa ve Orta Doğu'daki tüm bağlantılarımla temasa geçtim ama her ipucundan bir sonuç çıkmadı.

Emerson başını sallar. "Hiçbir şey yok." Biz elimize almadan önce Trust parçasının numarasını o çantadan almış olmaları ihtimali giderek artıyor.

Kella kalemini konferans masasına vuruyor. "Belki kardeşlerden biri yaralanmıştı ve iyileşmesini bekliyorlardı. Ya da belki de Trust parçalarının bulunduğu yerlerden birine gitmeden önce halletmeleri gereken kendi iç felaketleri vardı."

"Ya da," diye ekliyorum, "peşlerinde olduğumuzdan şüphelenip son iki parçaya izleyici yerleştirdiğimizi düşünmüş olabilirler. Aragundi'nin kurduğu meydan okumayı onlardan sayı almadan bitirmeye çalışıyor olabilirler."

"Bunlardan herhangi biri olabilir," diyor Emerson. "Buradan alabileceğimiz bilgilere göre, onlar bir hamle yapmadıkça işimiz bitmiş olabilir."

Zoe ve ben çocukluğumun geçtiği eve gidiyor, römorku bağlıyor ve çocukken çok kullandığım kanoyu yüklüyoruz. Sonra annemin evinden, babamın bizi pek çok kez götürdüğü Piney Run Gölü'ne doğru yirmi dakikalık bir yolculuğa çıktık.

Kanoyu römorktan suya indirirken Zoe, "Vay canına, burası çok güzel," diyor.

Gün batımının son ışıkları pürüzsüz suyun üzerinde yansıyor ve burayı oldukça inanılmaz gösteriyor. "Burası dünyada en sevdiğim yerlerden biri," diyorum ona. "Gün ortasında da aynı şekilde muhteşem, kıyının kıvrımlarını ve kıvrımlarını kaplayan tüm ağaçları ve sudan parıldayan güneşi görebiliyorsunuz. Ya da sabahın erken saatlerinde sudan yükselen sisleri görebilirsiniz. Günün herhangi bir saatinde gerçekten yanlış yapamazsınız, ancak yıldızların ortaya çıkması için heyecanlıyım, çünkü onların suya yansımaları görmek en iyisidir."

Birkaç dakika sonra römork park edilmiş, can yeleklerimizi giymiş ve tekneye adım atmıştık. Zoe'ye elimi uzattım ve o da botun kavisli zeminine ayaklarını yerleştirmeye dikkat ederek içeri adımını attı. Bu şeyin onu hâlâ rahatsız ettiğini söyleyebilirim ama son zamanlarda bundan pek şikâyet etmedi ve en yakın çöplüğe de atmadı. Eğer doktoru bunun için ona bir ödül vermezse, ben vereceğim.

Karşılıklı iki bankta oturuyoruz ve kanonun zemininden bir kürek çekiyorum. İki kürek var, ama Zoe'nin kürek çekmesinden endişeleniyorum.

kırık kaburgasının ve zedelenmiş dalağının iyileşme sürecini uzatıyor. Ama yaralı değilmiş gibi davranmayı tercih ettiğini de biliyorum. Rollerimiz tersine dönseydi bana söylemesini istediğim şeyi söylüyorum. "Kürek çekme yarışmasında senin kazanacağını biliyorum. Ama yakında benimle birlikte bir göreve çıkmayı gerçekten istiyorum. Ayrıca, kürek çekme konusundaki çılgın becerimi göstermek istiyorum, bu yüzden kürek çekmemin bir sakıncası var mı?"

Ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Devam et," diyor. "O kol kaslarını gösterme şansını elinden almayı hayal bile edemem. Ben sadece arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkaracağım."

Sırıtiyorum. "Seninle bir göreve gitmekten bahsetmişken, CIA bizim sanat hırsızları hakkında bir şey buldu mu?"

"Hayır, ama aldığım Trust parçası hakkında düşünüyordum."

İrkildim. Zihnim hemen o ana geri dönüyor; davayı bir kötü aktörden diğerine devretmek için koşarken Zoe bir binadan çıkıp davaya ilk ulaşan kişi oluyor.

"Artık güven parçalarını çalan adamların kim olduğunu bildiğimize göre..."

Gözlerim kocaman oldu. "Teslimatı *alan* onlardı, *veren* değil!"

Zoe başını sallıyor, yüzünde memnun bir gülümseme var. "Bu sabah ben de aynı şeyi fark ettim. Bu da demek oluyor ki biz onu ele geçirmeden önce o parçanın üzerindeki çipten gizli numarayı almamış olabilirler."

"Yani en az bir kişi eksikler. Sadece yedi sayıyla başarılı olmalarının imkânı yok. Trust parçalarından en az bir daha almak zorundalar."

İkimiz de sırtıyoruz. Birlikte başka bir göreve gitme şansımız olacak.

Küreği önce bir yandan, sonra diğer yandan suyun içinde çekiyorum, gölün kıvrımlı kıyı şeridi boyunca, kıyıdan çok uzak olmayan bir yerde bize rehberlik ediyorum. Gece durgun, cırcır böcekleri cıvıldıyor, bir baykuş ötüyor, birkaç kurbağa vıraklıyor ve kürek suya girerken şıpır şıpır sesler çıkarıyor. Arada bir bir balık suyun yüzeyini kırarak sıçrama sesi çıkarıyor ve ara sıra bu gece gölde olan diğer bir çiftin uzaktan gelen kahkahalarını duyuyoruz. Bu gece uzun zamandır yaşadığım en rahatlatıcı geceydi.

Zoe'ye en sevdiğim yerleri gösteriyorum. Ona en sevdiğim balık tutma noktasını , "Huh. Seni gerçekten balık tutarken hayal edemiyorum

yazın."

"Hayır mı?"

"Azıcık bile değil. Sen, gölün kenarında bir çim sandalyede oturuyorsun, şapkanı gözlerinin üzerine indirmişsin, elinde bir olta var. Ben bunu göremiyorum."

"Evet, biz öyle balık tutmazdık. Babam bir keresinde bize bu şekilde öğretmeye çalıştı ama tutmadı. Hepimiz suya daldık ve kimin çıplak elleriyle bir tane yakalayabileceği bir yarışa dönüştü. Kaygan küçük şeylerdir - görüldüğü kadar kolay değildir."

"Ahh," diyor Zoe. "*Bunu* hayal edebiliyorum. Favorilerden bahsetmişken, işte bunu çalmalıyız."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Hani birimizin 'En sevdiğin casus filmi hangisi' gibi bir şey sorduğu oyun var ya... Bu arada *True Lies* dışında bir şey söylersen bu kanoyu tersine çeviririz."

"Hayır. *Spy Kids* olmalı. En büyük klasik. Ve kesinlikle. Ancak sorular favorilerle sınırlı değil."

"*Spy Kids*'te Arnold yok ama jet pack var, o yüzden onu sana veriyorum. İlk kim soracak?"

"Yapacağım. Um.... Oh. En sevdiğin utanç verici çocukluk hikayen nedir? Bilirsin, daha sonra dalga geçmek için bilmem gerekirse diye."

"Tamam, sana anlatacağım," diyorum, "ama önce sen kendininkini anlatırsan. Çıtayı ne kadar yükseğe koyacağımı bilmem gerekiyor."

"Peki," diyor Zoe tekneyi bir girinti boyunca kürek çekerken. "O kadar çok var ki... Neyi seçmeli? Bir tane buldum. Tamam, ben gençken genç görünüyordum. Genç derken, gerçekten *gençtim*. Ve size söylemeliyim ki, insanların size yaşlıymışsınız gibi davranmasını istediğiniz bir yaşta, genç görünmek için en kötü zamandır. Özellikle de ehliyet almak ve ilk iş başvurunuzu yapmak gibi şeyler yaparken."

"Her neyse, yaklaşık bir yıldır iki üvey kardeşle birlikte aynı koruyucu ailenin yanındaydım, bu yüzden birbirimizi oldukça iyi tanıyorduk. Ben on beş yaşındaydım - ikinci sınıftaydım - ve üvey kardeşim Justice de üçüncü sınıftaydı. İkimiz de aynı biyoloji sınıfındaydık."

"Bir gün yedek bir öğretmenimiz vardı ve Justice'in bir noktada benden kız kardeşi olarak bahsettiğini hatırlıyorum. Ders bitiminde, vekil öğretmen bizden sonra kalıp onunla konuşmamızı istedi. Biz de öyle yaptık ama daha çok Justice ile konuştu. Çok nazik, yardımcı olmaya çalışan ve anlayışlı bir ses tonuyla, 'Ben

Kız kardeşini sınıfa getirmiş olman çok hoş. Bu kadar uslu ve şaşırtıcı derecede bilgili olması beni çok etkiledi."

"Uslu mu?" Diyorum, çünkü çok tuhaf hissettiriyor.

"Evet ama burası onun için uygun bir yer değil ve onu yanınızda getirmeniz de pek uygun değil. Eğer mesele evde bakıcısı olmayan tek bir ebeveynin olmasıysa, mevcut kaynaklar var. Tamam, şu anda yüzünüzde şaşkınlık ifadesi mi var? Bu noktada bizim yüzümüz de aynen öyle görünüyordu. Sonra dedi ki, 'Peki sence de ilkökul öğretmeni ve arkadaşları onun şu anda kendi sınıfında olmamasını özlemiyor mu? Benim *ilkokulda* olduğumu sanıyordu."

İçten bir kahkaha atıyorum. Onunla birlikte olmanın beni bu kadar mutlu etmesi çok saçma. "Vay canına, bu çok genç!"

O da gülüyor. "Yemin ederim, ilkökul çağında gibi görünmüyordum. On beş yerine on dört yaşında gibiydim. Ve tabii ki, en dedikoducu sporcu da öğretmeni görmek için bekliyordu, bu yüzden 'Annenden izin aldın mı' gibi şeyler söyleyen bir sürü insan başlattı. Ve ne zaman bir şey yapsam 'Annen burada olduğunu biliyor mu?' gibi şeyler söylemeye başladı ve bu okul yılının geri kalanı boyunca sürdü."

"Eğer teselli olacaksa, onu olabilecek en güzel şekilde tamamen aştın."

Zoe gülümsüyor ve botunu biraz kaldırıyor. "Çünkü iyi aksesuar takıyorum, değil mi? Bu mu?"

"Bu bir faktör." Doktor ona botu altı hafta boyunca çıkarmamasını söyledi. İki haftayı geçebileceğini sanmıyordum. Bazen iki gün bile dayanamayacağını düşünüyordum. Ama üç hafta oldu ve hala güçlü bir şekilde devam ediyor.

"Tamam, sıra sende."

"Pekâlâ," dedim. "Senin yedek öğretmen temana sadık kalacağım. Sanırım okulda başarılı olmanın benim için önemli olduğunu zaten konuşmuştuk. Ve yaptım da. Ama insanlar bana baktıklarında gördükleri şey 'Aptal sporcu' oluyordu. Bazen güldürmek için böyle davrandım diyelim. Üçüncü sınıftaki matematik dersinde yedek öğrencimiz olduğu zamanki gibi.

"Dersin başından beri beni tam olarak böyle gördüğü belliydi, ben de onunla uğraşmaya karar verdim. Ne zaman bir soru sorsa, elimi kaldırır ve temel aritmetiği bile bilmediğimi açıkça gösteren bir cevap verirdim. Beni sınıfın önüne çağırdı ve bir problem çözmemi istedi.

beyaz tahta. Ödevlerimizi yapmamızın önemini vurgulamak için olduğundan eminim.

"Böylece matematiği mümkün olan en yanlış şekilde yaptım, her adım için yaptığım şeyin arkasındaki gerekçemi yüksek sesle söyledim. Gerekçelerimin bazıları matematikle ilgili bile değildi - doğada tanık olduğum şeylerle ya da sinemada kulak misafiri olduğum şeylerle ilgiliydi. Hepsi saçmaydı. Ve tabii ki cevabım doğru bile değildi. Hatta top sahasıyla aynı durumda bile değildi."

Zoe gülmeye başlıyor ve ben de bu gülüşü devam ettirebileceğimi umarak devam ediyorum.

"Sınıftaki herkes buna bayılıyordu. Okul yılının başlarıydı. Muhtemelen yarısı beni o kadar da aptal olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyordu ama diğer yarısının da şüpheleri vardı. Planım, tahtadaki çok daha karmaşık olan diğer problemi doğru çözerek sonunda öğretmen yardımcısının aklını başından almak ve böylece onun aptal olduğunu kanıtlamaktı.

- kitabı kapağına göre değerlendiren herkesle birlikte- benim hakkımda yanlışmıştı.

"Tam gerçek dehamı ortaya çıkarmak üzereyken müdür içeri girdi ve bize bir dakika ayırıp... hatırlamıyorum bile. Yeni okul güvenlik prosedürleri ya da standart test programı gibi bir şeydi. Sonra ders zili çalınca kadar konuştu ve beni matematiksel bir değişkeni bir korsanın poposundan ayırt edemiyormuşum gibi bırakarak aptal bir sporcu olarak ünümü pekiştirdi."

"Bu konuda sana daha sonra kesinlikle takılacağım." Zoe gözündeki yaş silecek kadar gülüyor ve ondan böyle bir tepki almak göğsümün biraz şişmesine neden oluyor.

"Tamam, sıra bende," diyorum. "Karaya otursak ve burada kamp yapmak zorunda kalsak, sence hangimiz en uzun süre hayatta kalır ve neden?"

"Ben, kesinlikle, çünkü çantamda gizli bir çikolata zulası var. En tatlısından hayatta kalmak."

"Ve sen de sadece çikolata yiyerek mi yaşayacaksın?"

"Yapılabileceğinden oldukça eminim. Neden? Sence en uzun sen mi dayanırsın? Sence neyle hayatta kalırsın?"

"Oh, bir sürü yiyeceğim olacak. Ellerimle balık tutabilirim, unuttun mu?"

"Çikolata ne kadar hayati olsa da protein de iyi olurdu. Onu sana vereceğim. Peki, bizi takip eden o kuş bizi dinlemek için eğitilmiş bir casus kuş olsaydı ne yapardınız?"

"Kolay. Onu işe alırdım. Onu bir varlığa dönüştürürüm. Peki ya sen?" "Onu yanlış bilgilerle beslerdim. İyi bir hikaye uydururdum."

Sırıttıyorum. "Bahse girerim iyi bir tane bulabiliriz." Kıyı boyunca sıralanan meşe, akçaağaç ve çam ağaçlarına bakıp düşünüyorum. "Tamam, bir tane buldum. Denediğin ilk ekstrem spor neydi?"

Zoe bir an için yukarı bakıp düşünüyor, sonra gözleri bana dönüyor. "Sanırım motokrostu. Yaşadığım bir yerde, bazı çocukların toprak motosiklet parkuruna dönüştürdüğü boş bir alan vardı. Bir keresinde arabaların üzerinden atlama olayını canlandırmak istedikleri için büyük bir atlama yapmışlardı. Ama biz küçük olduğumuz için, bunun yerine hepimiz bisikletlerimizi sıraya dizdik. Çocuklardan biriyle konuştum ve motorlu bir araçla bana güvenilmeyecek kadar genç olmama rağmen arazi atlamayı denememe izin verdi.

"İhtiyacım olan tüm cesareti topladım ve ihtiyacım olan tüm hızı da topladığıma eminim. Ama geç oluyordu ve fırtına yaklaşıyordu. Tam rampayı çıkarken şimşek çaktı ve beni o kadar korkuttu ki gidonu yana doğru salladım ve motosiklet sırasının üzerinden uçmak yerine yukarı ve sağa doğru uçtum ve tarladaki tek ağaca inmeyi başardım. Her nasılsa ne motosiklet ne de ben yaralanmadık, ancak motosikleti ağaçtan çıkarmak için yedi büyük çocuk gerekti.

"Bir daha arazi motosikletine binmeme izin vermediler ama bu bana 'Şimşek' lakabını kazandırdı."

"Ve kesinlikle daha sonra bu konuda sana takılacağım."

"Devam et. Hâlâ gururla taşıdığım bir lakap. Tamam, senin olsun."

"Rüzgar kaykayı," diyorum bizi güney ucuna doğru kürek çekmeye başlarken

Gölün.

"Böyle bir şey var mı ki?"

"Karada rüzgar sörfü var, ama henüz bunu bilmiyorduk- bir arkadaşımla on yaşındayken bulduğumuzdan çok daha iyi bir fikir. Bir yaz biri rüzgâr sörfü, diğeri de yelken kanatla ilgili birkaç video izlemiştik ve çok eğlenceli göründüklerini düşünmüştük. İkisini de yapamayacağımızı biliyorduk. Kontrol ettik. Her ikisinin de on sekiz yaşından büyük biri tarafından imzalanması gerekiyordu ve ailelerimizin bunu yapmayacağını biliyorduk.

"Biz de kendi versiyonumuzu yapmaya karar verdik - sırtımıza bağlamak için kumaşla kaplı büyük bir askılı kaykay şeklindeki çerçeve ve ayaklarımızda bir kaykay. Sonra bunu şehrin bir ucundaki, o zamanlar gerçekten dik gelen bir caddenin tepesine ."

Zoe'nin bunun nereye varacağını şimdiden görebildiğini söyleyebilirim, çünkü eli ağzının üzerinde ve gözleri kocaman.

"Rüzgârın bizi yakalayıp çok hızlı bir şekilde savuracağını ve sadece momentumumuzla şehrin diğer tarafına kadar kayabileceğimizi hayal ettik. Düşünmediğimiz şey ise yokuş aşağı kayarken rüzgarın arkanızdan değil, size *karşı* estiği idi.

"İlk ben başladım. Çerçeveyi dev bir sırt çantası gibi sırtıma bağladım, kaykayıma bindim ve tepeden aşağı inmeye başlamak için kendimi en büyük itiş gücüne verdim. Bilirsiniz, rüzgara kanatlarımı yakalaması için gerçekten iyi bir şans vermek için. Tepeden aşağı inerken kavramsal hatamızı çok geçmeden fark ettim, ama dediğim gibi - en büyük itiş, bu yüzden durmak için çok geçti.

"Bundan birkaç saniye sonra rüzgar kanatlarımı öyle bir yakaladı ki, yerçekimi kaykayımı ileri götürürken beni geriye doğru savurdu."

"Yaralandın mı?"

"Bizi tekrar denemekten alıkoyacak kadar değil ama bu sefer kaykay ayağımıza bağlıydı. Spoiler uyarısı: ne bu ne de tepenin dibinden başlayıp rüzgarın bizi yukarı itmesi işe yaradı."

Zoe gülüyor. "Keşke bunu görebilseydim."

Bu gölün kıyı şeridi boyunca çok fazla kıvrım ve bükülme var ve bizi neredeyse gizli bir lagün gibi hissettiren daha geniş bir alana açılan bir bölüme götürüyorum. Burası göldeki en huzurlu yerlerden biri. Kıyının kenarında zambaklar yetişiyor, ağaçlar gölün her tarafını kaplıyor, su durgun ve gökyüzü berrak.

Bankta oturmaktan kanonun zeminine geçiyorum ve Zoe gelip önüme oturuyor, sırtını göğsüme yaslıyor. Uzanmış bacakları benimkilere geliyor ve alını yanağıma geliyor, ben de hafifçe dönüp ona bir öpücük veriyorum. Kollarımı ona doluyorum ve ikimiz de yıldızlara bakıp mükemmel çevreyi seyre ediyoruz.

Bundan daha mükemmel bir gece hayal edemiyorum - Zoe ile en sevdiğim yerlerden birinde olmak, konuşmak, gülmek, öpüşmek, onu kollarıma almak ve birkaç zorlu haftadan sonra birlikte rahatlamak. Keşke sonsuza kadar bu anın içinde kalabilseydim.

BÖLÜM 30

KALICI

ZOE

Ledger'ı seviyorum. Ve bu beni hayatımdaki her şeyden daha çok korkutuyor. Bir uçaktan atlamaktan daha fazla. Bir teröriste karşı gelmekten daha fazla. Başarısızlıktan daha fazla.

Sorun şu ki, ben de onu her şeyden çok seviyorum. Yeni dairemden daha çok. İşimden daha çok. İlk koruyucu ailemi sevdiğimden bile daha fazla. Ve o aile bana, elimden alınmasının ne kadar acı verebileceğini öğreten aileydi.

Mantık bana geri çekilmemi söylüyor.

Mantıklı bir insan olduğumu sanırdım. Meğer duygularımla hareket ediyormuşum, çünkü Ledger'la geçirdiğim dün geceki gibi gecelerden asla vazgeçmek istemiyorum. O tanıdığım en iyi insan ve her şeyi onunla yapmak istiyorum.

İşten sonra arabama adım adım gidiyorum. Çizmeme oldukça alıştım ama yine de can sıkıcı. Normal şartlar altında, muhtemelen şu anda çizme olmadan yürüyor olurdum - bacağım çok daha iyi hissediyor. Yine de mümkün olduğunca çabuk sahaya dönmek istiyorum ve botu çıkarmadığım sürece bacağımın çok daha çabuk iyileşeceğini biliyorum.

Yine de arabama bindiğimde çıkarıyorum, çünkü onunla araba kullanmak çok zor ve artık işe Uber ile gitmeyi kaldıramıyorum. Arabamdan aldığım özgürlük hissine ihtiyacım var. Eve dönerken Ledger aradı ve akşam yemeğine gelip gelemeyeceğini sordu. Adam çok düşünceli. Her zaman benim için böyle şeyler yapıyor ve ben asla

kim onun için yapmayı düşünür. Ben de *ona* hayır dedim. ve *ona* yemek getiriyordum.

Bir istihbarat ajanı olarak en iyinin en iyisi olmayı (ve Ledger'ı her konuda yenmeyi) ne kadar istesem de, iş bir ilişkiyi yürütmeye ve bu konuda iyi olmaya geldiğinde, en iyinin en iyisi *değilim*. Hatta kötünün iyisi bile değilim. Sekiz yaşında bir çocukken nasıl istihbarat ajanı olunacağını çözdüğümünden daha fazla çözmüş değilim.

Ledger bunların nasıl yapılacağını bilerek büyüdü. Muhtemelen bunları öğrendiğinin farkında bile değildi. Muhtemelen bu işte ne kadar iyi olduğunu bile bilmiyordur. Ve benim ne kadar kötü olduğumu öğrenmesinden korkuyorum. Birçok kez otelime ve evime geldi ama ben ilk kez onun evine gidiyorum. Cloakwood'da yaşadığını bildiğimden bile emin değilim.

Ben kapıyı çalacak kadar yaklaşımadan kapıyı açıyor - muhtemelen benim kapıya kadar gelen adımlarımı duyduğu için ve sanırım kapıyı açtığında gördüğü manzara sonsuza dek aklımda kalacak. Beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. Daha önce varlığımdan bu kadar heyecanlanan biriyle karşılaştığımı sanmıyorum. Ben de aynı mutluluğu hissederek ona gülümsüyorum.

Beni içeri buyur ediyor, bir kolunu belime doluyor ve tadını çıkardığım bir öpücük veriyor. Sonra öpücüğün içine gülümsüyor ve fısıldıyor, "Evime hoş geldin."

"Bunu nereden istiyorsun?" Kasabasında bulduğum küçük bir kafeden aldığım pestolu tavuk salatalı sandviçleri ve çilekli turtayı içeren çantayı elime alıyorum. Kahvaltı barı ve mutfak oturma alanından ayıran yarım duvar olarak kullanılan tezgahın üzerine koyuyor ben de etrafa bir göz atıyorum.

Burası tam da beklediğim gibi bir yer. Açık ve anında misafirperver. Oturma odasında büyük, rahat görünümlü, modern bir kesit koltuk var ve Ledger'ın arkadaşlarıyla dolu olduğunu hayal etmek zor değil, hepsi oyun oynuyor, gülüyor, iyi vakit geçiriyor. İkimizin kanepede birbirimize sokulduğumuzu hayal etmek de zor değil.

Duvarlarda Ledger'ın onun için çok şey ifade ettiğinden emin olduğum insanlarla çekilmiş fotoğraflarının yanı sıra paraşütle atlarken, su altında renkli deniz yaşamıyla birlikte tüplü dalış yaparken, rüzgâr sörfü yaparken, buz tırmanışı yaparken, yüksekte atlarken, aklınıza ne gelirse çekilmiş fotoğraflarının arasına serpiştirilmiş renkli sanat eserleri var. Hatta uçurtma kayağı ve dik dere kayağı gibi henüz denemediğim birkaç tane bile var. Ledger'ın etrafında asla sıkıcı bir an olmaz, bu kesin.

Ben kitap rafları ve ses sistemi de dahil olmak üzere her şeye bakarken Ledger geri çekiliyor. Her şeye baktıktan sonra ona döndüğümde, kollarını tekrar bana doluyor ve artık yemek çantasını tutmadığım için kollarımı boynuna doluyorum ve öpüşürken onu kendime yakın tutuyorum. Böyle olmak o kadar iyi hissettiriyor ki, onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu ezberliyorum. Dudaklarının dudaklarıma değmesini. Bunu sonsuza kadar hatırlayabilmek istiyorum.

Kahvaltı barında yan yana yemek yerken günümüzden ve her birimizin Aragundi ya da Barno Kardeşler'i arayışımızda kaydettiğimiz ilerlemelerden bahsediyoruz.

Çilekli limonatalı turtamı yemeyi henüz bitirmiştım -ki inanılmazdı- ve tüm yemek boyunca Ledger'ın içinde birikmiş gibi görünen heyecanı hissedebiliyordum. Ona döndüm, "Tamam, ne ? Beni öldürüyorsun."

Sanki ihtiyacı olan tek şey yemeği erken bitirmek için izin almaktı, çünkü neredeyse sandalyesinden fırlayıp yatak odasına gidecekti. Birkaç saniye sonra elinde küçük, düz bir kutuyla çıkageldi. "Senin için bir şeyim var."

Bar taburemde dönüp ona bakıyorum, yaklaşıp kutuyu bana uzatırken yüzümde bir soru beliriyor. Kutu bir kuyumcudan alınmış. Doğum gününe yakın bile değil ve Noel de değil, bu yüzden bunu bana neden verdiğine dair hiçbir fikrim yok. Kapağı kaldırıyorum ve aklımdan o kadar çok şey geçiyor ki gördüklerimi algılamam bir saniye sürüyor.

Üzerinde iki kolye ucu olan bir kolye. Zincir ve kalp tıpkı kaybettiğim kolyeme benziyor. *Aynen öyle*. İnternette bir tane bulup kaybettiğime benzetmiş mi? Hayır, bu gerçek olan. Benimki. Nerede olsa tanırım.

Kolyeye dokunuyorum, sonra kutuyu Ledger'ın eline geri koyuyorum ve parmaklarım titreyerek madalyonu açmaya çalışıyorum. Bunun kaybettiğim kolye olduğunu biliyorum. Son yirmi yıldır boynumda taşıdığım kolye. Ama bunun gerçek olamayacağını bilen bir yanımda madalyonun büyük olasılıkla boş olduğunu ve açıp bakmanın kalbime bir bıçak saplamak gibi geleceğini söylüyor. Ama yine de yapıyorum.

Nefesim kesiliyor ve bir elim ağzıma gidiyor. İçinde ilk koruyucu ailemin resmi vardı. Bu benim kolyem. Kaybettiğim kolyenin aynısı. Ledger'a bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Ne? Nasıl? Bu nereden..."

Bana her şeyimi gördüğünü gösteren bir gülümseme veriyor. İçimi dolduran tüm duyguları. "Ankara'da düştüğünde kırıldı. Yanındaki yerde buldum ve seni arabaya taşımadan önce cebime koydum. Karanlıkta ve yağmurda onu gördüğüme bile hala inanamıyorum. Sanırım bulunmak istedi.

"Tokası kırılmıştı, bu yüzden tamir ettirmek için bir kuyumcuya götürmek zorunda kaldım, ama şimdi yeni kadar iyi olmalı. Senin için çok şey ifade ettiğini ve ilk koruyucu ailenin seni sevdiğini hatırlattığını biliyorum."

"Onu bulduğuna inanamıyorum," diyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor.

Uzanıp madalyonun hemen yanında asılı olan ikinci kolyeye dokunuyor. Bu bir kilit ve tıpkı kolyenin geri kalanı gibi o da altın. Birbirlerine o kadar yaklaşıyorlar ki sanki hep birlikte olmaları gerekiyormuş gibi görünüyor. "Bunu da ben eklettim. Umarım bu sana ilk koruyucu aileden çok daha fazla kişi tarafından sevildiğini hatırlatır - birçok insan tarafından seviliyorsun. Özellikle de ben. Kilit bunun geçici olmadığını temsil ediyor. Her zaman sevineceksin."

Duygularımın üstesinden o kadar geldim ki konuşamıyorum bile. Ledger'ın kutuyu tutuyor olmasına seviniyorum çünkü ellerim titriyor. Ledger kutuyu tezgâhın üzerine koyuyor ve kolyenin üzerinde sergilendiği kartı çıkararak zinciri üstteki yarıklardan dikkatlice çekiyor. Boynumun dibine tuttururken örgümü kaldırıyorum.

Onsuz geçen onca zamandan sonra tenimde tanıdık ağırlığını hissettiğim anda her şey yeniden yoluna girmiş gibi geliyor. Benim için en değerli olan şey, sonsuza dek gittiğini sandığım yere geri dönmüştü. Daha önce binlerce kez yaptığım gibi uzanıp madalyona dokunuyorum. Ve bu sefer parmaklarım kilide de dokunuyor.

Birçok insan tarafından seviliyorsun. Özellikle de ben. Ledger'ın sözleri zihnimde yankılanıyor ve sonsuza dek orada kalmalarını istiyorum. İlk koruyucu ailemin sevgisinin madalyona bağlı olduğu gibi her zaman kilide bağlı olmalarını.

Ledger'a bakıyorum, ona duyduğum minnettarlıkla dolup taşıyorum ve bunu kapsayacak kadar büyük bir teşekkürü ifade etmeye başlayamıyorum bile. Bunun yerine onu öpüyorum. Hissettiğim tüm duyguları öpücüğün içine akıtıyorum. Parmaklarım kafatasının dibindeki saçlarını kavırıyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıp öpüşmemizin tadını tuzlu hale getirirken onu yakınımda tutup öpüyorum. Gözyaşlarım o kadar çok akıyor ki yüzümden üzerimize bile düşüyorlar.

Sonunda, Ledger'ın güzel gri-mavi gözlerine bakacak kadar geri çekiliyorum. Gülümsüyorum ve başımı biraz sallıyorum. "Senin kadar harika ve düşünceli birini hak etmiyorum," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak.

Daha önce oturduğum bar taburesine geri çöküyorum, bu kadar çok duyguyu deneyimlemekten inanılmaz derecede bitkin hissediyorum. Kolyeyi olabildiğince öne doğru çekip ona bakıyorum. Onu geri aldığıma inanamıyorum. Hem de eskisinden daha iyi bir şekilde.

Ama Ledger'ı gerçekten hak etmiyorum. Onun bana gösterdiği sevgiye layık değilim. Kolyeye baktıkça, onu daha yoğun hissetmeye başlıyorum. Bu, bu tür bir sevgiye layık olan birine duyulan derin bir sevgiyi temsil ediyor. Ben layık değilim. Her ne kadar temsil ettiği her şeye hayran olsam da, bana bahşedildiği için kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum.

Bu, okuldaki heceleme kazanmayı *gerçekten* istemek ve kelimeleri öğrenmek için çok çalışmak gibi bir şey olurdu. Yine de sonunda heceleme konusunda berbat olmak ve gerçekten kazanmaya yaklaşamamak. Ama sonra sizi yine de "Heceleme Yarışması Şampiyonu" ilan ediyorlar ve sanki kazanmışsınız gibi kupayı size veriyorlar. Ve siz öyle olmadığını *bilseniz* bile herkes kupa size aitmiş gibi davranıyor.

Böyle bir sevgiyi hak etmedim. Bunu hak etmiyorum. Ve bir gün Ledger bunu anlayacak.

Bunu kendi annem de fark etti. Çocukluğum boyunca bende temelde bir sorun olup olmadığını, yani sevilmediğimi merak etmiştim. Sonra, ilk koruyucu ailemle yaşarken, farklı hissetmeye başladım. Sanki yanılmışım gibi. Ancak sonraki birkaç koruyucu aileden sonra, ilk koruyucu ailemde kendimi sevillebilir hissetmenin bir anormallik olduğunu fark etmeye başladım. Aslında sevillebilir olmamak gerçektir.

Dokuz yaşımdayken, Jensen'larda hissettiğim sevginin aynısını elde etmek için çok çabaladığım bir koruyucu ailedeydim. Mutfağı temizlemek, pırıl pırıl yapmak için saatlerimi harcardım. Bakıcı annem bunu gördüğünde şöyle derdi: "Harika görünüyor. Teşekkür ederim." Sanki bu yeterliymiş gibi hissederdim. En azından kendime öyle söyledim.

Ama bir gün, okul sonrası genç dedektifler kulübü toplantım iptal edildi ve ben de koruyucu ailemin beni beklediğinden daha erken eve geldim. Mutfağa doğru yürürken koruyucu kardeşlerimden biri koruyucu anneme arka bahçeden topladığı bir buket karahindibayı hediye ediyordu. Koruyucu annem onları kabul etti, kıza sıkıca sarıldı ve "Seni çok seviyorum" dedi.

Bana hiç böyle davranılmamıştı. İlk koruyucu ailem dışında "Seni seviyorum" sözünü hiç duymamıştım. Bu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım sevgiye layık olmadığının onayıydı. Ledger henüz bunu bilmiyor.

Gözyaşları yeniden başlıyor, ama bu kez az önce hissettiğim sevgi ve minnettarlık yüzünden değil. Eskiden olduğum kayıp, yalnız küçük kızın gözyaşları. Hâlâ içimde yaşayan kayıp, yalnız küçük kızın.

Kendime sevgiye ihtiyacım olmadığını uzun zaman önce anladığımı hatırlatıyorum. Ben bir istihbarat ajanı olmak için yaratılmışım. İstihbaratçılar sevilmez. Hem ajan hem de sevimli olamazsın. İkisi bir arada olamaz. Bunu uzun zaman önce kabul ettim.

Ledger'ın bana bu tür bir aşkı göstermesi kalbime bıçak saplanmış gibi hissettiriyor. Bunu çok istiyorum ve kilidin bunun geçici olmadığını temsil etmesi gerektiğini biliyorum, ama öyle olduğunu da biliyorum. Eğer gerçek beni tanısaydı, derinlerde bir yerde, onun sevgisine layık olmadığımı bilirdi. Bu da onu gerçek yapmaz. Aslında kazanmadığım bir heceleme yarışması kupası.

Umutsuzca ona tutunmak istiyorum ama biliyorum ki her şeyi daha da zorlaştıracak. Yarayı daha da derinleştirecek.

Ledger'ın yüzü sevgi doluydu. Elini uzatıp önce başparmağıyla sonra da parmak eklemleriyle gözyaşlarımı siliyor. "Seni seviyorum, Zoe," diye fısıldıyor.

Öyle olduğunu biliyorum. Ve fark ediyorum ki hissedeceğim bu acı, bu iş uzadıkça daha da kötüleşecek olan bu acı sadece beni alaşağı etmekle kalmayacak. Patlama yarıçapı Ledger'ı da alaşağı edecek.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve yeterince hava alamıyor gibiyim. Hızlı nefes alıyorum ama derin değil, çünkü gergin göğsümün daha fazla hava almasını sağlayamıyorum. Ve burası çok sıcak. Sıcak boğuyor, nefes almayı daha da zorlaştırıyor.

"Sen iyi misin?" Ledger soruyor, endişesi yüzünden okunuyor.

Hayır, değilim. Ayağa kalkıp ellerimi silkeliyorum, sıcaktan kurtulmaya çalışıyorum, daha fazla hava akışı sağlamak için gömleğimi tekrar tekrar çekiştiriyorum, ama hala yeterince oksijen alamıyorum ve başım dönmeye başlıyor.

Ledger şimdi telaşlı görünüyor. Kolları yardım etmek için bir şeyler yapmak ister gibi hareket ediyor. "Zoe, iyi misin? Neyin var?"

"Yanlış olan," diyorum, kelimeleri bağırıyormuşum gibi hissediyorum, ama bağırarak için yeterli oksijenim yok.

Normal hayatlar, Ledger! Ajanların normal hayatları olmaz! Ajanlar aşık olamaz!"

Kabul etmek ya da onu itmeme izin vermek yerine bana yaklaşıyor, sonra beni kucaklıyor ve kendine doğru çekiyor. Bir kolu sırtımda, diğer elini saçlarımda gezdiriyor. Tekrar tekrar, "Şşşt. Sorun yok. Her şey yolunda."

Bu iyi değil. Değil.

Ama onun güçlü, koruyucu kollarını etrafımda hissetmek, alçak sesle her şeyin yoluna gireceğini tekrarlaması beni yine de sakinleştiriyor. Ciğerlerimin tekrar nefes almamı sağlaması ve boğucu sıcaklığı hissetmemem çok uzun sürmüyor.

Kalp atışlarım normale yaklaşmaya başladığında geri çekiliyorum. Bir elinin kolumdan aşağı kaymasına izin veriyor, ta ki parmakları benimkilere dolanana kadar. Sonra uzanıp bir tutam saçımı örgümün içine sokuyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, "Operatörlerin normal hayatları yok mu? Yoksa bunu yapamayacağını mı düşünüyorsun?"

O her şeyi çözmüş gibi görünüyor, o yüzden sanırım sorun bende.

Kalbimi özlemle sızlatacak kadar sakın, tatlı ve sevgi dolu bir sesle, "Beni hak etmediğini düşündüğünü söyledin. Aslında tam tersi. Sen, Zoe, benim sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Gözlerinin içine bakıyorum, uzun bir süre onları tarıyorum ve bu sözlere ne kadar derinden inandığını görüyorum.

Sonra, takırdayan botlarımla dönüp koşuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

KISA KESMEME IZIN VERİN

LEDGER

Dün gece ne olduğunu hala anlamıyorum. şey çok iyi gidiyor gibi görünüyordu, sonra birdenbire öyle olmadı. Sorunun ne olduğunu öğrenmek için Zoe'nin peşine düştüm ama o sadece "Ledger, lütfen. Gitmem gerekiyor." Ve yüzündeki ifadeden gerçekten de öyle olduğunu anladım - en çok ihtiyaç duyduğu şey yalnız kalmaktı.

Her ne kadar yanına gitmek ve elimden geldiğince işleri yoluna koymak istesem de onu rahat bıraktım. Ama onun sıkıntılı olduğunu bilmek bunu çok zorlaştırdı. Bu sabah iyi olup olmadığını sormak için mesaj atana kadar pes etmediğim için kendimle gurur duyuyorum. Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum.

Henüz bir mesaja cevap alamadım ve işte hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Bu sabah Dublin'deki Trust parçasının çalındığı ve Avrupa'ya doğru yola çıktığı haberini almış olsak da.

Bütün gün onun hareketlerini izledik. Öğle yemeğinden hemen sonra, Aragundi'nin imparatorluğu için yarışan adamların Belgrad'daki Trust parçasını almak için doğrudan Sırbistan'a mı yoksa üslerine geri mi döndüklerinden emin değildik. Burada tüm olasılıkları planlayan bir faaliyet telaşı vardı.

Birkaç dakika önce de Karadağ'da bir yerde olduğunu bildiğimiz üslerine geri döndüklerini öğrendik. Bu nedenle hem CSA hem CIA direktörleri öğleden sonra ortak bir brifing düzenlediler.

CIA ekibinin geldiğine dair uyarıyı aldığımız anda -ki bu benim asla bir şey ve görünüşe bakılırsa, ben de alışamayacağım

Bölümümdeki diğer herkes, hepimiz masalarımızdan kalkıyoruz. Lobiye giden koridorun köşesinden gelmelerini beklerken zar zor nefes alıyorum.

Zoe'yi an rahatladım. Her zamanki gibi çok güzel. Hatta gülümsüyor, bu da nihayet tam bir nefes alabilmemi sağlıyor. Direktör Sullivan, CIA'in analisti Kenneth ve Packston olduğunu tahmin ettiğim kıvrıcık sarı saçlı bir adamla birlikte bana doğru yürüyor. Gözleri her şeyi inceliyor ve bu bana haftalar önce ofisimize ilk girdiği zamanı hatırlatıyor.

Bu daha büyük bir görev olacak, bu yüzden büyük konferans odasında toplanıyoruz. Oraya gidiyorum ve Zoe benimle buluşuyor, ekibi Miles, Jace, Charlie ve Kella ile birlikte içeri girmeye başlıyor.

Zoe'yi gördüğüm için o kadar mutluyum ki aptal gibi sırtıyorum. Giydiği, bot kadar hantal görünmeyen daha küçük korseye başımı sallıyorum. "Görüyorum ki çizmeden kurtulmuşsun. Çok heyecanlanmış olmalısın."

"Moda aksesuarından vazgeçmek istemesem de, doktor bu sabah görev için yeterince iyileştiğimi ve sadece önlem olarak bunu takmam gerektiğini söyledi. Bu biraz daha gizli, böylece geldiğimi duyamayacaklar."

Normal flört şakalaşmalarımıza çok benzeyen kelimelerle konuşuyor ama ses tonu çok farklı. Dün gece onu üzen her neyse hâlâ canını sıkıyor. Kolyesine fazladan tılsım eklediğim için olabilir mi diye kendime milyonlarca kez sordum. Yine de kolyeyi gömleğinin içine soktuğunu görebiliyorum ve biraz hareket ettiğinde kilidi bir anlığına yakalıyorum. Eğer onu üzen şeyin kaynağı bu olsaydı, sanırım onu çıkarırdı.

Elimde doğrudan bir kanıt olmasa da, sadece hissiyatı , sanki burada brifing için son buluştuğumuzda, aramızda her şey olmadan önce olduğu gibi aynı ruh halindeymiş gibi geliyor. Sanki aramıza mesafe koymaya çalışıyor. Benimle onu sevmek arasına. Biraz omuz silkiyorum. "Bu bot o kadar sevimli olmayabilir ama taktik üniformalarımıza daha iyi uyacaktır."

"Ve ben sahada tamamen estetikten yanayım."

Bir süre onu inceledikten sonra "Her şey mı?" diye soruyorum. "Evet. Harika gidiyor."

Bu cevabı birkaç hafta önce kabul edebilirdim, ancak şimdi onu gösterdiği şeyin ötesini görebilecek kadar derinden tanıyorum.

Yüzeye.

Müdür Lancaster elinde bir tablet ve birkaç kâğıtla Zoe'nin arkasındaki koridordan aşağı inerken, Zoe'nin gözleri her birimizin kaç görev kazandığını gösteren çetelenin bulunduğu duvara kayıyor. "Görüyorum ki son geldiğimden beri her birimizin sütununa iki çetele işareti eklemiştiniz."

"Bilirsiniz işte, Dublin ve Belgrad, ortak görevler falan."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde inanç var. "Bu görevi kazanacağım."

Dönüyor ve diğerlerine katılmak için konferans odasına doğru yürüyor.

"Ah... tamam," diyorum kimseye, sonra ben de içeri giriyorum ve masaya oturuyorum.

Konferans masası.

Annem masanın başına geliyor ve elindeki kâğıtları masaya bırakıyor ama oturmuyor. "Hepimiz için yoğun bir gün oldu ve hala yapacak çok şey var, bu yüzden bunu hızlıca yapacağım. Aragundi'nin imparatorluğu için mücadele eden Barno Kardeşler, gruplarıyla birlikte Karadağ'ın ormanlık dağlarındaki Dormitor Kalesi'nde üs kurdular."

Tabletine dokunuyor ve büyük ekranda kalenin bir görüntüsü beliriyor. Bu... şey, "müthiş" onun için iyi bir kelime. Ama "hayranlık uyandırıcı" da öyle. Yapı dağın içine inşa edilmiş ve çok güzel bir şey. Tüm alan öyle. Etrafı sık bir orman, kayalık bir arazi, yeşil otlar, alçak çalılar ve çok sayıda taş çıkıntıyla çevrili.

"Onları yakalamak ve ağlarını Aragundi'ninkiyle birleştirmeden önce çökertmek istiyoruz," diyor yönetmen, "bu yüzden Karadağ'a gidecek ve bu kaleye gideceksiniz."

"Sahaya dört ekip çıkacak. CIA son bir saat içinde bir gözetleme ekibi gönderdi. Herkesten önce varacakları için çevreyi izleyecekler ve bize düşman hareketleri hakkında gerçek zamanlı istihbarat sağlayacaklar. Ayrıca bir dikkat dağıtma ekibimiz ve bir çıkarma ekibimiz olacak ve her biri hem CIA hem de CSA ajanlarından oluşacak. Onlara ayrı ayrı briefing verilecek." Zoe, Jace, Miles ve bana doğru başını salladı. "Siz dördünüz sızma ekibi olacaksınız."

Sağıma dönüp kardeşlerime bakıyorum ve sırtıyorum, onlar da bana sırtıyor. Jace yumruğunu uzatıyor ve ben de benimkiyle tokuşturuyorum. Sonra Jace elini sıkıyor. Onlar benim kadar maceranın içinde olmayabilirler ama maceranın onları da heyecanlandırıldığını inkâr edemezler.

Soluma bakıyorum ve Zoe'ye sırtıyorum. Tam olarak bu göreve hazır olmamasına rağmen müdürüyle konuşup onu bu göreve atatabildiği için çok mutluyum.

Henüz iyileşmedi. Bu işi bitirmenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İkisi arasında iyi bir çalışma ilişkisi olmalı ve adam yaralıyken bile onun yeteneklerine çok güveniyor, yoksa muhtemelen başka bir ajan seçerdi. Gözleri bana değil resme bakıyor ama oradaki heyecanı görebiliyorum. Bu kesinlikle bir macera olacak.

CIA Direktörü Sullivan ayağa kalkar ve şöyle der: "Dikkat dağıtma ekibi, düşman kuvvetlerinin mümkün olduğunca çoğunu kalenin ana giriş noktalarından uzaklaştıracak bir dikkat dağıtma yaratacak, böylece sizin ve daha sonra çıkarma ekibinin girmesini kolaylaştıracaktır. Çıkarma ekibi içerideki düşman güçlerini toplayacak ve çalınan Trust parçalarını emniyete alacak.

"Sızma ekibi olarak göreviniz kaleye sızmak ve iletişimi kesmek olacak. Kalede bir sunucu odası olduğunu düşünüyoruz. Oraya ulaşmanız, her şeyi bir sürücüye indirmeniz ve içerideki adamlar bir sorun olduğunu anlamadan önce bulabildiğiniz her bilgiyi toplamanız gerekecek, böylece elimizden uzak tutmak için tüm verileri yakmazlar. O verileri almak en önemli kısım olabilir. Bizi Aragundi'yi ele geçirmeye götürecek bilgiler içereceğini umuyoruz."

Zoe elini kaldırır. "Ben sürücüyü alacağım."

Başımı sallıyorum. Eğer Zoe hepimizin aynı hedefe sahip olduğu bir görevi "kazanmak" istiyorsa, bunun yolu bu dürtüyü güvence altına almak olacaktır. Bu odanın dışındaki yorumlarından sonra, bu beni hiç şaşırtmadı.

"Az önce Karadağ Savunma Bakanı ile telefonda görüştüm," diyor Direktör Lancaster. "Bu adamların üs kurmaya karar verdikleri yer konusunda kısa çöpü çektiklerini öğrendiklerinde pek memnun olmadılar ve onları ülkelerinden çıkarmamıza yardım etmekten çok mutlular. Dolayısıyla Dikkat Dağıtma ve Çıkarma ekiplerini destekleyecekler."

Müdür Sullivan kollarını kavuşturmuş ayakta duruyor. "Bu adamları yakalayacağız ve umarım Aragundi'yi de yakalayacağız. Bu tüm dünyayı daha güvenli bir yer haline getirecek."

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Göz ucuyla Zoe'yi görebiliyorum. Onunla konuşabilmek için bu toplantının bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Gerçekten nasıl olduğunu ve dün onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Müdür Lancaster tekrar konuşmaya başlar. "Yarın saat altıda Washington-Dulles'dan ayrılacaksınız. Diğer iki ekiple birlikte CIA'in jetlerinden biriyle uçacaksınız. Yarın sabah sizi bekleyen uçakta kalenin yerleşimi hakkında alabildiğimiz kadar bilgi olacak. O zamana kadar elde edemediğimiz her şeyi uçuşunuz sırasında göndereceğiz.

Analistler, sizin de saat 6.00'da orada olmanız gerekiyor, çünkü gözetim ekibi o zamana kadar sahada olacak ve size bilgi gönderecek.

"Bu on saatlik bir uçuş ve altı saatlik bir zaman farkı var. Tüm teçhizatınızla birlikte havaalanından Dormitor Kalesi'nin hemen dışına ulaştığınızda, yerel saatle gece biri geçmiş olacak. Gece ikiye kadar sızabilirsiniz, bu da onları gafil avlamak için en uygun zaman olacaktır. Packston, Charlie ve Kella, o noktada onları sahada desteklemeye başlayacaksınız, bu da bizim saatimizle akşam yedi civarında olacak."

Müdür tüm bilgileri aldığımızı ve sorumuz olmadığını teyit etmek için her birimize bakıyor. Hepimiz başımızı salladıktan sonra, "Yapmanız gerekenleri bitirin ve sonra eve gidip biraz dinlenin. Yarın büyük bir gün sizi bekliyor."

Müdür Sullivan, Kenneth ve Packston da dahil olmak üzere herkes ayağa kalkıp odadan çıkmaya başlıyor. Zoe de gitmek için dönüyor ama ben "Hey, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diyorum.

Kapıya bakar. "Gelemem. Aracım kalkıyor." "O zaman bu gece geç saatlere ne dersin?"

Başını iki yana sallar. "Hazırlanmam gerek. Görevim dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmek, biliyorsun. Yarın seni havaalanında yakalarım."

Başımı sallıyorum ve ellerim ceplerimde, konferans salonundan çıkmasını izliyorum. Annemin odada olduğunu, büyük ekranı kapatıp eşyalarını topladığını ve bu alışverişe tanık olduğunu fark ettiğimde hala orada duruyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Arkaya doğru yuvarlanan bir sandalyeye çöktüm. Görünüşe göre öyle, yoksa başımı sallayıp hemen giderdim. Bir nefes alıyorum ve sonra o da sandalyeye otururken annemin gözleriyle karşılaşıyorum. "Onu seviyorum."

"Biliyorum."

Bir an için ona baktım. "İlk başta aynı şekilde hissetmediğini düşündüm. Ya da bu... bilmiyorum, onu korkuttu." Zoe'nin yüzünde gördüklerimi kelimelere dökmeye çalışarak duraklıyorum. "Onu seviyorum ve onun benim sevdiğime inandığını sanmıyorum."

Belki de artık onun için görevden daha önemli olabileceğimi düşündüm. Ama sanırım onun için hala görev uğruna ben dahil her şeyi feda etmeye hazır.

Annem anlamış gibi başını sallıyor. "Peki seni sevdiğine inanıyor musun?"

"Evet. Yani, çoğu zaman. Numara yapma konusunda oldukça iyi, bu yüzden her zaman merak eden bir yanıam var." Bu düşünce tarzı beni anında yoruyor ve "Biliyor musun? Her neyse." Bizi bölümün geri kalanından ayıran konferans odasının duvarına doğru bakıyorum, camın ötesinde hiçbir şey göremiyorum. "Zaten bir ilişki istediğim de yok. İlişkiler insanları sıkıcı yapar. Bağlanmak istemiyorum."

Annem bir sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Bu eskiden doğruydu." Ben de ona baktım.

"Ama hala doğru mu?" diye soruyor. "Çünkü gördüğüm kadarıyla Zoe geldi ve her şeyi değıştirdi."

Gerçekten yaptı. Kocaman bir nefes verdim. "Uzun zamandır doğru değildi. Sanırım Moldova'yı atlatmak için kendime söylemekten hoşlandığım şey bu."

"Moldova mı?" Kafası karışmış görünüyor ve bunun iyi bir nedeni var.

"Bir buçuk yıl önce o bilim adamından o dizüstü bilgisayarı almaya çalıştığım ve beni ormanın derinliklerine götüren ve iletişimin kesildiği görevi hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Üç gün boyunca sizinle irtibatı kaybettik."

"Zoe ile ilk kez o zaman tanıştım. Birlikte ilk görevimizdi. O da dizüstü bilgisayarın peşindeydi, bu yüzden takım olduk. En azından ben takım olarak çalıştığımı sanıyordum. Ayrıca benim ondan hoşlandığım kadar onun da benden hoşlandığını sanıyordum. Meğer ikisini de taklit ediyormuş."

"Anlıyorum. Neden sorgulamanızda onun da sizinle birlikte görevde olduğunu rapor etmediniz?"

Beni kandırmasına izin verdiğim için utandığım için mi? Reddedildiğim için utandığımdan mı? Dizüstü bilgisayarı kendim geri getirmediğim için utandığım için mi? Yine de bunların hiçbirini söylemedim. Onun yerine omuz silktim.

Annem başını sallıyor, sanki yüz ifademden sebepimin tam olarak ne olduğunu anlayabiliyormuş gibi. Açıklamam konusunda beni azarlamaktan kaçınıyor - ve kesinlikle açıklamalıydım. Aslında muhtemelen dersi daha sonra alacağım, ama şu anda annem oluyor, müdürüm değil.

"Belki de Zoe Moldova'da gerçekten numara yapmıyordu," diyor. "Belki de onu sevebileceğinize inanmakta o zamanlar da şimdi olduğu kadar zorlanıyordu."

"Bu hiç mantıklı değil. Onu sevdiğime nasıl inanmaz? Bunu bilmek zorunda. Demek istediğim, o her yönüyle mükemmel biri - eğer bana onu tanıyan herkesin onu sevdiğini söyleseydiniz, buna inanırdım."

"Belki de hissetmiyordur."

Parmak uçlarımla alnımı ovuyorum. "Ve en kötüsü de, ona ne kadar sevildiğini söylemeye çalışırken, sanırım işleri çok daha kötü hale getirdim. Onu gerçekten incitmiş olabilirim. Ne yaptığımı bile bilmiyorum, bu yüzden hasarı nasıl onaracağıma dair hiçbir fikrim yok."

Annem uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra dedi ki, "Bu akşam onunla konuşmamın bir sakıncası var mı? CSA'nın müdürü olarak değil. Senin kanat adamın olarak da değil. Sadece onun neler yaşadığını anlayan biri olarak. Belki ona yardım edebilirim."

Bazen annemin ne kadar çok şey yaşadığını unutuyorum. "Lütfen yap," diyorum.

Bu önemli bir görev ve kafamın tamamen oyunda olması gerekiyor. Hayatımda olup biten diğer şeyleri en iyi şekilde bölümlere ayırabilirim. Dublin ve Sırbistan'da yaptığım gibi, Zoe hakkındaki duygularımı bölümlere ayırabilir ve işi bitirebilirim.

Ama şunu söyleyeyim, Zoe ile bir görevdeyken Zoe hakkındaki endişelerimi ve onun iyi olup olmadığını bölümlere ayırmak zorunda kalmamayı tercih ederim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

DUMAN VE AYNALAR

ZOE

W Charlie, Mackenzie ve Livi ile alışverişe gittiğimde, mutfak eşyaları almam gerektiğini düşündüler. Onlara yemek yapmayı bilmediğimi hatırlattım. Bunun bana yardımcı olacağına beni ikna ettiler.

Çünkü yemek almak her zaman kolay olmayabilir. Door Dash'in bu yüzden icat edildiğini sanıyordum ama sadece başımı salladım.

Mackenzie, "Kolay şeyler yapmaya başlayın," demişti. "Spagetti gibi! Tek yapman gereken makarnayı haşlamak ve bir kavanoz sosu ısıtmak. Dünyadaki en kolay şey."

Onun sözünü dinledim ve bir paket spagetti eriştesi, bir kavanoz marinara ve önceden dilimlenmiş, önceden sarımsakla tereyağlanmış bir somun ekmek aldım. Bugün yorucuydu ve spagetti rahatlatıcı bir yemek, bu yüzden yeni tencerelerimi denemek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Bir tencerede sos ısıtıyor, diğerinde spagetti kaynıyor ve fırında iki dilim ekmek kızartıyor.

Bugün Ledger'ı görmek zordu. Beni gördüğü için çok mutluydu. Beni sevdiğini düşündüğünü biliyorum ve beni sevmesini çok istiyorum. Ama bunun uzun sürmeyeceğini de biliyorum, bu yüzden bunu istemek ve etrafında olmak, bunun imkansız bir rüya olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Onunla birlikte yüksek bir kaideye tırmandım ve bu yükseklikten düşmenin çok acı verici olacağını biliyorum. Bu yüzden merdivenden geri inmeye başladım. Ama aşağı inmemin Ledger'a zarar verdiğini görebiliyorum. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor çünkü ben de onu çok seviyor ve önemsiyorum.

Sadece işime odaklanmalıyım. Bu göreve odaklan, kariyerimin en önemli görevi olabilir. Bazı küresel kötü adamların ortadan kaldırılmasına yol açabilir ve eminim Karadağlılar artık güzel ülkelerinde faaliyet göstermedikleri için çok mutlu olacaklardır.

İşe odaklanırsam, kendime güveniyorum. İnanılmaz. En iyisi benmişim gibi.

Özel hayatıma odaklandığımda kendimi hiç bu kadar beceriksiz ve hiçbir şey yapamıyormuş gibi hissetmemiştim. Bu yüzden iyi olduğum şeylere odaklanıyorum. Tabletimi alıyorum, böylece yemeğe başladığımda Dormitor Kalesi hakkında bilinmesi gereken her şeye bakabilirim.

Sonra bir yanık kokusu almaya başladım.

Fırına koşarken tabletimi masamın üzerine bırakıyorum. Fırının kapağını açar açmaz içinden dumanlar çıkmaya başlıyor. Sıcak bir ped kapıyorum, fırın tepsisini çıkarıyorum ve iki boş brülörün üstüne koyuyorum. Dumanın bir kısmını içeride tutmayı umarak fırının kapağını kapatıyorum ama duman hala odayı dolduruyor.

Sonra duman dedektörü ötüyor. Bina güvenliğine mi yoksa diğer dairelere mi bağlı olduğunu bilmiyorum ve itfaiyeciler de dahil olmak üzere kimseyi daireme çekerek bunu öğrenmek istemiyorum. Bu yüzden el havlusunu alıp dumanı dedektörden uzaklaştırmaya başlıyorum, bir yandan da dumanı içime çektiğim için sürekli öksürüyorum. Pencereyi açmak için bir an duruyorum, sonra havayı havalandırmaya geri dönüyorum.

Sonunda, görkemli bir şekilde, yangın alarmı *bip*, *bip*, *bip* diye feryat etmeyi bırakıyor ve bu da farklı bir ses duymamı sağlıyor. Tıslayan bir ses. Fırına baktığımda makarnamın kaynamasının artık tencereyle sınırlı kalmadığını ve ocağıma taştığını görüyorum. Ve makarna sosu kızgın bir volkan gibi fokurduyor, sıcak lavlarını her yere püskürtüyor. Aceleyle iki ocağı da kapatıp iki tencereyi de fırın tepsisinin üzerine koyuyorum ve kararmış sarımsaklı ekmeğimle birlikte tepsinin içine sıkıştırıyorum.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve hala dumanla dolu olan havada sobamın üzerindeki yıkıma bakıyorum.

Sonra kapının çalındığını duyuyorum. Apartman komşularımdan biri olmalı, fırını nasıl kullanacağımı bilmediğimi ya da evi yakma sürecinde olup olmadığını merak ediyor. Komşularla tanışmak için pek de istediğim bir yol değil. En azından bir yol açabileceğimi düşünerek el havlusunu tekrar alıp kapıya doğru sallıyorum. Sanki duman gitmesini söylediğim yerde kalacakmış gibi.

Yeni komşıma her şeyin yolunda olduğunu söylemeye hazır bir şekilde kapıyı açıyorum ve Müdür Lancaster'ı görüyorum. Bugünkü brifingimizde giydiği lacivert pantolon takımını ve nane rengi bluzunu giymişti. Saçları artık eskisi gibi gevşek topuz değil, omuzlarında dalgalanıyor.

Bir an için afalladım. Evelyn Lancaster benim dairemde.
Benim dairem.

Gözlerim kocaman oldu. Şu anda duman, marinara sıçramaları ve ocağında yanmış nişastalı makarna suyu ile dolu olan dairem. Dairemi aldığımdan beri ilk defa bir otele geri dönmeyi diliyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

"Oh, evet. Tabii ki." Kenara çekilip onu içeri alırken kapıyı sonuna kadar açıyorum. Havluyu tutan elimle mutfağı işaret ediyorum, o da ölü bir balık gibi çırpınıyor. "Tüm bunlar için özür dilerim. Spagetti pişirmenin bu kadar sorunlu olabileceğini bilmiyordum."

Mutfağıma doğru bakıyor ve "Konserve tavuklu şehriye çorbasını yaktığım zamanki kadar kötü değil. Tencereyi ve mutfak penceresinin üzerindeki perdeleri atmak zorunda kalmıştım." Ne yargılayıcı gözlerle bakıyor ne de koku karşısında burnunu kıvrıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor ve şöyle diyor: "Birkaç dakika konuşabileceğimizi umuyordum. Müsait misin?"

Başımı sallayıp onu kanepeme götürüyorum ve ikimiz de oturuyoruz. Hava temizleniyor, yani ya duman pencereden dışarı kaçıyor ya da dairemin havalandırma sisteminin filtresi işini yapıyor. Ne yazık ki kariyerim boyunca hayranlık duyduğum kadının buna tanık olmasını engelleyecek zamanda değil ama en azından akciğer hasarı tehlikesi daha az.

"Sully ve ben Ledger'la ortak bir görev yapmanıza karar vermeden önce dosyanızı okudum."

Buna nasıl cevap vereyim? "Ben de senin dosyanı okudum" diyerek mi? Hayır, muhtemelen demeysin. Kulağa ürkütücü geliyor. Onun yerine, sadece başımı sallarım.

"Ama öyle olmasaydı bile," diyor, "evlatlık bir arkadaşımı tanıyabilirdim."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Sen de mi koruyucu ailedeydin?" Bu detayı bilecek kadar yüksek bir yetkiye sahip değildim.

Başını sallıyor. "Annemle babam mutlu bir evlilik sürdürüyorlardı ve annem babam için her şey demektir. Sonra, ben altı yaşındayken aniden vefat etti. Babam üzüntüsüyle iyi başa çıkamadı ve destek sistemimiz yoktu, bu yüzden sonraki beş yılımı koruyucu bakıma girip çıkarak geçirdim. Dürüst olmak gerekirse

Babam beni koruyucu aileye göndermişti çünkü benden tamamen nefret ediyordu. Altı yaşımdan on sekizimde evden taşınana kadar onunla yaşadığım her etkileşim bu teoriyi destekliyordu."

Bana bunları anlatırken gözlerimi Müdür Lancaster'dan alamıyorum. O bende evlatlık bir çocuk görmüş olabilir ama ben onda bunu hiç görmedim.

"Bir daha arkama bakmamak üzere taşındım. Etrafta hiç olmazsam ikimizin de daha mutlu olacağını düşündüm. Ancak yaşlandıkça ve annemin vefatından sonra mesafe arttıkça, sanırım babam bana ulaşmaya başladı ve ilişkimizin en azından küçük bir kısmını yeniden inşa edebildik.

"Sonunda anladım ki bana karşı tepkisi ve beni koruyucu aileye göndermesinin nedeni beni hor görmesi değildi. Çünkü ona annemi çok fazla hatırlatıyordum ve o da bu hatırlatmayla başa çıkamayacak kadar kederliydi. Ve bu onun bana sevgi göstermesini kesinlikle zorlaştırıyordu. Aslında o yılların çoğunda bana sevgi gösterebilecek durumda olduğunu bile sanmıyorum."

Tüm bunlar çok kişisel ve Gizli Hizmetler Ajansı'nın Direktörü'nün dairemde oturup bana kendisi için çok zor olmuş bir şeyi anlatması konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Ondan bu düzeyde bir yakınlık, yakınlık ve kırılganlık kazanmak için hiçbir şey yapmadım.

Ama son dört yıldır bu kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Yetki seviyemin bana sağladığı erişimin ötesinde şeyler ve hepsini içime çekiyorum. Bir ebeveyn tarafından sevilmeden büyümenin bize verdiği yoldaşlığın ötesinde, neden burada bana bunları anlattığını bilmiyorum.

Sonra, sanki merak ettiğimi anlamış gibi, "Bunu seninle paylaşıyorum çünkü babamın sevgisizliğinin benim sevimsiz olmamdan kaynaklanmadığını fark ettim. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla ilgiliydi."

Duygular göğsümde kabarmaya başlıyor ve boğazımı temizleyerek bir kısmını serbest bırakmaya çalışıyorum.

"CIA tarafından işe alındıktan sonra, çocukluk deneyimlerimin beni gerçekten iyi bir ajan yaptığını fark ettim. Sanırım siz de aynı şeyi fark etmişsinizdir."

Sadece başımı sallıyorum. Bu kadının yıllardır beni büyülemesine şaşmamalı. Birbirimize çok benziyoruz.

"Yaşadığı trajediden sonra bir daha ilerleyemeyen bir babaya sahip olmak ve yakınımnda kimsenin olmaması bir avantajdı. Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için iyi bir ajan olduğumu düşündüm. Anahtar buydu - beni güçlü kılan da buydu."

Başımı sallıyorum. Ben de bu yüzden güçlüyüm. Bu şekilde en iyisi oldum. Buna geri dönmeliyim.

"Sonra Rick'le tanıştım ve aşık oldum." Gülümsüyor. "İşte o zaman kaybedecek çok şeyimin olmasının beni aslında daha iyi bir ajan yaptığını anladım."

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Beni daha çok çabalamaya itti. Daha iyi olmak istedim. Daha fazla olmak. Farkı yaratan şeylerden biri de onun beni sevdiğini bilmektir ve dünyada böyle bir sevgi olduğunu bilmek ne için savaştığımı hatırlamama yardımcı oldu. Bir ajan olarak neden bu kadar çok çalışmamın önemli olduğunu bana hatırlattı.

"Beni en iyi yapan şey onun sonsuz desteğine sahip olduğumu bilmektir. Sahada işler ne kadar kötü giderse gitsin, beni seven ve ne olursa olsun arkamı kollayan birinin yanına gidebileceğimi biliyordum. Bu sayede en zorlu görevlerimin bazılarını atlattım. Başka türlü üstesinden gelebileceğimden emin değilim."

"Gerçekten mi? Seni daha güçlü mü yaptı? Daha mı iyi yaptı?"

Başını sallıyor. "Gerçekten de öyleydi. Ve birlikte aynı sonsuz sevgi ve desteğe sahip çocuklar yetiştirmek istediğimize karar verdik. Arkalarında olduğumuzu ve hangi mesleği seçerlerse seçsinler arkalarında olacağımızı şüphesiz bilen çocuklar. Büyüyüp istihbarat ajanı olmak istiyorlarsa, olabilirlerdi. En iyi ajanların en kötü geçmişlerden gelmek zorunda olmadığını kanıtlayacaktık. Belki de en iyilerinden gelebilirlerdi. Belki bu onları olabilecekleri en iyi hale getirirdi. Tıpkı benim için olduğu gibi."

Bana söylediği her şey kafamın içinde kendine yer açarken, artık uymayan parçaları yolumdan çekerken sessizim. Ben düşünürken sabırla oturuyor, beni aceleye getirmiyor. Ben de öyle yapıyorum. Ona zaman tanıyorum ve içeri girip kalacak bir yer bulması için izin veriyorum.

Nasıl soracağımı tam olarak bilmediğim bir soru var, ama içimde bir delik açıyor, bu yüzden onu sadece ortaya çıkan zarif olmayan bir şekilde soruyorum. "Aşık olmayı nasıl başardın?"

Kısa bir kahkaha atıyor. "Rick beni sevdiğini ilk göstermeye başladığında, bunun gerçek olduğuna inanmakta çok zorlanmıştım."

"Yaptın mı?"

"Evet. Onu itip durdum. Tekrar tekrar. Aslında bir noktada ayrıldık ama ondan önce de onu epeyce uzaklaştırmıştım. Beni sevdiğini söylediğinde neden bahsettiğini bildiğini kabul edemiyordum, çünkü elimdeki tüm kanıtlar benim sevgiye layık olmadığımı gösteriyordu. Harika bir ajan olduğumu düşünmesi benim için sorun değildi, çünkü öyleydim. Ama onun beni sevmesine kendimi açamadım."

Birden Sully'nin bana söylediği bir şey aklıma geldi. *"Eğer kendini sevgiye açmayacaksan, bir sonraki en iyi şey olan hayranlığı arzuluyorsun"* gibi bir şeydi. O anda bir saldırı gibi gelmişti. Belki de itiraf etmek istemesem de içindeki gerçeği hissettiğim içindi. Ve şimdi aşkın nasıl bir his olduğunu bildiğim için, hayranlığın onun yerini bile tutamayacağını biliyorum. Her nasılsa, Müdür Lancaster'ın kendisinin de aynı şekilde hissettiğini bildiğim için Sully'nin sözlerini gerçek olarak kabul etmek daha kolay.

"Peki, bunu nasıl atlattın?" Sorarken sesim titrek çıkıyor.

"Rick'le ilişkiimi bitirdiğimde CIA'de bir operasyon üzerinde çalışıyordum. Yıllardır bizden kaçan kaypak bir silah tüccarının izini sürüyorduk. Ama onu yakalamaya yakın olduğumuzu biliyorduk ve o da bunu biliyordu.

"Sonunda Doğu Avrupa'da ücra bir köyün eteklerinde terk edilmiş bir fabrikada olduğunu gösteren çok sayıda kanıt elde ettik. Uydu görüntülerinden, ele geçirilen iletişimlerden, sahadaki istihbarattan, bahsediyorum. Tam bir ekiple yüksek riskli bir baskın planladık. "Ama oraya vardığımızda fabrika bomboştu. Orada olduklarına *dair* hiçbir iz yoktu. Kilometrelerce uzaktaki bir sığınakta çalışırken kanıtları yerleştirmişti. Kanıtlara inanacağımızı biliyordu.

sorgusuz sualsiz.

"Bu görev bana bazen, ne kadar zorlayıcı görünürse görünsün, kanıtların yanlış olabileceğini öğretti. Sevilmediğime inanmak için gereken tüm kanıtlara sahip olduğumu düşünmüştüm. Ama bu yanlış bir izdi. Gerçek bu değildi.

"Sizin de aynı şüpheleri taşıdığınızdan ve doğru olmayan kanıtlara inanma konusunda aynı deneyimi yaşadığınızdan şüpheleniyorum." Tüm hikâye boyunca gözleri benim üzerimdeydi ama bakışları sertleşerek şöyle dedi: "Ama ben sana bu şüphelerin gerçek olmadığını söylemek için buradayım. Bir çocuk olarak akıl almaz bir sevgiye layıktın ve şu anda da akıl almaz bir sevgiye layıksın. Olduğun kişi için. Eskiden olduğun kişi için. Olacağın kişi için. Hepsi için. Hepiniz için."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, yanaklarımdan kucağıma düşüyor. Sonra rol modelim ve idolüm Evelyn Lancaster kollarını bana doluyor

bir sarılmayla. Beni sıkıca tutuyor ve gözyaşlarım gömleğini ıslatırken bile bırakmıyor.

İçimden o kadar çok duygu geçiyor ki, hepsine anlam bile veremiyorum. Tek bildiğim şu anda bir anne figürü tarafından kucaklandığım. Ve o benim sonsuz sevgiye layık olduğuma inanıyor. Hıçkırıklarım sessiz, ama duyulabilir hale geldiler ve hala bana sıkıca sarılıyor. Her şeyi içime çekiyorum.

İyi olduğumu anlayana kadar beni tutmaya devam etti.

Ona teşekkür ediyorum. Benimle çalışma şansı bulduğu için mutlu olduğunu ve benimle gurur duyduğunu söylüyor. Biraz daha ağladım. Yetişkin hayatımda başka bir zaman ağladığımdan emin değilim ama şimdi iki gün içinde iki kez ağladım. İkisinde de şiddetle hayranlık duyduğum bir Lancaster'ın bana söyledikleri yüzünden.

Yönetmen gitmeye hazırlanırken, ona sormam gereken bir soru daha olduğunu fark ediyorum. Bana aşka layık olduğumu söyledi. Ama Ledger beni sevdiğini söylediğinde haklı olup olmadığını söylemedi. Ve bunu gerçekten soruyormuşum gibi görünmeyecek şekilde sormak için kullanacağım kelimeleri düşünemiyorum, *Yani... Sence oğlun bana aşık olduğu konusunda yalan söylüyor olabilir mi?* Ama gitmeden önce bilmem gerek. Sonunda ortaya çıkan kelimeler basitçe, "Ve Ledger?"

Bana gerçekten ne istediğimi anladığını söyleyen bir şekilde bakıyor. Sonra gülümsüyor. Bir süre duraksadıktan sonra, "Bu çok güzel bir kolye. Neredeyse her zaman taktığını fark ettim."

Dokunmak için uzanıyorum ve eskiden yaptığım gibi madalyonu başparmağımla parmağımın arasında hissetmek yerine, her kolyede bir tane olmak üzere iki parmağımla dokunmayı alışkanlık haline getiriyorum. "Her zaman," diyorum.

"Bahse girerim size o kadar tanıdık geliyordur ki, masanın üzerinde birbirine çok benzeyen birkaç tane daha olsaydı, gerçek olanı tanımakta hiç zorlanmazdınız."

Başımı salladım. "Kolayca."

"Ledger tüm hayatını aşkla çevrili olarak geçirdi. Bu onun için o kadar tanıdık bir duygu ki, hissettiği şeyin gerçek olduğunu kolayca anlayabiliyor. Eğer sizi sevdiğini söylüyorsa, sevdiğine güvenebilirsiniz."

BÖLÜM 33

YÜKSEK RISKLI SAKLAMBAÇ

LEDGER

Miles, Jace ve ben havaalanına birlikte gidiyoruz. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama hava hala karanlıkken bir yolculuğa çıkarken havada daha fazla heyecan uğultusu oluyor. Belki de çoğu insan

Dünyanın geri kalanı hala uyuyor, bu yüzden daha çok büyük ve gizli bir şey olmak üzereymiş gibi hissediyor.

Görevlerimizin *hiçbiri* sır değil.

Diğer ajanlar gibi biz de uçağa otuz dakika erken bindik. "Erken gelmezsen geç kalırsın" hemen hemen her istihbarat teşkilatının sloganıdır. CIA ile daha önce hiç böyle büyük bir operasyon yapmadım, bu yüzden ilk kez bir CIA jetine biniyorum. Dublin'e uçtuğumuz büyükelçinin lüks jeti değil ama tam olarak otobüs de sayılmaz. Daha çok profesyonel spor takımlarının maçlara giderken kullandıklarını hayal ediyorum. Spor takımlarının ne tür jetlerle uçtuğu konusunda bir fikrim yok. Ama koltuklar daha büyük, koridorlar ve depolama alanı da öyle.

Eşyalarımı yerleştiriyorum ve kurtarma ekibindeki sekiz ajanla ve dikkat dağıtma ekibindeki altı ajanla sohbet etmeye başlıyorum, onlar da aynı şeyi yapıyor. Doğrudan birlikte çalışmıyor olabiliriz ama hepimiz aynı görevde çalışıyoruz. Yaptıklarımız birbirimizi doğrudan etkileyecek, bu yüzden birbirimizi tanımakta fayda var. Ayrıca, yolunuzun tekrar ne zaman kesişeceğini asla bilemezsiniz. Her yerde arkadaş edinmek iyidir. Ben de uçak mürettebatıyla arkadaş oluyorum.

Kalkıştan önce Zoe ile konuşmayı umuyordum. O burada ama bu küçük alanda bir şekilde onunla yollarımız kesişmiyor, ne kadar garip görünse de. Ben dikkat dağıtma ekibinden biriyle dikkat dağıtmanın en iyi yolu hakkında konuşurken herkes yerlerine oturmaya başlıyor, bu da Zoe'nin yanına oturma şansım olmadığı anlamına geliyor. En azından aynı sıradayız ama bizi ayıran bir koridor ve başka bir görevli var. Uçuş görevlisi dahili telefona gelmeden önce ancak "Merhaba" deme şansımız oluyor.

Pantolonlu bir takım elbise giymiş ve "Günaydın ve Karadağ'a giden bu uçağa hoş geldiniz. Eğer sizi uçağa aldıysak, doğru uçaktasınız demektir. Kemerlerinizi bağlayın ve bu süreyi görev brifinglerinizi gözden geçirmek için kullanın, bunlar şu anda gelen kutunuza düşmüş olmalı."

Tabletimi çıkarıp kablosuz ağa bağlanıyorum ve görev brifinginin beni beklediğinden emin oluyorum. Çoğunlukla Dormitor Kalesi hakkında herkesin bildiği bilgiler ve hedeflerimizin ayrıntılı bir listesi var. Henüz çok heyecan verici bir şey yok.

Koridorun karşısındaki Zoe'yle bir an sohbet edebilmeyi umuyorum ama o herkes uyurken uyuyor ve uyumadığı zamanlarda da derin düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı bakıyor.

Uyku kolay gelmiyor ama on saatlik bir uçuşta etrafınızdaki insanlar uyurken yapacak çok fazla şey yok. İndiğimizde uyanık, tetikte ve partiyi başlatmaya hazırdım.

Uçaktan iner inmez gelen kutularımıza, buradaki gözetleme ekibinin evdeki analistlere gönderdiği bilgileri içeren yeni bir brifing paketi düşüyor. Bu pakette şemalar, kaleye girişlerin nerede olduğu, hangilerinin giriş için en uygun olduğu, muhafızların nerede konuşlandığı ve muhafız hareketleri gibi şeyler var.

Halihazırda sahada olan adamlar bize dört tane SUV - gümüş, beyaz ve lacivert olanlar, FBI siyahı değil, şükürler olsun. Benim ekibim gümüş bir tane aldı ve bize altın vermeleri gerektiği konusunda şaka yapıyorum çünkü bu operasyonda altın madalyalı bir iş yapacağız. Şoförlerin hepsi gözetleme ekibinin bir parçası, yani sadece buradan ormana ve ormandan kalenin yakınındaki hazırlanma alanına giden yolu bilmekle kalmıyorlar, aynı zamanda yol üzerindeki tüm engelleri de .

SUV'de Zoe'nin hemen yanına otuyorum. O kadar saat yolculuk yaptıktan sonra bile harika kokuyor ve görünüyor. Ona ne kadar harika olduğunu söylemek istiyorum,

Onun yanında olduğum her saniyeyi ne kadar çok sevdiğimi ve onu ne kadar çok sevdiğimi. Ellerimle yüzünü kavrayıp ikimizin de nefesi kesilene kadar onu öpmek istiyorum. Bunların hepsi muhtemelen şu anda oldukça uygunsuz olurdu.

Tamam, bu kesinlikle uygunsuz olurdu. Ve dairemnden beri, bizim hakkımızda ne hissettiğini tam olarak anlayamadım. Onunla gerçekten konuşmak ve nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Annemin dn onun evine gittiğini biliyorum ama sorduğumda annemin bana tek söylediği "Sadece konuştuk" oldu. Yani Zoe'ye onarılmış kolyesini fazladan kolyesiyle birlikte verdiğimden beri olduğu gibi hâlâ hiçbir şeyden haberim yok.

Yolculuk sırasında hepimiz genişletilmiş brifing notlarımızı gözden geçiriyoruz ve şoförümüz Andre de pek çok yardımcı ayrıntı veriyor. Böylece kaleye hangi girişten gizlice gireceğimizi ve her birimizin hangi yöne gideceğini belirlerken, çıkarma ekibi için kalenin haritasını çıkaracak ve idarecilerimize her yerde göz sağlayacak taşınabilir gözetleme cihazlarımızı yerleştiriyoruz.

Ayrıca drdmzden hangisinin radyo vericilerini, uydu bağlantılarını, internet ynlendiricilerini ve dahili iletişim ağlarını devre dışı bırakacağını ve Zoe komuta merkezine ulaştığında ne olması gerektiğini belirliyoruz. Tüm sürüş görevi planlamakla bitiyor. Ki yeterince adil, her şey görevle ilgili olmalı.

Normalde operasyona odaklanmayı tercih ederdim. Zoe'ye odaklanmamak için zor zamanlar geçiriyorum. Tüm yüz ifadelerini okumaya çalışıyorum. Keşke beden dilinden onun kadar anlasaydım.

Hazırlanma alanına vardığımızda, ihtiyaımız olan tüm ekipmana sahip olduğumuzdan emin olmak için sırt çantalarımızı tekrar kontrol ediyoruz ve kargo ceplerimizi hızlı bir şekilde erişmemiz gerekebilecek her şeyle . Sonra yürüyüşe başlıyoruz. Diğer ekipler de tespit edilmekten kaçınmak için farklı rotalar izleyerek yürüyüşe devam ediyor. Her ekip iletişim için şifreli kanallarla özel frekanslar kullanıyor, böylece düşman onları kolayca saf dışı bırakamıyor.

Dışarısı biraz serin, ama ekipmanlarımız ve yryşmzle, benim seçeceğim sıcaklık bu. Gece açık ve medeniyetten o kadar uzaktayız ki hiç ışık kirliliği yok ve gökyüzü inanılmaz. Samanyolu bile buradan görülebiliyor. Zoe'ye bakıyorum, acaba o da yıldızlara bakarken gölde kanoyla göğsüme yaslanıp gece gökyüzünü seyredişimizi düşünüyor mu diye merak ediyorum.

Orman da çok güzel. Karanlıkta kaleye yürüyebilmek için her birimizin alnında ışıklar var, ama oldukça loşlar, bu yüzden uzaktan görünmeyeceğiz. Seslerimizi de kısık tutuyoruz ki yayılmasınlar. Gerçi şu anda içinde bulunduğumuz sık bölgede ya da ormanın sesleri arasında pek duyulmuyor. Kendi işlerini yapan böceklerin kakofonisinin yanı sıra, kurt ulumaları ve vaşak olabileceğini düşündüğümüz birkaç uluma sesi duyduk.

"Bacığın nasıl?" Yürüyüş yaparken Zoe'ye sordum.

"Yüzde yüz değil," diyor. "Bu çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Ama daha kötülerini de yaşadım. İyi olacağım."

Başımı sallıyorum ve onu sırtıma almayı teklif etme dürtüsüyle savaşıyorum çünkü Zoe'nin bunu hayatta kabul etmeyeceğini biliyorum.

Bir açıklığa ulaşıyoruz ve diğer taraftaki kaleyi görebiliyoruz. Dün brifing odasında gördüğümüz resim hiç de hakkını vermiyordu. Bu şey görkemli. Dağın içine doğru inşa edilmiş ve sanki ne kadar eski olduğunu hissedebiliyorsunuz. Buraya daha önce kaç kişi gelmiş. Taşlar yıpranmış ve bazı yerlerde yosun ve sarmaşıklar yanlardan yukarıya doğru sürünüyor ve dürüst olmak gerekirse, bu biraz mistik hissettiriyor.

Ağaçları, çalıları ve kayalık araziye kesen ve kalenin yakınında ortaya çıkıyor gibi görünen, hayvanlar tarafından yapıldığından emin olduğum dar, dolambaçlı bir yol var, bu yüzden oradan gidiyoruz. Yaklaştığımızda, ormana sadık kalıyoruz ancak muhafız kuleleriyle çevrili devasa ahşap ve demir kapılı ana giriş yerine yan taraftaki bir girişe doğru ilerliyoruz. Orası dikkat dağıtma ekibinin sihrini yapacağı yere yakın.

Ağaçların arasında saklanıyoruz, kalenin içine yerleştirilmiş küçük kapıdan çok uzakta değil, eğer orada olduğunu bilmeseydim benim için görünmez olacaktı. Gözetleme ekibinin işini iyi yapmasına sevindim. Hepimiz kulaklıklarımızı taktık ve kameralarımızın açık olduğundan ve yeleklerimizin ön tarafına bağlandığından emin olduk. Sonra çalışıklarından emin olmak için sırayla alçak sesle "test" diyoruz. Kulaklığımdan Zoe, Jace ve Miles'ı burada, Charlie, Kella ve Packston'ı da evde duyabiliyorum.

"Abraham da burada," diyor Charlie. "Hepinize 'İyi şanslar, iyi eğlenceler ve sakın ölmeyin' dememi istedi."

"," diyorum.

Eğitmenlerimiz diğer üç ekip ve onların eğitmenleriyle koordinasyon sağlıyor, böylece herkesin kulağımızın dibinde olmasına gerek kalmıyor. Arkamıza yaslanıp

dikkat dağıtıcı bir şey oyuna girdiğinde sessizce devam etmesini bekleyin.

Bir patlama duyduğumuzda yerel saatle neredeyse sabahın iki buçuğuydu. Bu büyüklükte bir patlamadan beklediğim kadar yerin sallanmasına neden olmadan tüm alanı aydınlatmasına dayanarak, dikkat dağıtıcı adamların karışına biraz havai fişek eklemiş olabileceğinden şüpheleniyorum. Şu gürültülü olanlardan. Adamlar kendileri de epey gürültü çıkarıyor.

Yapması gerekeni yapıyor ve birkaç dakika sonra on muhafızın kaleden dışarı koştuğunu görüyoruz, silahlılar ve karşılarına çıkan her türlü tehdide karşı koymaya hazırlar. Keşke tehdidin onları tutuklamak için burada olduğunu bilselerdi.

"Giriş izniniz var," diyor Kella.

"Hadi, hadi, hadi!" Packston ekliyor. Sanki fazladan dürtülmeye ihtiyacımız varmış gibi. Elli dakikadır ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Jace, Miles, Zoe ve ben siper aldığımız ağaçlardan yan kapıya kadar olan kayalık zeminde sessizce koşuyoruz. Modern bir elektronik kilidi var ve Jace bozucu cihazı üzerine yerleştiriyor. Bir dakika sonra kilit tıklıyor ve hepimiz dart silahlarımızı hazır tutup içeri giriyoruz.

İnsanların çoğunun dikkat dağıtma ekibi tarafından kaleden çıkarıldığını düşünüyoruz, ancak muhtemelen birkaç kişiyle daha karşılaşacağız. Biz sadece insanları tutuklamak için buradayız ve eğer gizli kalıp sunucudaki bilgileri alacaksak, kale duvarlarından kavga seslerinin gelmesine izin veremeyiz.

Uzun bir koridor kale duvarına paralel uzanıyor, bu yüzden Jace ve Miles sağa, Zoe ve ben sola gidiyoruz. Koridorların soğuk taş duvarları ve yüzyıllardır kullanılmaktan pürüzsüzleşmiş kaldırım taşı zeminleri var. Hava biraz küf kokuyor, ki bu uygun.

Duvarlarda fener aplikleri var, ancak kullanılmıyorlar - bunun yerine koridorlar duvarlar boyunca dizilmiş LED ışıklarla aydınlatılıyor. Buraya üs kuran adamlar modern ışıkların kurulumunu güzel yapmamışlar, hatta kalıcı bile görünmüyorlar, bu da bana muhtemelen uzun süredir burada olmadıklarını söylüyor. Ve kaleye hiç yakışmayan mavimsi bir ışık yayıyorlar.

Koridorun sonunda, sağa dönmeden hemen önce, Zoe gözetleme cihazlarından birini duvar fenerinin hemen altına, gölgesine gizlenmiş bir şekilde yerleştiriyor. Bölgeyi tarayacak ve canlı video yayını üssümüze ve işleyicilerimize geri gönderecek. Cihaz aynı zamanda sinyal güçlendiriciler de içeriyor.

Biz onlarınkini ortadan kaldırırken bizim iletişimimizi güçlendiriyor. Jace'in de koridorun diğer ucunda aynı şeyi yaptığını görebiliyorum.

Bir sonraki koridor ikiye ayrılmadan önce kısa. Ben gözetleme cihazını köşeye yerleştirirken Zoe, "Sanırım burada ayrılıyoruz," diyor.

Aktif bir görevin en aktif bölümünde olduğumuzu biliyorum ve şu an ilişkiyle ilgili herhangi bir şeyi gündeme getirmenin zamanı değil. Ayrıca kamera ve telsizlerin her şeyi yakalayacağını da biliyorum ama yine de Zoe'nin eline uzanıyorum. Beni yarı yolda karşıyor ve ben de elini sıkıyorum. Mavimsi ışıktaki bir an için gözlerini tarıyorum ve bilmesini istediğim her şeyi ona anlatabilmeyi diliyorum. Bunun yerine, hissettiğim duygulara ihanet eden bir sesle, sadece "Hadi gidip tarih yazalım" diyorum.

Başını sallıyor, gözlerini ya da elini benimkinden ayırmak istemiyor gibi görünüyor ve kendi sesi de duygusalıktan etkilenmiş bir şekilde, "Kalemi getireyim," diyor.

Miles'in kulaklığımdan "Ayrılıyoruz," dediğini duyuyorum.

"Biz de," diye yanıtlıyorum Zoe'nin elini bırakıp koridorda ondan uzaklaşırken.

Loş koridorlarda hızla ilerliyorum, dart tabancamı kaldırıyorum, her köşeye ve bulduğum her odaya gözetleme takip cihazları yerleştiriyorum, her gözetleme cihazını yerleştirirken telsizlerimi onaylıyorum. Şimdiye kadar karşılaştığım her oda küçüktü ve sanki on yıllardır içinde insan yokmuş gibi hissettiriyordu. Ben ilerledikçe, herkesin alçak sesle ilerlemeleri hakkında konuştuklarını duyuyorum.

Miles, "Sadece büyük bir depolama alanı buldum," diyor.

"Giriş holünü işaretledim," diyor Jace. "İçinden geçmemek için arka taraftan dolaşmanın bir yolunu bulacağım."

"Oh," dediğini duyuyorum Zoe'nin. "Sanırım burası bir şapel. Vitray pencereleri ve bankları var. Etiketli."

Her üç bakıcı da talimatlar veriyor, dışarıda işlerin nasıl gittiğine dair bizi bilgilendiriyor.

"Az önce soldaki gözetleme kulesinin tabanını buldum," diyor Miles. "Bir nöbetçiyi indirdim, onu etiketledim ve yukarı çıkıyorum."

Bir dakika sonra Jace, "Ve az önce sağ kulenin dibindeki bir muhafızı indirdim. Yukarı çıkıyorum."

Kardeşlerimin her biri gözlem güvertesinde ikinci bir nöbetçiyi hallediyor. Miles kulesindeki elektronikleri kızarttı ve bir nöbetçiyi indirdikten sonra

Jace onun yanında kulede kullandıkları telsiz ekipmanını devre dışı bırakır. Sonra Miles ana kata inerken o da çatıya çıkıyor. Jace'in bir sinyal bozucu ve bir çift kablo kesici kullanarak çatıdaki uydu bağlantılarını ve iletişim antenlerini devre dışı bıraktığını telsizden duyuyoruz.

"Az önce barakaları buldum," diyorum ekibe. "Burada hâlâ kimsenin uyumuyor olması şaşırtıcı değil. Etiketlenmiş."

"Cephaneliği buldum," dedi Zoe. "Burada tek bir muhafız bile yok."

Miles hücrelere inen merdivenleri bulduğunu ve etiketlediğini söylüyor ama hâlâ bu katın merkezine doğru ilerliyor. Tüm yüksek teknoloji ekipmanlarını, bilgisayar terminallerini ve sunucuları, gözetim yayınlarını gösteren ekranları ve haritaları barındıran komuta merkezini bulmak için yandaki kapı açıklığına bakıyorum. Ve kameralarının neden kapandığını anlamaya çalışan iki muhafız. Dart tabancamı ikisinin üzerinde de kullanıyorum ve yere düşüyorlar.

"Komuta merkezini buldum. Zoe, ne kadar yakınsın?" Tüm verileri indirmek ve ardından sistemlerini çökertecek bir virüs yüklemek için tam olarak burada olması gerekiyor ve bunu yaparken arkasını kollamak için buralarda takılmak istiyorum. Özellikle de bunu yaparken radyo frekanslarını bozmak için yerel bir sinyal bozucu kullanacak. Bu onların diğer iletişimlerini bozacak, ama aynı zamanda onunkini de bozacak ve o oradayken neler olup bittiğini bilmemekten hoşlanmıyorum.

Homurdanmalar duyuyorum, sonra diyor ki, "Taktik planlama odasını buldum. Üç muhafız. Biri üzerime atladı." Bu cümle ile bir sonraki "Üçü de vuruldu" cümlesi arasındaki nefeste kalbim boğazıma kaçıyor.

Sırıttıyorum. Tabii ki öyle.

Charlie, "Zoe, komuta merkezi şu anki konumundan çok uzakta değil. Gözetleme cihazını yerleştirdiğinde güney koridoruna doğru ilerle. Bu seni Ledger'a götürecektir."

O hâlâ taktik planlama odasında, ben de onu izlemek için koridora çıkıyorum. Telsizimde, Kella bağılıyor, "Ledger! Arkanda!"

Ama iki adam beni yakalamadan önce dönecek zamanım yok.

BÖLÜM 34

AŞK, KİLİTLER VE TUHAF İTİRAFLAR

ZOE

Yerdeki üç baygın adama bakarken nefesim kesiliyor. Birini Güven parçalarını çalan Barno kardeşlerden biri olarak tanıyorum. Umarım ikincisi de buralarda bir yerdedir.

Charlie telsizime gelip komuta merkezinin çok uzakta olmadığını söylüyor. Elimi iyileşmekte olan kaburgama ve dalağıma koyuyorum ve doğu duvarına giderken adamlardan birinin üzerinden geçiyorum. Bu gibi anlar yüzde yüz çalışmadığımı fark etmemi sağlıyor. Bacağıma da biraz ağrıyor, bu yüzden onu silkeliyorum, sonra gözetleme cihazını duvara, bir haritanın hemen altına yerleştiriyorum. Sonra karşı duvara yöneliyorum. Bu odada o kadar çok eşya var ki kameraların hepsini çekebildiğinden emin olmak istiyorum.

Tüm bu görev boyunca olduğu gibi, sürekli olarak pantolonumun yan cebindeki üç cihazı düşünüyorum. Ben çalışırken komuta merkezindeki iletişimi bozacak ve böylece kimsenin beni uzaktan durduramamasını sağlayacak cihaz, tüm verilerini indirmek için sunucularına takacağım sürücü ve iletişim engelini kaldırdığımda sistemlerini çökertecek ve başkaları tarafından kullanılamaz hale getirecek virüslü sürücü.

Ledger'ı ve Yönetmen Lancaster'ın mutfak felaketine uğramış daireme geldiğinde söylediği her şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Ama bu olay kafamda durmaksızın dönüp durduğu için biraz zor oluyor.

İkinci gözetleme cihazını yerleştiriyorum ve odanın ortasındaki büyük planlama masasına doğru ilerlerken biraz soluklanıyorum. Dolu

ve geçmiş görevlerimden biliyorum ki sırf plan bu olduğu için tüm bilgilerin daha sonra toplanabileceğini varsaymamalıyım. Bu yüzden vücut kameramı ona doğrultuyorum, böylece doğrudan ajanslara gidecek. Üç idareciden de bir sürü *Whoa* ve nefes sesi duyuyorum.

Barno kardeşler sadece çöpçü avcılığında iyi olan ve bu yüzden neredeyse Aragundi'nin imparatorluğuna hediye edilecek olan birkaç adam değildi. Sadece sanat hırsızı olmakta da iyi değiller. Bu adamların dünya çapında Aragundi'yi bile gururlandıracak kaos ve yıkım planları var. Bu kadar uzun süre radarın altında kalabilmeleri şaşırtıcı.

Kulaklığımdan Kella'nın bağırdığını duyuyorum, "Ledger! Arkanda!" diye bağırdığını duyuyorum ve kısa bir süre donup kalıyorum, sonra koşmaya başlıyorum. Masaların etrafından dolanıyorum ve kapıya doğru ilerlerken yere düşmüş adamlardan birinin üzerinden atlıyorum. Ledger'ın yanındaki biri anlayamadığım bir dilde bir şeyler homurdanıyor.

Homurtular, sonra şok tabancası olduğunu bildiğim vızıltı sesi. Sonra Ledger'ın çığlığını duyuyorum. Doğrudan kalbime gidiyor ve orada sonsuza dek yanacağını biliyorum. "Ledger!" diye bağıriyorum. Ledger!" diye bağıriyorum ve koştuğum kadar hızlı açılmayan kapıya çarparak koridora çıkıp Ledger'a doğru koşmaya başlıyorum. Ledger'ın bulunduğu virajı döner dönmez, Ledger'ın bacaklarının alt yarısının koridorun epeyce aşağısında, onu bir köşeye doğru sürüklediğini görüyorum.

"Zoe!" Telsizimde Ledger'ın sesini duyuyorum ama gergin ve çatlak. "Görevi bitir!" Ve sonra tiz bir ciyıklama duyuyorum, bu da bana birinin telsiz ünitesini çekip çıkardığını ve üzerinde tepindiğini söylüyor.

Daha hızlı koşuyorum. Duvardaki bir panelin yanından geçerken, Ledger'ı yakalamadan önce adamların saklandığından emin olduğum gizli bir geçide açıldığını göreceğim kadar uzun süre bakıyorum. "Miles!" diye bağıriyorum. "Ne kadar yakınsın?"

"Yaklaştım. Peşinden gideceğim."

"Hayır. Verileri indirmek ve görevi tamamlamak için cihazları benden almanı istiyorum. Ben Ledger'ın peşinden gidiyorum."

"Emin misin?" diye sorar.

"Evet!" Bacağımın bu cezadan hoşlanmadığını söyleyebilirim ama adrenalin benim tarafımda. Ve Ledger'a ulaşmak için çok yoğun bir ihtiyaç. Ona zarar gelmesini önlemek için.

"Tamam," der Charlie. "Zoe, o yöne doğru gitmeye devam et. Miles, bir sonraki sola dön. Evet, şu. Tamam, koridorun yaklaşık yarısında

bir açıklık olmalı. Sağa git ve Zoe'nin yolunu kes."

Üç cihazı yan cebimden çıkarıyorum. Miles ben oraya varmadan hemen önce solumdaki koridordan çıkıyor ve cihazları düşürmeden eline tutuşturacak kadar yavaşlıyorum. Sonra koşuyorum. Onlara yetişmem gerektiğini düşünerek bir köşeyi dönüyorum ama onları hiçbir yerde göremiyorum.

"Geri!" Packston kulaklığımdan sesleniyor. "Kaçırdığın bir koridor vardı. Bir tür oyukta saklı."

Az önce geldiğim yöne doğru geri dönüyorum, dalağım faaliyetlerimden duyduğu hoşnutsuzluğu belli ederken biraz yavaşlıyorum. Acının içinden nefes alıyorum, sakinliğe yakın bir şey bile istemeyen bedenimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Biraz daha ileride. Görüyor musun?" Packston sorar.

"Buldum!" Diyorum ve koridorda aceleyle ilerliyorum. Bu sefer körü körüne koşmuyorum. Teknik ekibimizin ekranlarında yerleştirdiğimiz güvenlik kameraları var ve Ledger'ın göğsündeki kamera da onlarda, yani benden çok daha fazlasını görüyorlar. Sadece onları dinlemenin beni ona kendi başıma yapabileceğimden daha çabuk ulaştıracağına güvenmem gerekiyor.

Packston beni nezarethanelere açılan bir kapıya yönlendiriyor ve bir hapishane kapısının kapanma sesinin yankısını duyabiliyorum. Duruyorum ve aşağı inmeden önce vücudumu sakinleştirmek için ölçülü iki nefes alıyorum. Normalde, gerektiğinde kendimi sakinleştirmekte iyiyimdir. Ama sevdiğim adam tehlikedeyken, görünüşe göre bunların hiçbirisi işe yaramıyor.

Adamların konuşma sesleri bana doğru gelirken, şok tabancamı kaldırmış bir şekilde dolambaçlı taş merdivenlerden aşağı sessizce yürümeyi başarıyorum. Destekleyici olmasa bile, yeni botum için hiç merdivenlerden gizlice inerken olduğu kadar minnettar olmamıştım. Önceki botumla bu merdivenlerden inerken çıkardığım sesler duvarlardan sekerek tüm kaleyi hareketlerimden haberdar ederdi. Bununla neredeyse sessizim.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda yavaşlıyorum ve son köşeden bakıyorum. İki gardiyanın da konuşup birbirlerine ve Ledger'ı koydukları hücreye işaret ettiklerini görüyorum. Şok tabancamı yukarı kaldırıp nişan alıyorum ve her iki gardiyanı da peş peşe vuruyorum. İkisi de baygın bir şekilde yere düştü. Hücreye doğru koşuyorum. Alanın taş duvarları, zemini ve tavanı var.

Paslı metal parmaklıklar yerden alçak tavana kadar uzanıyor ve Ledger'ı benden ve muhafızlardan ayırıyor. Gözlerim onun mükemmel vücudunda geziniyor. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Ayakta duruyor. Destek için parmaklıklara yaslanmış ama ayakta, bu da beni çok rahatlatıyor. Onu hasar için taramayı bırakamıyorum.

"Sadece şoklandım." Sesi hâlâ çatallaşıyor, o yüzden boğazını temizliyor. Bunun pek faydası olmadı. "Bir gün ağrım olacak ama iyiyim. Verileri almadın mı? Virüsü yerleştirmedin mi?"

Korumalardan birinin üzerine basarken "Hayır," diyorum.

"Görevi bitirmedin mi? Görevi benim için feda etmemen gerekiyordu!"

Başımı salladım. "Miles'a verdim. Seni götürürlerken gerçekten kalmamı mı bekliyordun?"

"Evet! Ben de tam bunu bekliyordum!" Elektrik çarpmasından birkaç dakika önceki yorgunluğuyla gizlemeye çalıştığı gülümsemesi, beni kurtarmak için Ankara'daki görevi feda ettiğini öğrendiğimde ona söylediğim şeylerin neredeyse aynısını bana söylediğini fark etmemi sağlıyor.

Ben de gardiyanların arasındaki küçük boşlukta yan yan ilerlerken kendi küçük gülümsememi takınıyorum, başımı sallıyorum ve bana söylediğini hatırladığım şeyi söylüyorum. "Asla olmayacak. Her seferinde seni kurtarmayı seçeceğim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ah, öyle mi?"

Başımı sallayıp ikinci nöbetçinin üzerinden geçiyorum, böylece hücrenin parmaklıklarının hemen yanında olabiliyorum. Telsizden Miles'ın "Yerel sinyal bozucuyu etkinleştiriyorum, indirme tamamlanana kadar karanlıkta kalacağım, sonra kontrol edeceğim" dediğini duyuyorum.

Sonra Jace der ki, "Miles'a yaklaştım. Onun arkasını kollayacağım."

Ledger'ın artık kulaklığı olmadığını hatırlıyorum, bu yüzden ona "Miles şu anda komuta merkezinde, verileri indiriyor. Jace onun arkasını kolluyor."

"Yani," diyor Ledger, "benim için görevde en fazla krediyi almayı feda ettiğini mi söylüyorsun? Kazanmayı feda mı ettin?"

Bizi ayıran parmaklıklara tutunuyorum. "Sanırım senin için hemen hemen her şeyi feda edebilirim."

Soruyu neredeyse alaycı ve flörtöz bir şekilde sormuştu ama verdiğim yanıtın onu ne kadar etkilediğini görebiliyorum. Bana o ana kadar bunu yapacağımdan emin olmadığını söylüyor. Belki ben de emin değildim.

Hayır. Biliyordum. Kendime karşı dürüst olursam, uzunca bir süredir onun için her şeyi feda edebileceğimi biliyordum. Ona söylemek istediğim çok şey var. Son birkaç gündür onunla paylaşmak istediğim çok şey olduğunu anladım. Sadece nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Keşke bu tür şeylerde daha iyi olsaydım. "Annen dün gece evime geldi."

"Öyle mi?"

"Onun yaptığını biliyor muydun?"

Başını sallıyor. "Ama ikinizin ne konuştuğunu bana söylemedi." "Eğer beni sevdiğini söylersen, bunun doğru olduğuna güvenilebileceğimi söyledi." "Ve burada benim kanat adamım olmayacağını söyledi."

"Ona karşı dürüst olmak gerekirse, seni o gündeme getirmedi. Ben ."

Parmaklıkların arasından uzanıp parmak eklemlerini hafifçe yanağıma sürüyor ve tıpkı bana onarılmış kolyemi verdikten sonra yaptığı gibi bir tutam saç kulağımın arkasına ve örgümün içine sıkıştırıyor. Dokunuş tüm bedenimi ürpertirken gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda, sanki beni tanıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Her şeyimi. Sonra şöyle diyor: "Seni seviyorum, Zoe Steele. Birini sevebileceğimi hiç tahmin etmediğim kadar çok."

İçimde duygular kabarıyor ve sözlerinin gerçekliğinin içime işlediğini hissedebiliyorum. Beni her köşesine kadar dolduruyor. Çekirdeğime yerleşiyor. Her besliyor. Uzun zaman önce solup öldüğünü düşündüğüm parçalarımı bile. Hepsi hayata geri dönüyor. Hepsini hissedebiliyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Ve kendi kelimelerimdeki inancı derinden hissediyorum. Her şeye güvenilebilirim. İlk defa sevildiğimi *biliyorum*. Her şeyimle. Sadece Ledger'ın gördüğü kısımlarım değil. Henüz görmediği yanlarımı bile seviyor. Belki de ikimizin de henüz varlığından haberdar olmadığı yanlarımı.

Ona ne hissettiğimi nasıl söyleyeceğimden bile emin değilim. Tıpkı ev eşyası alışverişinde olduğu gibi, bu konuda da yetenekli değilim. Ama yine de ağzımı açıyorum ve içimden geldiği gibi konuşuyorum.

"Ve ben seni seviyorum. Seni uzun zamandır seviyorum - Moldova'dan beri sevdiğime eminim. Dublin'e gitmek üzere o uçakla ayrıldığımızdan beri çok büyüdü. Hem de çok. Birini sevebileceğimi düşündüğümünden daha fazla. Beni engelleyen ne kadar çok şey olduğunu fark etmemiştim. Sevebileceğime gerçekten inanmasam da, *seni* ne kadar sevebileceğimi sınırladığımı düşünmemiştim."

Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Nasıl hissettiğimi kelimelere nasıl döneceğimi bile bilmiyorum." Kafamı kaldırıp hiçbir şeye bakmıyorum, açıklamak için bir yol arıyorum çünkü Ledger bunu bilmeyi hak ediyor. Bu adam bana kendinden çok şey verdi; onu ne kadar çok sevdiğimi bilmeli.

Bulabildiğim tek metafora tutunuyorum. "Sanki kalbim bir otel odasıydı. İhtiyacım olan her şey vardı - uyuyacak bir yer, mini bir buzdolabı ve mikrodalga fırın, küçük bir masa, bir banyo, bir dolap. Hayatımın büyük bölümünde kapıyı sıkı sıkıya kapattım ama yine de vardı, anlıyor musun? Sonra sen geldin ve ben kapıyı açtım ve seni tüm otel odası kalbimle sevdim.

Sonra kalbim bir apartman dairesine dönüştü ve birdenbire bir mutfağım, bir oturma odam, bir kanepem, tencere ve tavalarım oldu-"

"Ve hatta çöp kutuları" diyor Ledger.

"Ve hatta çöp tenekeleri bile," diyorum, göz kapağımın altına bir parmak darbesi indirirken küçük bir kahkaha atıyorum. "Ve birden kalbim çok daha açık oldu. Seni sevmek için çok daha fazla kapasitem vardı. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla. Ve seni tüm apartman kalbimle sevdim."

Bu noktada mantıklı konuştuğumdan bile emin değilim ama açıklamamın tek yolu bu, o yüzden devam ediyorum. "Ama kalbimin dairemde daha büyük olduğunu bilmiyordum. Beni sevebileceğine hâlâ inanmıyordum çünkü gerçekten sevebilir olduğumu bilmiyordum. Bana sunduğun şeyin koşulsuz olduğunu biliyordum, ama bunun sadece senin sevgine layık olmadığını henüz bilmediğin için olduğunu sanıyordum. Ve öyle olmadığını anladığında, bizim için her şey bitecekti.

"Ama şimdi biliyorum. Şimdi anlıyorum. Her sevdiğini biliyorum. Şimdi nihayet anlıyorum, sanki sen geldin ve orada olduğunu bile bilmediğim yerlere tüm kapıları açtın. Ledger, kalbim acayip bir malikane! Ve öyle olduğunu hiç bilmiyordum. Ama şimdi her şey açık olduğuna göre, seni her şeyimle sevdiğimi biliyorum. Tüm kalbimle."

Sinüslerim şişiyor ve gözlerim sulanıyor ama yine de bunun kulağa ne kadar saçma geldiğine kıkırdıyorum. Başımı sallıyorum ve gözlerime, sinüslerime ve duygularıma iyi geleceğini umarak yukarı bakıyorum. "Gah. İlişkiler konusunda çok kötüyüm. Sanırım her şeyi yanlış anlıyorum."

Ledger'ın gözleriyle tanıştım. Yumuşak. Tatlı. Duygu dolu. Sevgi dolu. Boğuk bir sesle, "Düşündüğünden çok daha iyisini yapıyorsun." diyor.

Kollarını parmaklıkların arasından geçirip bana doluyor ve aramızdaki bu hapisane duvarıyla beni olabildiğince yakınına çekiyor. Sonra, ikimizin de yüzü iki parmaklık arasındaki boşlukta, dudaklarıma en tatlı öpücüğü konduruyor. Güven ve söz gibi hissettiriyor ve kolyemdeki kilit kolyesinin temsil ettiği gibi, geçici değil de her şeymiş gibi hissettiriyor. Sonsuza dek söz veren bir öpücük gibi.

Kulaklığımdan bir boğaz temizleme sesi duyuyorum, ardından Miles şöyle diyor: "Bu aşk festivalini bölmekten gerçekten nefret ediyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu uzun zamandır duyduğum en güzel şey. Ama her şeyi diske kopyaladığımı ve virüsü yüklediğimi bildirmem gerekiyor. İşini bitirdi ve ihtiyacımız olanı aldık."

"Anlaşıldı," der Packston. "Çıkarma ekibinin içeri girmesine izin veriyorum."

Yüzüm anında güneşin sıcaklığına kadar ısınıyor ve onu soğutmak ve her şeyi engellemek için ellerimle kapatıyorum.

Hepsini söyledim. *Tüm bunları* Ledger'ın iki erkek kardeşi dinlerken söyledim. Ve kız kardeşi. Ve iki teknik ekibimiz de. Mikrofonumun açık olduğunu tamamen unutmuşum. Yüzümü açtım ve gözlerim büyüdü, çünkü bu kadar büyük ve karmaşık bir görevde hem CIA hem de CSA'daki büyük ekranlara çıktığımızı fark ettim. Yöneticilerimiz bunların hepsini duydu. İş arkadaşlarımız duydu.

Eve döndüklerinde sadece duymakla kalmadılar, gördüler de. İkimizin de vücut kameraları açık. Ben mikrofonumu ve kameramı kapattım, Ledger da kendi kamerasını kapattı. "Bunu yaptığımı inanamıyorum," diyorum yakamı çekiştirerek. Burası aniden çok daha sıcak oldu. "Seni böyle utandırmak istememiştim."

Bana gülümsüyor ve beni daha yakına çekiyor. "Beni utandırmadı." Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, sonra mikrofonumu açıyor ve "Merak ediyorsanız söyleyeyim, ben de Zoe Steele'i tüm kalbimle seviyorum" diyor. Sonra tekrar kapattı.

Koluna vurdum. Sonra onu yakasından tutup kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Yanaklarınız hapishane parmaklıklarına çarparken ancak bu kadar öpüşebilirsiniz, bu yüzden bu harika adamı bırakmak istemesem de, gardiyanlarda anahtarları aramaya başlayabilmek için bırakıyorum.

Ledger, "Yani... komik bir hikâye." dediğinde ben ilkinin yeleğindeki ceplere bakıyordum. Bu kalede uzun süredir bulunduklarını sanmıyorum. Muhafızlarla tam olarak aynı dili konuşmuyoruz ve sen de buraya gerçekten hızlı bir şekilde geldin - etkileyici bir şekilde hızlı - bu yüzden tam olarak sözlü bir konuşma olmadı. Ama anladığım kadarıyla, ben onların ilk hapishanesiyim. Sanırım hücre kapısını kapattıktan sonra anahtarların kimsede olmadığını fark ettiler."

Çömeldiğim yerde dönüp Ledger'a bakıyorum. "Sen ciddi misin?

Anahtar yok mu?" Başını sallıyor. "Anahtar yok."

Mikrofonumu tekrar açıyorum. Kurtarma ekibi, gözetim haritamızın rehberliğinde odadan odaya ilerlerken, Barno kardeşlerin adamlarını temizlerken ve ilerlerken tüm fiziksel kanıtları toplarken telsizlerde çok fazla hareketlilik oldu. Konuşmaya ara verilmesini bekliyorum ve diyorum ki

GörünüŖe göre burada bir sorunumuz var. Ledger'ın hücresinin anahtarı yok."

Mikrofonuma yaklaşıyor ve şöyle diyor: "Kurtarma ekibinin maymuncuk getirmiş olmasını umuyorum. Ya da belki dikkat dağıtma ekibinde bir tür patlayıcı vardır? Ya da, bilirsiniz, belki birisinin eski kalelerde çalışan bir anahtarı vardır."

"Üzerinde çalışıyoruz," diyor Charlie. "Yine de biraz zaman alabilir. Aşağıya birini indirmeden önce ana kattaki ve kulelerdeki her yeri temizlememiz gerekiyor. Sıkı durun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

İKİ KİŞİLİK BİR HAPISHANE HÜCRESİ

LEDGER

Zoe beni buraya getiren gardiyanlardan birinin yanında çömeldiği yerden kalkıyor ve bizi ayıran parmaklıklara dikkatle bakıyor, bir uçtan başlayıp diğer uca gidiyor. Bir şey görüyor olmalı çünkü ona doğru yürüyor. Taş duvarla arasındaki boşluklara, sonra da ona ve bir sonrakine bakıyor.

Sonuncusu ile duvar arasındaki boşluğun daha büyük olduğuna karar vermelidir, çünkü başını parmaklıkların arasına sokarak bunu test eder.

"Zoe... Ne yapıyorsun?"

Mikrofonunu tekrar kapatıyor ve kamerasının hala kapalı olduğundan emin olmak için kontrol ediyor, kafasını parmaklıkların arasından diğer tarafa kadar geçiriyor ve sonra yan dönüp tüm vücudunu parmaklıkların arasına sıkıştırıyor. Bir kedi gibi, bir şekilde parmaklıkların arasından geçmeyi başarıyor. Hücrenin içine ulaştığında sırtıyor ve "Seninle birlikte yakalanacağım" diyor.

Bana doğru yürürken demir parmaklıkları gösteriyorum. "Gerçekten az önce -"

"Seni oradan istediğim gibi öpemedim," diyor.
bana yaklaşıyor ve ellerini göğsüme koyuyor. "Tamam,
bu... Bunu kabul edebilirim."

Ellerini omuzlarımda ve boynumun arkasında gezdiriyor, karıncalı ve harika bir iz bırakıyor. Kaslarım artık 1200 volt elektriğin içlerinden geçerek onları tutmasına neden olmasını hiç umursamıyorum. Tek umursadıkları Zoe'nin dokunuşu. Saçlarımla oynuyor.

enseme dokunuyor ve sırtıma doğru bir ürperti yayılıyor. Dokunduğunda içimden bir inilti kaçıyor.

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde, sert ve aceleci, sanki bana az önce söylediği her şeyi bir öpücükle göstermeye çalışıyor, neredeyse bir onaylama gibi ve ben de buna hazırım. Ellerimle yüzünü kavıyorum, başparmağımla yanağını okşuyorum ve öpüşmelerimiz yavaşlıyor. Yumuşak ve maksatlı, tatlı. Dudaklarımız sanki her zaman yapmaları gereken şey buymuş gibi birlikte hareket ediyor. Vücudu benimkine bastırılmış durumda ve hiçbir şey daha önce bu kadar doğru hissettirmemişti.

Yüzünü bırakıp bir kolumu beline, diğerini sırtına doluyorum ve duvara yaslanacak şekilde bizi döndürüyorum. Bir elimi duvara dayayıp kendimi desteklerken, diğer elimi başının arkasını kavrayacak şekilde hareket ettiriyorum ve boynunun yan tarafına yumuşak öpücükler konduruyorum. Bu sefer inleyen o oluyor ve bu ses içimde bir heyecan yaratıyor.

Kaslarım henüz şokun etkisinden tam olarak kurtulamadı ve yere yığılmadan önce oturmam gerekiyor. Alnına bir öpücük konduruyorum, sonra alnımı onunkine değdiriyorum. "Seni seviyorum, Zoe." Gülümsemesi beni aydınlatıyor çünkü artık sözlerime inandığını biliyorum.

"Ben de seni seviyorum Ledger."

Çok geçmeden ikimiz de taş zeminde oturuyorduk. Benim sırtım duvara, onun sırtı da göğsüme dayalı, tıpkı kanoda olduğumuz gibi. Kollarım ona sarılmış, ellerim karnının üzerinde duruyor, o da kollarını benimkilere dolamış, parmaklarını ellerimin sırtında tembelce gezdiriyor. Hücrenin zemininin ne kadar sert olduğu umurunda değil, sonsuza kadar böyle kalabilirim.

Zoe yüzümü biraz görebilmek için pozisyonunu değiştiriyor ve şöyle diyor: "Gerçekten. Daha önce hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı. *Herhangi bir* türde. Sanırım CIA ile dört yıllık bir ilişkim olduğunu söyleyebilirsiniz. Ama hiç deneyimim ya da bilgim yok. Bu senin için gerçekten sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Zoe, bunların hiçbirine ihtiyacın yok. Sen yeterlisin." Bir an duraksıyorum. "Ayrıca, ne zamandan beri deneyim ya da bilgi eksikliğinin seni bir konuda uzman olmaktan alıkoymasına izin veriyorsun?"

Zoe göz kırpmıyor.

"Eğer bir şey isterseniz, onu nasıl elde edeceğinizi bulabileceğinize yüzde yüz inanıyorum. Ulaşamayacağınız hiçbir şey yok. Ulaşmaya çalıştığınız şey ne olursa olsun - ister ilişkimizle, ister hayattaki bir ya da başka bir şeyle ilgili olsun, bil ki ben senin yanında olacağım.

yanınızda, ihtiyacınız olan her şekilde sizi destekliyor, size tezahürat yapıyor."

"Bir gün," diyor. "Bir gün ben de bu işte senin kadar iyi olacağım." Kıkırdıyorum ve o da arkasını dönüp sırtını tekrar bana yaslıyor, başı omzumda. "Peki, daha önce hiç yakalanıp bir zindan hücresinde tutuldun mu?"

"Evet. Sudan'da bir silah kaçakçısının izini sürerken yerel isyancılar tarafından yakalandım." Etrafıma bakıyorum. "Taş daha sıcak bir renkteydi. Daha az gümüş ve gri, daha çok altın kahverengi. Ve parmaklıklar gizlice girebileceğin kadar uzak değildi. Ben eski bir drenaj tüneline gizlice çıktım. Ya sen?"

"Bir keresinde Kolombiya'da gizli bir operasyondaydım ve bir uyuşturucu karteli tarafından yakalandım. Gardiyanlardan birinin kılığına girerek gizlice kaçtım."

"Oh, güzel," diyorum. "Hiç kötü adamın zararsız olduğunu düşündüğü için sana bıraktığı bir şeyi kullanarak bir yerden kaçtın mı?"

Başını sallıyor. "Kelepçeli bir durumdan kırık bir güneş gözlüğü kolunu kullanarak kurtuldum. Ya sen?"

"Meyve suyu kutusundaki plastik bir pipeti kullanarak fermuarlı bir bağdan kaçtım."

"Vay canına. Gerçekten mi?" diye soruyor. "Bir ara bana ne yaptığını göstermen gerekecek. Esaretten tatlı dille kurtulduğun oldu mu hiç?"

"Tabii ki. Bir keresinde, özellikle kendini beğenmiş bir gardiyanı, ayakkabılarına iltifat edip onları nereden aldığını sorarak odadan çıkmadan önce kelepçelerimi gerçekten kilitlememesi için ikna etmiştim."

"Sana bu kadar kolay soru sormamam gerektiğini bilmeliydim." "Peki ya sen?"

"Bir malikanedeydim, bir sandalyeye bağlıydim, biri bana yemek getirmek için içeri girdi. Onlarla flört ettim ve bağlarımı 'ayarlamaları' için ikna ettim. Onlar gittikten sonra kaçmak kolay oldu."

"Etkileyici. Keşke buna tanık olabilseydim."

Hikayelerimizi paylaşmaya devam ediyoruz ve Zoe ara sıra kulaklığından duyduklarıyla yukarıdaki durum hakkında beni bilgilendiriyor. Birkaç kez mikrofonunu açıp bir ya da iki soruya yanıt veriyor. Ama çoğunlukla orada öylece oturup birbirimize sarılıyoruz ve ben mutluluğun her zerresini içime çekiyorum.

Sonunda Zoe ana katı boşalttıklarını ve insanları aşağı göndereceklerini duyar. Bir süre sonra, aşağıdan sesler ve ayak sesleri duyuyoruz.

dolambaçlı merdivenler ve sonra kurtarma ekibinden üç adam ortaya çıkıyor. Önce yerde baygın yatan iki adama, sonra da hücredeki ikimize bakıyorlar.

Adamlardan biri, Oscar, kaşlarını birleştirerek ikimizin arasını işaret ediyor. "Hücrede sadece birinizin olduğunu sanıyordum."

Zoe omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Hücrenin diğer tarafı sıkıcıydı, ben de Ledger'a katıldım."

Adamın kafası daha az karışık görünmüyor ama diğer ikisi baygın adamlardan birini kaldırıp merdivenlerden yukarı taşırken o bir maymuncuk seti çıkarıyor.

"Oraya nasıl çıktı?" Ona sordum.

"Aslında beklenenden daha iyi. Adamlarının büyük bir kısmı dikkat dağıtma ekibinin çok etkili dikkat dağıtma yöntemiyle dışarı çekildi. Bunu gece yarısı yapmamızın da faydası oldu - sanırım bu onların o cephede iyi taktiksel kararlar vermelerini engelledi. Böylece içeri girmeden önce tüm o adamları yakaladık. İçeriye girmemiz biraz daha uzun sürdü çünkü o iki adamın sizi yakaladıkları sırada çıktıkları gizli geçit aslında kale boyunca uzanıyordu."

Oscar bir an için kilitten başını kaldırıp bakıyor. "Zoe, taktik planlama odasında Barno Kardeşler'den birini indirdin, değil mi?" Zoe başını sallıyor. "Ana katı ve kuleleri temizlediğimizde ve tüm o adamları diğerleriyle birlikte dışarı çıkardığımızda, diğer Barno Kardeş hâlâ kayıptı. Ama sonunda onu gizli geçitlerde sinsice dolaşırken bulduk."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Yani ikisini de aldık."

Duyulabilir bir klik sesi duyulur ve Oscar kolu çekip hücre kapısını açarken gülümser. ". kalsın, görevin tüm hedeflerini gerçekleştirdik. Ayrıca Aragundi ve Barno Kardeşler'in bağlantıları hakkında elde etmeyi düşündüğümüzden çok daha fazla bilgi edindik."

Zoe'ye çak bir beşlik, sonra da Oscar'a çak bir beşlik. Zoe ve ben hücreden çıkarken adamın elini sıkıp "Bizi için teşekkürler" diyorum.

"Kilit açma fırsatını asla kaçırmam." İkimize şöyle bir baktı. "Umarım burada çok uzun kalmamışsınızdır. Önce her şeyi üst katta halletmemizi söylediler - siz ikiniz beklerseniz sorun olmazmış."

Zoe'ye bakıp gülümsüyorum.

"Beklemekte bir sakınca görmedik," diyor ve bana gülümsüyor.

Kaslarım hâlâ itiraz ediyor olsa da Oscar ve ben ikinci muhafızı alıp merdivenlerden yukarı taşındık. Tüm aksiyon devam ederken Zoe'yle takılıp onu öpebildim, en azından bunu yapabildim.

Dışarı çıktığımızda güneş doğuyor, ormandan yükselen sisi aydınlatıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biri. Sonra gözlerim Zoe'ye takılıyor ve "*Ama onunla kıyaslanamaz bile*" diye düşünüyorum. "Tarih yazdık," diyorum. "Eve gidelim mi?"

Sırıttırıyor ve başını sallıyor. "Evet. Hadi eve gidelim."

OceanofPDF.com

EPİLOG 1

GERÇEK HAYATTA METAFOR

ZOE

Ben Fas'taki altı günlük bir görevden yeni döndüm ve Ledger da Finlandiya'daki beş günlük bir görevden yeni döndü. İkisi de iletişimin kesildiği görevler değildi, bu yüzden her gece konuşabildik. Yine de birbirimizi görmek için can atıyorduk. Ve tarihi seçme sırası bende, yani şu anda bir vadiye bakan bir uçurumun tepesindeyiz.

"Tamam," diyorum ikimiz de yamaç paraşütü ekipman çantalarımızı yere bırakırken. "Bugünkü yarışma için ekipmanlarımızı kurup bağlamamız gerekiyor." Vadi boyunca uzanan küçük bir gölü işaret ediyorum. "Gölün hemen önündeki şu kaya çıkıntısını görüyor musun?"

Ledger arkamdan yaklaşıyor ve boynuma sokulduktan sonra şöyle diyor: "Şu yanında uzun otlar olan mı?"

Başımı salladım, başımı onunkine yasladım. "Evet. Hedefimiz bu." Ledger parmağının ucunu ağzına sokuyor, sonra havaya kaldırıyor.

"Rüzgar doğru yöne gidiyor."

"Öyle." Biliyorum, çünkü bu konumu seçtiğimde ve bir saat önce tekrar rüzgar haritalarını kontrol ettim.

Ledger ve ben son altı ay içinde, ortak görevimizden önceki bir buçuk yıl içinde olduğu kadar çok sayıda bireysel görevimiz kesişti ve kendimizi aynı zamanda aynı yerde bulduk. Hatta her iki kurumumuzla birlikte ikinci bir ortak göreve çıktık. Yine de Ledger'ın CSA'daki çetele panosu değişti. Her bir görevi hangimizin "kazandığını" listelemek yerine, hangimizin birimiz "randevu gecesi mücadelelerimizi" kazanır.

Ve Şu anda Ledger bir puan nde. Bu tarihin sonuna kadar bunun deęiŐmesini umuyorum.

Ledger'a dönüp sırtıyorum. "Ve Şu andan itibaren o uçurumdan atlamak için on dakikamız var."

"On dakika, ha?" Ledger bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Demek ki ayıracak vaktimiz var."

Parmak eklemlerini enemde gezdiriyor, bu beni her zaman ıldırıyor. Sonra elini yüzümün yan tarafına koyuyor, sanki onun için her Şeyden daha deęerliymiŐim gibi yüzümü kucaklıyor. Hislerinin doğru olduğunu uzun zaman önce kabul ettim, ama bu adam tarafından bu kadar çok sevildiğimi bilmek hala nefesimi kesiyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde ykseliyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. pŐrken iki elini de sırtıma götürüyor ve Ledger tarafından tutulma hissini içime . Bundan asla bıkmayacağım. Ledger'ın da bıkaağını sanmıyorum - ikimiz de birbirimiz için her zaman olduğumuz kadar deliyiz.

Bir keresinde, gerçek bir görev dışında tam olarak bu senaryoda olsaydık, Ledger'ın on dakikanın tamamını uçurumdan atlama zamanı gelene kadar uurumda onunla birlikte olan kişiyle görevden başka bir Şey hakkında konuşarak geçireceğini, yamaç paraşütü ekipmanını bile hazırlamayacağını düşünmüştüm. DÜŐÜŐÜ sırasında ekipmanını takıp hazır edebileceği umuduyla atlıyordu. Bu beni rahatsız etmişti.

Ama Şimdi anlıyorum. Nasıl çalıştığını ve neden insanlarla iliŐkilere öncelik verdiğini anlıyorum - bu onun sevdiğim yönlerinden biri. Ve söylemeliyim ki, eğer onu bu kadar çok öpmek anlamına geliyorsa, göreve hazırlanmadan on dakika geçirmesi benim için sorun değil.

Yani, oğunlukla. Hâlâ ikimizin de bundan sağ çıkmasını istiyorum.

Ama kesinlikle öpüşme zamanını da alabiliriz. Tabii ki Ledger'la geçireceğim her zamana evet derim. Ya da Ledger ve ailesinden herhangi biriyle.

Geçtiğimiz altı ay boyunca onun pek çok aile yemeğine katıldım. Bu aile duygusunu yaŐamanın ne kadar harika bir his olduğunu unutmuşum. Hatta ailesinden daha fazla kişiyle tanıştım. Babasının ailesi gibi

- Büyükannesi ve büyükbabası çok iyi insanlar. Televizyon dizilerindeki büyükanne ve büyükbabalar gibiler. Torunlarını Őımartmak, harika vakit geçirmek, bol bol gülmek ve kurabiye yapmak için ortaya çıkan türden. Gerçek, sıfırdan yapılmış kurabiyelerden bahsediyorum. Hatta baba tarafından birkaç teyze ve amcayla da tanıştım.

Ve Miles'in en iyi arkadaşı Reese ile tanıştım. Arılarıyla bile tanıştım ki bu da ayrı bir şey. Charlie, Ledger'in neredeyse baldızı olan Mackenzie ve Mackenzie'nin arkadaşı Livi ile iyi arkadaş oldum ki artık onları kendi arkadaşım olarak görüyorum. Ve Ledger sayesinde pek çok başka insanla da arkadaş oldum. Ledger'in Dublin'e yaptığımız uçak yolculuğunda edindiği büyükelçi yardımcısı arkadaşı Evan ile hurling bile oynadım. Hayatımız asla insanlarla dolu olmayacak çünkü Ledger herkesle arkadaş olmakta çok başarılı.

Kurduğum tüm ilişkileri çok önemsiyorum. Özellikle de Ledger'la olan ilişkiyi. Hayatıma bir insanın katabileceğini düşündüğümde çok daha fazlasını kattı.

Ayrıca hayatımda hayal ettiğimden çok daha fazla "ailem" oldu. Hepsini seviyorum ve onların da beni sevdiğini biliyorum. Umarım bir gün resmi olarak benim ailem olurlar. Ledger ve ben hazır olduğumuzda. Ki bunu umacağımı hiç düşünmemiştim.

Öpüşürken iç geçiriyorum ve kollarımı boynunda bırakmama rağmen biraz geri çekiliyorum. "Güneş batana kadar seni öpmeye devam etmek istesem de, ikimiz de bu meydan okumada bir puan kazanamadan önce bu uçurumdan atlayacaksak harekete geçsek iyi olur."

"Doğru," diyor Ledger, sonra bana bir öpücük daha veriyor. "Yola çıksak iyi olur."

İkimiz de emniyet kemerlerimizi bağlamak için yarışıyoruz, birbirimizinkinin güvenli olduğundan emin olduktan sonra eldivenlerimizi ve kasklarımızı takıyoruz. Sonra her birimiz kendi kanopimizi seriyor ve koşum takımımıza bağlıyoruz.

Son dakika kontrollerimizi yaparken saatime baktım. "Otuz saniye."

Ledger sırtıyor. "Emin olduğum bir şey varsa o da hayatımızın asla sıkıcı ."

Başımı salladım. "Hayır, hayır değil."

Sonra küçük açıklığa doğru koşarken Ledger yüksek sesle bağıyor ve sonra ikimiz de uçurumdan aşağı atlıyoruz.

EPİLOG 2

BAL KÜPÜ OPERASYONU

CHARLIE

Neredeyse kayınbiraderimin en yakın arkadaşı ve baş nedime görevlerini paylaştığım Livi, yaşadığım sıra evlerin arkasındaki çimenlerin üzerinde büyük bir daire şeklinde sandalyelere oturmuş olan konukların önünde ayağa kalkıyor. "Pekâlâ, şimdi 'Mackenzie ve Jace'i ne kadar iyi tanıyorsunuz' adını verdiğim bir oyun oynayacağız" dedi.

Mackenzie Livi'nin durduğu yerin hemen yanında oturuyor ve neredeyse mutluluktan parlıyor. Kardeşim Jace de bir süredir onunla aynı bakışa sahip. Yaklaşan düğün için çok heyecanlıyım!

Herkes burada. Mackenzie'nin annesi, üç kız kardeşi, benim annem, Mackenzie'nin iş yerinden birkaç kişi, aynı zamanda kardeşim Miles'ın da en iyi arkadaşı olan oda arkadaşım Reese (ve ilk önce onun en iyi arkadaşı olduğunu hatırlamamı sağlıyor), iki teyzem, Mackenzie'nin üç teyzesi ve müstakbel baldızım Zoe.

Henüz *resmi olarak* müstakbel baldızım değil - Ledger nişan gibi büyük bir şey için acele edecek biri değil ve Zoe'nin de öyle olduğunu sanmıyorum. Ama nişanlanacaklarını şimdiden söyleyebilirim.

Tıpkı o görevde düşmandan sevgiliye geçeceklerini tahmin ettiğim gibi. Birinin bir başkasından hoşlandığını gösteren tüm küçük şeyleri fark etmekte oldukça iyiyimdir, ancak Ledger ve Zoe' bunu gören tek kişi ben değilim. İkisinin birlikte bir arabaya bindikleri, arabanın üstünü açtıkları, *It Will Only Ever Be You* bulvarına saptıkları ve şu anda müzik bangır bangır çalarken, eller havada araba kullandıkları gün gibi ortada (ancak

için), doğruca *Evlilik Mutluluğu ve Bebeklere* doğru Kasaba.

Oraya varmaları biraz zaman alabilir ama eninde sonunda varacaklardır. Bu ikisi birbirlerine, diğeri hayatlarına girene kadar paraşütle atlama, gün batımı ve havai fişekler hiç var olmamış gibi bakıyor.

Ledger ve Zoe ilişkilerini resmileştirmek için istedikleri kadar bekleyebilirler ama ben Zoe'yi baldızım olarak kabul etmek için beklemeyeceğim. O artık bizden biri. Tüm hayatımı beş erkek kardeşli bir ailenin tek kız kardeşi olarak geçirdim - artık sayıları eşitlemenin zamanı geldi.

Livi oyunu açıklarken, çemberdeki herkese cevaplarını işaretlemeleri için en şirin kağıtları dağıtıyorum. Hatta temaya uygun olarak üstlerinde küçük bir bal peteği ve *Gelin Arıya* sözcükleri bile var.

Mackenzie, Livi ve beni yardımcı nedimeler olarak atamakla akıllılık etti. Livi için bazen detaylar yanlış gider. Benim parladığım yer detaylar. Ayrıca, bu oyunu yönetmek için herkesin önüne çıkmamın imkanı yok ama Livi tüm gözlerin üzerinde umursamıyor bile. Ben haftanın her günü ev sahipliği görevini memnuniyetle kabul ederim, Livi de interaktif eğlence için dizginleri memnuniyetle ele alır.

"Tamam," diyor Livi, "Bir numaralı soru: Jace ve Mackenzie ilk nerede tanıştı? *A*, yanlışlıkla eşleştikleri ve kaçamadıkları bir kaçış odasında mı? *B*, Mackenzie'nin kötü bir randevuda olduğu ve Jace'in onu tanıyormuş gibi davrandığı bir restoranda mı? Yoksa *C*, açık hava alışveriş merkezindeki bir kaldırım satışında, Jace Mackenzie'nin çantasını çalan adamı yakalayıp ona geri verdiğinde miydi? Cevabınızı yazın."

B'ydi! Tüm kardeşlerim arasında Jace'e en yakın olan benim. Bana Mackenzie hakkında çok şey anlatsa da Livi'nin Mackenzie'den öğrendiği kadar çok ayrıntı öğrendiğimden şüpheliyim. Mackenzie'nin Jace'le tanışma, çıkma ve aşık olma süreci boyunca Livi'yle tüm detayları paylaştığından yüzde yüz eminim.

Ama aynı zamanda o restoranın içindeki kameralara girmiştım ve Jace ile iletişim halindeydim, bu yüzden Jace ve Mackenzie'nin birbirlerini nasıl tanıdıklarına dair birlikte bir hikaye buldukları o muhteşem randevu kesintisinde ben de vardım. Ayrıca kaldırım satışı ve kapkaç sırasında da iletişimde ve kameralardaydım, bu yüzden ikinci kez karşılaştıklarında bunun olduğunu biliyorum.

Ama kaçış odası? Tamamen kurgu, tabii Jace benden bir şey saklamıyorsa. Livi her şeyi kontrol etmek için içecek masasına doğru yürürken

bu oyunu yönetiyor.

İnsanlar planladıkları her gelin partisinin yemeklerini hazırlamam için beni tutmalılar çünkü bu yemek bir üst düzey. Jace ve Mackenzie'nin balla ilgili bir hikayeleri var gibi görünüyor ve oda arkadaşım Reese bir aracı olduğu için her şeyi bal temalı yaptım. Mackenzie'ye takması için *Bride to Bee* yazan bir kuşak bile aldım.

Her şey sarı ve beyaz renklerde ve bana kalırsa çok güzel bir şekilde yayılmış. Masada tüm içeceklerin yanı sıra cam kavanozlarda limon damlaları, nane şekerleri ve sarı çiçekler bulunuyor. Mackenzie, Jace ile çıktıkları her randevunun fotoğrafını çekti, ben de en sevdiklerinin çıktısını aldım ve her birini bir yer kartı tutucusuna yapıştırıp masaya yaydım.

Her biri bir bal peteğinin parçası gibi görünen keklerim, her biri iki arı ve *balımı buldum* sözleriyle süslenmiş şekerli kurabiyelerim var. Küçük sevimli ballı mascarpone cheesecake'lerim, sebzeli ballı humusum, böğürtlenli ve ballı tartlarım ve ballı krem peynirli bir meyve panom . Bir de ızgara armut, brie ve ballı crostinis.

Yine de insanlar beni asıl pişirme işini yapmam için işe almamalı, çünkü bu asla iyi gitmez. Ama, demek istediğim, Berlin'de haydut bir ajanı yakalayan istihbarat görevlisini desteklemek için acil bir çağrı aldıklarında kim fırında bir grup patates cipsi kurabiyesi yememiştir ki? Yine de mükemmel bir planlamacıyım. Birinci sınıf. En iyi fırını aramakta, en iyi ürünleri seçmekte ve hepsini güzel ve gelinin kişiliğine uygun bir şekilde sunmakta iyiyimdir.

Ve herkesin yüzündeki ifadeye bakılırsa, tadı da en az görüldüğü kadar güzel.

Elbette bunu zaten biliyorum, çünkü buraya getirmeden önce her şeyden bir tane tattım. Ne? Yüksek kaliteli içecekler sunduğumdan emin olmalıydım.

"Tamam, ikinci soru," diyor Livi. "Jace ve Mackenzie ilk buluşmalarında ne yaptılar? *A*, parkta piknik yapıp minyatür golf mü oynadılar, Jace Mackenzie'yi serseri bir golf topundan mı korudu? *B*, ikisinin de tango yaptığı siyah kravatlı bir bağış toplama etkinliğine mi gittiler, yoksa *C*, kendi pizzanı kendin yap restoranında dünyanın en büyük pizzasını yapmaya mı çalıştılar?"

A! Dostum, çok iyiyim. Oynayamamam çok kötü. Tamam, buna ev sahipliği yapmasaydım bile haksız bir avantajım olurdu. Ayrıca piknikte (uzaktan) ve golf topu olayında panik halindeydim.

Etkinlik. Jace'in randevularına telsizle katılmama izin vermemesi çok kötü oldu. Çok şey kaçıyorum.

Evimin yan tarafındaki hareket gözüme çarpıyor ve ona doğru bakıyorum. Gelenin komşum Owen olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Evlerimiz aynı duvarı paylaşıyor ve onun evinin diğer tarafında başka bir ev daha var, bu yüzden çöp kutularına ulaşmak için benim tarafımdaki binaların arasındaki boşluğa gelmesi gerekiyor. Büyük bir poşet atıyor, muhtemelen mutfağından. Adam çok sevimli!

Arka bahçedeki grubumuzu ya duyuyor ya da görüyor, bu yüzden merakla bize doğru bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsüyor. Harika bir gülümsemesi var ve ben de kendimi tüm yüzümle gülümserken buluyorum. Evine dönmeden önce bana başıyla bir selam veriyor.

Keşif görevi için tuğlaların arkasına saklandığımdan bu yana birkaç hafta geçti. O gün çok uzun konuşmadık ama onu biraz olsun tanımak ve ne üzerinde çalıştığını görmek hoşuma gitmişti. O zamandan beri ikimiz de herhangi bir hamle yapmadık. Çoğunlukla ona uzaktan hayranlık duyuyorum.

Ve hayal kurmak. Bir sürü hayal. Öyle bir yüzü var ki beni... Bilmiyorum. Çırpınıyor. Nazik bir yüz. Mutlu bir yüz. Ama aynı zamanda ilgi çekici bir yüz. Sanki onun hakkında bilmediğim çok şey varmış gibi. Ve belki de kimseyle paylaşmadığı o kadar çok şey. Tüm bunlar beni onun hakkında inanılmaz derecede meraklandırıyor.

Ve birdenbire, Zoe'nin çöplerini karıştırarak biri hakkında çok şey öğrenebileceğimi söylediği o tuğla paletlerinin arkasına geri döndüm.

Oh, bakın. Ballı mascarpone cheesecake'lerimiz azalıyor. İçeri dönüp biraz daha alsam iyi olacak. Tabağı alıp Livi'ye hemen döneceğimi işaret ediyorum, tam o sırada Livi bir sonraki soruyu sormaya başlıyor.

"Mackenzie ve Jace ilk öpüşmelerini nerede yaptılar? A'da mı, Mackenzie her gün yürüyüşe çıktığında ve Jace de kendisine ait olmayan bir köpeği gezdirirken sağanak yağmura yakalandıklarında birbirlerine rastladıklarında. B miydi, iki kat arasında sıkışmış bir asansörde. Yoksa C miydi, Main Street'teki konserde sahne arkasında cover grubu *Man! I Feel Like a Woman*?"

Bu sefer iletişimde değildim ama Jace'den gece hakkında birkaç ayrıntı almayı başardım. Dans ettiğini biliyordum.

hatta sahnede!) ve öpüştüklerini biliyordum. Bunun sahne arkasında ya da kız gücünüzü açığa çıkarmakla ilgili bir şarkıda gerçekleştiğini bilmiyordum.

Çimlerin sonuna ulaştığımda, tabağı tutmayan elimle bir sopa alıyorum ve çöp kutularına doğru ilerliyorum. Owen'ın çıkardığını gördüğüm poşet tam tepede, adeta elimde *bir sürü cevap var diye* bağırıyor! İçindekileri görebildiğiniz ama çok iyi göremediğiniz yarı saydam poşetlerden biri.

Gerçekten de tek görebildiğim birkaç muz ve portakal kabuğu, Çin yemeği kutuları, kullanılmış kağıt havlular ve yumurta kabukları. Tabağı çöpten uzak tutuyorum ve dürtüyorum. Sonra sopayla tabağı biraz yukarı, muhtemelen alışveriş listesine eklediği şeylerden daha anlamlı olabilecek, yandan görünen bir şey olmadığını görmeye çalışıyorum. Bazı yiyecek ambalajları, boş bir baharat şişesi ve neredeyse tamamen erimiş eski bir mum görüyorum. İçinde ilginç bir şey varsa bile yüzeyde değil ve poşet de görülemeyecek kadar bulanık. İçimi çekiyorum ve çubuğu diğer her şeyle birlikte çöpe atıyorum.

Hiçbir şey öğrenemedim ve bu tabağı gerçekten yeniden doldurmam gerekiyor. Daireme doğru dönüyorum, o yöne doğru bir adım atıyorum ve

Owen'a çarpıyorum. Gıcırdayan bir ses çıkardım.

Çarpışmamızın gücü tabağı elimden düşürdü.

Owen elindekini düşürür, iki büküm olur ve tek bir küçük cheesecake bile düşmeden tabağı yakalamayı başarır.

"Birbirimize bu şekilde rastlamaktan vazgeçmeliyiz," diyor yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle.

Yemin ederim, çöpüne bakmaya başladığımda tamamen gözden kaybolmuştu! Burada olduğumu nereden biliyordu ki?

Birden çok sıcak geldi. Ve acilen partiye dönmek için güçlü bir dürtü duyuyorum. Ya da daireme. Hangisi daha hızlıysa. Bu garip andan zarifçe çıkmaya çalışmak yerine, onu daha da garipleştiriyorum.

"En azından bu sefer düşürdüğüm şey ön bahçeye yayılmadı." Az önce ona ıslak çamaşır torbamdaki yırtık ve herkesin görmesi için bıraktığım popo örtüleri ve bubi tuzakları olayını hatırlattığıma inanamıyorum. Cheesecake'lere başımı sallıyorum. "Bunlar için günü kurtardığın için teşekkürler."

"Yardım edebildiğime sevindim," diyor ve tabağı bana geri uzatıyor. "Şimdi, eğer bir şeyleri düşürmemeye devam edebilirsem."

Süper kahraman olmaya ve havada uçan cheesecake dolu bir tabağı yakalamaya karar verene kadar elinde tuttuğu şeyin ikinci bir çöp torbası olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Bu çok daha küçüktü - belki de

ilk seferinde unuttu. Bu yüzden beni burada gördü. Onu almak için eğildiği sırada ben de eğildim ve kafa kafaya çarpıştık.

Cidden, *kafaları kırıyoruz*. Küçük çocukların böyle durumlarda yaptığı gibi. Yemin ederim, normalde bu kadar beceriksiz değilim! Owen'ın etrafında olmak bana vücudumu nasıl çalıştıracağımı unutturuyor. Ve beynimi. Owen'ın da çantayı tutuyor olmasına rağmen benim hala çantayı tutuyor olmam da bunu açıkça gösteriyor. İkimiz de dünyanın en yavaş bayrak yarışında bir sopaymış gibi çantayla aramızda duruyoruz.

Ve ona öylece bakıyorum, sanki gözlerinin köşelerinin kırışmasını ya da gülümserken yanaklarının çukurlaşmasını ezberlemeye çalışıyormuşum gibi. Ya da kaşlarının mükemmel bir şekilde dokunulabilir görünmesini. Neyse ki, bir açmazdaymışız gibi hissetmeye başlamadan önce bırakmayı başarıyorum ve o da çöp kutusuna atıyor. Sonra hemen üstünde duran daha büyük çöp poşetine başıyla işaret ediyor ve kaşlarını kaldırıyor. "İlginç bir şey buldun mu?"

Yüzüm alev alev yanıyor. Demek ki buna kesinlikle tanık olmuştu. "Ben, uh," diyorum, çöp torbasını sopayla dürtüklememin nedenini çabucak bulmaya çalışarak. "Seni burada saçlarının harika koktuğunu düşündüm. Ne tür bir şampuan kullandığını merak ediyordum ve çantanda bir şişe gördüğümü sandım."

Gözleri çöp torbasına kayıyor, benimkiler de öyle. Görünürde herhangi bir şeyin şişesi olabilecek bir şey bile yok. Yüzüm yakın zamanda soğumayacak.

Sonra gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibi görünerek, "Benim hakkımda bilmek istediğin bir şey varsa sorabilirsin," diyor.

"Teşekkürler," dedim. "Soracağım." Şu anda yapılacak en akıllıca şey ona merak ettiğim bir şeyi sormak olurdu. Ya da esprili bir şey söylemek. Ya da flört etmek. Bir bal küpü olmak. Ama az önce adama çöpünde şampuan şişesi aradığımı söyledim çünkü uzaktan saçları *güzel kokuyormuş* gibi görünüyor. Sanırım şu anda sormasam daha iyi olacak. Tıpkı şu sözdeki gibi: *Konuşup tüm şüpheleri ortadan kaldırmaktansa, konuşmayıp aptal yerine konmak daha iyidir.*

Bu noktadan sonra iki seçeneğim olduğunu fark ettim.

Bir: Owen'dan kaçınabilirim. Owen'dan kaçınmak "onun varlığında bedenim ve zihnim nasıl çalışacağını unutmamı" olayını önleyecektir. Bu da yüzümün güneşin sıcaklığından etkilenmesini engelleyecek.

Ya da iki: Maruz bırakma terapisi yapabilirim. Belki Owen'ın etrafında yeterince olursam, beynimi etkisiz hale getirme gücü azalır.

Birinci seçenek kulağa güvenli geliyor. Güvende olmayı severim. İkinci seçeneği düşünmek kalbimi hızlandırıyor. Kötü bir yarış, sadece gelecekteki garip utanç düşüncelerinin neden olabileceği şekilde.

Ama aynı zamanda iyi bir yarış türü, belki bu adam hakkında daha fazla şey öğrenebileceğim gibi. Varsayılan durum olarak mutlu olan insanlardan biri olduğunu söyleyebilirim, ancak hiç kimse Owen'ın görüldüğü kadar sürekli mutlu değildir. Herkesin yüzeyinin altında bir şeyler vardır. Bazı insanlar o şeyi her zamanki gülümsemelerinin arkasına saklamayı sever. Peki ya benim bu hızlı kalbim? Onun sürekli gülümsemesinin ardında ne olduğunu keşfetmek istiyor.

Ama zaten soru sormamam gerektiğine ve beynimin onun yanında ne kadar kopuk olduğunu gösterme riskini aldığıma karar verdiğimden, tepsiyi biraz kaldırıp "Gitsem iyi olacak... bunu yeniden doldursam da partiye geri dönebilsem" diyorum.

Sonra, içeri girip tepsiyi gerçekten doldurabilmek için evimin önüne doğru gitmek yerine, beynimin onun etrafında ne kadar kopuk olduğunu kanıtliyorum ve partiye doğru ilerliyorum.

Yine de geri dönmek için çok geç. Bu yüzden sakinleşmek için elimi yüzüme koyuyorum. İçecek masasına ulaşmadan hemen önce, onun gittiğini anlamam gerekiyor. Geriye dönüp baktığımda çöp kutularının yanında durduğunu ve bana eğlenerek gülümsediğini görüyorum.

Charlie ve Owen'hikâyesinin ? [Casuslar Komşularına Aşık Olmaz'ın ön siparişini verin](#).ın devamını ister misiniz

Ve tabii ki Lancaster ailesinden daha fazla kişi olacak!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Kitaplarımı duyurmak için çok şey yapan tüm Bookstagrammer'lara, BookToker'lara, eleştirmenlere ve erken okuyuculara kocaman bir seslenmek istiyorum. Size çok minnettarım!

Bu okuyucuların birçoğu bu kitaptaki karakterler için kullandığım isimlere nezaketle katkıda bulundu. Shauna Douglass, Kaila Willardson, Holly Carol, Mandy Biesinger, Allie S., Mark Brandwein, Nati Hurtado, Jessica, Lisa Bell, Nikki Scheuermann, Stephanie Price, Shanna Johnson, Gmaw, Traci H, Jennifer Kelley, Rosie M, Marilee Merrell, Alissha Wilhelm, Kelli Moffett, Tiffany Thompson ve Angie Bourdages'e çok teşekkür ederim.

Bir başka büyük teşekkür de benim göremediğim şeyleri görmemi sağlayan ve bu kitabı çok daha iyi bir hale getirmeme yardımcı olan muhteşem editörüm Rebecca Rode'a ve bu kitaba girmeyi başaran herhangi bir yazım hatası için bu kitabı tarayan tüm ilk okuyuculara gidiyor.

Başta Joe Navarro olmak üzere uzmanlıklarını pek çok kişiyle paylaşmaya istekli olan beden dili uzmanlarına büyük teşekkür borçluyum. Onların yardımı Zoe'nin sahneleri için çok değerliydi.

@milliebrookeslivesbooks- Bebek bezindeki ölü damla sizin içindi :):) Öneriniz için teşekkür ederim.

Eşime son derece destekleyici aileme her zaman çok teşekkür ediyor ve sevgilerimi sunuyorum. Sizler benim her şeyimsiniz.

Ve siz okuyuculara en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Kitaplara duyduğunuz coşku benim için dünyalara bedel ve beni yazmaya iten şey de bu.

OceanofPDF.com

HİÇ KAYBETMEDİNİZ Mİ?

Casuslar Varlıklarına Kanmazlar
Casuslar Rakiplerine Kanmazlar
Casuslar Komşularına Aşık Olmaz

OceanofPDF.com

MEG'DEN DAHA FAZLA ROMANTİK KOMEDI MI ARIYORSUNUZ?

[Yandaki Adama Nasıl Olmazsınız Aşık](#)
[Yanlış Adama Nasıl Aşık Olmazsınız](#)
[En İyi Arkadaşınıza Nasıl Olmazsınız](#)
[Aşık Eski Sevgilinize Nasıl Aşık](#)
[Olmazsınız](#)

[Meg'in tüm kitaplarına buradan bakın](#)

[OceanofPDF.com](#)

**MEG'İN HABER BÜLTENİNE
KATILIN VE ÜCRETSİZ BİR
KİTAP KAZANIN!**

Kopyanızı [buradan alın](#)

OceanofPDF.com

MEG EASTON HAKKINDA

Meg Easton, eğlenceli, unutulmaz, bağımlılık geçirmeye değer karakterler ve toparlanıp taşınmak isteyeceğiniz ortamlar içeren çağdaş romanlar ve romantik komedilerin *USA Today* çoksatan yazarıdır.

Utah'ta üzerinde adı (ya da adının en azından bir harfi) yazılı bir dağın eteklerinde yaşıyor. O Bahçeyle uğraşmayı, bisiklete binmeyi, fırıncılık yapmayı, güneş doğmadan yüzmeyi ve kocası ve üç çocuğuyla vakit geçirmeyi seviyor.

Kendisine www.meg-easton.com adresinden ulaşabilirsiniz.

[Bültenini](#) almak için kaydolun ve yeni çıkanlardan haberdar olun, özel bonus içerik ve daha fazlasını alın.

Bu kitabı beğendiyseniz lütfen bir yorum bırakın. Yorumunuz diğer okuyucuların aşık olabilecekleri kitapları bulmalarına yardımcı olabilir.

OceanofPDF.com